www.dawat.no
دعوت ملي خپلواکه خپرونه

داېمان پلورنکو داستان

د سلطان صلاح الدين ايوبي د وخت رېښتوني پېښې

د التمش ليکنه

مکمل غير سياسي

ايا زموږ د هيواد اوسني حال خو همداسې نه دي !؟

Ketabton.com

د قريب الرحمن سعيد ژباړه

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د صلاح الدین ایوبي دوخت دربېنتونو پېښو په لړ کې دایمان پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نومیالي او وتلي شاعر سمیع الله تړون ددې شعر په بنسټ چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پردیو سره ده

تورتم زمونږ دې خو رڼا اوس د پردیو سره ده

مونږ بې په خپل کور کې په خپلو وینو ولړلو

ژړا زمونږ ده خو خندا اوس د پردیو سره ده

مونږ ددې لوې جهان بې خاورې بې وطنه قام یو

مونږ بې واکه یو دنیا اوس دپردیو سره ده

مونږ په ځان کې اوس د «او» او د «نه» توان نلرو

مونږ بې واکه یو دنیا اوس د پردیو سره ده

یهودان ګرځي ایوبي صلاح الدین نه شته دي

ملاعمر او اسامه او ګلبدین نه شته دي

ټولو هغه وطنوالو ته چې د خپل هیواد دصلاح الدین ایوبي په لټه کې دي ، په ډیره مینه ډالۍ کوم.

قریب الرحمن سعید

ناروی:۲۹ اګست۲۰۰۸م کال

دغه خوشعرونه د بناغلي تړون دهغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د ګل د مشاعرې په وخت کې د جلال اباد په ښار کې په یوې ستري غونډې کې ویلي و اوما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contents

ډالۍ ۲
دداستان د را ټولونکي د زړه خواله ۲
د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند ۹
اومه نجلۍ او نادودېئي ۴۲
دسلطان ایوبي د و ژلو پلان ۷۹
دویمه میرمن........ ۱۱۹
دخلافت ماڼۍ یا د بدکارۍ هډه ۱۴۸

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه ۱۹۳
او کله چې عیسائي پادري د مسلمانانو امام وګرځید ۲۳۴
او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه ۲۸۱
زما نورې ژباړې........ ۳۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقهار او له تیري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دایمان پلورونکو د داستان لومړۍ برخه د التمش لیکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکې میاشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنایت الله، له خوا را ټوله او په پرله پسې توګه نشر شوې ده. دا تاریخي داستان، له ښه مرغه، د نوموړي را ټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دې ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه یوازې د اسلامي امت په وړاندې دصلیبیانو د ناوړو هڅو زړه بوګنونکې کیسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنیو سیاسي او پوځي حالاتو اړیانوونکې خبرې هم کوي.

داستان که خپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقایقو د سمندر تل ښیي، د صلیبیانو په ښکېلاکي شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، د ایمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو ړانده ذهنونه هم د رڼتینولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو، په وطن مینو ځوانانو او روڼ آندو ته ښیي چې صلیبیان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، ښیي، چې صلیبیان په خپل صلیبي تهذیب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنګولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پیل، پیل څخه یې کار آخیست.

که صلیبیانو پخوا، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسۍ له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې یرغلونه وکړل، نن سبا یې ګورو، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه یې نژدې ټول اسلامي هیوادونه تر خپلې ولکې لاندې را وستي دي. لوبدیځ، لګیا دی، اسلامي تهذیب ته د خپل صلیبي تهذیب رنګ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاګه کیږي، چې صلیبیانو د اسلامي امت د ځپلو او دمسلمانانو د له منځه وړلو له پاره

څه ډول توطیې پلي کړې وې. ګورو چې نن هم دخپلو موخو دترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عیاشۍ د سامانونو د تیارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دین او ایمان آخیستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارینه سره د آزاد و جنسي اړیکو کلکول.(نن زمونږ زیات شمیر ځوانان په همدې ناروغتیا اخته دي).
- له نورو هیوادونو ښځه د فاحشو او د «ایډز» په ناروغۍ باندې د ککړو ښځو واردول .(نن زمونږ په هیواد کې د ایډز او ایچ ،اې ،وي ، ناروغتیا ، لګیا ده، په چټکۍ خپریږي. د دې ناروغانو شمیره، نن سبا ، لسګونو زرو ته رسیږي).
- په ډاګیزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخریبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زیاتوالی.
- په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو ترمنځ د ناجایزې معشوقې پیلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عیسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارینه وو ترمنځ د دښمنۍ او وینې د تویولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو ، جوارۍ او قمار ځایونو زیاتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملایانو په بڼه کې، د عیسوي پادریانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صلیبي کولتوري آغیز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېرې بدلول.
- دمسلمانانو په فکر او آند کې شک پیدا کول او بیا د د غه یا هغه صلیبي کولتوري جذابیت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صلیبیان وايي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوېدیځ او صلیبي تهذیب کې به رنګ شوي وي».
- خو ایوبي وايي: «یوه عادي ښځه هیڅ‌کله هم زیان نشي رسولی ، خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه، په یوا ځې ځان، د یوه هیواد بیړۍ ډوبولای شي».
- ایوبي همدا راز وايي چې «زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم.ګواښ مونږ ته، په حقیقت کې، د خپلو کلیمه ګویو ورونو نه دي، هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. ایوبی زیاتوي چې که چېرې دهغوی ایمان کلک وي، نو د صلیبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بریالی کیدای نشي.

ایا زمونږ دهیواد او ولس حال ، نن سبا ، همداسې نه دی ! ؟

(فاعتبروا یا اولی الابصار)

قریب الرحمن سعید

(د ۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوي خداې په نامه

دداستان د را تېرولونكي د زړه خواله:

مونږ د «ايمان پلورنكو دداستان» د ليكوال دروند التمش مننه كوو چې هغه د صلاح الدين ايوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پيل كړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونكو تر مخ وړاندې كوو. په دې قصو كې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه كيداې شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تيرو پيښو په هكله په ډاډ منه توګه ځواب وايي او تر څنګ يې دهغوى هغه ديني ،ملي او قومي احساسات را ژوندي كوي چې زمونږ دښمن يې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو كې مصروف دي.

ددې(اته) قصو په هكله په لنډه توګه دا ويل اړين ګڼو چې: هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت دساتونكي صلاح الدين ايوبي په وخت كې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت كې يې ساري نه موندل كيږي. صليبيانو او يهوديانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو دپه لاس كې نيولو او اختتلوپه خاطر بې دريغه دولت او شتمنۍ په كار واچولې اوددې تر څنګ يې د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او ښايسته نجونو ته روزنه وركړه او هغوى يې په ډيره بې حيا او بې باكانه توګه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال كړې. هغوى ته دا څرګنده وه چې صلاح الدين ايوبي ته د جنګ په ډګر كې ماته وركول اسانه كار نه دې. د سلطان ايوبي د جنګ تګلاره داسې وه چې صليبيانو به د وګړو او وسايلو د زيادښت سره سره بياهم ماتې خوړله، په همدې اساس هغوى په اسلامي سلطنت كې دفساد او ګډوډيو د راپيدا كيدو په خاطر اوپه ځانګړې توګه په مصر كې، چې فوځي قيادت يې د صلاح الدين ايوبي په لاسو كې و، د جاسوسۍ او تخريب كارۍ څخه كار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل دكرچار دخرابولو له پاره يې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې يې بې دريغه استعمالولې او د صلاح الدين ايوبي لوړ پوړي چارواكي او د دولت او فوځ واكداران يې د خپل هيواد ،ولس او دين پر خلاف غدارۍ ته هڅول او دهغوى څخه يې د ايمان پلورونكو ډلې تياري كړې وې.

صلاح الدين ايوبي ته يو جنګ په ډګر كې ور په غاړه و ، دا د سترو سترو معركو يوه لړۍ وه چې د صليبي جنګونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسيدلي ده. خو دهغو جنګونو كوم تفصيل مونږ ته نه دې را رسيدلي چې سلطان ايوبي د صليبي جاسوسي شبكو، چې په هغوي كې يې له يوه اړخه ښايسته نجونې ورننويستې وې او تر څنګ يې د حسن بن صباح په خير وژونكي ډله هم وركړې وه ، پر خلاف و جنګيد. دغه وژونكو ته يې فدائيان هم ويل. ددې تر څنګ د حشيشينو تر نامه لاندې يوه ډله هم وه. دوى په صلاح الدين ايوبي څلور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژونکي يرغلونه وکړل ، خو د الله(ج) ځانګړي لورونه وه چې دا مجاهد تري په ډراماييي توګه او دخپلو ملېو په زور خونديي ووت. دغه د ځمکې لاندي صليبي جنګونو هغه په زړه پوري قصې را وزيږولي چې له ډېلي ښخه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندي کوو.

د تاريخ دا رينښتوني پيښي د تفصيلاتو د اوږدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کې نه دي را خستل شوي او شوني علت يې دا هم کيداي شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمکې لاندي او د پردو تر شا نه شواي تللاي. داسي پيښې د اړوندو وختو د پيښوليکونکو په ليکنو کې خونديي پاته شوي او يا د سترګو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښي سينه په سينه د يو ه نسل ښخه بله ته ژوندی را غلي دي.

دروند التمش چې د کار دپيدا کولو په خاطر منځني ختيځ ته تللای و ، د کار د موندلو سره سم يې د تاريخ دليکلو حس هم را بيدار شو. هغه په تيرو دولسو کلونو کې د اسلامي هيوادنو بې شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيره ځايو ښخه يې هغه کاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيکاره ګڼلي او هيسته يې په کاغذتوکريو کې غورځولي و. په هغوی کې د صلاح الدين ايوبي د وخت د سرکاري او غيری سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکني تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبي د وخت رينښتوني تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو ښويدني او غداران ايمان پلورنکي بې پردې کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او د لارې رڼا ګرځي.

ددې پيښود ليکونکو نه اخوا ، دروند التمش چې دکومو تاريخپوهانو د ليکنو ښخه تفصيلي پيښې تر لاسه کړي دي په هغوی کې هيرالډ ليمب ، لين پول ، وليم آف ټاَئر ، قاضي بهاؤالدين شدّاد ، محمدفريدابُوحديد ، اينټي ويسټ ، واقدي ، هتّي، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير، سراج الدين ، اسدالاسدي، الاطهر ، سستين ، بالډوني، او يو ځو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز کال په ااخر کې التمش پا کستان ته راغي او له ماسره يې و کتل، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پوري له ياده و نه باسم چې هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکايت» له لارې لوستونکو ته وړاندې کړه. ما د ۱۹۷۵ زيږديز کال د فبروري دمياشتي په ګڼه کې ددې لړۍ په خپرولو پيل وکړ چې تر اوسه پوري جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ،بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډراماييي کړني دي چې تاسو په کې صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، ښارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډو يانو حيرانونکې او په زړه پوري پيښې لوستلای شئ. د ا په حقيقت کې د ښځې او ايمان تر منځ هاند اوهڅې او نه ختميدونکې معرکه ده چې تاسې به حيران پاته کړي او که ستاسې د ايمان ځراغ ڇيرې هم مړژواندي وي نو هغه به را تازه کړي .

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دي او تر اوسه پوري هم د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندناکې لارې استعمالوي چې پخوا يې ازمايلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنيانو ته يې هم. که چيرې تاسې په رينبتونې توګه غواړئ خپل کوچنيان د فحش ، لوڅو لغړو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته يوسئ.

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن يو ځل بيا تاريخ تکراريږي او يوه بل صلاح الدين ايوبي ته اواز کوي.

عنايت الله

(د حکايت د مياشتنې مجلې مدير«لاهور»)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځي او ايمان تر منځ هڅي او هاند(۱)

-او کله چي (ذکويي) د سلطان ايوبي خيمي ته ولاړه:
-[ته د مرغانو سره لوبي کوه، عسکري د هغي چا له پاره ، چي په ښځو او شرابو کي مست وي،ډيره خطرناکه لوبه ده]
دا ټکي سلطان صلاح الدين ايوبي په ۱۱۷۵ زيږديز کال خپل د کاکا زوي خليفه الصالح او د هغي يو امير سيف الدين ته ليکلي و. دغه دواړو وګړو په پټه د صليبي ځواکونو څخه د شتمنيو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدين ايوبي د ځپلو او هغه ته د ماتي د ورکولو په خاطر يو سازش جوړ کړي و. صليبيانو هم همداسي غوښتل، هغوی يرغل وکړ، الصالح او سيف الدين د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدين ايوبي د الصالح او سيف الدين په ګډون صليبيانو ته ماتي ورکړه. امير سيف الدين خپله شتمني او پانګه پريښووه او و تښتيد، د هغي د خيمي څخه ډول ډول الوتونکي مرغان، خايسته او ځواني نڅونکي نجوني، سندرغاړي، د موسيقي الآت، او د شرابو ستر ستر منګوټي تر لاسه شول. صلاح الدين ايوبي ټول الوتونکي، نڅونکي، سندرغاړي او دهغوی د موسيقي غږونکي ډمان پريښوول او امير سيف الدين ته ئي په دي عنوان يو ليک انځور کړ:
[تاسي دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅي و کړي خو دا فکر مو نه و کړي چي ستاسو دا سازښ به د اسلامي امت نوم او نښان هم له منځه يوسي. که چيري تاسي له ماسره کينه درلوداي نو زه به مو وژلي واي، تاسي تر اوسه پرما دوه ځلي وژونکي يرغلونه کړي دي خو په دواړو کي ناکام شوی ياست اوس يوه بله هڅه وکړئ او ووينئ.
خو که چيري تاسي ماته دا ډاډ را کړئ چي زما د تن څخه زما د سر په لرېکېدو سره به اسلام نور هم ډيرغښتلي او هسک شي نو د کعبي په پالونکي مي سوګند چي زه به ستاسي په تورو خپل سر له تني پري کړم. او ستاسي په پښو کي به ئي د اېښوولو وصيت وکړم. زه تاسي ته همدومره ويل غواړم چي هيڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کېداي. تاريخ ستاسي تر مخ دي خپل پخواني تاريخ ووينئ، د شاه فرينک او ريماند په څير د اسلام ستر صليبي دښمنان پدي خاطر ستاسي دوستان ګرځيدلي چي تاسي د مسلمانانو پر خلاف په ډګر کي دهغوی مرسته کړي، که چيري هغوی بري موندلي واي نو بيا به د هغوی بل ښکار تاسي په خپله واست او دهغي د وروسته به دهغوی دا خوب هم پوره شوی واي چي اسلام د نړی له يوي مخي پاکه کړي او له منځه ئي يوسي.
تاسي د يوه غښتلي نو ميالي قوم وګړی ياست، د عسکريت هنر ستاسي قومي دنده ده، هر مسلمان د الله ج سپاهی دي، خو ددي له پاره ايمان او عمل بنستيز شرط دي. ته يوائي د الوتونکو سره خپل زړه خوشحالوه او لوبي ورسره کوه، عسکريت د هغه چا له پاره يوه خطرناکه لوبه ده چي په ښځو او شرابو ئي زړه ورکړي او مست وي. زه له تا نه غواړم چي له ماسره بسپنه وکړه، او زما سره په جهاد کي ګډون وکړه، او که چيري دا نشي کولاي نو زما د مخالفت څخه لاس واخله، زه تاته هيڅ ډول سزا نه درکوم. الله ج دي ستاسي ګناهونه وبښي.(صلاح الدين ايوبي)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

[يو اروپايي تاريخ پوه (لين پول) ليکي چې: چې دغنيمت دومره زيات مال به د صلاح الدين ايوبي لاس ته ورته چې حساب به ئې نه و . جنګي بنديان هم د شميره وتلي و. صلاح الدين ايوبي به د غنيمت ټوله شتمني په دري برخو وويشله. يوه برخه ئې په جنګي بنديانو ويشله او هغوی ئې ازاد ول. دويمه برخه ئې په خپلو فوځيانو او غريبانو ويشله او دريېمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنيل ته څه ورکړل ، ددې ويش پايلې دا شوې چې د جنګې بنديانو زياته برخه که مسلمانان ول او که غير مسلمان ، ټول د صلاح الدين ايوبي په ښه غالي کې را ټول شول او د هغې داطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پيل کړل. دايوبي لويوالي او سترتوب ترلري لري ځايو پورې مشهور شو.]

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پټي ډلي) فدايانو ، چې اروپايي تاريخ پوهانو د وژونکو په نامه ياده کړې ده، په صلاح الدين ايوبي باندې دويم ځلي وژونکې يرغل کړې و خو د سترپالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډير زيات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړه ځلو کې يوه معجزه را څرګنديده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکې خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه درېيمه وژونکې حمله هغه وخت ترسره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صليبيانو د سازښت غرونه د خپلې توري په واسطه ټوټې ټوټې کړي ول. امير سيف الدين د جنګ له ډګر څخه تښتيدلي و. خو هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف د حسد او کېني په لمبو کې سوځيده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلي مرسته ترلاسه کړه ، دا ډله د يوي اوږدې مودې را هيسې د اسلام په لستوڼي کې د مار په څير را ټوکېدله چې پوره ډاګيزه کول ئې ډير اووږد وخت ته اړتيا لري ، خو لنډه دا چې لکه څنګه چې زمکه د لمرد وړانګو څخه په لرې کېدو سره د ګناهونو زانګو ګرځي، نو په همدې توګه حسن بن صباح نومي وګړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نبيانو او پيغمبرانو په څير د سترتوب د ترلاسه کولو پروګرام تر لاس لاندې و نيو. هغه خپل ځانته مسلمان ويلي او داسې يوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله تو ګه ئې خلک خپل پيروان ګرځول ، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره دې ډلې ډيرې ښکلې نجونې ، نشه راوړونکې بوټي ، د هيپنټيزم (Hypnotism) او غوره مالۍ په څير لارو چارو څخه کار اخست ، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو تر مخ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تيرې هم ويلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفينو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو يوه ډله جوړه کړه ، د وژلو لارې چارې ډيرې پټې ترسره کېدې ، ددې ډلې وګړې دومره چالاکه ، زيرکه او نه ويريدونکې ول چې د ښه او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکې ګرځيدل او کله به چې په پټه توګه کومه وژنه ترسره کېده نو د وژونکو پل به هم چا نه شو موندلای. لږه موده وروسته دغه ډله د «وژونکو د ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وګړې د سياسي وژنو ماهرين ول، دوی به د ښايسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پيالو کې زهر هم په خپلو ښکارشويو باندې څښل. تر ډيرې مودې پورې دغه ډله دهمدې موخو له پاره کارول کېده. چې کارکونکو ته ئې «فدائيان» ويل کېدل.

صلاح الدين ايوبي ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولای شوه او نه شرابو . هغه ددغې دواړو څخه کرکه کوله. د هغې د وژلو له پاره يواځې همدا يوه لاروه چې پر هغې وژونکې بريد وشي. خو د هغې د ساتونکو تر مخه پر هغې باندې دا ډول بريد هم څه اسانه کار نه و . ددې تر مخه پرې دوه يرغلونه ناکامه شوي ول. اوس صلاح الدين ايوبي ته ددې هيله پيدا شوی و چې د هغې د کاکا زوي الصالح او امير سيف الدين به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ويستلې وي ، خو هغوی د بدلې اخستلو يو بل تر زمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدين ايوبي هم د خپلو برياو د جشن د لمانځلو پر ځاې خپلې فوځي برياوې جارې و ساتلې او په څو نورو کليو باندې ئې هم ولکه وموندله. په دې نوو سوبو کې د غازه ترنامه لاندې مشهور کلي هم و. ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې په چاپیریا ل کې یوه ورځې صلاح الدین ایوبي ، دامیر جاوالاسدي په خیمه کې د غرمې د خوب او پرکالۍ له زوره سست شوی و ، خو هغه پګړۍ ئې چې د جنګ په ډګر کې ئې د لمر د تودخې او ددښمن د توري څخه د سر د ساتلو په خاطر د تل له پاره په سر ووله ، له سره نه وه ښکته کړې . د خیمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلی په پوره بیدارۍ سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لږ څه وخت له پاره دهغې ځاې څخه ولاړ. یو ساتونکې د صلاح الدین ایوبي د خیمې د را پریوتو پردو څخه د خیمې دننه حالات و کتل ، ګوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترګې ورغلي هغه مخ په شا پروت ویده و . دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لور و کتل ، دډلې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لور و کتل ، ساتونکې خپلې سترګې بندي او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خیمی ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وویستله ، په ډیره سوکه توګه د صلاح الدین ایوبي په لور ور روان شو ، او د ځنګلي پیشو په څیر ئې په بیده صلاح الدین ایوبي باندې توره را وویستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شو نو صلاح الدین ایوبي هم یو اړخ بدل کړ ، دا نشي ویل کېداې چې ساتونکې په کوم ځاې باندې ګذار کاوه. په زړه یا په سینه ، خو پیښه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدین ایوبي د پګړۍ په پاسنۍ برخه کې ورننوت چې د هغې د سر څخه ئې د یوه ویښته په اندازه لرېوالې درلود ، پګړۍ د سر څخه پریوته.

صلاح الدین ایوبي د برق په څیر را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې و پوهیږي چې څه کیږي ؟ددې د مخه پر هغه دغسې دوه نور بریدونه هم شوی ول. هغه پر دې هم حیران نه شو چې یرغل کونکې د هغې د ساتونکې په هغوبنه کې پټ دې چې هغې پخپله د هغوی له پاره تیار کړي و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکړ ، یرغل کونکې د هغې د پګړۍ څخه دخپل خنجر د ویستلو په هڅه کې و او ایوبي لوڅ سر ولاړ و. هغه د یرغل کونکې مخ په یوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ور ماته کړه. د یرغل کونکې ژاملې ماتې شوی وي. شاته پریوت او د خولې څخه یوه لړزونکې چیغه ووته ، د هغې خنجر د صلاح الدین ایوبي په پګړۍ کې بند پاته شو ، صلاح الدین ایوبي خپل خنجر را وویست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خیمی ته را ننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وي ، ءصلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل چې دا ژوندي و نیسئ ، خو هغوی دواړو هم په ایوبي باندې را کښیښوده ، صلاح الدین ایوبي د یوه خنجر په واسطه ددواړو تورو مقابله و کړه چې نژدې یو دوه دقیقې روانه وه ، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خیمی ته را ننوتلي ول.

صلاح الدین ایوبي هغه درنګ ډیر حیران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ویشل شوی دي او یو د بل وینې تویوي. خو څرنګه چې هغه ته دا نه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دي او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنګ کې ګډون و نه کړ.

د لږ ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه یو څو د زمکې خلي شول او یو څو نور په تیښته و تښتیدل او یو شمیر نور د زخمی کېدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته بربنډه شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدین ایوبي دخوندي ساتلو ماموریت ئې درلود ، اوه کسان ئې «فدائیان» و ، چې غوښتل ئې صلاح الدین ایوبي ووژنې. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره یواځې یو فدائې خیمی ته استولې و . خو کله چې دننه په خیمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکې هم خیمی ته ور ننوتل هغوی سمدستې پوه شول او صلاح الدین ایوبي د وژونکې یرغل څخه خوندي پاته شو . هغه د لمړي یرغل کونکې په شارګ باندې د توري څوکه کښیښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دې ؟او چا را استولې دې ؟ په رېښتیا ویلو سره صلاح الدین ایوبي د هغې د ځان د بښنې و عده وکړه. هغه ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فدایي دې او د کېمیشتکن (چې یو شمیر تاریخ پوهانو د ګمشتګین په نامه یاد کړې) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کېمیشتکن د الصاح د یوي سیمې والي و.

(۲) *****

د اصلي قصې د اوریدو ترمخه دا اړینه ده چې ددې پیښې د مخه وختونه ترنظره تیر کړل شي. د صلاح الدین ایوبي د نوم ، په اسلامي تاریخ کې دهغې دکړونو د ستروالي او ځاې او سربندونو څخه به څوک خبر نه وي !؟ اسلامی امت خو ئې هیڅکله هم نه شي هیروالائې. او مسیحی نړۍ په ئې هم د تل له پاره په یاد ولري. په دې اساس دا اړینه نه بریښي چې د صلاح الدین ایوبي د نسب شجره دې په تفصیلي توګه بیان کړل شي. مونږ چې کومې پیښې دلته د لوستونکو ترمخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاریخ لمن سره را ټولوي. دغه تفصیلات د پیښو د لیکونکو او د قلم د خاوندانو په ریکارډ کې ثبت دي ، او څه د یوي سینی د سلولونو څخه د بلی سیني سلولونو ته وررسیدلي دي. د تاریخ په لمن کې یواځې د صلاح الدین ایوبي کړنې یاد کړل شوی دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې د هغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او د هغه د ورځ په ورځ زیاتیدونکې شهرت او ستروالي دداغداره کولو له پاره ئې هغه د ښکلو نجونو په یوه داسې جال کې د راګیرولو بیا بیا هڅې کړې چې د هغوی په ښایست کې طلسماتي اغیز و.
د اسلامی تاریخ د ا ریښتوني ډرامه په ۲۳ د مارچ ۱۱۲۹ زیږدیز کال کې پیلیږي. یعني هغه وخت چې صلاح الدین ایوبي د مصر وایسراي او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړې د حکمراني کورنۍ نوي نیالګي و او دویم دا چې چې هغه د خپل عمر په لمړیو کې د جنګ او ځپلو(حرب و ضرب) د فن ماهر ګرځیدلی و. عسکریت ورته په میراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانی د بادشاهی په معنی نه ، بلکه د اسلام د ساتنې او د قوم د ستروالي او د خیر ښیګڼې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بیداره شو نو په لمړي ځل یې محسوس کړه چې په مسلمانو حکمرانانو کې نه یواځې یووالی نشته بلکه یو له بله سره د کومک او بسپنی کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عیاش ګرځیدلي و. شرابو او ښکلو نجونو اوښځو که له یوه اړخه دهغوی ژوند رنګین ګرځولی و ، خو هلته ئې د اسلامی امت او د الله ج د دغه ستر مذهب راتلونکې دتیاری سره مخ کړې وه. د هغوی دامیرانو،وزیرانو او مشاورینو ناست ځایونه د نامسلمانه ښایسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډیرې نجونې یهودې او عیسایي وې چې د ځانګړو زده کړو وروسته ئې دې ناست ځایو ته ور داخلې کړې وې. د حیرانوونکې ښایست او د اداکارۍ د فن هنرمنداني دغه نجونې د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملي غرور د لړګی د چینجي(دیمک) په څیر رژاوه.
ددې پایلې دا شوی چې صلیبیان چې فرینګ (فرنګیان) په کې په ځانګړې ډول د یاد ولو وړ دي ، د مسلمانانو ځمکې ټوټی ټوټې یو پر بل پسې د کومې تیرې کړې او ان تر دې چې یو شمیر مسلمان حاکمان فرنګیانو (اوسني انګلیسانو) ته کلنی محصول (ټیکس) او جزیه ورکونکې وګرځیدل. دا محصول د بدمعاشۍ د محصول تر نامه لاندې هم یادېده. صلیبیانو به د خپل فوځي ځواک په زور او هم د کوچنیو کوچنیو یرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ویرول ، په لړی سیمې باندې به ئې قبضه کوله ، تاوان او ټیکس به ئې اخسته ، او موخې ئې داوې چې په کلار کلار اسلامی امت د کومې(ستونې) تیر کړې. مسلمانو حکمرانانو به د خپلو رعایاو د وینو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صلیبیانوته به ئې ورسپاره ، دهغوی هدف داو چې د هغوی د عیش او عشرت په ژوند کې کوم اخلال منځته را نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شینده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندي جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدین ایوبي د ځوانۍ څخه نژدي یوه پیړۍ مخته دهمدې موخو د تر لاسه کولو له پاره جوړه کړل شوی وه. دا د ګټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائیان» ویل. خو وروسته د حشیشین په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشیش دنشه کونکي بوټي د موادو له لاري نور خلک په خپل جال کې را نښلول.

صلاح الدین ایوبي د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه. پخپله نظام الملک د اسلامی نړۍ په یوه مملکت کې یو وزیر و ، ددې مدرسی بنسټ همهاغه ایښودې و. په دې مدرسی کې به اسلامی ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنیان به د اسلامی تاریخ او نظریاتو څخه پوره پوره خبریدل.

د یوه تاریخ پوه « ابن الاطهر» د وینا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائیانو لمرني ښکار و. ځکه چې هغه د رومیانو د پراخ غوښتنود سیاست په مقابل کې لکه دغره په شیر ولاړ و. رومیانو هغه په ۱۰۹۱ زیږدیز کال کې د همدې فدائیانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځاي پاته شوه. صلاح الدین ایوبي همدلته ښوونه او روزنه وکړه. په همدې عمر کې ئې د عسکریت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه. نورالدین زنګي هغه ته جنګي تاکتیکونه ورزده کړل ، د هیواد د نظام د پر مخبیولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه ورو ښووله. دغي ښونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پیدا کړه چې وروسته ئې بیا همغه د صلیبیانو له پاره د برق د تارونو په شیر و ګرځوله ، هغه د ځوانۍ په پوړ کې هغه ډول ذهانت او وړتیا تر لاسه کړې وه چې د یوه ستر سالار له پاره اړینه وي.

صلاح الدین ایوبي د جنګ اوځپلو د فن ترڅنګ د خارکښۍ (Intelligence) ، کماندو او غلچکي بریدونو(Commando and Guerilla operation) دپوهې د تر لاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه. هغه به کتل چې صلیبیان د خارکښۍ په ډګر کې ډیر مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظریاتو باندي په ډیر هنر سره یرغلونه کوي. صلاح الدین ایوبي غوښتل چې د نظریاتو په سنګر کې و جنګیږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتیا نه وی.

په دې قصه کې به تاسې مخته ووینئ چې د هغه د توري وهنه ډیره درنه او ژوره وه خو دهغې د مینې ګذار ئې د هرڅه سخت وهل کولاي شول. د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتیا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنیو وختو کې په خپل ځان کې پیدا کړې و.

کله چې هغه د مصرد وایسراي او د عسکري ځواکونو د عمومی قوماندان په شیر هلته و استول شو، نو یوشمیر هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبی له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول. د هغوی له انده صلاح الدین ایوبي لا تر اوسه د مکتب شاګرد او کوچني هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبری ئې واوریدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و درید. د«لین پول» تاریخپوه له مخي صلاح الدین ایوبي په ډسیپلین (Discipline)باندي ثابت او ولاړ وخوت. هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفریح ، عیاشي او ارام کول حرام و ګرځول ، هغه خپل دماغي او جسمانی ځواکونه یواځي په دې باندي راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلي کړي او صلیبیان ددې مځکو څخه بیرون وشړي. هغه په هر قیمت په فلسطین باندي بیرته ولکه پیدا کول غوښتل او همدا موخې یې خپل فوځ ته هم ورکړې. د مصر د وایسراي په شیر به هغه وویل: [الله ج ماته د مصر مځکه را کړې نو دهغې ستر ذات به ماته فلسطین هم را و ښیي] خو مصر ته په ورسیدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې د هغې مقابله یواځې د صلیبیانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډیر ښایسته ښایسته جالونه غوړلې دي او دا جالونه د صلیبیانو د موخو او د هغوی د فوځي ځواک څخه هم خطرناکه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)******

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصر ته په ورسیدو سره د هغه ښه راغلاست وواېه په هغوی کې ناجي نومی یو عسکري سالار ډیر د اهمیت وړ و. ایوبي ټول د سر نه تر پښو پوري و کتل ، دهغه په شونډو خندا او په ژبه ئې دمیني او محبت خواږه ټکي. یو شمیر پخوانیو افسرانو هغه ته داسې و کتل چې دهغوی کتنه د طنزاو تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدین ایوبي یواځې نوم اوریدلی و. او یا د هغه په هکله همدومره پوهیدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او دخپل د کاکا د زوي ځاي ناستي دي. هغوی په دې هم پوهیدل چې د نورالدین زنګی سره د هغه اړیکې څه ډول دي ! د هغوی له انده د صلاح الدین ایوبي اهمیت یواځې د هغې دکورنۍ له اړخه و ، او یا ئې په دې خاطر هغه ته اهمیت ورکړ چې هغه د مصر دفوځي وایسرای په ځیر راغلی دې. ددې پرته هغوی صلاح الدین ایوبي ته هیڅ ډول ارزښت ورنکړ. یو زوړ فوځي سالار په خپل څنګ کې ولاړ د یو بل سالار په غوږ کې وویل: [کوچني دي ، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاریخ پوهان او دهغې وخت د پیښو لیکونکي دا نه شي ویلاي چې صلاح الدین ایوبي د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې یو کوچنی معلومیده ، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ایوبي په مخ کې بدلون را پیدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړي خو ناجي چې دهغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوره مالو په ځیر ټیټ شو او بیا د ایوبي سره ور غاړیوت. د ایوبي تندي ئې ماچ کړ او ایوبي ته یې د ډاډ ورکولو په خاطر وویل: [زما د وینی اخرین څاڅکي به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توئیږي. ته له ماسره د « زنګی »او « شیرکوه» امانت ئې.]

(زما ځان د اسلام د عظمت نه ډیر ارزښتناکه نه دي !)صلاح الدین ایوبي د ناجي لاس ښکل کړ او زیاته ئې کړه (درونده ! د خپلې وینی یو یو څاڅکي خوندي و ساته ، صلیبیان د تورو وریځو په ځیر په امت را خپریږي.)

ناجي ورته په ځواب کې یواځې موسکې شو، داسې لکه د صلاح الدین ایوبي څخه ئې چې کومه ټوکه اوریدلی وي.داسې بریښیده چې په غالب ګمان صلاح الدین ایوبي د دغه تجربه لرونکي سالار د خندا اهمیت نه وي درک کړې.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته یو روزل شوی سالار و. هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلی قومندان و. د نفرو شمیره ئې نژدې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) تنو ته رسیده. دغه وګړي ټول سوډانیان ول ، دا ډله دهغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاسو کې یوه درنده ځپونکې وسله ګرځیدلی وه، او دهمدې ډلی په متو ناجي د یوه بې تخته پادشاه په ځیر خپل حکومت کاوه. دا وخت د ګټې پالني او سازښونو وخت و. د اسلامی نړۍ مرکزیت له منځه تللي و. د صلیبیانو تخریبي کارونه هم په ډیره زړه وړونکي توګه روان و. د زرپالني او عیش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلي واکمنۍ د ټینګښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. دسوډاني ساتونکو د ډلی مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره یو ویرونکي خوب ګرځیدلی و. اللهؑ هم هغه ته دغسی یو شیطانی دماغ ورکړې و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکي وایه ، په جوړولو او ورانولو کې ئې ځانګړې پوهه درلوده ، هغه صلاح الدین ایوبي و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنګه چې یوه کمزوري میږه د یوه ځواکمن لیوه غاښونو ته ور لویږي. ایوبي دغه د زهرو ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وګړی پخپله ناجي و. ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلی قومندان و او صلاح الدین ایوبي دې فوځ ته اړتیا درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي ته وويل شول چې : درونده مشره ! د ډېر لرې ځای څخه دې تشريف راوړې ، لمرې ارام وکړه ! خو هغه ورته وويل:[هغه لنګۍ چې زما پر سر اېښوول شوې ،زه د هغې وړ نه ووم ، دغی لنګۍ زما خوب او ارام له منځه وړې ،ايا تاسې درانده شخصيتونه به ما د هغې چت سيوري ته بدرګه نه کړئ چېرې چې زما دندې (فرايض) زما انتظار کوي ؟]
(درونده مشره ! ايا دکار د پيل د مخه غذا ته ميل نه لرې؟ يوه نايب ئې ترى و پوښتل.) صلاح الدين ايوبي لږ څه فکر او ځنډ وکړ او بيا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تياره شوې وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکي ولاړ ول . ايوبي ددغه کاږد او ساتونکو قد ، شکل او وسلې و کتلې نو پر مخ ئې رونښائې را پيدا شوه. خو دا رونښائې د ودانۍ دروازې ته د ور رسيدو سره سم پائې ته ورسيده. هلته څلور ځوانې نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپرې زلفې را پرتې وې او د ښايست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې و ې ، په لاسو کې ئې د ګلونو د پاڼو ډکې ټوکرئ نيولې ولاړې وې. هغوی د صلاح الدين ايوبي په قدمونو کې د ګلونو د پاڼو په ښيندلو پيل وکړ ، او تر څنګ ئې د ډول او رباب اوازونه د اغيزمنو نغمو سره يو ځای را پورته شول. ايوبي په خپله لاره کې د ګلانو د پاڼو په ليدلو سره خپل قدمونه بيرته شاته کړل ، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و . هغه دواړه ورته ښکته شول او ايوبي ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه. دا هغه تګلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه.[ايوبي د ګلونو د پاڼو د مروړلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دې راغلې.] ايوبي په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډېره کمه ، کله هم د چا په شونډو کتلې وي.
(مونږ له اسمانه ستورې هم د حضور په لاره کې را شکولې او غوړولې شو) ناجي وويل.
[که چېرې زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه يواځې يو شی دې چې زما زړه خو شحالوي] صلاح الدين ايوبي وويل.
(تاسې حکم وکړئ) نائب وويل : (هغه کوم شې دې چې د حضور زړه پرى خو شحاليږي .). [د صليبيانو لاشونه !] ايوبي ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستي ئې خندا ورکه شوه ، د هغې د سترګو څخه د اور بخرکې را ووتل او په ټيټ اواز ئې ،چې قهر او غضب په کې پټ و ، وويل:[د مسلمانانو ژوند دګلونو غنچه نه ده ، زه نه پوهيږم ، صليبيان اسلامی سلطنت د مږو او مږکانو په څير خوري ، اوپو هيږم چې هغوی ولی بريالی کيږي. دا يواځې په دې خاطر چې مونږ د ګلونو په پاڼو تګ پيل کړې دې. مونږ خپل بچيان لوڅ کړي او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړې ، زما سترګې په فلسطين لګيږي ، تاسې زما تر پښو لاندې د ګلونو په شيندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بيرغ را کيباسئ.......] هغه تولو ته و کتل او په پوره دبدبې سره ئې وويل:[زما له لارى دا ګلونه پورته کړئ ، که ما پرى قدم کښيښود نو زما روح به په اغزيو سورې سورې شي. د غه نجونې زما له لارى لرې کړئ ، هسې نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وړونکو زلفو او ښايسته وينتانو کې په نښتو سره بيکاره پاته شي.]
(د حضور دبدبه او ......)،
[ماته حضور مه وائې] صلاح الدين ايوبي ويونکې داسې و ټوکه ، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کيږي. هغه وويل [حضور هغه دې چې تاسې ئې کليمه لولئ ، او زه ئې هم غلام يم ، زما ځان دې دهغې حضور ص څخه ځار شي چې پاک پيغام ئې ما په خپلې سينى کې ليکلی راوړې. ما همدا پيغام له ځانه سره مصر ته راوړې ، صليبيان غواړی زما څخه دغه پيغام واخلي او د روم په بحيره کې ئې ورډوب کړي ، په شرابو کې ئې ورو منډې ، زه د پادشاه په څير نه يم راغلی.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونو د چا دسترګو په اشارو سره د ګلونو پاڼي راټولي او دهغې ځايه لري شوی. صلاح الدين ايوبي په چټکۍ سره ددروازی له لاری دننه ولاړ، يوه پراخه سالون و چي يو اوږد ميز په کي اينبوول شوی و. د ميز پاسنۍ برخه په رنګ رنګ ګلونو ښايسته کړل شوی وه، دګلونو ترمنځ د ګډو او وزو وريتي کړل شوی برخي، پوره پوره وريت کړل شوی چرګان، او ..... نامعلومه چي څه څه ډول خوراکونه ځاي په ځاي شوی و.
صلاح الدين ايوبي ودريد او د خپل نائب څخه ئي و پوښتل [ايا د مصر هر اوسيدونکي همدا ډول غذا خوري؟] (نه حضور!) نائب ورته ځواب ورکړ. غريب خلک خو داسي غذا په خوب کي هم نه ويني.
[تاسي ټول د کوم قوم خلک ياست؟ صلاح الدين ايوبي تری وپو ښتل. ايا د هغي خلکو قوم بل کوم دي چي داسي غذا په خوب کي هم نه ويني؟ کله ئي چي دهيڅ لوری څخه ځواب و نه موند نو وئي ويل: [دلته چي څومره کارکونکي دي، او څومره عسکر چي په دنده مشغول دي هغوی ټول دننه را وغواړئ او دا غذا پر هغوی و خوروئ. هغه لاس ښکته کړ او يوه وچه ډوډۍ ئي را پورته کړه. دهغي له پاسه دوه دری د غوښي ټوټي کنبيښبودي. او په ولاړه ولاړه ئي وخوړي. په ډيره بيړه ئي يوه ډوډۍ و خوړله او يو ګيلاس اوبه ئي پسی و څښلي. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئي له ځانه سره کړ او د کمري څخه ووت او هغه سالون ته ولاړ چي د وايسراي د کار ځاي و.
دوه ساعته وروسته ناجي بيرون را ووت، په منډه ولاړ او په خپل آس سپور شو. آس ته ئي لغته ورکړه او په لړه شيبه کي د سترګو پټ شو.
د شپي ناجي په خپلي ځانګړي کوټه کي دخپلودوه قومندانانو او د راز باوري ملګرو سره ناست و، د شرابو پيالي ئي په لاسو کي، مست ول، ناجي ورته وويل: (د ځوانۍ جوش دي، په لړو ورځو کي په ئي يخ کړم. کمبخته چي هره خبره کوي وائي چي د کعبي په رب مي سوګند چي د اسلامی سلطنت څخه د صليبيانو په بيرون کولو به ارام ترلاسه کوم)
صلاح الدين ايوبي !! يو قومندان په طنزکونکي توګه وويل: دومره نه پوهيږی چي د اسلامی سلطنت نه هوا ختلي ده، اوس به سوډانيان حکومت کوي.
(ايا تا هغه ته نه دي ويلي چي دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانيان دي؟ يو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چي هغه ئي خپل فوځ ګڼي، دصليبيانو پرخلاف هيڅکله هم جنګ نه کوي.)
«اورشه»! ستا دماغ درست دي؟ ناجي وويل: زه هغه ته همدا خبره کوم چي دغه پنځوس زره د سوډاني زمريانو لښکر به ستا په يوی اشارې سره صليبيان ټوټي ټو ټي کړي. ليکن...... ناجي چپه خوله شو او په څه فکر کي ډوب شو.
خو څه؟
«هغه ماته حکم کړي چي د مصر د اوسيدونکو يو لښکر تيار کړم، ناجي وويل، هغه ويلي چي د يوه هيواد فوځ باندي تکيه کول مناسب نه وي، هغه غواړي د مصر خلک په فوځ کي واخلي او زمونږ د فوځ په ليکو کي ئي را ګډ کړي.»
نو تا څه ځواب ورکړ؟
ما ورته وويل چي ستا حکم به د سر په سترګو پلي کيږي. ناجي ځواب ورکړ. خو زه به دداسي حکم تعميل و نه کړم
د مزاج له اړخه څه ډول شخصيت دي؟ (اوروش) تری و پو ښتل.
پوره ضدي معلوميږي، ناجي ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هيڅ هم نه بريښي ، يو بل قومندان وويل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلي تر يو څو ورځو پورې به دا نشه د هغې په مغزو کې موجوده وي.

زه به دهغې دا نشه هيڅ کله هم کيوتو ته پرې نږدم. ناجي وويل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه يوسم.

ترډيره وخته پورې دغه دريوارو د صلاح الدين ايوبي پر خلاف خبرې کولې او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدين ايوبي د ناجي بې تاجه پادشاهۍ ته ګواښ پيدا کړ نو بيا به دوی څه ډول تګلاره خپلوي ! هلته صلاح الدين ايوبي خپل نائيبين په خپل مخکې کښينولي او هغوی ته دا ورپه يادوی چې هغه دحکومت کولو له پاره نه دې راغلي او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي. هغه هغوی ته وويل چې هغه ته د جنګي ځواک اړتيا ده. او هغه دا هم وويل چې هغه ته ددې ځاې دغه فوځي جوړښتونه له يوه سره د منلو وړ نه دي. دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکي دي حال داچې مونږ بايد د هرې سيمې اوسيدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتياوې دې وښائي او د غنيمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي. ددې ځاې د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېداې شي. صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل: [ما ناجي ته ويلي دي چې هغه دې په عامه توګه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي.]

(ايا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا دحکم منلو ته غاړه کيږدي؟] يوه ناظم ترې وپو ښتل.

[ايا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي؟]

هغه غاړه رغړولای شي ! يوه ناظم ورته وويل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي. هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنګه ئې چې خوښه وي همغسې کوي.

صلاح الدين ايوبي پټه خوله پاته شو. داسې لکه هيڅ شي چې پرې اغيز نه وي کړې. هغه ټول رخصت کړل ، او يوائې علي بن سفيان ئې له خپله ځانه سره پريښود. علي بن سفيان د ځارکښنې او د ځوابي ځارکښنې د فن لوبغاړی و. هغه صلاح الدين ايوبي د بغداد څخه له ځانه سره يوځاې راوړې و. د پاخه عمر سړې و ، په اداکارۍ ، ښه او ښه بدلولو او غوره مالۍ کې ئې پوره پوهه درلوده. هغه په جنګونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نيول. دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولاې شول. صلاح الدين ايوبي د ځارکښنې د اهميت نه پوره پوره خبرو. په علي بن سفيان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدين ايوبي کې ليدل کېده.

[علي تا واوريدل؟ صلاح الدين ايوبي ورته وويل. دغي خلکو وويل چې ناجي د چاڅخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]

«هو! علي ځواب ورکړ. ما واوريدل ، که چېرې زه د مخونو په پيژندګلوي کې غلطي ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو دډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، دکرغيړن ذهن انسان دي. ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلوما ت شته. دغه فوځ چې زمونږ د خزانې څخه تنخواه اخلي، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دي. هغه په حکومتي کړيو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخې ددولت اداري جوړښت ترډيره کمزوري شوی دي. ستا دا پريکړه بلکل پر ځاې ده چې په فوځ کې د هرې سيمې عسکر بايد موجود وي ، زه به تاته ډير ژر تفصيلي مالومات را غونډ کړم. زه شکمن يم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دي. تا ته به ددې فوځ ترتيب او تنظيم کې بدلون را وستل اړين وي او يا به ناجي ددې کاره لرې کوي.»

«زه به خپلو ليکو کې خپل دښمن نه پيدا کوم» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دي. دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن ګرځول په هيڅ توګه د عقل او پوهې کار نه دي. زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري د پردېو له پاره دي. د خپلو د وينو د تويلو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيت په مينه او محبت بدلولاې شم ته د هغې د فوځ د ذهنيت د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دي.»

خو ناجي دومره خام سړې نه و. دهغې ذهنيت د ميني او محبت د وړانګو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شی سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطانت سره وه. په دې اساس هغه يوه تيرٻه وه خو څوک به ئې چې په خپل جال کې را ننبلول غو ښتل نو دهغې تر مخې به د موم په څير ويلي کېده. هغه د صلاح الدين ايوبي سره هم همدا تګلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غږ کاوه ، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښې او ارادې پر خلاف و. ورځې تيريدې، صلاح الدين ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته ډاډ ورکړې و چې سوډاني ساتونکې فوځ د حکم منتظر دې. او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه درې ځله صلاح الدين ايوبي ته ويلي و چې هغه غواړې د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړي او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقراره دې. خو صلاح الدين ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخې دغه بلنه نشوه منلاې.

*****(۴)

شپه وه ، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره پوځاې د شرابو بوتل په لاس ناست و ، دوه نڅونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اوازا سره په مستۍ راغلې وي او د مارانو په څېر ئې په جادووزمه توګه نڅاوي کولې ، دهغوی پر پښو کې ګنګرو نه و ، دهغوی په جسمونو همدومره کالې و چې د هغوی سترئې پټولاې شو. په دې نڅا کې د خمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل ، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هېڅ يو دهغې د اخلال کولو جرآت نه شواې کولاې ، ، پواځې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې ددننه د ورتللو جرأت هم نه شواې کولاې، دهغې دخبرې په اورېدو سره سم ناجي بېرون ووت ، د روازه چې هغه پوي بلې کمرې ته پوړ، هلته په سوډاني لباس کې پټ يو د پوخ عمر سړې ناست و ، دهغې سره يوه ځوانه نجلۍ هم وه ، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه ، ناجي د هغې دڅهرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو ، هغه دښځو ښکاري و ، هغه ته ښځې پواځې دخپلې عېاشۍ له پاره نه په کارېدې ، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل ، دهغوی له ډلې څخه يو کار دا هم و چې هغې به ډېرې ښا ېسته او چالاکه نجونې د امېرانو او وزېرانو ،د په خپل موټې کې د نېولو په خاطر د هغوی د بلېک مېل (Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې تر څنګ ئې د څارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنګه چې يو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهېږې چې په دې کې څومره غوښه شته ، په همدې ترتېب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولاې شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده، نجونې به ډېر وخت د بېوپارېانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته دمال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سړې هم دهمغسې بپارېانو په څېر و ، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده ، نڅا هم کولاې شي او تېرې د خپلې ژبې د زهرو په واسطه په اوبو بدلولاې شي. ناجي دهغې سره تفصېلي خبرې اترې وکړې ، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و ، هغه د خپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته ، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تېارول غواړې دهغې د ترسره کولو له پاره دې ته د لږ څه روزنې اړتېا ده ، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه، هغه خپل قېمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته پوړه چې دده دوه نور و ملګرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و ، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ ، کله چې نجلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپله ځانه خپله ځوغه لرې کړه نو د جسم تولې لوړې ژورې ئې را برسېره شوې. ناجي او دهغې ملګري بې هوشه شانته شول ، په دې وخت کې د هغې نورو دواړو ګډېدونکو نجونو رنګونه هم تک ژېړ شول ، ځکه د هغې نوې نجلۍ ترمخ د دوی ارزښت را کم شوی و.

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ ، خلک ئې تول وويستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله ، دنوم پوښتنه ئې ترې وکړه ، هغې ورته ئې ويل «(ذکويي)»، ناجي ورته وويل « (ذکويي) ! ستا هغه پلورونکې ماته وويل چې ته تېره په اوبو بدلولای شې ، زه به ستا دا کمال ګورم»

«هغه تېره څوک دې ؟» (ذکويي) ترې و پوښتل.

«د مصر نوی امير !»ناجي ځواب ورکړ « هغه دفوځ ستر سالار هم دی»

«صلاح الدين ايوبي ؟» (ذکويي) ترې و پوښتل.

«هو ! صلاح الدين ايوبي !» ناجي ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم.»

«هغه خو به شراب څښې ؟»

«نه !» ناجي ځواب ورکړ ، « د شرابو ، ښځو ، سندرو او نڅا او تفريح څخه هغه همدومره کرکه لري لکه يو مسلمان ئې چې د خنزير د غوښې څخه لري»

«ما اورېدلي و چې تا سره د نجونو داسې يو طلسم شته چې د نيل رواني دريلاي شې» (ذکويي) ورته وويل « ايا هغه طلسم بېکاره شوی دی ؟»

« ماتر اوسه پورې هغه نه دې ازمېښت کړې» ناجي ورته وويل « دا کار بوازې ته کولای شې ، زه به د صلاح الدين ايوبي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووايم»

«ايا ته هغه ته زهر ورکول غواړې ؟»(ذکويي) ترې و پوښتل.

«اوس نه !»ناجي ځواب ورکړ.«زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم ، زه بوازې همدومره غواړم چې هغه يو ځل دستا په څېر د يوې نجلۍ په جال کې را و نخلوم ، او بيا هغه زه له خپله ځانه سره بوځای کښېنوم او شراب پرې و څښم ،که چېرې د هغې وژل مې غوښتلي نو دا کار ما د حشيشين په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولای شو.

« يعني ته د هغې سره دښمني نه ، بلکه دوستي کول غواړې !» (ذکويي) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل ، د (ذکويي) څخه د دومره سترې خبرې په اورېدو سره ناجي لږڅه ځنډ وکړ، او بيا ئې نجلۍ ته وکتل ، او له ځانه سره ئې وويل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زياته ذهينه و ختله.

«هو (ذکويي) ! » ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ويې ويل «زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي ، چې هغه زما هم پياله او هم ناستې شي. مختصره زه يو هېږم چې دهغه څخه څه ډول کار و اخلم.» ناجي د لږ څه فکر کولو وروسته بيا وويل « ليکن زه تاته دا ويل هم اړين ګڼم چې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې يو جادو هم شته ، که چېرې ستا په ښايست او ادآو باندې دهغې جادو و خپژي نو بيا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه ، نو بيا د بوي ورځې څخه زياته ژوندۍ نه شې پاته کېدای. صلاح الدين ايوبي به هم تا ته د مرګ څخه خلاصون ور نشي کړای ، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې ،او که نه زما د رتبې او حيثيت انسان د يوې داسې ځان پلورنکې ښځې سره ، هغه هم په خپلې لمرنۍ لېدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا به تاته را تلونکې وخت و ښئې چې څوک چاته دوکه ورکوي ، » (ذکويي) ورته وويل « ماته دا وواياست چې زه به څه ډول تر صلاح الدين ايوبي پورې وررسېږم»

«زه هغه بوه جشن ته را بولم ، » ناجي ورته وويل « هغه همځلته د شپې له ځانه سره ساتم ، او تا دهغې د خوب ځاې ته ورننه باسم ، ما ته د همدې موخو له پاره دلته را بللې ئې.» « مخته زه پوهېږم او کار مې»

(۵)*****

هغه شپه هم تېره شوه او بيا پسې نورې شپې هم تېرېدې ، صلاح الدين ايوبي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تيارولو کې دومره مشغول و چې د ناجي د بلنې له پاره ئې وخت نه شو ويستلاې ، علي بن سفيان چې د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړې و د هغې څخه هغه ته اندېښنه پيدا شوې وه ، هغه علي ته وويل « نو ددې مطلب خو داشو چې دا وګړې د صليبيانو څخه هم ډېر خطرناک دي»

«دا بو ماردې چې د مصر امارت ئې په خپل لستوڼي کې پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخريبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاګه کړه چې هغې په کوموکومو ډولو ، کوم کوم وګړې په خپلو لاسو کې اخستي دي، او په څه ډول د دولت په امورو کې خپله اراده چلوي ، او بيا ئې وويل « او هغه سوډاني لښکر چې دائې سالار دي ، هغوی زمونږ پر ځاې د همغې وفاداره دي. ايا دې ته کوم علاج پيدا کولې شې ؟»

«بواځې پيداکولې نه ، » صلاح الدين ايوبي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پېل کړې هم دې. هغه عسکر چې د مصر څخه په عسکري خدمت کې اخستل کېږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کې ورګډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کې به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغې په صحيح ځاې کې کښېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توګه ويلاې شم ، چې هغې د صليبيانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړې اسلامي امت د بوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومي ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونيانو خوب ګڼي ،»

« ته په دې لړ کې څه کولې شې ؟»

«دا ماته پرېږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ « هر هغه څه چې زه ئې کوم ، تاته به ئې په همغه وخت کې خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپېريال کې د جاسوسانو بو داسې دېوال جوړ کړې دې چې غوږونه ئې هم شته او سترګې ئې هم. دا دېوال بو خوځنده او متحرک دېوال دې، داسې وانګېره چې هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کې بندي کړې دې»

صلاح الدين ايوبي په علي بن سفيان باندې دومره باورې و چې دهغې څخه ئې په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې ترې تفصيل و غوښت ، علي ترې و پوښتل « داسې بربښي چې هغه تاته په جشن کې د ګډون کولو بلنه درکوي ، که چېرې دا خبره درسته وي ،نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چې کله ئې زه درته ووايم»

ايوبي پورته شو او خپل لاس ئې په ملا کښېښود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولې څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودرېد او ويې ويل « بن سفيانه ! ژوند او مرګ د اللّٰہ ج په لاسو کې دي ، ايا د بې هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چې انسان د پيدا ښېت سره سم ببرته مړ کېداې ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کې را ګرځي ، چې شايد هغه خلک به ډېر ښه نصيب خاوندان وي چې قومي احساس ئې مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وي،دکوم کرچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چرچو سره ژوند وکړي او بیا په راغلي مرګ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه !دورنده امېره ! دا بدنصیبه دي» علي ورته وویل.

«هو !بن سفیانه !»صلاح الدین ایوبي ورته وویل«زه چې کله هغوی ته د بنه نصیب خاوندان وایم نو معلومه نه ده چې دا خبره ماته څوک په غوږو کې کوي چې تا راته وکړه ؟خو فکر کوم چې که ما د تاریخ ښنډه په دې اړخ را و نه ګرځوله نو اسلامي امت به خپور شي او د غرونو په وادیو ،ځنګلونو ، دښتو او صحراګانو کې به ورک او له منځه ولاړ شي.زه چې وینم د ملت خلافت په درې برخو ویشل شوی دي ، امیران خپله خوښه حاکموي ، او د صلیبیانو د لاس الې ګرځېدلي دي ، ماته دا ویره هم را په زړه کېږي چې که چېرې مسلمانان ژوندي هم اوسي نو بیا به هم تل د صلیبیانو د لاس الې او دهغوی غلامان وي ، هغوی به په دې خوښ هم وي چې ژوندي دي ، خو د قوم په خبر هغوی مړه شوی دي لږڅه نقشې ته ځېر وکړه علي ! په تېره نیمائي پېړۍ کې ووینه چې زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوی ده.» هغه چپ پاته شو ، سر ئې ټېټ کړ او خوځاوه ئې. بیا ودرېد او سر ته ئې ټکان ورکړ او علي بن سفیان ته ئې و کتل « **کله چې تباهي د داخل څخه را پورته کېږي ،نو بیا دهغې درول محال ګرځي ، که چېرې زمونږ د امارتونو اوخلافت همدا حال وي نو بیا خو صلیبیانو ته پر مونږ د برغل کولو اړتیا نه پېښېږي، هغه اور چې مونږ په کې خپل ایمان ، خپل کرچار او خپل قومېت سوځوو ، په هغې به صلیبیان سوکه تېل وراچوي ، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنګونو اخته کوي**.... شاید چې زه خپل عزم پوره نه شم کړاي. زه شاید د صلیبیانو څخه ماتي هم وخورم ، خو زه د خپل قوم په نوم بو و صیت پرېږدم او هغه دا چې**[په هېڅ کافر باندي هېڅکله هم باور و نکړئ ، که دهغوی پرخلاف جنګېدل وي نو تر هغې و جنګېږئ چې و مرئ ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده ونکړئ،]**»

«ستا وینا داسې ډاګېزه کوي چې ته د خپل عزم څخه نهیلي شوی ئې.»علي بن سفیان ورته وویل.

«نهیلي نه یم ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ، «جذباتي .... علي !زما دا بو حکم اړوندي څانګې ته ور سوه ، چې عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چې د فوځ له پاره ډېر زبات داسې وګړي چې د جنګ تجربه ولري تر لاسه کړئ ، زمونږ په لاس کې د عسکري روزنې له پاره ډېر زبات وخت نه شته ، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني بو اړین شرط کېږدئ ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کې و ساته چې د جاسوسانو داسې بوه ډله تباره کړه چې ددښمن په سیمه کې نه بواځې د ځارکښې کاروانه تر سره کړي بلکه هلته دشپې له اړخه غلچکي برغلونه هم تر سره کولای شي. دا به د سرتېرو بوه ډله وي ، هغوی ته ځانګړې روزنه ورکړه ، په هغوی کې دا صفتونه را پیدا کړه چې د اوښ په څېر د ډېر وخت له پاره دتندي زغم ولري ، دهغوی سترګې د باز په څېر تېزې وي ، او د صحرابي ګېدړې په څېر مکاري ولري ،او په دښمن د زمري په څېر د برغل کولو توان ولري ، د زړه ورتیا او ځواک خاوندان وي ، په هغوی کې د شرابو ، حشېشو او ......عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د واوري په څېر یخ وي .... بهرتي تېزه کړه ابن سفیانه !...او باد لره چې زه د هجوم قابل نه یم ، ماته د جنګجویانو اړتیا ده ،که څه هم شمېره ئې لږه وي ، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندي بوه وي ، دهېچا په زړه کې دا شک نه وي چې هغه ولې جنګول کېږي.

(۲)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهيان د مصر د امارت په فوځ کې را ټول شوي و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکوبي)ته ټرينګ (Training) او روزنه ورکوله، او دائې ورته ښوول چې په څه ډول او څنګه لارو چارو صلاح الدين ايوبي د خپل ښايست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصيت او کرچار کمزوري کړي ، کله چې د ناجي د راز ملګرو (ذکوبي)و کتله نو هغوی دکومې ويرې او شک پرته وويل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ ووينې نو د خدايي ددعوي څخه به لاس په سر شي.

د ناجي د څارکښۍ خپل نظام و ، ډېر تيز او زړه ور، هغه ته دا ډاګيزه شوی وه چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ځانګړې مشاور دې او هغه د عربو يو منل شوی څارکښ او رازموندونکې. هغه دعلي پسې خپل جاسوسان پرې ايښي و ، او هغوی ته ئې د علي دو ژلو پروګرام ورکړې و.

ناجي ، د صلاح الدين ايوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکوبي) روزلې اوتياره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش اوسيدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه يوائې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادوپه څېر اغيز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښينوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ اينبوده ، هغه د هغې نورو دوه نخونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترګی دې لوري ته رااړولې وي، ددرې څلورو شپو راهيسې ئې هغوی خپلې کمرې ته هم نه وي را بللې ، ناجي دطلايي هګيود چرګې په څېر و ، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکوبي)په غيږ کې ناست او هګۍ ئې اچولې.هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکوبي)د لرې کولو پلانونه جوړ کړل. او دې پايلې ته ورسيدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لرې ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمره چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پهره ولاړه وه ،ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسيدو د هغو ځايو څخه چېرته تللاي نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلي کولو له پاره ،هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه يوه له خپلو ځانو سره باوري کړه. هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکوبي)ته زهر ورکړي.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله تبديله کړه ، داټول د مصر د امير (وايسراي) پخوانی ساتونکې و ،ددې پر ځای هغه د هغو سپاهيانو څخه د ساتونکو ډله تياره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتي و. دا د سرتيرو يو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهيتوب کې ئې هم ساري نه درلود،او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډګر ميړه و. ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و ، خو هغه د صلاح الدين ايوبي په وړاندې ددې بدلون ډېره زياته ستاينه وکړه ، او ددې تر څنګ ئې غو ښتنه وکړه چې صلاح الدين ايوبي دې د هغه بلنه ومني. ايوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په يوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړي چې ستا بلنه څه وخت منلاې شي. دهغه د تللو وروسته صلاح الدين ايوبي د بن سفيان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي. علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلاې شي.

هم په بله ورځ صلاح الدين ايوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته درتللاې شي. ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ. او ورته ئې وويل چې ددې دعوت ، دعوتي اړخ کم خو د جشن اړخ ئې زيات دې. او دا جشن به د ښاره بيرون په دښتې اوصحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کيږي. د نڅا ،ګډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکو ډلې سواره به د خپل فن مظاهرې کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته دجنګ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدين ايوبي به دشپې هم هملته پاته کيږي. د هغه د تمځاي له پاره به خيمې درول کيږي...... صلاح الدين ايوبي د پروګرام تفصيل اوريد ، هغه په ګډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نيوکه و نه کړه. ناجي په ويره او لړزنده اواز وويل ، «د فوځ ډېر هغه سپاهيان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان نه دي او يا هغوی چې نيم مسلمان دي کله کله شراب څښې، هغوی د شرابو عادي نه دي ، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د څښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قومندان ئې ! » صلاح الدين ايوبي ورته وويل « که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه ، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»

«د مصر د امير بخت دې هسک وي !» ناجي د غلامانو په څير وويل « زه څوک يم چې دداسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد ګڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د ګډوډيو د جوړولو او بدکاريو پرته هر څه کولای شي.» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ،« که چېرې د شرابو د څښلو وروسته ، چاهم ګډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبردصلاح الدين ايوبي ساتونکو ته ورسيد چې ناجي د ايوبي د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي ،په هغې کې به نڅا او سندرې وي او شراب به په کې هم څښل کېږي او صلاح الدين ايوبي ددې جشن بلنه ددې ټولو خرافاتو سره سره منلې هم ده ، نو ټولو د حيرانتيا څخه يو دبل خولو ته کتل. يوه به ويل چې ناجي دروغ وايي ، هغه غواړې په دې توګه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي او چا بيا ويل چې د ناجي جادو په صلاح الدين ايوبي هم خپل اغيز وکړ، دا انګيرنه هغو مشرانو ته ډيره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پيالې ملګري و . ځکه صلاح الدين ايوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم دهغوی له پاره د عيش او عشرت ، شرابو څښلو او بدکارۍ ټولو دروازې بندې کړې وې او دا کارونه ئې جرم ګرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلين رواج کړې و چې هيچاته هم د پخوا په څير د خپلو دندو څخه د غفلت جرآت نه وه پاته ، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امير په کومې بلنې کې د شرابو ، ګډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنګينو محفلونو خپل زړه بايلي او زمونږ دډلې يو وګړې به ترې جوړ شي.

دا يواځې علي بن سفيان و چې ورته ډاګيزه وه چې صلاح الدين ايوبي د دې خرافاتو اجازه ولې وکړې ده.

د جشن ماښام را نژدې شو ، له يوې خوا د پنځلسمې سپوږمۍ شپه وه ، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شګو ذرې هم په کې په نظر را ځي ، اود بلې خوا د زرګونو مشالونو روښنائي هم دهغې صحراشپه رڼا ورځ ګرځولي وه .د ساتونکوسپاهيانو هجوم و چې په يوه پراخه ميدان کې را چاپيره د يوه دېوال په څير ولاړ و ، په هغه خواکې ئې چې د صلاح الدين ايوبي د کښيناستو کوم تخت ايښی و نو هغه د يوه ستر پادشاه تخت معلوميده ، دهغې کېڼ او چپ اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځايونه ټاکل شوی و. ددې پراخه او خپور ننداره ځاي څخه لرڅه لرې د ميلمنو له پاره ډيرې ښايسته خيمې درول شوی وې. ددوی تر څنګ يوه ستره خيمه د صلاح الدين ايوبي له پاره هم هملته دريدلې وه. په دې خيمه کې به هغه شپه تيروله ، علي بن سفيان د لمر د پريوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې خيمې په چار چاپير کې ئې ساتونکې و درول.

کله چې علي بن سفيان هلته ساتونکې درول نو ناجي (ذکويي)ته دصلاح الدين ايوبي د راپرزولو له پاره اخري لارښووني کولې ، په دې ماښام د (ذکويي) ښايست څه بل منګه زيات و ، د هغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوي را ته چې د سحراو جادو اغيز ئې درلود. هغې خپلې توري ملايمې زلفې په خپلو لوڅوسپينو متو باندې را خپرې کړې وې ، د هغې لباس دومره باريکه و چې د هغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورايه معلوميدې ، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا اوخنداوه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تيره کړه او وئې ويل «په صلاح الدين ايوبي باندې شايد ستا جسماني ښايست دومره اغيز و نه کړي ، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوې، ګوره هغه سبق مې چې درته په دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځوکې ښوولې هيرنه کړې ! او دا هم هيرنه کړې چې هغه ته په ورتللو سره د هغې وينځه و ګرځې، له ځانه د انځر هغه ګل جوړ کړه چې د بوټې په سر کې تر ستر ګو کېږي خو په بوټې د ورختلو وروسته له نظره ورککېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښينوه ، زه تا ته ډاډ درکوم چې ته به دا تيره په اوبو باندې بدلوې.

په همدې سيمې کې «قلو پطره» نومې هم د(سيزر) په څير د اوسپنيز عزم خاوند د خپل ښايست او ځوانۍ په زور او توان ويلي او د مصر په شګو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا څخه ډيره ښايسته نه وه ، ماچې تا ته کوم سبق ښوولی دې هغه ټول د قلو پطره چالونه دې ، د ښځو دا چالونه هيڅکله هم د ناکامۍ مخ نه ويني ، (ذکوبي) مسکۍ مسکۍ کېده ، او د هغې خبرې ئې په پوره غور سره اوريدلې ، د مصر شګو يوه بله قلوپطره د يوه ښايسته جادوګر مار په څير زيږولې وه ، او داسې بريښيده چې د مصر تاريخ خپل ځان يوځل بيا تکراراوه.

لمر پريوت ، او مشالونه روښانه شول ،صلاح الدين ايوبي په يوه آس سپور راغې د هغه چپ او کېڼ ، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفيان منتخب کړي و . هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدين ايوبي د خيمې شاوخوا ته په پهره درولي و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمې و غږولې او صحرا د «صلاح الدين ايوبي دې ژوندي وي» په غږونو ډکه شوه . ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووايه ، او زياته ئې کړه چې « ستا څخه ځان ځارونکې ، د اسلام د عظمت ساتونکې ،تاته د خپل سر په ستر ګو ښه راغلاست وايي ، د هغوی ناقرارۍ ته وګوره ، ستا په اشارې باندې مرګ ته تيار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنګه چې صلاح الدين ايوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښيناست ، د زغليدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوريدل شو. کله چې د اسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو و کتل چې څلور اسونه د ښي لورې او څلور آسونه د کيڼ لورې څخه يو دبل پر خلاف ځغلې، په هر يوه يو يو کس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه. هغوی يو دبل مخې ته مخ په مخ را تلل.پوره ډاګيزه وه چې هغوی به ټکر کوي ، هيچاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی يو بل ته ډير را نژدې شول نو ددواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښيښودې او ودريدل. بيا ئې د اسونو قيضې په يوه يوه لاس کې و نيولې او بل لاس ئې و غځاوه ، ددواړو خواو آسونه يو دبل مخ ته راغلل او دواړه خواوي يو دبل سره لاس وګريوان شول ، سپرو يو دبل د نيولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې ، کله چې آسونه مخته ولاړل ، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپريوتې و په شګو کې ئې سرکونډالې وهلې ، د يوه لورې يوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متو په زور را نيوه او په خپل آس ئې د هغې د کښينولو هڅه کوله ، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپيدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوريدل کېده.

داسپاره په تياره کې ترې تم شول ، نوبيا ددواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل او په دې توګه اته مقابلې تر سره شوې ، ددې وروسته اوښ سپاره راغلل ، بيا اوښ سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بيا د تيغ وهلو او د وسلو پرته د جنګ لوبې پيل شوی چې يو څو سپاهيان په کې زخميان هم شول. صلاح الدين ايوبي د زړه ورتيا ، بهادرئ او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و . هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتيا وه ، هغه د علي بن سفيان په غوږ کې وويل« که چېرې په دې فوځ کې اسلامي جذبه هم وي نو زه به يوا ځې دهمدې فوځ په واسطه صليبيان په ګونډو کړم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چي پخوا تردي ئي هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل «که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسې جذبه ، چي ته ئي ارزو لرې ، هم په دوی کي را پيدا کېداې شي .» خو صلاح الدين ايوبي د ناجي په څير تجربه لرونکي او ذهين سالار د ګوښه کولو پر ځاې په نيغې لارې د راوړلو هڅه کوله. هغه په دې جشن کي په خپلو سترګو همدا کتل چي دا فوځ د کړچار له اړخه څه ډول دي ؟ هغه ته د ناجي ددې غوښتني څخه نا هيلهي را پيدا شوی وه چي د هغې سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او تر څنګ ئي د نڅا اوسندرو شوق هم لرې، صلاح الدين ايوبي د هغې غوښتنه په دې خاطر منلې وه چي ووينې چي دالښکر تر کومه ځايه په عيش او عشرت کي ډوب شوی دي.

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کي خو دا فوځ په ټولو عسکری او جنګی معيارونو پوره و خوت خو کله چي د ډوډی دخوړلو وخت راغې نو دې فوځ د ناهلو ، بدتميزه او ...... خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بې کنترولة هجوم شکل ئې ځانته و نيوه. د ډوډی انتظام په يوه پراخه اووسيع ميدان کي شوی و. په يوه اړخ کي ئي د فوځ نږدي دوه زره وګړو ته د ډوډی د خوړلو له پاره ځاې جوړ کړل شوی و او د هغوی څخه په ډيره لرې فاصله کي د صلاح الدين ايوبي او نورو ميلمنو د خوراک څښاک انتظام و. په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوښانو مکمل ورنونه ، اوپه زرګونو روسټ کړل شوی چرګان اينبوول شوی و. د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنګ د شرابو کوچنی کوچنی مشکېزې او صراحي ګانې اينبوول شوی وي ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندي لکه د وږو ليوانو په څير را پريوتل ، په غړپ غړپ ئي شراب څښل او يو دبله سره ئي لاس اچول پيل کړل. صلاح الدين ايوبي دا ننداره کتله ، اوچپ ناست و ، دهغې پر مخ باندې هيڅ داسې اغيزنه وه چي په ډاګه کړې چي هغه د څه په هکله فکر کوي. هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل « تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه ددعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ، ؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟»

«نه د مصر اميره !»ناجي په غلامانه لهجې سره وويل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو ښو سپاهيانو څخه دي تا دهغوی مظاهرې وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې و کتله ، هغه ځان ځارنه به چي دوی د جنګ په ډګر کي کوي ، هغه به دې نورهم حيران کړي. ته د هغوی دغه بدتميزی ته مه ګوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي زه کله کله هغوی ته همداسې خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مړينې تر مخه ددنيا د رنګ او بوي څخه پوره پوره خوند واخلي.»

صلاح الدين ايوبي ددې استدلال په مقابل کي هيڅ هم و نه ويل ، کله چي ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « ماچي څه کتل غوښتل هغه مې و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنګامو کولو عادې دي ، ته وائې چي په هغوی کي جذبه نه شته ، خو زه وينم چي په هغوی کي کړچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنګ ډګر ته يوسې نو دوی به د جنګيدو په ځاې دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کي شي. او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبې شوی سيمې د خلکو د عزت سره به لوبې او وحشيانه سلوک کوي. »

«ددې علاج دادې» علي بن سفيان ورته وويل « چي هغه فوځ چي تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کي ورګډ کړې ، خراب سپاهيان چي د خو سپاهيانو سره يوځاې شي نو دهغوی په سلوک کي هم بدلون را پيدا کېږي.»

صلاح الدين ايوبي مسکې شو اوعلي ته ئې وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پو هيږې ، زما پلان هم همداسې دي خو ما نه غوښتل چي تا ته ئې اوس په ډاګه کړم، هيچا ته په دې هکله څه مه وايه»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان کې دا صفت و چې چې د نورو د زړونو په راز به پو هيده ، ډيرزيات ذهين و ، هغه لږ څه نور وويل غوښتل چې تر مخ ئي ځو نور مشالونه روښانه شول ، په ځمکه باندې قيمتي قالينې غوړيدلې وې ، د شپيلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غړيدو شوې چې په ميلمنو کې ئي پوره چپتيا را وسته. له يوه اړخه د نځونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نري لباس کې راښکاره شوې چې په هغې کې دهغوی د جسمونو وينېته وينېته په نظر راته ، دهر يوه لباس د يوې نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنګونو تر سترګو پورې رسيده ، دهغوی وينښتان خواره و او د وريښمو د يوې برخې په څير ځليدل ، دصحرا د نرې نسيم او د نجونو د زرکوپه څير تګ دغه نرې نرې لباس خوځاوه، داسې بريښيده لکه د ګلونو ډک بوټي چې په فضا کې لامبو وهي ، د هر يوه د لباس رنګ جدا و ، او د هر يوه شکل او صورت يو دبل سره توپير درلود ، خو د ښايست اود جسم په نرمښت کې ټولې يو څير وې. د هغوی مرمريني متې بربنډې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللې خو د قدم ښکته پورته کېدل ئي په سترګو نه ليدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څير مخته راتللې.

هغوی په نيمه دايره کې سره را ټولې او ودريدې ، د صلاح الدين ايوبي په لور ئي مخ کړ او د تعظيم او احترام له پاره ئي سرونه ښکته کړل ، د ټولو وينښتان د هغوی په اوږو را پريوتل ، سازونو دهغوی په دغه وريښمي وينښتانو کې د جادو طلسم را پيدا کړې و. دوه تور پوسته دپوشکله حبشي ځوانان چې د ملاګانو څخه ئي د زمري پوستکي را تاو کړې و ، يوه سترشان ټوکرۍ په لاسو کې نيولې په پوره چټکۍ سره را روان دي هغوی ټوکرۍ د نجونو په نيمه دايره کې کښيښوده ، په دې وخت کې د مار د بين ساز په غړيدو شو. حبشي ځوانانو د مستو غوايانو په څير خپل ښکرونه اخوا دېخوا غورځول او له صحنې څخه غايب شول ، د ټوکرۍ څخه يو ډير ه ستره غوټۍ را ووته او د ګل په څير و غوړيده ، ددې ګل څخه يوه نجلۍ را برسيره شوه ،چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بريښيده لکه د سرو وريځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکاږي ، دا ددې دنيا نجلۍ نه معلوميده ، دهغې خندا هم ددې ځمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د وينښتانو ځلا هم د مصر د نجونو د وينښتانو د ځلا په څير نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د ګلانو دپاڼو څخه بيرون قدم کښيښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملايمت ټول نندارچيان حيران او مسحور کړل.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نرۍ خندا وه ، صلاح الدين ايوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئي وويل «ما هيله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناجي د صلاح الدين ايوبي په لور راغي او ورته ئي وويل «د مصر د امير بخت دې ستر وي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويي)دې ، هغه ما ستا له خاطره د سکندرئي څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مينه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناځي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پيژنم، هغه په ساحل کې د ماهيانو کار وبار کوي ، دا نجلي ستا سره مينه لري ، ان تر دې چې تا د پيغمبر په توګه مني ، زه په ناڅاپي توګه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی يم صلاح الدين ايوبي د مصر د نوي امير په توګه راغلي دي. د خداې له پاره ما ته د هغه سره د ليدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې سترې هستۍ په قدمونو کې ئي کېږدم ،.... ډير زيات دروند اميره! ماستا څخه د نڅا او موسيقي اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضور ته هديه کړم.»

«تا هغې ته نه و ويلي چې زه په خپل مخکې هيڅ يوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم ليدلې؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل او ورته ئي وويل « دا نجونې چې تا په بېه کې پټې راوړې بلکل لوڅې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دستر مقام خاونده !» ناجي په لړزنده اواز سره وويل ، « ما ورته ويلې و چې دمصر امير نڅا او رقص نه خوښوي ، خو دې ويل چې هغه به زما نڅا خوښه کړي ځکه چې زما په نڅا کې د ګناه په لور بلنه نه شته. دا به د يوې عزتمندې نجلۍ نڅا وي ، زه د ايوبي ترمخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندې کول غواړم ، که چېرې زه نارينه واې نو دايوبي دځان د خوندي ساتلو په خاطر به دهغې په ساتونکې ډله کې ور ګډه شوی واې.»

« ته څه ويل غواړې » صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل « ايا دا نجلۍ ځان ته را وبولم او تعريف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زړګونو وګړو ترمخ ډيره ښه نڅا وکړه ؟ هغه ته په دې خبره شاباسې ورکړم چې هغې د نارينه و د جنسي د جذباتو په را پارولوکې ښه پوهه او مهارت تر لاسه کړې دې ؟»

«نه د مصر اميره !» ناجي ورته وويل « ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د ليدلو کتلو شرف وروبښې ، دا د ډير لرې څخه دلته راغلې ده ، لږڅه هغې ته وګوره ! دهغې نڅا مسلکې اغيز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په څومره مينه ګوري ! بې شکه چې عبادت يواځې د الله کېږي خو نومورې د خپلې نڅا ، او عقيدې له لارې په خمارو سترګو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خيمې ته راشي ، که څه هم د لږوخت له پاره وي، دا د راتلونکې مور وګڼې چې د رحم څخه ئې د اسلام د ساتنې له پاره يو سرتيرې و زيږيږي، دا به خپلو بچيانو ته په فخر سره وائي چې ما ته د صلاح الدين ايوبي سره په ځانته ځائې کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوی و ».

ناجي په ډيره اغيزمنه توګه او جذباتي وينا سره په صلاح الدين ايوبي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د يوه غلام پلورونکي څخه را نيولې وه ، د يوه شريف پلار عزتمنده لور ده ، هغه په صلاح الدين ايوبي باندې دا ومنله چې ووائي چې « ډير ښه ! دا زما خيمې ته را وليږه »

(ذکويي) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بيا بيا به ئې د صلاح الدين ايوبي په لور کتل او مسکۍ مسکۍ کېدله به، پاته نجونې دهغې په چاپير کې لکه د تتليو په څير الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کېدو نڅا نه وه. دوی د مشالونو په رڼاو کې داسې بريښيدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپيريانې لامبو وهي او تيريږي را تيريږي ، دسپوږمۍ خپل يو اغيز و ، خو د صلاح الدين ايوبي په هکله هيڅوک نه شي ويلاې چې هغه په کوم فکر کې ډوب ګونګ سونګ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنګامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوی هم خمار، ستومانه او د مرو په څير ګرځيدلي و. په ځمکه او اسمان کې يو ډول چپتيا خپره وه ، او ناجي پر خپلو برياو ډير زيات خوښ و ، او شپه لږه لږه دسهار لور ته راونه وه.

*****(۷)

دشپې نيمائې وه چې صلاح الدين ايوبي هغه ښايسته خيمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوې وه.، په خيمه کې دننه قالينې خپرې شوی وي ، په پالنګ باندې د زمرې دپوستکې په څير پوښ غوړيدلې و.کوم فانوس چې هلته اېښول شوی و ، دهغې شفافه او ښايسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څير زړه وړونکې وه، دخيمې دننه سيمه ټوله دښايسته عطرو په بوې معطره شوی وه. د خيمې په ديوالونو باندې وريښمينې پردې را زوړندې وې ، ناجي د صلاح الدين ايوبي سره يوځاې خيمې ته ور ننوت ، او ترې وئې پوښتل « ايا هغه د لږڅه وخت له پاره را واستوم؟زه د وعده خلافۍ څخه ډير بيريږم.»

«را وئي ليږه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، او ناجي د هرن په څير په ښکرونو غورځولو سره د خيمې څخه بيرون شو .

لږوخت به تيرشوی و چې د صلاح الدين ايوبي ساتونکو يوه نڅونکې دهغه دخيمې په لورد راتللو په حال کې و کتله، د خيمې په ټولو اړخونو کې مشالونه د علي بن سفيان له خوا روښانه شوی وترڅو د شپې په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکي د خيمې شاوخوا په ښه توګه ترنظر لاندې و ساتلاې شي. کله چې نڅونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پيژندله ، هغوی هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکرۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکوبي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکې و ، په دې بڼه کې هغه لوڅه لغړه ښکاريده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکوبي)ورته وويل چې هغه د مصر امير صلاح الدين ايوبي پخپله دخپل خوب ځاي ته را بللې ده. خو قومندان ورته وويل چې ايوبي دهغه اميرانو څخه نه دي چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغې څخه پو ښتنه وکړه ،» (ذکوبي)ورته وويل «زه خود خپله ځانه دلته د راتللو جرآت نه شم کولاې»

«دهغه بلنه تاته څنګه در ورسيده ؟» قومندان ترې و پوښتل.

«ماته سالار ناجي وويل چې د مصر امير دې ځانته غواړي» (ذکوبي) ورته وويل ، « که ته غواړې زه بيرته ځم که امير زما په هکله و پوښتي نو دځواب پايلې به ئې پخپله پر تا وي»

قومندان دا نشوه منلاې چې صلاح الدين ايوبي دې د خپل خوب ځاي ته يوه رقاصه نڅونکې را وبولي ، هغه دايوبي د عمل او کړچار څخه پوره خبرو ، دهغه ددې حکم څخه هم خبرو چې د نڅاکوونکو او سندرو ويونکو سره د اړيکو لرونکي بايد سل لښتي (درّې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولويد ، په فکر فکر کولو سره ئې جرآت وکړ او د صلاح الدين ايوبي خيمې ته ورننوت ، ايوبي دننه قدم واهه. قومندان ترې په ويره ويره و پوښتل « بيرون يوه نڅونکې ولاړه ده ، وائي چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدين ايوبي ورته وويل « هغه دننه را وليږه»

قومندان بيرون را ووت او (ذکوبي) ئې دننه خيمې ته و استوله ، ساتونکو هيله درلوده چې ددوی امير او ستر سالار به دا رقاصه د خيمې څخه بيرون را وغورزوي ، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هيڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخري وختو ته رسيدله ، د خيمې د دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز را ته ،د ساتونکو ډلې قومندان په ډيره نا ارامۍ سره اخوا دېخوا قدم واهه، يو ساتونکي د هغې څخه و پو ښتل،« ايا دا حکم يواځې زمونږ له پاره دې چې د کومې فاحشې سره اړيکې درلودل جرم دي.»

«هو !» هغه ځواب ورکړ« حکم يواځې د تر لاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون يواځې د رعاياو له پاره جوړيږي.»

« ايا دمصر امير به په درّو نه وهل کيږي ؟»

« پادشاهان کوم ځانګړې کړچار نه لري ،» قومندان په سوزيدونکې اواز وويل «صلاح الدين ايوبي به شراب هم څښي ، يواځې پر مونږ باندې ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدين ايوبي بُت ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بُت څخه يو عربي شهزاده را ووت چې يو بدکاره او عياش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه تر سره کول.

ناجي ډير خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدين ايوبي د خوښۍ له پاره شراب بوې کړې هم نه و. هغه په خپله خيمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنګيده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته وويل « هغه چې تللې نو ډير وخت تير شو ، داسې بريښي چې زمونږ غشې د صلاح الدين ايوبي په زړه کې کښيوتې دي.» «زما غشي خطا شوی کله دي ؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئي ويل « که چيرې دا تير خطاکيداې نو سمدستي به بيرته زمونږ لورې ته راغلې واي»

«ته صحيح خبره کوې ،» اوروش ورته وويل « (ذکوبي) د انسان په بڼه کې يو طلسم او جادو دي ، دا نجلۍ د حشيشينو سره اوسيدلې او که نه د صلاح الدين ايوبي په خير بُت ئې هيڅکله هم نه شو ماتولاې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هیڅ کله د حشیشین په وهم وګمان کې هم را نه شي. » ناجي ورته وویل «اوس د صلاح الدین ایوبي په ستوني کې د شرابو ورښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بیرون د قدمونو اواز تر غوږو شو. منډه ئې واخسته او بیرون را ووت، هغه (ذکوبي)نه وه بلکه یو سپاهي روان و، ناجي دلرې ځخه د صلاح الدین ایوبي د خیمې په لور و کتل، پردې ئې را ځړیدلې او ساتونکې بیرون په پهره ولاړ وو ،هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وویل «اوس زه په ډاډمنه توګه ویلای شم چې زما (ذکوبي)دا ستر بُت مات کړې دي.»

*****(۸)

دشپې اخري برخه وه ، چې (ذکوبي)د صلاح الدین ایوبي د خیمې ځخه ووتله ، هغه د ناجي د خیمې پر ځاې په بلې لورې ولاړه ، په لاره کې ورته یو سړې ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په یوه ډول لباس کې پټ شوی و. هغه په ډیره سوکه توګه (ذکوبي)ته ورغږ کړ. هغه هم د همغه سړي په لور ورغله ، هغه سړې هغه یوې خیمې ته ورننویستله ، د لږځنډ وروسته هغه ددې خیمې ځخه ووتله او د ناجي د خیمې په لور ئې مخ کړ. ناجي تر دې وخته پورې بیدار پاته و ،هغه څو ځله بیرون را وتلې و او د صلاح الدین ایوبي د خیمې په لور ئې کتلي و ،او ګمان ئې کاوه چې (ذکوبي) صلاح الدین ایوبي په خپل جال کې را ګیرکړې او هغه ئې د اسمان د شنو ځخه لاندې د ناجي د پست ذهنیت په لمن کې را غورځولې دي.

«اوروش ! » هغه وویل « شپه خو تیره شوه ، او هغه تر اوسه را نه غله.» ، « هغه به اوس کله هم را نه شي !» اوروش ورته وویلې ،«د مصر امیر به هغه د خپله ځانه سره یوسي ، داسې ښاپیرۍ خو هیڅ شهزاده د لاسه نه ورکوي،...... ایا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دي ؟»

«نه !»ناجي ورته وویل ، « ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دې کړې»

«ایا دا نه شي کیداې چې دمصر امیر د (ذکوبي) سره په اصولي توګه واده وکړي ؟» اوروش ورته وویل « په هغه وخت کې به دا خطره وي چې نجلۍ به په مکمله توګه زمونږ له کاره ووځي ،»

«هغه خو ډیره هوښیاره ده »ناجي ورته وویل « خو په رقاصو باندې څه باور ؟ هغه د رقاصې لور ده اوتجربه لرونکې ځان پلورونکې ، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و ، چې (ذکوبي)په نابره توګه دهغې خیمې ته ورننوتله ، هغې ورته په خندا کې وویل «اوس نو دخپل امیر جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ ! تا خو ماته همدا انعام ټاکلې و »

«لمړې خو ووایه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقرارۍ سره و پوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل !» (ذکوبي) ځواب ورکړ ، تاته چا داویلې و چې صلاح الدین ایوبي د تیږې په څیر کلک دي یا دفولادو په څیر نه ویلې کیدونکې او یا داچې هغه مسلمانانو ته د الله ج سیوري دي.؟» هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ویل « هغه ددې شګو ځخه ، چې هوائې ذره ذره له ځانه سره له یوه ځایه بل ته الوزوي ، هم ډیر بې وسه او سپک دې»

«ستا د ښایست جادو او دژبې طلسم د هغې ځخه د شګو ډیرې جوړ کړ» اوروش ورته وویل » « او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر.»

«هو !ولاړ غر و ،» (ذکوبي)ورته وویل « خواوس شګلوړه غونډۍ هم نه ده»

« ایازما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبرۍ سره و پوښتل.

«هو !»(ذکوبي) ځواب ورکړ« پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړې دي ، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نوهغه یواځې اویواځې ناجي دي ، هغه بیا راځخه و پوښتل چې ته ئې څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیژني ، ماورته وویل چې هغه زما د پلار ډیر نژدې دوست دې ، زمونږ کور ته راغلې و او زما پلار ته ئې ویلې چې زه د صلاح الدین ایوبي غلام یم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځیدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم......بیا هغه له ما څخه و پوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وویل چې زه ستا وینځه یم ، ستا هر حکم د سر په سترګو منم ، وئې ویل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنګ کښینه ، زه د هغې څنګ ته ورغلم بیانو که هغه تیره وه موم و ګرزید او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې تري را رخصتیدم نو زما څخه ئې ښښنه و غوښتله ، ویل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړي ځل له پاره ګنا ه کړي ، ما ورته وویل چې دا ګناه نه ده ،تا له ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړي ، زه دې د پادشاهانو په څیر د حکم کولو له لاري نه یم را بللې ، زه پخپله راغلې یم او بیا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باوري او په بربنډه توګه کوله لکه څنګه ئې چې جسم بربنډ و. ناجي د ډیرې خوښۍ څخه هغه پخپله متو کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکویې) ته ئې افرین وایه او ناجي ته ئې د هغې په دې بریا مبارکي ویله د خیمی څخه ووت.

*****(۹)

ددښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوې سهار را و زیږید ، هغه د نورو صحرائي سهارونو څخه ځانګړې نه و ، خو ددې سهار رڼا په خپلې تیارې سینې کې یو راز پټ کړې و چې تول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسیده ، او د قیام له پاره ئې صلاح الدین ایوبي خوبونه لیدلې و او دهمدې تعبیراو تفسیر په عزم باندې هغه را څوان شوی و.

تیره شپه چې په دې دښته کې څه تیر شوی و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د یوه اړخ څخه یواځې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او دبل اړخ څخه ئې د صلاح الدین ایوبي ساتونکې ډله او په خپله ایوبي خبر درلوده. خو صلاح الدین ایوبي ، (ذکویې) او د ایوبي د ځارکښۍ د ځانګې مسئول علي بن سفیان هغه درې شخصیتونه و چې د پیښې ددواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده.

ناجي سلطان صلاح الدین ایوبي اودهغې ملګري په ډیر ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلاري په دواړو خواو کې سوډاني عسکر و د«صلاح الدین ایوبي دې ژوندې وي» اوازونه پورته کیدل ، صلاح الدین ایوبي ددوی د اوازونو دځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ،د خندا او نورو تکلفاتو هیڅ پروا ئې و نه کړه.

دناجي سره ئې لاس ورکړ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسیدو سره ئې ، علي بن سفیان او یو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته یوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی تر ولسه ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پریوت ،او شپه تیاره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پریږده چې اوبه هم نه پیدا کیدې. لږ څه شپه تیره وه چې درې واړه بیرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفیان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وویل « محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو ، خو زما په ډله کې یو ډول ناهیلهي او بې اطمیناني راپیدا شوی ده ، او پخپله زه هم دهمدې ناهیلهي ښکار ګرځیدلې یم.»

«څه ډول نا هیلهي؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«ساتونکې وائي ، کله چې یوه فوځ ته د شرابو د څښلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی یو؟»

قومندان ورته وویل « که چیرې ته زما دا ګیله بدسترګې ګڼې نو سزا راکړه خو زما ګیله واوره ، مونږ خپل امیر د اللهﷻ غوره بنده ګڼو ، او پر هغه د زړه له کومی ځاریدو ته تیار و ، خو تیره شپه.......»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې خیمې ته یوه رقاصه ورغلې وه ،» علي بن سفیان دهغې خبره ور پوره کړه او وئې ویل «تا هیڅ ډول بدسترګي نه ده کړې ، ګناه که امیر وکړې او یا غلام ، په سزا کې ئې هیڅ توپیر نه شته. ګناه په هر حال ګناه ده ، زه تا ته داډ درکوم چې د رقاصې او د مصر د امیر تر منځ لیدنه د ګناه سره هیڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوی، زه ئې اوس نه شم درته بیانولاي ، سوکه سوکه د وخت په تیریدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوی و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښیښود او ورته ئې وویل « ای عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوره ، ته پخواني عسکر ئې ، په ښه توګه پوهیږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده. د مصر د امیر خیمې ته د رقاصې ورتګ پخپله یو راز دی ، خپل سرتیري په هیڅ ډول شک کې مه پریږده ، او چاته ئې یادونه هم و نه کړې چې د شپې څه تیر شوی دي.»

دا قومندان دعلي بن سفیان د ذهنیت او وړتیا ځخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو او د خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدین ایوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدین ایوبي د ډوډۍ ځخه لاس پریمینځه او د ناجي سره کښیناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندېښمن غوندې هم دی او په غصه هم، هغه په ښنتونکې اواز سره وویل ،« درونده امیره ! ایا دا حکم تا ورکړې چې د سوډاني ساتونکې فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورګډ کړئ چې همدا اوس تیار کړل شوی دي؟»

«هو ناجي !» صلاح الدین ایوبي په زغم سره ځواب ورکړ،« ما پرون ټوله ورځ او دشپې یوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پریکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورګډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانیانو د نفرو شمیره لس په سلو کې وي، او تا ته به داحکم هم در رسیدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت ګمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشې.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وویل« ماته دکوم جرم سزا راکول کیږې ؟»

«که چیرې دا پریکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ ځخه جدا شه ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

« داسې معلومیږې چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دې »ناجي ورته وویل « تاسې باید په دې هکله تحقیق وکړئ ، زه په مرکز کې زیات شمیر مخالفین لرم ،»

«زما ګرانه دوسته !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل «ما دا پریکړه یوازې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ ځخه د سازشونو دا لړۍ د تل له پاره بیرون شي ، او ما دا پریکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د یو چا رتبه ، که څه هم ډیره پورته وي، او یا ډیره ټیټه وي هغه به شراب نه ځکې ، رمبارې به نه وهي اونه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، ګډا او سندرې وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وویل «ما خو له حضور ځخه اجازه اخستې وه »

«او ما د نڅا ، ګډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندویان ګڼې ،دهغوی په اصلي بڼه کې ووینم. زه پنځوس زره کسان له یوه سره ګوښه کولاې نه شم په دې خاطر هغوی په مصري فوځ کې مدغموم تر څو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوره ، چې په مونږ کې هیڅ سوډاني ، مصري ، یمني اوعجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بیرغ مو یو دي او مذهب مو یو دي.»

«درونده امیر به زما د حیثیت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حیثیت ته به څه پاته شي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه چې ته ئې ورتیا ولرې !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « په خپله تیره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چې د خپلو کارونو قصې را ته بیان کړې .... سمدستي بیرته ولاړ شه او د خپل فوځ سپاهیان ، څناور ،او د خوراک څښاک او ......دسامانونو کاغذونه تیار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه باید زما د حکم تعمیل وکړل شي»

ناجي غوښتل څه ووائي ، خو صلاح الدین ایوبي د لیدنې د ځای څخه بیرون شو.

*****(۱۰)

داخبره د ناجي حرم ته هم رسیدلې وه چې د مصر امیرسلطان ایوبي، یوي نځونکي نجلۍ (ذکوبي)ته دخپل ځان سره تږوله شپه د ناستي شرف ورښنلی و. د (ذکوبي) پر خلاف د حسد او کینې اور لا د پخوا څخه د سرو لمبو په څیر هرې لورې ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتګ څخه ډیر لږوخت تیر شوی و خود هغې ښکلا او ښایست په ناجي دومره اغیز کړې و چې هغه ئې د همغه لمړۍ ورځې څخه دخپل ځان سره ځای ناستي و ګرځوله ، هغې ته ئې د لږځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چیرته چې هغه دوه نورې نځونکي ښایسته نجونې اوسیدلې ، هغه (ذکوبي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرګنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدین ایوبي دموم کولو او په دام کې د را نښلولو ترینینګ ورکوي ، او داچې ناجي د (ذکوبي)سره یو ځای په یوې ډیرې ستري تخریبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نځونکي نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبوکې ورتیدې چې کتل به ئې چې دغې نوې نځونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسي موندلی دی. په دې خاطر ئې د (ذکوبي) پر خلاف کینه اونفرت نور هم ډیرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکوبي)ته سمه او کلکه سزا ورکړې ،او اوس چې ددې څخه هم خبرې شوی چې (ذکوبي)د مصر دامیر هم دومره زیاته خوښه شوی چې تږوله شپه ئې له ځانه سره په خیمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرې اوریدو سره هغوی نورې هم لیونۍ شوی وې. خو هغې ته د سزا ورکولو یواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کیدای شوی. زهر او یا اخستل شوی قاتل ، چې هغه په خوب کې ووژني ، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لارې شونې نه ښکاریدې ، ځکه چې (ذکوبي) بیرون نه رواتله ، او د زهرو د ورکولو له پاره هلته ورتګ نه شو کیدای ،

دې دواړو نځونکو دحویلۍ د ترټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملګرې کولو هڅه و کړه ،هغه ته به یې انعامونه ورکول ، خوکله چې د کینې او حسد اخرې پولو د هغوی په سترګو کې وینې را پیدا کړې ،نو هغوی یو قدم نور هم مخته واخست او دې نوکرې ته ئې د هغې د خوښې دانعام دور کولو لالچ ورکړ اوخپله موخه ئې ورته و ښووله ، دا نوکره ډیره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته وویل چې د سالار د اوسیدو ځای کې (ذکوبي)ته د زهرو ورکول شونې نه دي نو موقع او فرصت نه په ګتې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتیا ده ، هغې وعده وکړه چې د (ذکوبي)تګ راتګ به تر نظر لاندې ساتي، کیدای شي داسې فرصت ډیر ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشي ښځې دا هم وویل چې که چیرې کوم وخت په لاس ور نه شي نو د حشیشینو ملاتړ ته به ورغږ کړي ، خو هغې ددې کار له پاره ډیره زیاته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړي همغومره بدله به ورته ورکړل شي.

*****(۱۱)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخت را اوخت ، (ذکوبي)د هغې د یخولو ډیرې هڅې کړې وې ، خو دهغې غصه د سرېدو پر ځای نوره هم ګرمیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته ما پرېږده چي زه يوځل هغه ته ورشم» (ذکويي) په ځلورم ځل ورته وويل «زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بيکاره ده !» ناجي په قهرجنه لهجه وويل « هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده ، او پرهغې عمل هم پيل شوی دي ، زه ئې د هيڅ ځاې د پرېښولو کړې نه يم ، پر هغه ستا جادو اغيز نه دي کړې ،ما ته څرګنده ده چي زما پر خلاف دا سازش کونکې عناصر څوک دي ، هغوی زما د لوړ شخصيت سره کينه لري ، زه د مصر امير ټاکل کيدونکې وم ،هغه وخت چي زه يو معمولي سالار هم وم ما ددې ځاې پر حکمرانانو حکومت کړې دې ، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه» ، هغه دروازه چي دننه را وغوښت ، او ورته ئې وويل چي پرته د ځنډه ، ډيرژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملګرې او نائب اوروش راغې ، نو ناجي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې ، هغه اوروش ته کوم نوي خبر نه درلود ، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وې ، خودوی ددې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تر اوسه فکر نه وکړې ، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلې و ، نو اوروش ته ئې وويلې ،«ما د ځوابي عمل په هکله فکر کړې»

«څه !»

«بغاوت !» ناجي ورته وويل ، اوروش چپ چاپ هغه ته وکتل ،ناجي ورته وويل « ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چي دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي ؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکې نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شې تيارولاې چي ورته ووائې «تاسې به د مصريانو غلامان ګرځئ ؟»»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئې ويل «ما په دې هکله فکر نه و کړې ، د بغاوت کار د سترګو په رپ سره ترسره کيږی. خو د مصر نوې فوځ بغاوت ټکولاې شي ، دمصر فوځ ته کومک هم ور رسيداې شي ، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنګولو ترمخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو »

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دې » ناجي ورته ځواب ورکړ.« زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه ، هغوی ډير لرې ليږم، را شه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکويي) ! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه ،» (ذکويي) خپلې د ناستې ځاې ته ولاړه اوهغوی دواړه ټوله شپه په همدې ځاې کې په خبرو کولو اوپلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يوځاې کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلې و، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناجي هم په پوره توګه تعاون کاوه ، څلور ورځې تيرې شوی وې ، په دې دوران کی ناجي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست ، خو هيڅ ډول شکايت او ګيله ئې و نه کړه ، د خپل تفصيلي را پور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چي په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائبينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چي ناجي په پوره توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعاون کوي ، خو د بن سفيان را پور لړ څه اندېښنه را پيدا کوله ، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نا ارامی او نا قراري مخ په ډېريدو ده. هغوی مصري فوځ سره په يوځاې کيدو خوښ نه دي ، دهغوی تر منځ دا افواه خپريږي چې په مصري فوځ کې د ادغام نه وروسته به دهغوی حيثيت د غلامانو په څير شي، هغوی ته به د غنيمت مالونه هم نه ورکول کيږي، او د هغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کيږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کيږي. علي بن سفيان دا ټول راپوورونه صلاح الدين ايوبي ته ور ورسول ، ايوبي ورته وويل چې دا خلک د ډيرې مودې څخه په عيش او عشرت کې را لوي شوی دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن يم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپيريال سره ځانونه عادي کړي.

« ربښتيا ! دهغې انجلۍ سره دې بيا ليدنه شوی که نه ؟» صلاح الدين ايوبي ترې و پوښتل.

«نه !» علي ځواب ورکړ ، « هغه سره د ليدنې امکانات په نظر نه راځي ، زما کسان نه دي توانيدلي له هغې سره بياوويني، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده ، »

ددې څخه يوه شپه د مخه يوه پيښه وشوه ، شپه لږ لږ تياره شوې وه ، (ذکويي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه ، ناجي او اوروش په بله کمره کې و ، هغې د آسونو د پښو اواز واوريد ، پرده ئې لږې کړه او وئې کتل چې بيرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د اسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلوميدل ، خو د آسونو څخه د را کوزيدو وروسته هغوی نيغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل ، نو دهغوی د چال څخه را څرګنديده چې هغوی تاجران نه دي ، په همدې وخت کې اوروش بيرون را ووت ، دواړه سپاره د هغه په کتلو سره و دريدل ، اوروش ته ئې د سپاهيانو په څير سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس ننداره ئې وکړه، بيا ئې هغوی ته وويل چې وسله مو چېرې ده ، دواړو ورته خپلې وسلې و ښوولې ، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه يوړل ، دروازه چې په دروازه کې ولاړه و.

(ذکويي) په ژور فکر کې ډوبه شوه ، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي دکمرې په لور ئې مخه کړه ، خو دروازه چې هغه په دروازه کې و دروله ، او ورته ئې وويل چې هغه ته حکم شوی دي چې هيڅوک هم دننه را پرې نږدي. حال دا چې (ذکويي)ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و ، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته ، هغه ته را په ياد شو چې نژدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ويلي و چې « زه عيسائې پادشاهان دکومک له پاره راغواړم ، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه ، چې هغوی ته تر ډير لږې ځايه پورې تګ ور په غاړه دي.» او بيا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وي. »

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخيزه فکر وکړ او بيرته خپلې کمرې ته ولاړه ، دهغې او د ناجي د ځانګړې کمرې تر منځ يوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته تړلې وه، هغې د همغې دروازې سره غوږ ونيو ، ددننه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې څوک نه شو پوهيداې ، د لږځنډ وروسته هغې ته د ناجي لوړ اواز په غوږو شو ، چې وئې وويل « د اباد بو څخه لرې اوسئ ، که چېرې څوک مو په شک کې د نيولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پيغام له منځه يوسئ ، په خپل ځان باندې هم لوبې وکړې او هر څنډ چې په لار کې درته را مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي هغه له منځه يوسئ ، ستاسې سفر به څلور ورځې اخلي ، خو هڅه وکړئ چې په درې ورځو کې ورسيږئ، دشمال شرق لورې ته ، لورې هير نه کړئ، شمال شرق»

دواړه کسان بيرون راووتل ، (ذکويې) هم بيرون را ووتله ، هغې و کتل چې دواړه په آسونو سپريږي،ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کيداې شي سپرو ته د خداې پاماني په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډيره چټکۍ سره روان شول ، ناجي چې کله سترګې په (ذکويې)باندې و لګيدې نو ور غږئې کړ او ورته ئې وويل« زه بيرون ځم ، کار مې ډير زيات دې ، ته ارام وکړه ، که چيرې په ځانته والې کې دې زړه تنګيږي نو د حويلۍ په انګړ کې قدم وهه ،»

«هو !»(ذکويې) ورته وويل« د هغه وخته څخه چې دلته راغلې يم بيرون نه يم وتلې ،»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکويې) چُوغه واغوستله ، په ملابند کې ئې خنجر ښخ کړ او د حويلۍ په لور روانه شوه ، هغه ځاې يو څو سوه ګزه لرې و ، هغې ناجي ته دا ډاګيزه کوله چې هغه حويلۍ ته ورغلې ، دروازه چې ته هم هغې همداسې ويلې و ، حويلۍ ته په ورننوتلو سره د حويلۍ اوسيدونکې ټول حيران شول ، هغه دلمرې ځل له پاره هلته تللې وه ، ټولو په ډير درنښت سره هغې ته ښه راغلاست ووايه ، هغه دوه نجونو، چې ددې د وژلو پلان ئې ترتيب کړې و ، هم ورته ښه راغلاست ووايه ، (ذکويې)د ټولو سره لاس ورکړ او د هر يوه سره ئې خبرې وکړې او بيرته ولاړه ، هغه ملازمه هم همهلته وه چې ددې د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوی و. هغې (ذکويې)ته په ډيره ژوره توګه وکتل ، خو (ذکويې)بيرون را ووتله ،

د حويلۍ او دناجي د ځاې ترمنځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه، (ذکويې) چې کله د حويلۍ څخه ووتله نو د ناجي د استوګنځاې په لور د تللو پر ځاې ډيره په چټکۍ سره په بوي بلې لورې روانه شوه. د هغې پسې وروسته يو بل تور سيورې هم را روان و. هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کيداې ، خو د سر نه تر پښو پورې په يوډول لباس کې پټيدل ئې يوه بُت ته ورته و ، کله چې(ذکويې) خپل تګ نور هم چټک کړ نو دې سيورې هم په خپل تګ کې تيزوالې راووست. مخته ګڼ ځنګلې بوټې و، (ذکويې)همهلته پټه شوه ، تور سيورې هم په همدې ځنګل کې ورک شو. ددې څخه نژدې سل يونيم سل ګزه لرې د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې و ، چې په چاپير کې ئې د فوځ لوړو رتبه مامورين اوسيدل.

(ذکويې)همغې لورې ته تلله، د هغې د خوزيدو سره سم هغه تور سيورې هم را پورته شو ،سپوږمۍ ډيره صافه وه ، خو ددې سره سره بيا هم دهغې سيورې مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کيده ، د سيورې لاس پورته شو او په لاس کې ئې خنجر و ځليد ، او په ډيره چټکۍ سره ئې خنجر د (ذکويې) د کيڼ اړخ اوږې او څټ ترمنځ ورننويست ، (ذکويې) اواز و نه ويست او خنجرئې له تنې وويست ، (ذکويې)ددومره ستر زخم د خوړلو سره سره بيا هم په ډيره تيزۍ سره خپل خنجر دملابند څخه راوويست ، کله چې هغه سيورې پرې بل وار کاوه نو (ذکويې) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کې کلک کړ او په خپل خنجر ئې دهغې سينه وڅيرله. هغه اواز واوريد ، او دا اواز د بوي ښځې اوازو ، (ذکويې) ددويم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئې د هغې په ګلمو کې ئې ورننويست ، ددې سره يو ځاې دهغې په خپل اړخ کې هم خنجر و لګيد خوزخم ئې ډير ژور نه و. سيورې د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پريوت ،

(ذکويې)دا ونه کتل چې پر دې دا غلچکې يرغل کونکې څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وينه بهيده ، هغې ته د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې د سپوږمۍ په رڼاکې تر سترګو شو. نيماې لاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلی وه چې سر پرې و ګرځید،دهغې په تګ کې سستوالي راپيدا شو ، هغې چيغې پيل کړې « علي.. ايوبي ،... علي ....ايوبي..» دهغې کالي په وينو سره شوی و اوپه ډېره سختۍ سره ئې قدم اخستلاي شو. دهغې منزل ته ډيره لرې لار پاته وه خو هلته ته ئي رسيدل ورته شوني نه ښکاريدل. هغه په پرلپسې توګه علي بن سفيان او صلاح الدين ايوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې يوه ساتونکې پهره کوله ، دغه ساتونکې د هغې اوازونه واوريدل نو ورمنډه ئي کړه (ذکويي) پر هغې ور ولويده او ورته ئې وويل « ما د مصر اميرته ورسوه ،ژر کوه ، ژرکوه ، ساتونکې چې هغه په وينو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واړوله او منډې ئې کړې.

*****(۱۳)

صلاح الدين ايوبي په خپلې کمرې کې ناست د علي بن سفيان راپور ئي اوريده ، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره يو ځاي و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفيان د بغاوت انديښنه ښووله چې غور پرې کيده، دروازه چې د ويرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ويل چې يو سپاهي يوه زخمي نجلۍ په شا ددروازې بيرون ولاړ دي ، او وائي چې دا نجلۍ د مصر د امير سره کتل غواړي ، ددې خبرې داوريدو سره سم علي دغشي په څير د کمرې څخه بيرون راووت. د هغې پسې صلاح الدين ايوبي هم را منډه کړه ، انجلۍ ئي دننه راوړه ، صلاح الدين ايوبي وويل چې سمدستي طبيب او جراح را وبولئ ،نجلۍ د صلاح الدين ايوبي په پالنګ باندې واچول شوه ، د لږ ځنډ وروسته پالنګ په وينو تک سور شو.

«هيڅوک مه را بولئ ،» نجلۍ په کمزوري اواز سره وويل ، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمي کړې ئې (ذکويي)؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« تر هرڅه لمړې ضروري خبرې واورئ» (ذکويي) ورته وويل « دشمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره وليږئ ، هغوی ته به دوه سواره تر سترګو شي ،د دواړو بادامی رنګ چوغې په ځان کې دي ، د يوه آس سور او دبل تور دې ، هغوی د تاجرو په څير دي، دهغوی سره د سالار ناجي يو پيغام دي چې عيسائي پادشاه فرينک ته ئي استولې دي ، د ناجي دا سوډاني فوځ به بغاوت کوي ، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي ،ستاسې سلطنت دستر ګواښ سره مخ دې ، هغه دوه سپاره په لار کې و نيسئ ، دهغوی سره د پيښې ټول تفصيل موجود دي.، په همدې خبرو خبرو کې په (ذکويي)باندې بې هوشي راغله.

دوه طبيبان راغلل ، هغوی د (ذکويي)د وينې د بندولو هڅه وکړه ، دهغې په خوله کې ئي دوائي ور واچوله ، چې په اغيز ئې هغه يوځل بيا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پيغام رسولې و ، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وې ، واورولې ، دنمونې په توګه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې ، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځاي څخه خپلې کمرې ته استولې وه ، دناجي غصه او منډې ترړې ، ددوه سپرو راتګ،........ بيا هغې وويل چې هغه نه پوهيږې چې پر هغې باندې يرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت اووخت نه په ګتې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتګ هڅه کوله چې د شا له خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په يرغل کونکې باندې وار وکړ ، دېرغل کونکې اواز دا په ډاګه کوله چې يرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د يرغل اوحملې ځاي ور وښود ، هغه ځاي ته ئي سمدستي ساتونکې ور واستول ، خو (ذکويي)ويلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کيداې، ځکه چې زما خنجر دهغې په سينه او ګلمو کې ور ننوتې دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نه دريدله .ډېره وينه له مخکې بهيدلې وه ، (ذکويي)د صلاح الدين ايوبي لاس و نيو او ښکل ئې کړ نو وئې ويل « الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې . له ماخخه ډير هيڅوک دا نشي ويلاې چې د صلاح الدين ايوبي ايمان څومره ټينګ او پوخ دې.» بيا ئې علي بن سفيان ته مخ را واړاوه، «ماخو به څه کمې نه وي کړې ؟ هغه دنده چې تا را سپارلې وه هغه مو پوره کړېده »

«تا د هغې ښځه چې مونږ درته ويلي و زياد وکړل» علي بن سفيان ورته وويل ،«زما په وهن او ګمان کې هم نه و چې ناجي به تر دې حده پورې خطرناکه کارونه وکړې او تا ته به د خپل ځان ځارنه درپيښه شي ،ما خو ته هلته يواځې د ځارکښۍ له پاره ليږلې وې.»

«کاش چې زه مسلمانه وائې» (ذکويي)ورته وويل ، د هغې دسترګو څخه اوښکې را رواني شوى ، نو وئې ويل«زما ددې کار هر څومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما رانده پلار او په ناروغيو اخته مور ته ورکړئ، زه دهغوى مجبوريتونو د دولس کاله په عمر نڅونکې ګرځولې وم.»

د (ذکويي)سر يوې لورې ته پريوت ، سترګې ئې نيمائې پرانستې وي او شونډې ئې داسې خلاصې وي لکه څوک چې مسکې شي. طبيب ئې په نبض لاس کښيښود او د صلاح الدين ايوبي په لورئې وکتل او سرئې و خوځاوه ، د (ذکويي) روح د هغې د جسم څخه الوتې و.

صلاح الدين ايوبي وويل « داچې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان ځار کړ، حال داچې که هغې غو ښتلې نومونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغي او وئې ويل چې ، بيرون د يوې ښځې لاش راوړل شوى ، لاړل او وئې کتل چې دنيمائې عمر د يوې ښځې لاش دې ، دپيښې په ځاې کې دوه خنجره موندل شوى ، دا ښځه هيڅا هم نه پيژندله ، دا د ناجي د حويلۍ ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکويي) باندې وژونکې غلچکې يرغل کړې و. (ذکويي)د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډير درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه، او د ملازمې لاش ته ئې يوه کنده وويستله او خاورې ئې پرې واوړولې ، دواړه په ډيره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوى د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدين ايوبي دښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو څخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوى ئې دعلي بن سفيان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پيغام ئې له ځانه سره دعيسايانو پادشاه ته ور وړ ، واستول.

«(ذکويي) څوک وه ؟»

دا د مراکش د هيواد يوه نڅونکې رقاصه وه ، هيچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې ؟ هغه نه مسلمانه وه اونه عيسايې، لکه څنګه چې وويل شول چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د انټليجنس (Intelligence) يعني د ځارکښۍ او د رازونو د راټولولو د څانګې مشر و ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و، دلته په راتللو سره ورته ځرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر دډلې سالار ناجي يو سازشي او شيطان صفته انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلوملو له پاره دهغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غوړولې و. هغه ته د راز يوه دا پټه ډاګيزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدايانو په څير خپل مخالفين دښايسته نجونو او حشيشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، يا ئې د خپل ځان غلاموي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا ئې له منځه وړي ، علي بن سفیان د ډیرو زیاتو هڅو وروسته (ذکویي)د مراکش څخه را وبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونکو په بڼه کې هغه په ناجي و پلورله ، ددې نجلۍ سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدین ایوبي پر خلاف استعمال کړي ،خو هغه په خپله ددې نجلۍ په دام کې و نښت ، نښتل هم داسې چې دخپل نائب سالار سره ئې ددې نجلۍ تر مخه د راز ډیرې مهمې خبرې هم کولې .

ناجي (ذکویي)د جشن په شپه د صلاح الدین ایوبي خیمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بریا باندې ، چې هغه د صلاح الدین ایوبي بُت ورمات کړ ، ډیرویاړیده ، د هغه ګمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلۍ په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتیب به هغه خپل مرید او غلام وګرځوي ، خو دهغې شیطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوی چې (ذکویي) پخپله د صلاح الدین ایوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خیمه کې راپورونه ورکوي ، او بیرته د صلاح الدین ایوبي څخه د راتلونکو پروګرامونو په هکله هدایت اخلي. (ذکویي)د هغې دخیمې څخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ یو انسان انتظار کاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفیان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وکړې ، دهغې وروسته (ذکویي)د ناجي د کوره څخه بیرون را و نه شوه وتلاې ، په دې خاطر هغې علي بن سفیان ته بل کوم راپور ورنه شو کړاې ، خو کله چې ورته وخت تر لاسه شو او هغه دهمدې راپور د ورکولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، را ووتله،نو د هغسې پیښې سره مخ شوه ، دا د (ذکویي) بدنصیبي وه چې په حویلۍ کې دهغې پرخلاف پدې خاطر سازش کیده چې هغې پر ناجي قبضه کړې ده ،دا سازش کامیاب شو او (ذکویي) ووژل شوه ،خو هغه د اطلاع تر را رسولو پورې ژوندۍ پاته شوه.

دهغې دمړینې څخه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفیان ئې ورسره ژبه کړې وه د صلاح الدین ایوبي له اړخه د انعام سره یوځاې او هغه رقم چې علي بن سفیان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه تر لاسه کړې و ،ټول دهغې معذورو والدینو ته په مراکش کې ورکول شو.

*****(۱۴)

دمرګونې شپې ستورې له منځه ولاړل اود سهار د را ځرګندېدو سره سم علي بن سفیان دخپلو اتو نورو ملګرو سره په ډیره چټکۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډیرې وروسته پاته شوی، هغه ته په ډاګه وه چې د فرینک دربار ته کومه لار ورغلې، که څه هم دا عربي آسونه په سټړتیا کې هم تازه دمه معلومیدل ، خو بیا ئې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ څه ارام ورکړ. هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفیان دوه اسپ سواره و کتل چې خپل آسونه ځغلوي ، هغه د خپلو ملګرو لاره بدله او د کوچنیو غونډیو په ژورو کی ئې خپل آسونه په ځغاسته کړل ، هغه ددښتو په لیکو ښه پوهیده ، د لارې د خطا کولو اندېښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تیز تګ امر وکړ. دمخکې سپرو او ددوی تر منځ او س نژدې څلور میله فاصله پاته شوی وه. دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و. کله چې هغه د کجورو بوټو ته ورسید نو هغه دوه سپاره نژدې دوه میله لرې د خاورو د یوې غونډۍ سره روان وو ، د هغوی آسونه به هم ستومانه شوی و. دواړه سواره د آسونو څخه را ښکته شول او په همدې ځاې کې له نظره ورک شول. او لاره ئې بدله کړه.

فاصله د وخت په تیریدو سره کمیده اوکله چې فاصله څو سوه ګزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې څخه مخته راغلل. هغوی د آسونو د ځغلولو اوازونه اوریدلې و ، هغوی بیرته له نظره پناه شول ، علي بن سفیان خپل آس نور هم ورتیز کړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته کړل ، کله چې د غونډیو دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل نو ګوري چې هغه دواړه سواره دهغې ځاي څخه چېرې خوندي ځاي ته تللي و. خو هغوی کوم لري ځاي ته نه و تللي همدلته لنډ چېرته پټ و، او ګمان کېده چې ویریدلي به وي، مخکې شګلوړه غونډۍ وي چې لاره پیدا کول په کې ستونزمنه خبره وه. علي بن سفیان خپل آسونه په یوه صف کې و درول، او پخپله تښتېدونکو ته نژدې سل ګزه نژدې ور ورسید، یو غشي ویشتونکې د لرې څخه د ځغلیدونکې آس څخه یو غشې وویشت، چې د یو ه آس په پښه کې و نښت، آس د کنترول وووت، د لږ څه منډو ترړو وروسته هغه دواړه محصور شوی و، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله، او درواغ ئې وویل، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول، خو د تالاشۍ په وخت کې ترې هغه پیغام ترلاسه شو چې ناجي ورکړې و، ددواړو لاس و پښې ئې ور وتړلي، آسونو ته ئې د ارام کولو وخت ورکړ او د لږ څه څنډ وروسته ټول بیرته راستانه شول.

صلاح الدین ایوبي په ډېر بې صبرۍ سره انتظار کاوه، ورځ تیره شوه، شپه هم په تیریدو و، نژدې نیمائې تیره شوی وه، ایوبي په خپله بستره باندې پروت و. او سترګې ئې سره ورغلې وي. د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترګې و غوړیدې، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته، ګوري چې علي بن سفیان ولاړ دې، دهغې تر شا دهغه اته ملګري او دوه بندیان ولاړ دې. علي او دهغې بندیان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي څخه ئې د ناجي پیغام واخیست او وئې لوست، لمړې خو ئې د مخ رنګ تک ژیر شو اوبیا یو ناڅاپه لکه وینه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترګو ته ئې ختلې وي، داسې سور والې په کې را وځلید.

دناجي پیغام لږ شانته اوږود و، هغه دا د صلیبیانو یو پادشاه «فرینک» ته لیکلې و چې هغه دې په دغه دغه ورځ، او دغه تاریخ د یونانیانو، رومیانو او نورو صلیبیانو سره یوځاي د خپلې بحري بیړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحیره کې ښکته او پر مصر دې یرغل راوړي، د یرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امیر پر خلاف بغاوت کوي، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي یرغل دواړو مقابله په یوه وخت کې ونه شي کولاې .... ددې سره ناجي د ټول مصر او یا د مصر د یوې برخې د حاکمیت شرط هم کښیښنودې و.

صلاح الدین ایوبي پیغام وړونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بندیان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ یوه ډله و استوله تر څو ناجي او د هغې نائبین په خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې و نیسي. دناجي د حویلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانې کې راګډه کړه، خو دا ټول هر څه ئې پټ و ساتل، صلاح الدین ایوبي د علي بن سفیان په کومک سره په هغه پیغام کې چې ترلاسه کړې ئې و دیرغل تاریخ تبدیل کړ اوخپلو دوه ذهینو وګړو ته ئې دا پیغام ورکړ او د فرینک په لور ئې و استول، هغودواړو ته ویل شوی و چې خپل ځانونه دناجي استازي وښیي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وریو ځاي کولو پریکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازي بیرته راغلل، هغوی فرینک ته د ناجي پیغام وررسولې و او دناجي په نوم ئې د فرینک څخه هم پیغام له ځانه سره راوړې و. فرینک لیکلې و چې د تاریخ څخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امیر پر خلاف بغاوت وکړي، ترڅو صلاح الدین ایوبي ته د صلیبیانو د یرغل فکر هم په ذهن کې را و نه ګرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر څارنې لاندې و نیول، دا عزتمنده څارنه وه، چې په کې دواړو ته د ارام اوښه غذا ټولې اړتیاوې پوره شوی وي، دا یو احتیاطي تدبیرو تر څو دا راز بیرون را ونه وځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې په هغه ځایو باندې خپل فوځونه پټ واچول چېرې چې د صلیبیانو بحري بېړۍ لنګر اچو. هغه ددې ځاې څخه لږ شانته لرې خپله بحري بېړۍ هم ودروله، یرغل ته لا یو څو ورځې پاته وې، یو تاریخ پوه «سراج الدین» لیکې چې سوډاني فوځ د صلیبیانو د یرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ایوبي هغه د ټوپک په زور نه بلکه دډپلوماسۍ او ښیګڼې په واسطه ارام کړې و، د بغاوت د ناکامۍ یو سبب داهم کیداې شي، چې باغیانو ته خپل سالار ناجي په هیڅ ځاې کې نه تر سترګو کیده، او نه ئې کوم نائب په نظر راته، هغوی ټول لا د پخوا څخه بندیان و، خو یو بل تاریخپوه «هیتاچي» لیکې چې سوډاني فوځ دصلیبیانو د یرغل څخه ډیر وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاریخ پوهان په نورو پیښو کې د یوه آند خاوندان دي دواړو دا لیکلي چې صلاح الدین ایوبي د شپې د شپې ناجي او دهغې نائبینو ته دمرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې ورښخ کړل.

دي دواړو تاریخ پوهانو د یوه بل تاریخ پوه «لین پول» سره یوځاې د صلیبیانو د فوځونو شمیره یو شان ښوولې ده، هغوی لیکې چې په لیک کې د لیکل شوی تاریخ په مطابق دصلیبیانو بحریه چې په کې د فرینګ، یونانیانو، رومیانو او سسسلي بحریې ځواکونه شامل و د یوه قوماندې لاندې د روم په بحیره کې را څرګند شول، د تاریخپوهانو د شمیرو په مطابق په دې بحري بیړه کې د جنګي جهازونو شمیره یوسل او پنځوس ته رسیده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګی جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د یرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ایملرک» و، ددې نه اخوا هغه بادي کشتۍ چې خوراکي مواد پرې بار و د هغوی شمیره نه معلومیده، دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

ددفاع قومنده صلاح الدین ایوبي په خپلو لاسو کې واخسته، هغه پرېښول چې د صلیبیانو بحریه تر ساحله پورې را ورسیږي، کله چې دتر ټولو لوي بحري جهاز لنګر واچاو، نو یو ناڅاپه ئې د اورلاندې و نیوه، دا د منجنیقونو څخه ورغورځونکې د اور شعلې وې ددې ترڅنګ د اور ګولۍ او داسې غشي هم و چې دهغوی وروستۍ برخې له ځانه سره اور لیږداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتیو بادبانونه اوسوځیدل، جهازونه چې د لرګیو څخه جوړ شوي و د اور په لمبو کې را و نغښتل، د بله اړخه دمسلمانانو بحري بیړه هم په حرکت راغله هغوی هم دصلیبیانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پیل وکړ، داسې بریښیده لکه دروم بحیرې چې اور اخستې وي، دصلیبیانو جهازونو د وارښتائې څخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې یو له بله سره په ډغرو اوټکرو شول اویو بل ته ئې اور واچاوه، صلیبي فوځیان په سمندر کې ور و غورځیدل، دهغوی له ډلې څخه چې کوم سپاهیان وچې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدین ایوبي د فوځیانو د غشو ښکار شول.

د بله اړخه نورالدین زنګي د فرینګ پادشاه په سلطنت یرغل وروړ، په دې وخت کې فرینګ خپل یو شمیر فوځیان په مصر باندې د یرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرینګ د خپلې بحریې سره یوځاې را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت دیرغل کولو خبر را ورسید نو په ډیره سخته توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ور و خوځید. خو هلته نړۍ بدله شوی وه، د روم په بحیره کې د صلیبیانو متحده بیړه په اور کې و سوځیده او فوځ ټول یا خو ډوب شو او یا په بیړیو کی وسوځیده، یواځې «ایملرک» د صلیبیانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله وغورځوله او د سولې وړاندیز ئې وکړ چې د ډیر ستر رقم په بدله کې ئې وړاندیز ومنل شو. د یونانیانو او سسلي یوڅو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و، د سوځیدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدین ایوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بیرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنګ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبرپه ۱۹مه په ۱۱۲۹ زیږدیز کال صلیبیانو په خپلې ماتې باندې لاسلیک وکړ او صلاح الدین ایوبي ته ئې د جنګ تاوان ورکړ.

دجنګ او جګړې زیا ت شمیر تاریخ پوهانو د صلاح الدین ایوبي ددې سوبې شمله د هغې د شارکښنې د شبکې د مشر علي بن سفیان په سر ږدي، ددې تر څنګ د (ذکوبي)تر نامه لاندې دنځونکې نجلۍ د رول په هکله یو مراکشي تاریخ پوه «اسدالاسدي» یادونه کړې ده او دعلي بن سفیان سره ئې د پیژندګلوۍ په هکله هم همدې تاریخ پوه لیکنه کړې ده،

دا خو پیلامه وه، ددې وروسته د صلاح الدین ایوبي ژوند نور هم ډیر په ګواښونو او خطرونوکی ډوب شو.

*****(۱۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دصليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودې او دمسلمانانو کمزورتيا(۲):

اومه نجلۍ او نادودې ئې:

دروم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بېړۍ او فوځ د ډوبېدو اوغرقېدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې ،دصليبيانو څخه د جنګ تاوان هم واخستل شو ، خو د روم بحيرې تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلې جنګې بحرې کشتۍ او نيم ژوندي سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول ، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو دسوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو څو کشتيو بادبانونه رپانده په نظر راتلل ، خو په هغو کې کوم انسان نه و ، خيرې شوو اوشليدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پرې ايښې وې ، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې څارونکې کشتۍ ور واستولې ، او لاړښوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه ،دکار وړ او روغه پاته وې نو هغه دې ساحل ته را کش کړې ، او هغه چې کارې وړتيا و نه لرې نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلې. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټولېدې ، په دې جهازونو کې ډېره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځاې په ځاې شوی و ،

په سمندر کې د اوبو په سر د مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړې و ، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل ، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و ، اويو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سورې سورې شوی و ، دصلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو(غشو ، نيزو ، تورو ، او......) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځاې کښېښودل او ددواړو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيواو جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل. ددغو وړو ، ترږو او ستومانه شويو خلکو د لامبو تختئ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به همهلته دمرګ په انتظار بې هوشه پراته واو مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل ،د څو ميله اوږود ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړې و. او ورته ئې ويلي و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چېرې کوم يو زخمي مو وموند د هغې علاج وکړئ ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځاې کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلي سيمه کې ګرځيده ، هغه دخپلې خيمې څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله ، ددې غونډۍ يوې لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه ،دا شينلوړه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتې او ځنګلي بوټې هم را ټوکيدلي و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته اوپه دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځاې په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښو روان شو. له ده سره دده څلور ساتونکي سپاره هم ملګري و. د لږ تګ وروسته ئې خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئې هملته د تم کېدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و ، په دې ډله کې د هغې د راز ملګري «بهاؤالدين شدّاد» هم و. هغه ددې جنګ څخه يوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلې و، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پرېښول او د سلطان سره يو ځای روان شول. هوا يخه وه او په سمندر کې هم ښکته پورته نه مالومېده ،د سمندر څپې به را تللې او لرې به د غونډيو سره دټکر وروسته بيرته ماتېدې ، ايوبي او دهغې ملګري په قدم تر ډېره لرې پورې ولاړل ، ان تر دې چې د ساتونکو له نظره ورک شول ،دهغوی د شا او کيڼ لورې ته سترې سترې غونډئ او ښې لورې ته د سمندر شګې وې، هغه په يوې غونډۍ باندې ودريد چې لوړوالې به ئې دوه دوه نيم ګزه و، د روم د بحيرې په لور ئې وکتل داسې ښکارېده چې د سمندر شينوالې د ايوبي په سترګو کې کښېوتې وي ، دهغې پر مخ د سوبې اوبريا مسکا وه، او دهغې غاړه او سر د شکر د پرځای کولو له پاره څه ډېر ښکته شوی و.

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئې بنده کړه او وئې ويل « څومره بد بوي دې» . دهغه د نورو سالارانو سترګې په سمندر کې ډوبې وې ، هغوی ته د پرپر اوازونه ترغوږو شول ، و ئې کتل چې څو غوښه خوړونکې مرغان وزرونه پره کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنګ را کښيوزي ، ايوبي وويل « هلته لاشونه دي» ، دوی هلته ولاړل ګوري چې دا مرغان په درې لاشونو لګيادې او غوښې ئې را شکوي ، يوه مرغه د يوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنجو کې را واخسته او والوت ، په هواکې د لږ څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پرېښوده چې د صلاح الدين ايوبي په مخ کې را پريوته. په کوپړۍ کې سترګې پرانستې پاته وې ،داسې بريښېده لکه صلاح الدين ايوبي ته چې ويني ، د مخ او وېښتانو څخه ئې پوره په ډاګه کېده چې دکوم صليبي کوپړۍ ده ، ايوبي هم تر ډېره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل ، بيا ئې دخپلو سالارانو په لور و کتل او وئې ويل « ددې خلکو کوپړۍ د مسلمانانو د کوپړيو څخه ښه دي ، دا ددې کوپړيو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځواو نجونو د ګرداب په څپو کې ډوبيږي او له منځه ځي».

« هو !صليبيان د موږه کانو په څير اسلامي سلطنت تر حلقومه تيروي» يو سالار ورته وويل.

« او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزيه ورکوي» شدّاد ورته وويل «په فلسطين باندې صليبيان ولکه لري ، سلطانه ! ايا مونږ دا هيله کولای شو چې مونږ به هغوی د فلسطين څخه بيرون کړو ؟»

د الله د ذات نه ناهيلهه کيږه مه ، شدّاده !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل.

«خو مونږ دخپلو ورونو د ذات څخه نا هيلهه شوی يو » يو بل سالار ورته وويل.

« ته صحيح خبره کوی !» سلطان ايوبي ورته وويل « که يرغل د بيرون څخه و ي نو هغه به مونږ دفع کړو ، ايا ستاسو څخه چا هم دا فکر کولې شو چې دکفارو دومره ستره بحری بيړۍ به تاسې ددومره لږځواک په واسطه وسوځوئ ، له منځه به ئې يوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ ؟ تاسو شايد دا نه وي کتلې چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر چې په دې بېړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانو او ملخانو په څير ور خپريده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډګر نه ،بلکه د پټو سنګرونو په نيولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خو زما درنو دوستانو ! هغه يرغل چې د کور د دننه څخه راپوکيږي هغه به تاسي په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړائ، کله چې ستاسي خپل ورور په تاسي وار کوي نو ته به د هر څه لمړي دا فکر کوی چې په رښتيا سره ستا ورور په تا وار کړي دي ؟ ستا په متوکې به دهغې پر خلاف د توري دپورته کولو توان هم نه وي ، او که چېرې توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازمېښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د ګټې په اخستلو سره دواړه له منځه يوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډيو باندې روان و ، په تلو تلو کې و درېد ، ټيټ شو او د شګو څخه ئې يو کڅوړه راپورته کړه ، په دې کڅوړه کې د تورلړګي څخه جوړ شوی صليب و ، ټولو ته ئې وښود ،ددې صليب سره يو تار هم ځړيدلې و ، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې ورې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې ، بيا ئې هغه سر وکوت چې د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مختنه را غورځيدلې و ، هغه تيز تيز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ور ساوه ، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکيت په خپلو منځوکې په جنګ اخته و ، د سلطان ايوبي په ورنژدې کيدو سره هغوی والوتل ، او سلطان ايوبي هغه صليب د دې کوپړۍ د پاسه کښيښود ، او بيرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره يوځای شو او ورته ئې وويل «ما د صليبيانو يوه بندې سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صليب و ، هغه وويل چې په صليبي لښکر کې چې څوک را جذبيږي نو هغه په صليب باندې د سوګند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کيږي ، هغه د صليب په نوم خپل ځان هر ډول ځان ځارنې ته تياروي، او هغه په همدې صليب سوګند کوي چې د ځمکې پر مخ داخي مسلمان د له منځه وړلو پوري به ارام نه کښيني ، ددې سوګند وروسته هغوی د خپل هر لښکري په غاړه کې صليب را ځوړندوي ، دا صليب ماته په شګو کې تر لاسه شو ، مالومه نه ده چې د چا به وي ،ما په هغه کوپړۍ ور کښيښود تر څو د هغې روح د صليب سره يوځای وي. هغه د صليب په خاطر ځان ورکړ، يو سپاهی ته د بل سپاهی د سوګند کولو درنښت په کاردي.»

« سلطانه ! » شدّاد ورته وويلي « دا خو تاته مالومه ده چې صليبيان د بيت المقدس داوسيدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ دهغې ځای څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنيان را باسي او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لوڼو په ابرو او عزت لوبې کيږي ، لا تر اوسه هغوی زمونږ بنديان نه دي ازاد کړي ، هلته مسلمانان د ځناورو په څير ژوند تيروي ، ايا مونږ د هغو عيسايانو څخه بدله وانخلو ؟»

«يوائې بدله نه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « مونږ به فلسطين تر لاسه کوو ، خو د فلسطين په تر لاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي» هغه په تلو تلو کې بيا و درېد او وئې ويلې « کفارو په صليب باندې په سوګند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دې، خو ما د الله په دربار کې په دريدو او خپل لاس په سينه باندې د ايښولو وروسته سوګند کړې چې فلسطين به خامخا د صليبيانو څخه ازادوم ،او د اسلامي سلطنت پولې به تر افق پورې رسوم ، خو زما دوستانو ! ماته دخپل تاريخ را تلونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره روښانه نه بريښي ، يو وخت چي عيسائي پادشاه و نومونږ جنګجويان و ، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوي دي،او عيسايانو جنګجويان دي. کله چي زه ددواړه قومونو يو له بله سره پرتله کوم نوداسي انګيرم چي يو وخت به راشي چي مسلمان به پادشاه وي خو عيسائيان به پري واکمني کوي ، مسلمانان به يواځي په دي خوښ وي چي ددوی سره پادشاهي ده ، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي ، زه به فلسطين په خپله ولکه کي راوړم ، خو دمسلمانانو ميلان ما ته په ډاګه کوي چي هغوی به فلسطين بيرته له لاسه ورکوي، دعيسائيانو کوپړۍ ډېري تيزي دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په خير ماران زمونږ په لستوني کي څوک روزي؟ زه د مصر لمړنۍ امير يم چي و مي کتل چي نه يواځي دا لښکر زمونږ له پاره بيکاره دي بلکه خطرناکه هم دي ، که چېرې د ناجي ليک مو نه وائي تر لاسه کړي نو نن به مونږ ټول دهمدي لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی واي ،او يا به دهغوی په بندي خانو کي پراته واي.......»

يو ناڅاپه يو کوچني اواز راغي او يو کوچني غشي د ايوبي د پښوتر منځ په شګو کي و لويد. هغه لوري ته د صلاح الدين ايوبي شا وه دکومي ځخه چي دا غشي راغي،د سالارانو ځخه هم کوم يوه هغي لوري ته نه کتل ، ټولو په چټکتيا سره هغي لوري ته مخ واړاوه د کومي ځخه چي غشي را غلي و، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډۍ وي، دري واړه سالارانو د ايوبي سره يو ځاي و ځغاستل او د يوي غونډۍ څنډي ته چي د دېوال په خيرئي عمودي شکل درلود ،کيناستل ، هغوی دا هيله درلوده چي نور غشي به هم را شي ،او د غشو تر مخ په سپين ډګر دريدل کومه د زړه ورتيا خبره نه وه ، شدّاد په خوله کي ګوتي کښيښولي او په زوره ئي شپيلي وواهه، ساتونکي چي په خپلو آسونو باندي سپاره پښي په رکاب کي دمنډي انتظار کاوه د شپيلي د اوريدو سره سم ئي آسونه را وځغلول . دهغوی د راتګ سره سم دغه دري واړه سالارانو هغه لوري ته منډي کړي د کومي ځخه چي غشي راغلي و. هغوی خپاره شو او په څو غونډيو باندي ور وختل ، غونډۍ هم ډېري هسکي نه وي ، صلاح الدين ايوبي هم د هغوی پسي ور غي ، کله چي يوه سالار هغه و کوت نو ورته ئي اواز کړ چي « سلطانه ! ته مخته مه راځه ،» خو سلطان ايوبي و نه دريد او همغسي ور روان و .

ساتونکي هم ورورسيدل ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل « زمونږ آسونه همدلته پريږدئ او ددي غونډيو شاته ولاړ شئ، دهغي لوري ځخه يو غشي راغي، هر څوک مو چي وکوت وئي نيسئ،»

کله چي صلاح الدين ايوبي د غونډۍ د پاسه وخوت ، نو هغه ته تر لري لري پوري ستري ستري غونډۍ خوري وري په سترګو شوی ، هغه خپل سالاران له ځانه سره يوځاي کړل او دغونډۍ دشا له لوري را ښکته شو ، او هري لوري ته واوښتل را واوښتل خو د هيڅ انسان نښه ئي هم تر سترګو نه شوه. ساتونکو هم د غونډيو په منځ او چار چاپير کي خپل آسونه ځغلول ، صلاح الدين ايوبي بيرته همغه ځاي ته راغي چېرته چي غشي لګيدلي و ، هغه خپل ملګري را وغوښتل ، او غشي ئي را واخست ، سلطان ايوبي وويل « غشي د لري کوم ځاي ځخه راغلي ، په دي خاطر په پښو کي ولګيد ، او که نه په ښټ او يا ملا کي به لګيده ، په شګو کي هم ډېر نه و ډوب شوی ،» هغه غشي را پورته کړ او وئي ويل «د صليبيانو دي ، دحشيشيانو نه دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« سلطان ته ګوابښ متوجه دي» يوه سالار وويل.

«او تل به د ګوابښ سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خندا کې وويل ،« زه د روم په بحيره کې دکفارو د هغو کشتيو د کتلو له پاره راوتلي وم چې د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدي ، خو زما ډيرو خوږو دوستانو ! هيڅکله دا و نه انګيرئ چې د صليبيانو کشتۍ لامبو وهي، هغوی به بيا راځي دتورو وريځو په څير به په غرهار را ځي او د باران په څير به را وريږي ، هغوی به د ځمکې له لاندې او يا د هغې دکيډې څخه هم خپل وار کوي ، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنګ کې مخ کيږو چې يوائې فوځونو به په کې نه جنګيږي بلکه يو هر اړخيز جنګ به وي. زه دخپلو عسکرو په جنګی روزنه کې زياتوالي راولم ، دا د حرب او ضرب د فن نوي فصل دې ، چې د څارکښې جنګ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشي په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. دهغې سالاران هم په اسونو سپاره او ورپسې روان شول ، دهغوی څخه يوه ئې خپل آس د سلطان په بنبي اړخ کې بل په کيڼ او درييم د ټولو پسي اخرته روان کړ ، ترڅو که کوم غشي دکومې لورې څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسيږي .»

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چې يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلي و لږ څه اندېښنه هم و نه ښووله ، خپل سالاران ملګري ئې په خيمه کې کښينول او ورته يې وويل چې جاسوسي او غلچکي بريدکونکي څومره زيان رسولي شي ، هغه زياته کړه چې «ما علي بن سفيان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دي شوی ، ځکه چې ماته سمدستي د دي يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همداسې نيمګړې پاته شو.تاسې سمدستي داسې وکړئ چې د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وګړي و ټاکئ چې په جسماني او دماغي توګه دسلامتيا خاوندان وي ، ذهين ، او دپريکړې کولو د ځواک خاوندان وي ، ځان ځارونکي او د ډکر وکړي وي ، ما علي ته د همداسې وګړو صفات ور ښوولي و ، هغه داو چې ، په هغوی کې د اوښ په څير تر ډيره وخته پورې د لوږی او تندې توان موجود وي د زمري په څير د حملې کولو چم ورته په ياد وي ،د عقاب په څير د تيز نظر خاوندان اوسي، د خرګوش او هرن په څير منډې وهونکې وي ، و سله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنګيږي ، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي ، د کوم لالچ پروا و نه ساتي ، هر څومره ښايسته او ښکلي ښځه چې ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو ددې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د تر سره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قومومندانانو ته په ځانګړې توګه دا وريه ياد کړئ چې عيسايان ډيرې ښايسته ،ښکلې او ځواني نجونې دڅارکښې او په فوځونو کې د ډاډ دختميدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي اومذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي ، ما په مسلمانانو کې د اکمزوري ليدلې ده چې هغوی د ښځې تر مخ وسله غورځوي ، زه به هيڅکله هم مسلماني نجونې ددې موخو په خاطر ددښمن سيمې ته و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استوم. مونږ د عصمتونو ساتندویان یو ، هیڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانخلو ، علي بن سفیان سره یو څو نجونې شته خو هغوی نه مسلمانې دي او نه عیسایانې ، خو په هرصورت زه د ښځو څخه دداسې ګټې اخستو له پاره تیار یم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خیمی ته را ننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو یو څو نجونې او نارینه را وستي دي. سلطان ایوبي بیرون راووت ، هغه سره ئې درې واړه سالاران هم و ، بیرون پنځه کسان ولاړ و ، چې دهغوی د اوږدو اوږدو چوغو ، لونګیو ، اونور حال څخه داسې بریښیده چې دوی دتجارانو ډله ده او په سفر روان دي ، دهغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډیر ښه پړاو کې وې ، یوه بله په ښایست کې ماتوله ، دهغې ساتونکو څخه ئې یو چې د غشي ویشتونکې په لټون پسې وتلې و وویل چې « ټوله سیمه مې چاڼ کړه ، هیڅوک هم را ته تر سترګو نه شول ، خو کله چې لرې لرې ولاړم هلته مې دا خلک پیدا کړل چې د اوښانو سره ئې یوځاې دېره جوړه کړې وه»

«ایا دهغوی د ځانو اوښه لټون دې هم کړې ؟» یوه سالار ترې و پوښتل.

« هو ! کړې مې دې»ساتونکې ځواب ورکړ ، دوی وائي چې تاجران دي ، دهغوی ټول سامان مو پرانسته او ومو کته ، ددوی دښه تالاشي مو هم وکړه ، د هغوی سره ددې خنجرونو پرته نور څه نه دې موندل شوی ،» هغه ټول هغه پنځه خنجرونه د سلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښودل.

«مونږ د مراکش تاجران یو ،» یو تاجر را مخته شو او ووئې ویل ،« تر سکندرئې پورې ځو ، دوه ورځې تیرې شوی زمونږ مخکینې تم ځاې ددې ځاې څخه نژدې لس میله لرې دې ، پرون ماښام دا نجونې مونږ ته راغلې ، دهغوی کالې رژیدلې او لامده و ، دوی وائې د سیسلې اوسیدونکې دي، او وائې چې یو عیسائې قومندان دوی په زور دخپلو کورونو څخه را ویستلې او له ځانه سره ئې په بحري بیړۍ کې کښینولې وې ، هغوی د ډیرو غریبو کورنیو پورې اړوندې دي، میندې او پلرونه ئې غریبان دي ، دوی وایې چې بې شمیره جهازونه او کشتۍ ولاړې ،د نجونو په جهاز کې یو څو نور قومندان ډوله سړې او دو هغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د ښبلو وروسته هر ډول عیش او عشرت کاوه ، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اورګولۍ و لړیدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ور ټوپ وهل ، دغه نجونې هغه په یو کشتۍ کې کښینولې او دجهاز څخه ئې راښکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې ، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهیدې ، کشتۍ په سمندر کې غوټې خوړې او اوخته را اوخته ، بیا یوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسیده ، څرنګه چې مونږ د ساحل تر څنګ ځان ته د اوسیدو ځاې جوړ کړې و ، نو دوی زمونږ په لور را غلې ، په ډیر سخت بد حال کې وې ، مونږ هغوی ته پناه ورکړه ، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې ، اوس مونږ نه پوهیږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکینې پړاو څخه تردې ځاې به مو له ځانه سره راوړې ، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه ، کله چې مونږ دهغوی څخه د لټون سبب و پوښته ، نو هغوی وویل چې د مصر د امیر سلطان ایوبي حکم دې ، مونږ هغوی ته ډیر عذر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

زارۍ وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته یوسه ، تر څو مونږ ورته وړاندېز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې یو ،او دوی به تر کومه له ځانه سره ګرځوو.»

کله چې دنجونو څخه و پوښتل شو نو هغوی د سیسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوی لږ څه اندېښمنې برېښېدې، دهغوی څخه دوه دربو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، سلطان ایوبي د تاجرانو څخه و پوښتل چې ددوی په ژبه څوک پو هیږي ؟ یوه وویل چې یوائې زه پرې پو هیږم، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي ، وائې چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو ، هسې نه چې په لارکې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره یوسي، د بله اړخه په سیمه کې جنګ هم روان دې هرې لورې ته د مسلمانانو اوعیسایانو عسکر منډې ترړې وهي ، مونږ د سپاهیانو څخه ډیرې ویریږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو څخه را پورته کړو نو مونږ ټولې پیغلې و ، خو دې عسکرو له مونږه څخه په بحرې جهاز کې فاحشې جوړې کړې ،

کله چې یوې بلې نجلۍ څه وویل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ایوبي ته وویل چې « دوی وائې چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کیداې شي دهغه په زړه کې زمونږ له پاره رحم را پیدا شي.»

یوې بلې نجلۍ بیا په ژړغونکې اواز سره څه وویل ، تاجر وویل چې داوائې چې مونږ عیسائې سپاهیانو ته بیرته مه سپارئ، زه مسلمانیږم په دې شرط چې دکوم ښه حیثیت خاوند مسلمان ورسره واده و کړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوی په مخونو باندې د ویرې ښې ښانې څرګندېدې ، کله به ئې چې خبره کوله نو یا به شرمیدلې او یا به ویریدلې.

صلاح الدین ایوبي تاجر ته وویل « هغوی ته ووایه که چیرې دوی بیرته عیسایانو ته تلل نه غواړي نو مونږ ئې هم نه ورتسلیموو ، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومني، دا نجلۍ چې وائې چې غواړي مسلمانه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ،نو دې ته ووایه چې زه د هغې وړاندېز نه شم منلاې ،ځکه چې دا د ویرې او مجبوریت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوی ته ووایه چې که چیرې دوی پر ما باور لري نو زه به دوی د اسلام د لونړو په څیر په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسیدو سره سم به ددوی له پاره د عیسائې راهبانو او یا کوم پادري د راپیداکولو انتظام وکړم. یوه بله لار داده چې کله عیسائې بندیان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عیسایانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړي. هغوی ته دا هم ووایه ، چې هیڅ مسلمان ته به ددوی سره د لیدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره لیده کاته وکړي، ددوی د اړتیاو او عزت خیال به ساتل کیږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې ، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښي را پیداشوه ، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وې تاجر د ممنونیت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدین ایوبي د نجونو له پاره د ځانته خیمې ددرولو او دهغوی له پاره د یوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د خیمې د ځاې په هکله فکر کاوه چې شپږ نور صلیبي بندیان ئې هم د صلاح الدین ایوبي مخ ته راوړل ، هغوی هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر بد حال کې وو، کالي ئې رژیدلي او لامده وو ، په بهه ئې د وینې داغونه هم و او د شګو څخه ډک هم. دهغوی مخونه دژوندېو لاشونو په څیر وو، دهغوی په هکله وویل شو چې دوی نژدې دوه دوه نیم میله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو،هغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې یوه ورځ کشتې د اوبو دراپورته کیدو په اساس ډوبه شوه، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ویشت کسان سپاره و، یوائې دا شپږ واړه ژوندي را ووتل، هغوی دومره ستومانه شوی و چې نور ئې د تګ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صلیبي لښکر سپاهیان و، دوی ټول په ډیره ستومانیدونکې توګه کیناستل، دهغوی څخه د یوه د مخ او رنګ څخه مالومیده چې دا معمولي سپاهي نه دې، هغه زړیروی کاوه، دهغې په بهه باندې د وینې کوم ځاځکی هم نه و، خو د زخمیانو څخه ډیر په تکلیف کې مالومیده، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډیر غور سره وکتلې اوبیا ئې په زړیرویو پیل وکړ.

صلاح الدین ایوبي حکم کړې و چې هر بندي باید ورته وروښول شي، نو څرنګه چې بندیان لا تراوسه پورې د سمندر څخه را وتل، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ایوبي مخ ته راوست اوهغه ته ئې ښووه، نو په دې خاطر هغه دا بندیان هم وکتل، دهیڅ یوه سره ئې خبره و نه کړه، خو هغه بندي چې تر ټولو زیات نا ارامه و او په وحود ئې د زخم نښه هم نه مالومیده، تر سترګو تیر کړ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وویل «علي بن سفیان لا تر اوسه نه دې راغلي، ددې ټول بندیانو څخه چې تر اوسه پورې زمونږ ساتونکو نیولي، ډیر څه باید و پوښتل شي، د هغوی څخه باید مالومات تر لاسه شي،» هغه دهغه بندي په لور وکتل او ووئې ویل « دا سې مالومیږي چې داسړې کوم قومندان ښوک وي، دا تر سترګو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفیان راشي نو هغه ته ووایاست چې ددې څخه تفصیلي پوښتنه ګرویزنه وکړي، داسې مالومیږي چې نوموړې له دننه څخه زخمي شوی دې ،کیداې چې پُښتۍ ئې ماتې شوی وي ،..... دوی سمدستي د زخمي شویو بندیانو خیمې ته و ر ورسوئ، هغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پټۍ ئې وکړئ،»

بندیان ئې همغه لورې ته یوړل چیرې چې د زخمي بندیانو له پاره خیمې درول شوی وې، انجونو هغوی ته کتل، بیا ئې هغه نجونې هم خپلو ځایو ته یوړې.

*****(۱۷)

د فوځ د خیمو څخه ئې لږ څه لرې دغه نجونو ته هم خیمه و دروله، دهغې ځای څخه نژدې سل قدمه اخوا د زخمیانو خیمې دریدلې وې ، ددوی تر څنګ ئې یو بله خیمه هم و دروله ترڅو دغه شپږ زخمیانو ته ځای ورکړي. نجونوبه ددې زخمي بندیانو په لور بیا بیا کتل، دواړه خیمې و درول شوی نجونې خپلې خیمی ته ور ننوتلې او زخمیان خپلې خیمې کې ور ځای کړل شول، د نجونو د خیمې څخه بهر یو ساتونکې و درید. نجونو ته غذا راغله چې هغوی وخوړله ، بیا یوه نجلۍ دخیمې څخه بیرون را ووتله ، او دهغې خیمې په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلي زخمیان په کې ځاې په ځاې شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ویرې څه نښه نښانه نه مالومیده ، ساتونکې وکتله ،او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخمیانو دخیمي په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دریدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خیمی څخه د لرې تللو او یا چا سره دکتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخمیانو د خیمو تر منځ ډیر ګڼ بوټې ولاړ و. ښې لورې ته د خاورې یو غوندی هم وه چې په ګنو بوټو پوښل شوی و ه ،

لمر پریوت ، او شپه په تورو تیارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خو د زخمیانو شور او ځوږ د شپې په چپتیا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوریدل کیده ، ددې ځایه لږ څه لرې د روم د بحیرې د اوبو د څپو اوازونه په پرلپسې توګه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدین ایوبي په دې جنګي پنډغالي کې بیداره خلک خو یا ساتونکی و او یا هغه زخمي بندیان چې د درد له لاسه بیده کیدای نه شول ،او یا پخپله د سلطان ایوبي دخیمې ناست وګړي و چې د خیمي تیاره ئې ورځ ګرځولې وه او هیچا ته په کې دخوب کولو فرصت په لا س نه ورته ، د سلطان ایوبي درې واړه سالاران دهغه سره ناست و، او دخیمې بیرون د ساتونکو ډله ولاړه وه.

سلطان ایوبي یو ځل بیا و پوښتل « علي بن سفیان لا تراوسه نه دې راغلې ؟» دهغې په وینا کې اندېښنه غوندې ځرګندیده ، او بیا ئې و پو ښتل « دهغه کوم قاصد هم نه دې راغلې ؟»

«که چیرې څه ګړ بړ وائې نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » یوه سالار ورته وویل « داسې بریښې چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ،»

«همدا ډول هیله خو کول په کار دي ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « خو که چیرې هغه پنځوس زره لښکر پاڅون وکړي نو بیا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول یونیم زر سپاره او دوه نیم زره پیاده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانیان ډیر غښتلي او د تجربې خاوندان هم دې او شمیره ئې هم زیاته ده ، »

«د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته دپاڅون کولو نښې نه په سترګو کیږي ، » یوه بل سالار وویل ، «د قیادت پرته سپاهیان پاڅون نه شي کولای ،»

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبیر نیول اړین دي» صلاح الدین ایوبي وویل ،« خو کله چې علي را شي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابیر باید و نیول شي ؟»

دصلیبیانو د یرغل د مخنیوي په خاطر ایوبي پخپله راغلې و، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځیانو د پاڅون کولو ګواښ په خپل ځای موجود و ، ایوبي ، علي بن سفیان د همدې مقصد له پاره هملته پرې ایښې و، ترڅو د سوډاني لښکر پاڅون تر سترګو لاندې و ساتي او دخپلې ځانګړې تجربې له مخې د هغې دمخنیوي هڅې وکړي ، هغه باید تر اوسه پورې د ایوبي لورې ته راغلې وایې او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړې وائې خو تر اوسه پورې را نشو غلای ، او دهغې د نه راتګ په سبب پخپله ایوبي ډیر اندېښمن شوی و. کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په ژور خوب بیده شوي و، خو بواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانګړې پناه ورکړې وه، ویښې ناستې وې، یوځل دهغوی د خیمی ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیږي، دپردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غورځول او خراټې ئې پیل کړې، ساتونکې و شمیرلې او ډاډمن شو چې پوره اوه دي، او بیدې شوی دي، نو پرده ئې بیرته را واړوله، او د خیمی تر څنګ کیناست، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنګ وه، پرده ئې د لاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پریښوده او د خپل ځان تر څنګ د نجلۍ پر غوږ کې وویل «ناست دې»، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې «ناست دې» او په دې توګه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دې. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلی دروازې تر څنګ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بسترې څخه را ووتله، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه، هغه خپله کمبله د بسترې له پاسه داسې و غوړوله لکه چې تر لاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو وخویده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله، پاته شپږو نجونو په کلاره خراټې وهل پیل کړه. ساتونکې ته مالومه وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه را وتلی پناه اخستونکې دي ،نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالې پرې راغله، نجلۍ په ډیره سوکه توګه د غونډې هماغې لورې ته ولاړه چې د ساتونکې او د هغې تر منځ خیمه را تلله، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوې زخمې بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اوني بوټې هم و، که چېرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلای هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترګو کیده، نجلۍ کیناسته، او په پښو ښویدو سره ئې دزخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ، هلته د شګو ډیرې هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په ښویدلو ښویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطر د شګو په ډیرې باندې څملاسته، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیوري په شکل کې تر سترګو کیده، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې او بل د زخمیانو دخیمې، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو و به ئې نیسي،

د ډیر زیات انتظار وروسته، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمی ته ورسیده، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله، دننه په خیمه کې تیاره وه، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوږ کاوه، داسې بریښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمی د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې ؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د «شي» اورږود اواز وویست او په ډیره سوکه توګه وئې پوښتل چې «رابن چېرې دې ؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې دربیم» نجلۍ د هغه دربیم کس پښې و خوځولې، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې ؟ نجلۍ ځواب ورکړ، «موبي».

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابن راپورته شو او کیناست ، لاس ئي را اوږود کړ اونجلۍ ئي له لاسو ونیوه اوپه خپله بستره ئي له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئي را واغوسته او د نجلۍ څخه ئي و پو ښتل چي «ساتونکي خو نه ئي کتلي ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسي نه چي ساتونکي مو ووینی» هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را یوځاي کړه او وئي ویل «زه په دې خبره حیران پاته شوم چي دلته هم زمونږ لیدنه و شوه ،دا یوه نه منونکي خبره ده ، داسي بریښي چي د یسوع مسیح خداي ته زمونږ بریا منظور ده ، مونږه ډیره سخته ماتي خوړلي ده ، خو دا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چي دنورو څخه جدا او دمخ او څهرې څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلي رتبي خاوند مالومیده ، صلاح الدین ایوبي هم ویلي و چي دا کوم معمولي عسکر نه دي ، نوموړي تر سترګو لاندي کلک و څارئ ، علي بن سفیان به له هغه څخه پوښتني ایګني وکړي ،

«ایا ته ډیر سخت زخمي شوی ئي؟» نجلۍ تري و پو ښتل، «کوم هډوکي خو دي مات شوی نه دي ؟» «زه بلکل روغ رمت یم ،» رابن ځواب ورکړ ، هیڅ ځاي مي منبل شوی هم نه دي. هغوی ته مي ویلي چي دننه زخمي یم او کوم هډوکي مي مات شوی ، په سیني کي مي سخت درد دي ، خو زه بلکل روغ رمټ یم.»

«بیانو دلته ولي را غلي یاست ؟» نجلۍ تري وپوښتل ،

ما ډیره هڅه وکړه چي مصر ته ور ننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پوري ځان ور رسوم. خو هرې لورې ته اسلامي فوځ خپور وور دي ، هیڅ لاره می و نه موندله ، هغه نور پنځه زخمیان مي را ټول کړل اودهغوی سره زه هم د زخمي په څیر دلته راوستلاي شوم ، اوس به د تیښتي هڅه کوم خو تر اوسه را ته شوني نه ښکاري،» هغه لږ څه په غُصّي سره وویل «ماته ددوه پو ښتنو ځواب راکړه ، اول داچي ما ایوبي ژوندي وکوت ، ولي ؟ ایا غشي تمام شوی و ، او یا هغه حرام خور بي زړه شوی دي ؟ او بله پوښتنه دا چي تاسي ټولي اوه نجونه ولي د مسلمانانو په قید کي یاست ؟ ایا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او یا تښتیدلي دي ؟

« هغوی ژوندي دي ، رابنه !» موبي ورته وویل ، « ته خو وائي چي د مسیح خداي ته زمونږ بریا منظور ده خو زه وایم چي زمونږ خداي مونږ ته د کومي ګناه سزا راکوي ، صلاح الدین ایوبي په دې خاطر ژوندي دي چي غشي د هغي د پښو ترمنځ په شګو کي و لږید.»

« ایا دا غشي کومي نجلۍ ویشتلي و؟»رابن تري و پوښتل «کرستوفر چیرې و ؟»

«غشي خو هغي ویشتلي و مګر.......»

«ایادکرستوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن تري په حیرانتیا سره و پو ښتل ، « هغه کرستوفر چي غشي ویشتو ئي پادشاه «اګستس » حیران کړي و او هغه ته ئي خپله د لاس توره په انعام کي ورکړې وه ؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چي شپږ فټه اوږود او درې فټه غټ او پلن صلاح الدین ایوبي ئي د غشي څخه خطا شو؟ د هغي بدبخته لاسونه به د ویرې څخه لړزیدلي وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فاصله ډیره وه .» موبي ورته وویل « او کرستوفر و ویلي» کله چې غشي د کمان څخه وت نو په همغه لمحه کې ئي ماشې په سترګه کې ورننوت ، او ننبه ئي خرابه شوه.»

«بیا څه وشول ؟»

« څه چې باید شوي واي »موبی ورته وویل « صلاح الدین ایوبي ساحل ته تللي و ، دهغه سره د هغې درې قومندانان هم ملګري و چې څلورو ساتونکو ئي ساتنه کوله ، هغوی هرې لورې ته خپاره شوي و ، دا خو زمونږ برخه ښه وه چې دغه سیمه د غونډیو نه ډکه وه ، کرستوفر ځان خوندي کړ او ووت ، او بیا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشي اولیندۍ مو په شګو کې ورننویستې او اوښ مو پرې چو کړ. کله چې سپاهیان راغلل نو کرستوفر ورته وویل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران یو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلي او مونږ ورته پناه ورکړې ده ، مسلمانو سپاهیانو زمونږ د سامانونو لټون او تالاشي وکړه ، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هیڅ په لاس ور نه غلل ، هغوی مونږ ټول یوځاې د سلطان ایوبي مخې ته یوړو ، مونږ ورته وویلي چې مونږ د سیسلي د ژبې پرته په بله هیڅ ژبه نه پوهیږو ، کرستوفر ایوبي ته وویل چې هغه زمونږ په ژبه پوهیږي ، مونږ اوه واړو نجونو په خپلو څهرو باندې ویره او خوف راڅرګند کړي و .»

موبي رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ایوبي سره ئي کړې وي ، دغه اوه نجونې او پنځه نارینه چې دمراکشي تجارانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئي مراکشي تجاران ښوولي و ، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتیو څخه پیاده شوي و. دغه پنځه واړه کسان د صلیبیانو تجربه لرونکې جاسوسان او قومندانان و ، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې ، دخارکښۍ څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي ، هغوی که له یوه اړخه ښایسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخریبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکارۍ ځانګړې اهمیت درلود. دهغو پنځه نارینه و دنده دا وه چې صلاح الدین ایوبي له منځه یوسي، او دناجې سره اړیکې ټینګ کړي ، دې نجونو مصري ژبه هم په ډیره روانۍ سره ویلاې شوه ، خو هغوی هیڅکله هم دا خبره را برسیره نه کړه ، رابن ددې ځانګې مشر و ، هغه ته د ناجې پورې ورسیدل اړین کارو. خو د صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان پالیسیو د حالاتو مخه بل لورې ته یوړه .

« ایا ته صلاح الدین ایوبي په خپل جال کې نه شې را ننښلولې ؟»رابن ترې و پوښتل ،« اوس خو دلته زمونږ لمرنۍ شپه ده .» موبي ورته وویل ،« هغه پریکړه چې سلطان ایوبي زمونږ په اړوند کړې ده ، نو که چیرې په هغه کې هغه ریښتوني وي نو دهغې مقصد خو دا دې چې هغه انسان نه بلکه تیږه ده . که چیرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلوداې نو زمونږ څخه خو به ئي یوه نجلۍ خپلې خیمې ته بللې واې ،....د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي هغه یواځې یوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشي خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو په ډله کې اوسیږي ، دلته ئې یو سپاهي زمونږ په سر درولې دې اوهلته د صلاح الدین ایوبي په خیمه د ساتونکو یوه ډله پهره کوي .»

هغه پنځه نور اوس چېرې دي ؟» رابن ترې و پوښتل ،

« لرې څه لرې دي» موبي ځواب ورکړ ،« هغوی به اوس همدلته اوسي .»

«واوره موبي !»رابن ورته وویل « دې ماتې زه لیوني کړې یم ، زما په ضمیر باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئولیت زما په غاړه پریوځي . په صلیب باندې په لاس اینښولو سره خو ټولو سوګند یاد کړې دې ، خو د یو سپاهي په سوګند کې او زما په سوګند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپیر موجود دې ، زما رتبه خپل مخته کیږده ، زما دندې ووینه ، ماته نیمائې جنګ د ځمکې د لاندې څخه، اونور نیمایي د دښمن د شا څخه په وارکولو سره ګټل و ، خو ما او تاسې اوه واړو اوهغه پنځو یو هم خپل فرض نه دې ادا کړې ، له ماڅخه دا صلیب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صلیب ته لاس کړ او وئې ویل «زه دا صلیب هیڅکله هم د سینې څخه نه شم جدا کولې .» هغه د موبي په سینې باندې لاس را ښکود او د هغې صلیب ئې په لاس کې را ونیو او وئې ویل ،«ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولاې شې خو ددې صلیب څخه سترګې نه شې اړولاې ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلې، هغه به پوره کوې، هغه ښایست چې تاته خدای درکړې ، دهغې په واسطه به ته غرونه خیروې او لاره به ځانته په کې پیدا کوې ، زه تاته یوځل بیا وایم چې زمونږ دغه ناڅاپي او د توقع خلاف لیدنه کتنه ددې خبرې څرګند ثبوت دې چې مونږ به بریا لې کیږو ، زمونږ لښکر د روم د بحیرې په هغه غاړه کې را ټولیږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوی چې ژوندي دي هغوی به دې پو هیږي چې دا ماتې نه وه بلکه چل ول او دوکه وه. ته بېرته خپلې خیمې ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووایه ، چې په خیمه کې مه پریوځئ، بیا بیا د صلاح الدین ایوبي سره ووینئ ، دهغې د سالارانو سره ووینئ ، دهغوی سره په کتلو کې بې تکلفي اواسانتیا را پیدا کړئ ، هغوی ته دخپلو ځانو په هکله د مسلمانیدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسې په خپله پوهیږئ چې څه اوڅنګه باید وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبي ورته وویل « ایا سوډانیانو مونږ ته دوکه راکړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توګه څه نشم ویلاې» رابن ورته وویلې « ماد یرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړې و هغه دا وچې صلاح الدین ایوبي په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال داچې دا دمصر د مسلمانانو د وایسراې خپل فوځ دې ، ایوبي دلته په راتللو سره خپل ځانته مصری فوځ تیارکړ. سوډانیانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورګډ شي . دهغوی قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه لیک لیدلې و اوما دهغې تصدیق هم کړې و چې دا لیک د ناجي د خپل لاس دې. اوپه دې کې هیڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاریخ کې تر ټولو لویه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاګه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟، زه ددې دمالومولو پرته بېرته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنیږم. اګستس پادشاه په ډیر فخر سره ویلي و چې زه به د مسلمانانو دکورونو په منځ کې د راز خلک پیدا کړم او دهغوی بنسټونه به و لړزوم. اوس نو ته تصور وکړه موبي ! د شا هنشاه په زړه کې به څه تیریږي ، هغه به ماته د مرګ د سزا پرته بله څه سزا راکړي ؟ او د صلیب قهر خو به په ځانته توګه پر ما نازلیږي.»

«زه په ټولو پو هیږم ،» موبي ورته وویل » جذباتي خبرې مه کوه ، د عمل خبره کوه ، ماته وو ایه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادأ او د ماتي احساس دومره اغیز کړي و چې هغه ته د ا احساس هم نه کیده چې د موبي په خیر زړه وړونکي نجلۍ ، دهغې تر سینې سره یوځاې شوی او دهغې د وریښمو په خیر نرم اوملایم ویښتان دهغې نیمايي مخ ور پټ کړي دي. رابن دهغې ویښتان لمس کړل او وئي ویل « موبي ! ستا دا ویښتان دومره کلک زنځیرونه دي چې که چېرې یو ځل د صلاح الدین ایوبي په شاوخوا کې را چاپیر شول نو هغه به ستا غلام کړي ، خو ته باید تر ټولو لمړۍ دا کار وکړي چې کرستوفر اودهغې ملګروته ته به ووائي چې هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کې تر ناجي پورې ځانونه و رسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې د هغه لښکرو ولې پاڅون و نه کړاې شو، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په ګټې اخستلو سره د صلاح الدین ایوبي یو څو معمولي عسکري دلګیو په مورچلو کې په کیناستلو سره زمونږ ستره بحري بیړه غرقه کړه؟ اوهغه ته دا هم ووایه چې دا را ته ډاګیزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدین ایوبي سره بیرته نه وي یو ځاې شوي ؟ او یا خوئې زمونږ ددې ماتې او شکست له پاره دا لیک مونږ ته نه و را استولي ؟ که چېرې همداسې شوی وي نو مونږ ته خو بیا په خپلو جنګي منصوبو او پلانونو کې د بدلون د راوستلو اړتیا ده ، زه ډاډمن شوی یم چې د مسلمانانو شمیره که ډیره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتې نه شو ورکولي ، دې ته اړتیا پیدا شوی چې د هغوی دحکمرانانو او دهغوی د عسکري قیادت جذبه و ځپل شي ، مونږ ستاسې په څیرنورې نجونې هم د عربو په حرام سرایو او حویلیو کې ورننه ویستې دي»

«خبره دې بیا اوږده کړه » موبي هغه ته په ټوکني لهجې سره وویل « مونږ په خپل کور کې په یوه بستره باندې نه یو ملاستي چې په خوند خوند سره یو دبل قصې واورو ، مونږ ددښمن په عسکري پنډ غالي کې بندیان یو ، د باندې ساتونکي ولاړ دي ، شپه په تیریدو ده ، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته ، زمونږه مشن له منځه تللې ، اوس ووایه چې په دې حالاتو کی مونږ څه کولاې شو؟ مونږ ټول تاړ اوه نجونې او شپږ سړي یو، مونږ څه وکړو ؟ یو داچې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې ددې دوکې په هکله مالومات پیدا کړو ، بیا ددې اطلاع چاته ورکړو ؟ له تاسره بیا چېرته ووینو ؟»

« زه له دې ځایه څخه دتېښتې هڅه کوم »رابن ورته وویلې « خو د تیښتې څخه دمخه ددې پنډ غالي ، په دې کی د وګړو د شمیرې او د ایوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم ، ددې وګړي په هکله مونږ باید ډیر زیرکه واوسو . په دې وخت کې په اسلامی امت کې همدا یواځنې وګړي دې چې د صلیب له پاره ګواښ ګرځیدلې دې او که نه اسلامي خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایملرک پادشاه به ویل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښینولواو راپرځولو له پاره یواځې یوه ټکان ته اړتیا ده ، خو دهغې داخبره یواځې یو خیال و خوب ثابت شو. زه باید دلته پاته شم او د ایوبي کمزوري رګونه ووینم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره یوځاې شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاڅون پرې وکړئ ، ډیره اړینه داده چې ایوبي ژوندي پاته نه شي ، خو که چېرې هغه ژوندي پاته کیږي هم ، نوژوند به ئې زمونږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره به کې د لمر ځرک هم و نه ویني ،او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستوري په سترګو راشي......ته لمړي خپلې خیمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ور وسپاره ، هغوی ته په ځانګړي توګه دا ووایه چې هغوی علي بن سفیان دخپلو ښایسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بېکاره کړي چې هغه بیا د صلاح الدین ایوبي دکاره او ښیګڼې ځخه ووځي، اوکه چېرې وکړاې شي نو دهغې او د صلاح الدین ایوبي تر منځ دي داسې ناخوالې او غلطې انګیرنې را پیدا کړي چې هغوی یو دبل دښمنان وګرځي ، تاسې ټولې په ښه توګه پوهیږئ چې ددوه نارینه و تر منځ ناخوالې او دښمنې څه ډول را پیدا کیداې شي ،....ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لارښوونې وکړه او بیا کرستوفر ته ځان ور سوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته ووایه ، چې اخر ستا غشې ایوبي ته په ورسیدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې ګناه کفاره ورکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دي هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبي ویښتان ماچ کړه او ورته ئې وویل « تاخو په صلیب باندې خپل عزت هم ځار کړ. خو د مسیح د خداې په وړاندې ته دمریم په څیر پیغله ئې !! د جرړو او بیخه د اسلام ویستل ستا دنده ده ، که چېرې مونږ یروشلم (بیت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زمونږه وي.»

*****(۱۸)

موبي د رابن د بسترې ځخه را ووته ، دخیمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بیرون ئې و کتل ، په تیاره کې ورته هیڅوک تر سترګو نه شول ، هغه بیرون را ووتله اودخیمې د څنډې ځخه ئې وکتل چې ساتونکې چېرې ولاړ دي ، هغه ته لږ څه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ویل کیداې شي همدا ساتونکې وي ، موبي روانه شوه ، د ونو بوټو ځخه تیریده اودهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې یو ځل دخیمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ور ورسیده او دخپلې خیمې په لور روانه شوه، نژدې نیمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې د هغې د خیمې سره نژدې سیمه کې چاکولې ، هغه ته دا ویره په زړه شوه چې کیداې شي ساتونکې ته دا په ډاګه شوی وي چې یوه نجلۍ ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او یا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خیمې ته د تللو پر ځاې د هغو پنځه ملګرو په لور ور شي چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نژدې یو نیم دوه میله لرې ئې خیمې درولې دي. خو هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې د هغې په ورکیدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصیبت کې و نښلې ، هغوی ډیرې ګرنډۍ او چالاکه وې، بیا هم ویریده ځکه چې پر هغوی د بندیزونو د کلکیدو ګواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبي لږ څه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهېده ، داخو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلي د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پو هیږي.

مګر هغه دواړه خبرې کونکې چپ شول ، موبي په سوکه توګه مخته ولاړه، هغه خپلې کېنږ لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو تر منځ هغې ته یو تور سیورې چې د کوم انسان و ، تر ستر ګو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبي نه غوښتل کومه خطره قبوله کړې ، هغه په غونډۍ و ختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډېره هوښیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شي کولای ، هغه د غونډۍ په سر و درېده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتې فضا د شپې له اړخه د آینې په توګه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې یو سړې په غونډۍ باندې ختونکې یو سیورې و کوت ، موبي خپل اړخ دهغې سړې په لور کړ، دهغې ویښتان پرانستې و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسړې د شپې د ساتونکو قومندان و ، هغه په نیمه شپه د پنډغالي د ساتونکو په ګزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او ګرځیده ،دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډېر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبي د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و ، سلطان په ډسپلین کې ډیر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطره محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاڅیږي او په ګزمه باندې راوځي .

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه مابنام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او ښارکنبۍ له پاره نجونې را لیږلې دي ، دانجونې د صحرائي کوچیانو په څیر هم را څرګندېداې شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکري پنډغالو کې د پاته شوي غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې تر څنګ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي.

قومندانانو ته دا ویل شوی و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلي دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړې خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولي دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملګري ته په ټوقو کې ویلې و چې « الله دې وکړي چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلي هم و.

اوس نو د شپې په نیمائي کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالي بیده دي په دې غونډۍ باندې د یوې نجلۍ سیورې تر سترګو کیږي ، لمړې خو قومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیرى وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلي و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بسترې ورته په مړژوانده رڼا کې تر سترګو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغوړولې وه ، یخنې ډېره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو تر څو وويني چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غوړولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ دده ترمخ ولاړه ده ، هغه د لږ څه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او یا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پیرۍ او یا جادوګره وي نو دهغې د ورکیدو انتظاربه وکړي ،

دلږ څه ډېر انتظار وروسته بیا هم هغه سیوري ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بیا بیرته وروسته شو ، او هملته ودرید . دغه قومندان چې «فخرالمصري» نومیده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ « ته څوک ئې ؟ ښکته را شه» نجلۍ د هرن په توګه و ځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخر ته ډاډ پیدا شو چې کوم پیرۍ او یا جادوګره نه بلکه انسان دي ، هغه د قوي هیکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تیاره وه ، د شپې په چوپتیا کې دهغې نجلۍ د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه ښکته شو او د نجلۍ پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلۍ خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل ، فاصله لږ څه زیاده وه ، فخر پخپله عسکر و ، دزمري په څېر ئې منډه وهله ،د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوټي او په ځینو ځایو کې یوه یوه وچه ونه هم ولاړه وه، هغه ډېره منډه واخسته خو وئې کتل چې ترمخه ئې څوک نه شته ، و درید او هر لوري ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډېر لرې کېڼ اړخ ته د نجلۍ د قدمونو اواز واورید . هغه روزل شوی جاسوسه نجلۍ وه ، هلته چې ورته د هغې دښایست او ښکلا روزنه ورکول کیده تر څنګ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کیدله ، تر څنګ ئې د خنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه د کومې ونې تر څنګ پټه شوې وه ، کله چې فخر مخته راغې نو هغې بلې لوري ته منډه کړه .

دې تعقیب د پټونې شکل ځانته و نیو ، فخر د شپې تیاره اند ښمن کړې و ، کله به چې د موبې قدم و درید نو هغه به هم ودرید ، خو چې د قدمونو اواز به بیا واوریدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و ، هغه په دې و پو هید چې دا کومه ځوانه نجلۍ ده که چېرې د زیات عمر ښځه وای نو دومره ګړندۍ او دومره زیاته منډه به ئې نه شوه وهلای ، فخر نژدې دوه میله فاصله ووهله ، موبې هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره ګټه واخسته ، دهغې د نارینه ملګرو ځاې را نژدې شوی و. هغې په منډه منډه هلته ځان ور ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ویرې په حال کې را پورته شول او د خیمې څخه بیرون را ووتل، یو خو له ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د یوه لرګي په سر باندې د را چاپیره کړل شوی توټې څخه جوړ شوی و چې روښنائې ډېره زیاته وه . فخر خپله توره را وویستله او تیګاه وهونکي او رپیدونکي سترې ستومانه دهغوی تر مخ و درید. هغې و کتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران اومسلمانان بریښي. نجلۍ د هغوی څخه د یوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نیولي و کیناسته ، د مشال په رڼا سره مالومیده چې د هغې په مخ باندې ویره را څرګنده شوې وه ، دهغې سینه غورځیدله ،او ساه ئې په سختۍ سره اخستله.

«دانجلۍ ماته حواله کړئ»فخر المصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا یوه نه ده»، یو سړي په عذرانه لهجې سره وویل «مونږ خو اوه نجوني ستاسې سلطان ته ورحواله کړي ، ته دا نجلۍ له ځانه سره ورلاې شې.»

«نه !» موبي د هغې پنبي نوري هم ټینګې و نیولي، په ویره او ژړا کی ئې وویل « زه د هغې سره نه ځم ، دا خلک د عیسائیانو څخه هم ډیر وحشیان دي، د هغوی سلطان انسان نه دي سنډا دي !! سنډا. هغه د ځیرونکې حیوان په څیر زما هډوکی مات کړي دي ، زه د همغې څخه دلته را تښتیدلي یم.»

«کوم سلطان ؟» فخر په حیرانتیا سره تری و پوښتل.

« همغه چې تاسې ئې صلاح الدین ایوبي بولئ.» موبي ځواب ورکړ « هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولې.

« دانجلۍ سخت دروغ وایي.» فخر وویل او ورڅخه ئې و پوښتل « دا ځوک ده ؟ او ستاسې څه کیږي او څه ډول اړیکې ورسره لرئ ؟»

«لږ دننه راشه دوسته ، بیرون هوا یخه ده» یو سړي فخر ته وویل. خپله توره په تیکی کې کیږده ، مونږ تاجران یو له مونږه څخه تا ته هیڅ ګواښ نه شته ، را ځه ، ددې نجلۍ قصه واوره.» هغه یو «اه» وکړ او وئې ویل « ما ستاسې سلطان یو مؤمن مسلمان ګاڼه ، خو د یوه ښایسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ایمان څخه لاس په سر شو ، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي.» موبي وویل « ماښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خیمو ته وړې وې او د بې هوشۍ وروسته ئې خیمې ته را وغورځولې ، هغوی ټولې اوس په خیمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تیکې کې کښیښوده او دهغوی سره دننه خیمې ته ولاړ، هلته د کیناستو وروسته یو سړې اور بل کړ اود قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې، خو ځوک نه پوهیدل چې په هغې کې ئې څه ور واچول ، بل سړي د فخر څخه و پو ښتل چې هغه دکومې رتبې خاوند دي ؟ هغه ورته وویل چې هغه قومندان دي ، هغوی له ده سره ډیرې زیاتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا و انګیرله چې دا سړې معمولي سپاهي نه دي بلکه کوم مسئول وګړي دي ، ذهین او زړه ور هم دي ، دهغې خلکو څخه یوه (کرسټوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ ، کوم ئې چې صلاح الدین ایوبي ته ویلي و، هغوی فخر ته دا هم وویل چې سلطان ایوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ویلي و، دې نجونو سلطان ته دا وړاندیز هم کړې و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بیرته نه شي تللاي او همدا راز نه غواړي چې د عیسایانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تیارې دي چې اسلام و مني ، خو په دې شرط چې د کومې ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي ، مونږ اوریدلي و چې صلاح الدین ایوبي د کرچار له اړخه د تیرې په څیر دي ، اومونږ هره ورځ سفر کونکي تاجران یو ، مونږ به دا نجونې په کومو کومو ځایو کې له ځانه سره ګرځوو. مونږ دوی ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان په حواله کړي خو هغه څه چي سلطان ددي نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغي د خولي څخه واوریدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته و ویل « مونږ ډیر خوښ و چي خداي مونږ د یوي فرښتي په پناه کي ورکړي یو. خو د لمر د پریوتو سره سم د سلطان یو ساتونکي راغی او ماته ئي وویل چي سلطان دي ځانته غواړي ، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډیره ښکلي وم. دا زما د توقع خلاف وه چي ستاسي ایوبي به ما په داسي بد نیت ځانته غواړي ، زه ولاړم ، سلطان ایوبي د شرابو صراحي پرانسته ، یوه پیاله ئي په خپله مخکي کیښوده او بله ئي ماته را کړه، زه خو عیسایي یم او سل ځله هم شراب ښنبم ، په بحري جهاز کي عیسائي قومندانانو زماد جسم څخه د لوبو یوه اله جوړه کړي وه ، او اوس صلاح الدین ایوبي هم غوښتل زما د جسم سره همغسي لوبي وکړي ، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شي نه دي. خو ما ایوبي یوه فرښته ګڼله ،ما د هغي وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لري ساتل غوښتل ، خو هغه د هغو عیسایانو څخه هم ډیر چټل وخوت کومو چي زه په بحري جهاز کي د لوبو نانځکه ګرځولي وم. کله چي دهغوی جهاز په ډوبیدو شو نو زه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په یوي کشتۍ کي واچولم او په سمندر کي ئي پریښنولم ، هیڅا را سره کومک و نه کړ. زما جسم لړزیده او زما هډوکي یو له بله سره ورغلي و.......

«خداي مونږه خوندي کړو او دهغي انسان په پناه کي ئي ور واچولو چي د فرښتي په لباس کي یو ځیرونکي حیوان دي ،ماته سلطان ویلي و چي زما نوري ملګري شپږ نجوني د هغي د سالارانو په خیمو کي دي.. ما د سلطان لاس او پښي و نیولي او ورڅخه مي و غوښتل چي له ماسره واده وکړه ، خو هغه راته وویل چي که چیري ته ما خوښوي نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراي کي له ځانه سره ساتم ، ... هغه له ماسره د وحشیانو په څیر سلوک وکړ. هغه په شرابو کي بدمسته و ، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره ځملولم ، خو کله چي دهغي سترګي ورغلي زه د هغه ځایه څخه را وتښتیدم ، که چیري زما په خبرو مو باور نه کیږي نو دهغي د ساتونکو څخه و پو ښته.»

په دي وخت کي یو سړي فخر ته قهوه ورکړه ، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو ، هغه د کرکي څخه په زوره زوره وخندل، « مونږ ته حکم کوي چي د شرابو اوښځو څخه ځانونه لري کړئ او پخپله د شرابو د ښنبلو نه وروسته د ښځو سره شپي تیروي ، » فخر دا احساس هم ونه کړ چي د نجلۍ قصه پوره بي بنسټه ده ،او نه ئي دا محسوس کړه چي دهغي مزاج ولي بدلون وموند . هغه ته ئي حشیش ورکړي و ، پر هغي داسي نشه راغلی وه چي هغه نشه نه ګڼله ، هغه اوس په خپله انګیرنه کي پادشاه ګرځیدلي و ، د نجلۍ په مخ باندي د مشال رڼا ګډیدله ، د هغي خواره واره ویښتان تور ځلیدل ، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډیره ښایسته ښکاریده ، هغه په پوره نا ارامۍ سره هغي ته وویل « چي که ته غواړي نو زه به دي په خپله پناه کي واخلم.»

«نه» نجلۍ دویري څخه شاته شوه.او وئي ویل « ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څیر سلوک وکړي ، ته به ماخپلي خیمي ته یوسي او زه به یوځل بیا ستا د سلطان په غیږ کي کیوزم. »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې یو » یو تاجر وویل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زمونږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترګې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خیمې کې چپه چپتيا وه ، خو دا چپتيا کرستوفر ماته کړه او وئې ویل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې ؟»

« مصري» فخر ورته وویل « ما تر اوسه دوه جنګونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوې ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دی هغه اوس چېرې دی ؟»کرستوفر تري و پوښتل.

«دهغې فوځ یو سپاهي هم له مونږه سره نه دی راغلي ،»فخر ځواب ورکړ.

« پوهیږئ چې داسې ولې وشو؟» کرستوفر ورته وویل « سوډانیانو د صلاح الدین ایوبي امارت او قومنداني نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد ګڼي ، ناجي سلطان ایوبي ته ویلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بیګانه دی ، په دې خاطر ایوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنګولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نیکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عیش کوي ، ایا تاسې ته دغنیمت مال په لاس درغلې دي ،...که چېرې تاسې ته تر لاسه شوی هم وي نو د طلا او سپینو زرو یوه یوه ټوټه به وي ، حال داچې د صلیبیانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ایوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تیاره کې په سلګونو اوښانو بار او قاهرې ته ولیږله ،چې د هغې ځاې څخه به دمشق او بغداد ته ولیږل شي. سلطان غواړي سوډاني لښکر لوځ او دغلامانو په څیر ترې کار واخلي ، اوبیا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصریان به هم د غلامانو په څیر وګرځوي.»

*****(۱۹)

ددې مصري سوداګر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځاې نیوه ، خو په حقیقت کې په فخر المصري دخبرو اغیز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبې ښکلا او حشیشو اغیز کړې و . عیسایانو دا حربه د حسن بن صباح د حشیشینو څخه زده کړې وه. موبې ته هیڅ شونې نه برېښیده چې داسې حال به هم را پیدا کیږي چې یو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بایلي . هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پو هیږي ، په دې اساس موبې په بله ژبه خپلو ملګرو ته وویل چې رابن د زخمیانو په ډله کې د زخمیانو په خیمه کې پروت دی او هغه وویل چې د ناجي سره ووینئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاڅون نه دې کړې ، او یا داچې ولې ئې د شا له خوا په صلاح الدین ایوبي باندې یرغل و نه کړ. او دا هم ډاګیزه کړئ چې ایا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې ؟

هغې خبرې کولې نوفخر دسوداګرو څخه و پوښتل چې« دا څه وائې ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا وائي» يوه ځواب ورکړ «چې که چېرې دا سړې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نوما به ورسره واده کړې و. دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چې اوس ئي په مسلمانانو باور له منځه تللې.»

فخر په ډيره ناقرارۍ سره د نجلۍ متې ته لاس کړ او خپل ځانته ئې را ښکوده اووئې ويل «که چېرې زه پادشاه وائې نو په خداې سوګند چې ستا په خاطر به مې تخت او پادشاهي هم پرې ايښې وه، که چېرې شرط داوي چې زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوی توره هيسته و غورزوم، نو دا دې دروائې خله.» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته، او د تيکې سره ئې يوځاې د هغې په قدمو کې کښيښوله او وئې ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم.»

«خو يو بل شرط هم شته!» نجلۍ ورته وويلې «زه ستا په خاطر خپل مذهب پرېږدم، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم.»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړې؟» فخر ترې و پوښتل.

نجلۍ د خپلو خلکو په لور وکتل، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل، اخر کرسټوفر وويل «که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي؟ يو بل سلطان به راشي، هغه به هم همداسې وي، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي، ته يو کار وکړه، د سوډانيانو د سالار ناجي څنګ ته ورشه، او دانجلۍ دهغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او دهغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه.»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکې لرې او موبي به له هغه سره خبرې وکړې خو هغوی په دې خبر نه و چې دهغوی دا باورې سالار به ډيره پته توګه له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې وي. دا نجلۍ بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائي، خو هغه په يواځې ځان هلته نه شواې تللاې، اوس نو هغې ته د فخرې په څير يو ملګرې په لاس ورغلې و نو په دې خاطر ئې د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه، څرنګه چې دا سړې د سلطان ايوبي تر سترګو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد دهغې په سترګو کې پاته واې، ددې نه علاوه هغه د موبي څخه اوريدلې و چې دهغې د ځارکښۍ او تخريب کارۍ د ځانګې مشر رابن په همدې پنډغالي کې دې او د تيښتې له پاره لاره برابره وي او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد همله واوسيږي، د هغوی ارادې مالوم نه وی چې څه دي، په صلاح الدين ايوبي دهغوی له اړخه را پرېښول شوی غشې هم خطا تللې و، هغه ئې د سلطان ايوبي مخې ته وړې و. د هغوی لباس او ډرامه بريالۍ شوی وه، خو د هغوی مشن له کاره لويدلې و. په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د ګټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د ښايست او حشيشو په جال کې را نښتې و، اوهغه بيرته خپل پنډ غالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه.

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه)نجلۍ له لاسه و نيسي او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شي، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوښ هم ورکړ، او د اوبو يوه مشکيزه اوپه يوه کڅوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ئې د خوراک ښناک سامان هم ورته تیار کړ ، په دې شیانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشیش ورګډ شوی و. موبي په دې رازونو خبره وه ، فخر ته ئې یوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ،او پګړۍ ئې ورپه سر کړه ، نجلۍ په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپيریال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهیده ، یواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډیره ښایسته پیغله ئې تر څنګ ده ، داسې پیغله چې سلطان ایوبي ئې پرېښود او دده څنګ ته راغله ، فخر موبي له خپله ځانه سره را نژدې کړه او وخوځیدل .

«موبي ورته وویل « ته خو به د عیسایانو د قومندانانو او دخپل امیر ایوبي په څیر وحشی کیږې نه ؟زه هم ستا یم ، هرڅه چې له ما سره غواړې و ئې کړې ، وئې کړه ، خو زه به بیا له تاڅخه کرکه کوم.»

«موبي !که چیرې ته غواړې نو زه به له اوښه ښکته شم .» فخر هغه سمدستې پرېښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ویل « ماته یواځې همدومره ووایه چې ته ما د زړه څخه خوښوې یادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده ؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلې شوه»، موبي ځواب ورکړ ،« خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پرېښولو پریکړه هم کړې .» هغې په خپلو جذباتي خبرو سره د فخر په کمزورو اعصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټینګه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تیریدو کې وه .

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامو لارو څخه بې لارې بې لارې تګ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتیدلی سپاهي و، موبي ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سینه باندې تکیه کړ او په پاخه خوب بیده شوه. اوښ روان و او فخر ویښ.

*****(۲۰)

صلاح الدین ایوبي د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفیان راغې ،سلطان د لمانځه له ځایه منډه کړه او بیرون را ووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفیان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل « هلته څه خبره وه ؟»

«تر اوسه خیریت دې» علي بن سفیان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطمیناني ورځ په ورځ ډیریږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او څارکښي پرې ایښې دې ، د هغوی له راپورنو څخه مالومیږي چې که چیرې دهغوی یو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاځون به پیلیږي.»

صلاح الدین ایوبي هغه له خپله ځانه سره خپلې خیمې ته یوړ ، علی بن سفیان ورته ویل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه یوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنیدلي دي دهغې اغیز یوه ذره هم نه دي راکم شوي، دهغوی دبې اطمینانۍ بل علت دهغوی د سالارانو ورکیدل دي ، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دي چې دهغوی سالاران د روم د بحیرې په سنګر کې پراته دي. خو دروندہ امیره ! زه شکمن یم چې په سوډانیانو کې شکوک او شبهات پیدا کیږي. داسې بریښي چې هغوی دا احساس کړي چې دهغوی سالاران یا خو بندي کړاې شوی دي او یا له منځه وړل شوی دي.»

« که چیرې پاڅون وکړل شي نوایا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلګې شته دي هغوی به د سوډانیانو دفوځ مقابله وکړاې شي ؟» صلاح الدین ایوبي تري وپو ښتل ،« ایا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لونکي وسله وال فوځ ته ماتې ورکړاې شي ؟،..... زه شکمن یم»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچنې شمیر فوځ به د سوډانیانو د فوځ مقابله ونه شي کړاې» علي بن سفیان ورته وویل ،« خو ما ددې کار له پاره هم ځان تیار کړې دي. ما د دروند نورالدین زنګي په لور دوه ګړندي سواره استولي دي او هغې ته مې دا پیغام وراستولي دي چې په مصر کې د پاڅون نښې نښانې را پیدا شوی دي اومونږ چې کوم فوځ تیارکړي د هغې شمیره ډیره لږه ده ، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نیمائي زیات د جنګ په ډګر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاڅون د ټکولو له پاره مونږ ته بیړني کمک راولیږه»

«ماته د هغې لورې د بیړني کومک د راتلو هیله ډیر لږ ښکاري ،»سلطان ایوبي ورته وویل ، « همدا تیره ورځ یوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدین زنګي په فرینګو باندې یرغل ور وړې ، هغه دا یرغل زمونږ سره د تعاون اوبسپنې په خاطر کړې دي ، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرینګو او دهغې یو زیات شمیر فوځې سالاران دروم په بحیره کې په جنګې بیړیو کې زمونږ لورې ته راتلل ، همدا راز د فرینګو د فوځ یوه برخه مصر ته تللې تر څو دهغې ځاېه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي ، هغوی زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې را غلې و ، محترم زنګي د هغوی پر هیواد باندې یرغل وروړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئي دخاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرینک پادشاه په ډیره سیمه باندې قبضه کړې ، او دصلیبیانو ځخه ئې څه دولت او شتمني هم ترلاسه کړې ،»

صلاح الدین ایوبي په خپله خیمه کې قدم اخسته ،او په جذباتي لهجې سره ئې وویل « ماته د سلطان زنګي د قاصد ترخولې بیانونکې د هغې ځاې حالات څه د اندېښنې وړ ښکاره شول.»

«ایا اوس به صلیبیان هلته یلغار وکړي ؟»علي بن سفیان تري و پوښتل.

« ماته د یوې زړې په اندازه هم د صلیبیانود یرغل پرواه نه شته ،» سلطان ایوبي ځواب ورکړ.« اندېښنه داده چې د کفارو د یرغل مخه نیونکې فوځ د شرابو په منګیو کې ډوب شوې دي ، د اسلام د کلا ساتوندویان د ښکلو نجونو په حویلیو کې بندیان دي، دښکلو ښځو او نجونو زلفي دهغوی د پښو زنځیرونه ګرځیدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي ! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيركوه هيڅكله هم له ياده و نه باسي ، څومره به ښه و چې هغه نن ژوندي واي ، زه د جنګ ډګر ته هماغه راوړي يم ، مونږ ډير ستونزمن وختونه كتلي ، علي !ما دكاكا شيركوه د فوځ د ترټولو لمړي دلګي قومنداني كړې ده ، زه دهغې سره يوځاي دري مياشتې د صليبيانو په محاصره كې وم. ماته به كاكا شيركوه تل دا درس راكاوه ، چې د ويري اوخوف څخه ځان لري ساته ،د الله تائيد او دهغې په رضا باندي باور لره ، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته ، زه د كاكا شيركوه تر قومنداني لاندي دصليبيانو او مصريانو د ګډو فوځونو پر خلاف هم جنګيدلي يم. په سكندريه كې محاصره شوى يم ، نژدي و چې ماتي سره مخ شم ، زما سره يو ډله عسكر زړه بدي شوى و ، داچې ما څه ډول د هغوى حوصلې ستري او تازه و ساتلي ، يواځې زما رب پري ښه خبر دي. ان تر دي چې كاكا شيره كوه په صليبيانو باندي يرغل وكړ او زمونږ محاصره ئې ماته كړه....نو مونږ په دي قصې ښه پو هيږو ، ايمان پلورنكي د كفارو سره يوځاي شول او زمونږ له پاره ئې څومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ كړل خو زه ويريدونكې نه يم ، زړه مې له لاسه نه دي وركړي»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه ! » علي بن سفيان ورته وويل « ددومره جنګونو او قتل و قتال نه وروسته شوني بريښيده چې مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو كله چې يو غدار او د وطن دښمن مري يوبل غدار او وطن پلورنكي را زيږوي او دهغې ايمان پلورونكې ځاي ناستې ګرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ايمان پلورنكي د كمزوري خلافت اونظام زيږنده ده . كه چيري فاطمي خلافت په حرم كې نه واي را نغښتې نو نن به مونږ د صليبيانو سره په اروپا كې جنګيدو ، خو زمونږ دغه غدار ورونه هغوى نه پريږدي چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. كله چې پادشاهان په عيش و عشرت كې ډوب شي نوبيا د رعاياو څخه هم يو شمير خلك د پادشاهۍ خوبونه ويني هغوى دكفارو څخه ځواك اوكومك تر لاسه كوي، په ايمان پلورلو كې هغوى دومره ړندېږي چې دكفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پرواه هم له ياده باسي.»

«زه تل له همداسې خلكو ويريږم .»صلاح الدين ايوبي ورته وويل. « الله دي نه كوي ، كه كله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به دهمدي مسلمانانو په لاسو وي ، زمونږ دښكلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لګيادي د غدارانو تاريخ جوړيږي، دا حالات په ډاګه كوي چې يوه ورځ به مسلمان يواځې په نوم مسلمان وي ،خپلې سيمې او ځمكې به كفارو ته ورحواله كوي ، په دي حالاتو كې كه اسلام ژوندي هم پاته كيږي نو مسجدونه به كم او قحوه ځاېونه او دفحشا مركزونه به زيات وي. زمونږ لوڼې به د صليبيانو په څير خپل ويښتان ازاد اود بې حيائي په لور به درومي ، كفار غواړي چې هغوى پر هماغه لاره رواني كړي ، بلكه رواني كړي ئې هم دي .....اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته كيږي. علي ! ته خپلې شبكې نوري هم باوري او خپرې ئې كړه ، ما خپلو ملګرو ته ويلې دي چې ددښمن سيمو ته ولاړ شي او شپينې غلچكې يرغلونه وكړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا رازد خبرونو د راټولو له پاره ځوان او توانمنده وګړي و ټاکه ، صليبيان هم همدا سنګر مستحکم او اغيزمنوي ، ته سمدستي د ښارکښې د جنګ له پاره تياري و نيسه ،..... د هر څه لمړی کار چي بايد ژر تر ژره وشي هغه دادې چي د سمندر څخه صليبيان خوندي را وتلي دي دهغوی يو شمير زخميان دي او کوم چي زخميان نه دي نو هغوی په سمندر کې د څو څو ورځو لامبو وهلو وروسته د زخميانو څخه بدتر ګرځيدلي دي. دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندې ده ،ما هغوی ټول تر سترګو تيرکړي دي ، ته هم هغوی ووينه ، او دخپلې ورتيا په مطابق ترې پوښتني ګرويزني و کړه ،»

صلاح الدين ايوبي دروازه چې راوغوښت او د سهارني چاې غوښتنه ئې ترې وکړه ، او علي بن سفيان ته ئې وويل ،« پرون ئې څه زخميان او يوڅو ښکلې ښاتنه نجونې زما مخ ته راوړې وې ، په هغوی کې شپږ د سمندر څخه راوتلې بنديان دي ، د هغوی تر منځ په يوه زه شکمن شوم چي هغه معمولي سپاهي نه دې ، هغه د رتبې او مرتبې سړې ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووينه ، ددې تر څنګ پنځه تاجرانو اوه کسه نجونې له ځانه سره راوړې وې ،» هغه علي بن سفيان ته د نجونو په هکله همغه څه وويل کوم چي تاجرانو سلطان ته ويلي و. سلطان ايوبي ورته وويل ،« ما نجونې تر نظارت لاندې نيولې خو هغوی ته مې ويلي چي زه هغوی په خپله پناه کې اخلم. نجونې وائي چي د غريبو کورنو بچيانې دي او بيا دهغوی دا وينا چي هغوی ئې د يوه سوځيدلي جهاز څخه په يوې کشتۍ کې واچولې او په سمندر کې ئې بې اسرې پريښوې ، بيا کشتۍ هغوی تر ساحله پورې راورسولې ، دهغوی دا خبره ما په شک کې اچوې ، ماهغوی ته ځانته خيمه درولې ده. او ساتونکې مې پرې درولې دي. ته د ناشتې سمدستې وروسته دغه بنديان او دغه نجونې ووينه.

په اخر کې صلاح الدين ايوبي مسکې شو او وئې ويل « پرون ورځ په ساحل باندې د ګرځيدو په وخت کې پر ماباندې يو غشې را وويشتل شو چي زما د پښو تر منځ پر ځمکه و لګيد.» هغه دا غشې علي بن سفيان ته ورکړ او وئې ويل « سيمه غره ايزه وه ، ساتونکې د لټون له پاره تر ډير لرې ځايه پورې ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشې ويشتونکې تر سترګو نه شو. دهغې سيمې څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چي ساتونکو ترما پورې را ورسول او دغه تجارانو دغه اوه نجونې هم ماته را حواله کړې ،او هغوی ولاړل»

«او هغوی ولاړل ؟» علي ترې په حيرانتيا سره و پوښتل. «ايا تاسې هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړې وه ،» ايوبي ورته وويل « د هغوی څخه داسې کوم شې تر لاسه نه شو چي شک پرې شوی وي.»

علي بن سفيان غشې په ډير غور سره و کوت ، او وئې ويل « د سلطان او راز موندونکي تر منځ ډير توپير موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغې تاجرانو د نيولو هڅه کوم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي د خیمې څخه بیرون را ووت ، نو دروازه چې ورته وویل ، « دغه قومندان خبر راوړې چې د هغه اوه نجونو څخه چې پرون زمونږ په قید کې راغلې وې یوه ئې اوس درغل شوې. ایا سلطان ته ددې خبرې ور رسول اړین دي ؟ دا خو دومره ستره پیښه نه ده چې سلطان پرې اندېښمن کړو.»

علي بن سفیان په ژور فکر کې پریوت ، هغه قومندان چې د را پور ورکولو له پاره راغلې و ، هغه علي بن سفیان ته راغې او سوکه ئې ورته وویلې « د یوې عیسوي نجلې بې درکه کیدل خو به دومره مهمه پیښه وي یا به نه وي ، خو ډیره مهمه داده چې فخر المصري نومې قومندان هم د شپې را هیسې بې درکه شوی دې. دشپې ساتونکو وویل چې هغه د نجونو تر خیمې پورې تللې و ، بیا دهغې ځاې څخه د زخمیانو تر خیمې پورې ولاړ او بیا دهغې وروسته په سترګو نه دې کتل شوې. هغه د شپې په ګشت وتلې و.»

علي بن سفیان د لږ څه فکر کولو وروسته وویلې ،« تریوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکې را غونډ کړئ ، کوم کې چې فخر المصري ګشت کاوه ، هغه د سلطان ایوبي د ساتونکې د ډلې قومندان ته وویل ، چې پرون چې دسلطان سره کوم ساتونکې تر ساحله پورې تللې و ، هغوی را ولئ ، هغوی همله ته و ، څلور واړه مخته راغلل ، علي بن سفیان ورته وویل ،« پرون چې تاسې هغه تاجران او نجونې کتلې وې ، سمدستې همله ته ولاړ شئ ، که چیرې هغه تاجران تر اوسه پورې همله ته وي نو هغوی تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او همله زما انتظار وکړئ ، او که چیرې هغوی له هغه ځایه تللې وي نو سمدستي بیرته را وګرځئ ، »

ساتونکې ولاړل ،نو علي بن سفیان د نجونو خیمې ته ورغې ، نجونې ئې په خپل مخ کې و درولې او په عربې ژبه ئې ترې و پوښتل ، « هغه اومه نجلۍ چیرې ده ؟» نجونو یو ي بلې ته وکتل او سرونه ئې و خوځول ، علي بن سفیان ورته وویل « تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهیږئ !»

نجونو هغه ته په ډیره حیرانه توګه کتل ، علي دهغوی د څهرو او حرکاتو څخه په هغوی شکمن شوی و. هغه د نجونو شاته ودرید او په عربې ژبه ئې وویل « ددې نجونو څخه کالې و کاږئ او لوڅې لغړې ئې کړئ ، او دولس کسه قوي هیکله او ځواکمن عسکر راو غواړئ،»

ټولو نجونو یو ټکان وخوړ او وروسته ئې وکتل ، دوه درې کسو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، هغوی عربې ژبه ویلاې شوه ،« ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولاې » یوې ورته وویل « مونږ ستاسو پرخلاف نه یو جنګیدلې» ،

علي بن سفیان د خندا نه شین شو او وئې ویلې ، « زه به له تاسې سره ډیر بنه سلوک وکړم ، لکه څنګه چې تاسې په یوه ګوانښ په عربې ژبه خبرې پیل کړې ، اوس پرته له کوم زور اوفشار څخه وواياست چې هغه اومه نجلۍ چیرې تللې ده ؟ ټولو بې خبرې و ښووله ، علي ورته وویل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتما اخلم. تاسو خو سلطان ته ویلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پو هیږئ ، اوس خو تاسې زمونږ په ژبه زمونږ په خیر خبرې کوئ ، ایا زه تاسې پریږدم ؟» هغه ساتونکې ته وویل « دوی په خیمه کې کښېنوه .»

د شپې ساتونکې را غونډ کړل شول ،د فخرالمصري د ګشت د وخت د ساتونکو څخه علی بن سفیان پوښتنې ګرویزنې پیل کړې ، په اخر کې د نجونو د خیمې ساتونکې وویل چې فخر د شپې دلته ولاړ و اوبیا د زخمیانو د خیمې په لور ولاړ. لږ شیبه وروسته ئې ما اواز واورید .« ته څوک ئې ښکته راشه» ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تیاره کې ورته څه په نظر را نه غلل، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته یو سیورې تر سترګو شو ، او هغه سیورې هملته له نظره ورک شو.

علي بن سفیان سمدستي هملته ولاړ ،دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شګلوړه وې د یوه ځاې څخه را په ډاګه کیده چې هلته څوک پورته شوی دې هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترګو کیدې ، یوه د سړې نښه ، چې فوځي بوټ ئې په پښو و ، او بله نښه دکوچنۍ څپلکې وه چې ښځینه بریښیده ، ځمکه خامه او شګلوړه وه ، د کومه ځاېه چې د ښځې د پښې نښې راغلې وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خیمې لورې ته یوړ په کوم ځاې کې چې موبې د رابن سره لیدلې و. هغه د خیمې پرده پورته کړه او ورننوت.

دهغې مخ پیژندونکې سترګو زخمي بندیان له سترګو تیر کړل. د ټولو مخونو ته ئې وکتل، رابن ناست و ، هغه علي بن سفیان ته وکتل ، او سمدستی ئې په زړیروې پیل وکړ. داسې مالومیده لکه چې ورته په ناڅاپه توګه درد را ولاړ شوې وې ، علي هغه د مټ څخه ونیوه او بیرون ئې را وویست ، دهغې څخه ئې و پوښتل « د شپې یوه بندي نجلۍ دې خیمې ته راغلې وه ، هغه ولې راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر و کتل ، چې هم په کې حیرانتیا وه او هم داسې څرګنده کړې چې هغه په هیڅ نه وې پوه شوی چې دې څه وویل. علي بن سفیان ورته یوځل بیا ډیر سوکه وویل. « دوسته ! ته زما په ژبه پو هیږې ،زه ستا په ژبه پوهیږم او ویلې ئې شم. خو ته به زما په ژبه ځواب راکوی .» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وویل « دا دخیمې څخه بیرون و ساتئ .»

علي خیمې ته ورننوت او د بندیانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل .« تیره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خو د یو بل اخطار په واسطه یوه بندي وویل چې نجلۍ د شپې خیمې ته راغلې وه او د رابن سره ناسته یا ملاسته وه. دې زخمي د بحرې جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهر هم او د اوبو قهر هم کتلې و ، هغه دومره زخمي نه و څومره چې ویریدلې و ، هغه په بل کوم مصیبت کې و رپریوتو ته تیار نه و ، هغه وویل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبرې وشوی او یا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده. هغه یواځې د هغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وویل چې رابن دې پنډغالي ته تر راتللو پورې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې و ، خو دلته په را رسیدو سره هغه دومره واویلا شروع کړه لکه په چا چې په ناڅاپي توګه کومه ناروغتیا یرغل وکړي.

علي بن سفیان د یوه ساتونکي په لاربښوونه دهغو نورو پنځوکسو د کتلو له پاره ورغي چې خپل ځانونه ئي تاجران ښوول او په هغه لړي درول شوی خیمه کې پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پنډ غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړي علي ته دا خبر ورکړ چې د هغوی سره ټول تال دوه اوښان وو خو نن یواځې یو اوښ تر سترګو کیږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددې پوښتنې په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئي څه کړي ؟ هغه ته دبل اوښ د پښو نښې په لاس ورغلې ، علي بن سفیان هغوی ته وویل « ستاسې جرم داسې معمولي غلا ملا نه ده ،تاسې د ټول سلطنت او ټولې ټولنې له پاره ګواښ یاست ، په دې خاطر زه پر تاسې لږ څه رحم هم نه شم کولالې چې تاسې تاجران یاست.»

«هو !» ټولو خپل سرونه و ښوځول او وئې ویلې « دروند ه مشره ! مونږ خو تاجران یو مونږ بې ګناه یو ،» علي بن سفیان ورته وویل « د خپلو لاسونو ښت را و ښائې. پنځه وارو سمدستي خپل لاسونه را واړول اوعلي ته ئې ور وښول ، علي د ټولو د ښې لاس د ګوتو ګوتې او دشهادت د ګوتې تر منځ ځاېونه وکتل او دهغو څخه ئې یو د مرونډ څخه و نیوه او ورته ئې و ویل« کمان او غشي دې چېرې پټ کړي دي ؟»

هغه سړي د خپل معصومیت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ایوبي یو ساتونکي را ووغوښت د هغې د ښي لاس چپ اړخ ئې ورته و ښود . دهغې د ګوتې چپ اړخ هغه ځاې چې ګوته د کځوړې سره لګیږی یعني هلته چې د ګوتې بند وي ، هملته یوه نښه وه ، همداسې یوه نښه ددې سړي د ګوتې په بند هم مالومیده ، علي هغه ته دخپل ساتونکي په هکله وویل ، « دا د سلطان ایوبي ډیر ښه غشي ویشتونکي دې او دا نښه د دې ثبوت دې چې نوموړي غشي ویشتونکي دې»

دهغې د ګوتې په بل مخ باندې یوه ډیره باریکه نښه وه، او داسې بربښیده چې هلته هر څل کوم څه مښل شوی وي، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي مښل شوی دي. غشي په چپ لاس کې نیول کیږي ، او کمان په ښي لاس نیول کیږي. داسې نښې د هر غشي ویشتونکي په لاسو کې وي ، علي بن سفیان هغه ته وویلې « په دغه پنځوکې یواځې ته غشي ویشتونکې ئې ، کمان او غشي دې څه کړي ؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي د هغو پنځو څخه یو راو نیوه او ساتونکو ته ئې وویل « دا دهغې ونې سره و تړئ»

هغه ئې د کجورې د ونې سره و دراوه او وئې تړه ، علي دخپل غشي ویشتونکي په غوږ کې څه وویل او د ونې سره تړلي تاجر ئې په نښه کړ او غشي ئې پرې ور و توغاوه، غشي د هغې سړي په چپه سترګه کې ور کښیوت او هغه په تړپیدو شو . علي هغه پاته څلورو ته وویل « په تاسو کې خومره دې چې د صلیب په خاطر په دغه ډول تړپیدو سره دخپلو ځانونو ځاریدو ته تیار یاست ؟» د هغې لورې ته ووینئ» هغوی و کتل هغه سړي چیغې وهلې ، په خپلو وینو کې تړپیده او د سترګو څخه ئې د وینو سیلاب را روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه له تاسې سره وعده کوم» علي بن سفیان ورته وویل « چې په عزتمنده توګه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته ولیږم... ووایاست چې په هغه بل اونښ باندې څوک ولاړ؟او چېرې ولاړ؟»

«ستا خپل یو قومندان زمونږ څخه هغه اونښ په زور اخیستې دې» یوه تاجر وویل.

«او یوه نجلۍ هم» علي بن سفیان ورته وویل.

دلږڅه څنډ وروسته علي بن سفیان د خپلې پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوک دي ، او څنګه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ویلې چې نجلۍ د شپې دخپلې خیمې څخه را تښتیدلې وه او ویلې ئې و چې صلاح الدین ایوبي دشپې هغه په خپله خیمه کې ساتلې وه ، او داچې هغه شراب څښلې و اونجلې ته ئې هم شراب ورکړې او نجلۍ د ویرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقیبولو په خاطر فخر المصري نومې یو قومندان راغې کله چې هغې د نجلۍ خبرې واوریدې نو هغه ئې زمونږ پر اونښ کښینوله او کومې لورې ته ئې یوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفیان ته واوراوه چې نجلۍ په سلطان ایوبي باندې لګولې و.

علي ورته په خندا شو او وئې ویل« تاسې پنځه واړه عسکرې روزل شوی خلک او هغه یو تجربه لرونکې غشې ویشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بیاهم هغه یوه کس له تاسې څخه نجلۍ او اونښ دواړه یوړل ،» هغه د همغوې په ښودانې سره غشې اوکمان هم د ځمکې څخه را وویستل ، هغوی څلور واړه ئې خیمې ته ولیږل.. چې بیا دغه پنځه واړه هلته په بد مرګ باندې پخپله مړه شول.

د اونښ د پښو نښې په څرګنده تر سرګو کیدې ، علي بن سفیان په ډیره ګړندۍ توګه لس سواره را وبلل.او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اونښ قدمونو ښووله ولاړل ، خو د اونښ د تګ او علي بن سفیان د ملګرو د تعقیبې تګ تر منځ نژدې پنځلس شپاږس ساعته توپیرو.اونښ ګړندې و او دهغې د ارام له پاره دومره ډیره اړتیا هم نه لیدل کیده.اونښ پنځه شپږ ورځې د ارام ، خورک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کیداې شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک باید ورکړل شي ، او دې شیانود تعقیبولو په هخو کې ستر څنډ را پیدا کړ.اونښ د پنځلس شپاږس ساعتو توپیر ختمولو ته نه پریښوده ، او فخر المصري هم د تعقیب له ویرې ډیر کم ارام کاوه.

علي بن سفیان ته په لاره کې یو شې تر لاسه شو . او هغه یوه کڅوړه وه. هغه و درید او کڅوړه ئې راپورته کړه، پراې نسته ، په هغې کې دخوراک څښاک شیان و ، په همدې کڅوړې کې یوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شیان و. د علي بن سفیان د بوې کولو تیز حس هغه ته دا ډاګیزه کړه چې په دې شیانو کې حشیش ورګډ شوی دي. هغه ته په لاره کې په دوه ځایو کې داسې نښې په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرګندیده چې په دغه ځایو کې اونښ دمه کړې او سورلیو ئې ناسته او ارام کړې دې ،هلته د کجورو زړې ، د میوو تخم ، او نور پوستکې خواره واره پراته و.کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو د هغې په ذهن کې دا شک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پیدا نه شو چې فخر المصري د حشیشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکې په خیر له ځانه سره روان کړې دې. خو بیا ئې هم هغه کځوړه له خپله ځانه سره واخسته، خو د کځوړې په پلټنې او په هغې ځاې کې په ځنډ کولو او پاته کیدو سره ئې ډیر وخت له لاسه ورکړې و.

*****(۲۱)

که چېرې موبې او فخر المصري تر منزله پورې هم نه وی رسیدلاې نو بیا به هم دفوځ په حالا تو کې دپام وړ کوم توپیر نه راته، ځکه هغه زهر چې ناجې، اوروش او دهغوی نورو ملګرو په سوډانې فوځ کې شنیدلي و هغو خپل اغیز کړې و. د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقیقت کې ولسي حاکمان ګرځیدلي و غوښتل چې سلطان ایوبي د یوه ناکامه امیر او بې کاره حاکم په خیر عام ولس ته ور وپیژني، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونو او ماڼیو کې دهمدې ډول نجونو، چې ډیرې ئې عیسائې او یهودې وی، د زلفو بندیان ګرځیدلي و. یواځې په نوم مسلمان پاته شوی و. د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و، او دوی په خپل عیش او عشرت کې مصروف و. هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدین ایوبي په خیر کوم سخت مذهبي او په ملت او هیواد مین وګړې دې دا قوم را وینښ کړې، او امرا او سلاطین دې د حرم او قصر د عیش او عشرت څخه بیرون د حقایقو نړۍ ته را وکاږې. د سلطان ایوبي د مخکینو جنګونو څخه چې د کاکا شیرکوه په مشرۍ کې ور پیښې شوی وې، دا خلک پوه شوی و چې که چېرې دې شخص ته واکمنې په لاس ورشې نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کې راو نغاړې، په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ایوبي دځلورو اوږو چت پرې را پرېوتې شو. هغوی په پټه د صلیبیانو سره کومک و کړ. اوپه خپل هیواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخریب کونکو د ځاې په ځاې کولو له پاره لاره هموار کړه، او د ایوبي تر مخه ئې خنډونه دغرونو په خیر و درول. که چېرې نورالدین زنګي نه واې نو نن به نه د صلاح الدین ایوبي نوم په کوم تاریخ کې ثبت واې او نه به په نقشې کې ددومره زیاتو اسلامي هیوادو نومونه تر سترګو کیدل.

نورالدین زنګي د سلطان ایوبي په یوې اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه، کله چې صلیبي لښکرو د سوډانې فوځ په اشارو سره د روم د بحیرې دځنډو څخه په اسلامی سلطنت یرغل راوړ نو نورالدین زنګي دخبریدو سره سم د صلیبیانو په خاوره برید وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د یرغل له پاره ور روان و. سلطان ایوبي دخپلې څارکښۍ نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځانته توګه هم د عیسایانو د بحري بیړۍ د ډوبولو او غرقولو له پاره بسنه کوله، او اوس چې علی بن سفیان د نورالدین زنګي په لور خپل دوه ګړندي پیغام وړونکي ددې خبر د ورکولو له پاره ور استولي و چې د سوډانیانو د پاځون ګوابن موجود دي او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ویشل شوی هم دقاصد د ورسیدو سره سم نورالدین زنګي یو ځانګړې شمیر فوځ ته د مصر په لور د تللو حکم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شمير تاريخپوهان ددې فوځ شميره دوه زره سپاره او پياده ليکلي دي خو يو شمير نورو ددې څخه لږ څه ډير ښوولي دي ، په هرصورت نورالدين زنګي د خپلو اړتياو دپروا کولو پرته د سلطان ايوبي د اړتياو او ستونزو د په نظر کې نيولو په اساس هغه ته د لمړيتوب حق ورکړ خوهغې ځاي ته ددې فوځ د ورسيدو له پاره ډيروخت ته اړتيا وه.

په نوم مسلمانو فوځيانو او نورو د سترو رتبو وګړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ايوبي پر خلاف نا ارامي پيداشوې او پاڅون را ولاړ شوې نوهغوی دې فتنو او سرکښيو ته نوره هم هوا ورکړه. په پټه ئې سوډانيان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ئې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانيانو سالاران په پټه توګه وژل شوی او ښخ کړل شوی هم دي. د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورين اوس سالاران شول او د سلطان ايوبي په دغه لږفوځ باندې ئې، چې په مصر کې پاته و ، د يرغل ورورلو پروګرام جوړ کړ. هغوی غوښتل د سلطان ايوبي پر پاته نيمائي فوځ بريد وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه ګټه تر لاسه کړي ، پروګرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وريځو په څير د مصر په اسمان باندې راو غورځيږي او د اسلام سپوږمۍ دخپلو تورو لوخړو په منځ کې ډوبه کړي.

علي بن سفيان قاهرې ته ورسيد ، هغه چې دچا په تعقيب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالوميده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، را وغوښتل ، دهغوی څخه يوه ورته وويل چې تيره شپه يو اوښ را غلي و ، په تياره کې څه نه تر ستر ګو کيدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، يو نر او يوه ښځه ، جاسوس هغه ته دا هم ورووښول چې هغوی په کوم عمارت کې ورننوتي و. علي بن سفيان ته دا واک ور په برخه و چې هغه دې هملته د پلټنې له پاره بريد وکړي ، خو سوډاني فوځ، کوم ازاد فوځ نه بلکه، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفيان ددې انديښنې له ويرې هلته د احتياط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په اور دتيلو د اچولو کار ورکړي. د هغې موخې يوازې دا نه وې چې موبي او فخر المصري و نيسي. بلکه اصل موخه ئې داوه چې د سوډاني قيادت راتلونکې پلانونه او تګلارې را بربنډې کړي ، تر څو دهغې د مقابلې له پاره مخته تر مخه ځانونه تيار کړي. هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې، د هغې په جاسوسي شبکه کې غيرمسلمانه نجونې هم وې. دانجونې نه عيسائې وې او نه يهودي بلکه د قحبه ځايو ذهينې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفيان هيڅکله هم پر هغوی سل په سله باور نه کاوه. ځکه چې دهغوی څخه د دوه اړخيزه لوبې د لوبيدو احتمال هم و. هغو نجونو هم د موبي په هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلي و ،مالومات پيدا نه شوکړاي.

*****(۲۲)

علي بن سفيان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بيرون ستړې ستومانه ګرځيده را ګرځيده دهغې دکار دايره د سوډاني فوځي قيادت شاوخوا سيمه وه ، په پنځمه شپه هغه بيرون د شين اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ئې را پور اوريده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې چېرته وي ، د هغې د ډلې يو کس د يوه بل سړي سره يو ځاى ددې لورې ته راغې او وئې ويل « دغه سړي وائې چې نوم ئې فخر المصري دې. هلته په ګټو بوټو کې غورځېد پرځېد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توګه خبرې هم نه شي کولاى . » په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ ځخه دې يوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تښتيدلى ئې ،؟»علي بن سفيان تر ې و پوښتل.

« زه د سلطان د فوځ را تښتيدلى سپاهي يم» فخر په ننبتي ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. « د مرګ د سزا ور يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړي واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرګ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو ځخه پوه شو چې يا خو دا سړي په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کځوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل « دا کځوړه ستا ده؟ او تا ددې ځخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو !» فخر لمصري ځواب ورکړ « هغې به ماته دهمدې کځوړې ځخه خوراک راکاوه. د هغه تر مخه هغه کځوړه هم پرته وه چې ددې کځوړې له منځه ځخه راوتلې وه ، علي دهغې ځخه شيان را و يستلې او دهغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د متائې په څير يوه ټو ته ئې را پورته کړه ، علي سمدستې دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په ناارامۍ سره وويل« د خداى له پاره ما پرېږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دې» خو علي دهغې ځخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل « ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دي او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بې هوشۍ لورې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پيښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلۍ دتعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و ښنبله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلې دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وې هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځاى پر اوښ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځاى په اوښ سپور روان دې . اوښ هم په ډيره ښه توګه ملګرتيا کړې وه ، هغوى به د شپې له اړخه ډير لرې تم کيدل. انجلۍ به دې ته دهغې بلې کځوړې ځخه د خوراک ښناک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه ګاڼه ،انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وګرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو متو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخر ې تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او او دخپل ښايست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني په ولکه کې اخستې دي ، کله ئې چې په دربيم پړاو کې د خوراک څښناک د شيانو له پاره اوښ و دراوه نو هغه کڅوړه د اوښ د ځغلولو سره چيرې غورځيدلې وه ، انجلۍ ورته وويل ، چې بيرته ستنيږو چې هغه کڅوړه را پيدا کړو خو فخر المصري ورته ويل چې هغه دفوځ څخه راتښيدلې انسان دي ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوي وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کڅوړه به ضرور را پيدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې د لوږې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به دکوم کلي څخه لږ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل د کوم کلي او يا ابادۍ په لور ولاړه شي او ويل به ئې چې بيرته ولاړ شه.

فخرالمصري په زور هغه پر اوښ سپره کړه او دهغې وروسته کيناست او اوښ ئې په ځغاسته کړ. دا د هغوی د سفر دربيمه شپه وه ، بل مابنام هغوی د ښاره بيرون د سوډانيانو د يوه قومندان ځاي ته ور ورسيدل ،خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چينجي خوځيږي. هغه سوکه سوکه ريښتنې دنيا ته بيرته را وګرځيد . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشيشو اغيز دي ، دهغې دپادشاهۍ انګيرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې اوسيدل په همغه کڅوړه کې چيرې په دښتې کې لويدلي او پاته شوی و. انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صليبيانو پيغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ايوبي پر خلاف دپاڅون حکم وکړ ، فخر همملته ناست و او هر څه ئې اوريدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چينجي نور هم را ستر شوی و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ،او اوس ورته را په ياد شوی و چې د جنګ د محاذ څخه را تښتيدلي دي ، انجلۍ (موبي) ته دا څرګنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دي ، نو په دې اساس هغې دکومې ويرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وويلې چې د سلطان ايوبي او علي بن سفيان تر منځ دا غلطه انګيرنه بايد راپيداکړل شي چې هغه په ښکاره توګه له ځانه نيک صفته انسان جوړ کړي خو په حقيقت کې هغه د شرابو او ښايسته نجونو سره سروکار لري.

دهغوی په اوريدو خبرو کې د پاڅون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخر المصري په مکمله توګه رابيدار شوی و ، خوپه سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه ناارامۍ ډير وارخطا کړې و . انجلۍ قومندان ته وويلې چې که چيرې پاڅون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ايوبي په سنګر کې مصروف دي ، خو نجلۍ ورته دا درواغ وويلې چې صليبيان دوه درې ورځې ورسته يوځل بيا حمله کونکې دي ، او سلطان ايوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنګ محاذ ته وربلي ، قومندان نجلۍ ته وويلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځاي په فوځونو باندې يرغل يوسي.

فخر دا ټولې خبرې اوريدلې او وئې ويل چې د نيمې شپې وروسته ئې هغه يوې بيلې کوټې ته يوړ تر څو هلته ارام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و . ددواړو خونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کيښود او دهغوی خبرې ئې اوريدې ، چې نجلۍ ويل « هغه مې د حشيشو په زور تر دې ځايه راوړې دي او په ټوله لار مې د هغې د مينې محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د يوه ساتونکې اړتيا وه. د حشيشو هغه کڅوړه چيرې په لاره کې و لويده. که چيرې تر سهاره ورته يو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پيدا کړي.» ددې وروسته چې فخر دهغې بلې خونې څخه کوم اوازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدل هغه ورته په ډاګه کیدل چې ویل ئې، چې شراب څښي او بدکاري کوي ، د ډیر ځنډ وروسته هغه ته د قومندان اواز راغي «دا سړې اوس زمونږ له پاره بیکاره دي ، دا باید یا بندي کړو او یا ئې له منځه یوسو.» نجلی هم د هغې تائېد وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توګه را ویښ شوی و ، او د هغې ځای به څخه ئې د تیښتې او وتلو فکر کاوه ، شپه په اخري پړاو کې وه ، هغه د هغې کوټې څخه راووت ، د هغې دماغ د هغې سره ملتیا نه کوله ، کله کله به دماغ صاف شو خو ډیر وخت به ګډوډ و . هغه د سهار د رڼښنایي دخپریدو ترمخه د خطر د ځاي څخه ډیر لرې وتلې و . اوس هغه ته د یوه بل تعقیب خطر هم په مخکې و . هغه ته په دواړو خواو کې مرګ تر ستر ګو کیده ، که چیرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چیرې سوډانیانو نیولی نو سمدستي ئې واژه ، هغه ټوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تیره کړه ، د حشیش غوښتنه ،ویره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ویستلې و . تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و . بیا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ ، او یا دا چې هغه اوس چیرې دي. د هغه په ذهن کې دا هم راغلل چې باید دا عیسائي نجلی د هرې لارې چې کیداې شي ووژني. دا ورته هم په ذهن کې را ګرځیدل چې که اوښ او یا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ایوبي په پښو کې ورو غورځي خو هر سوچ به چې ورته پیدا کیده نو د هغې ترمخه به تیاره تیاره را خپریده او هر څه به ئې ورته تیاره کول. هغه ته په همداسې حال کې دا سړې تر لاسه شو . څرنګه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتیب تر علي بن سفیان پورې را ورساوه.

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به یرغل او پاځون کوي او دا په هره لمحه کې پیښیداې شي ، علي بن سفیان فکر کاوه چې سمدستي ځاېي قومندانان دې لورې ته متوجه کړي اوهمدا راز سلطان ایوبي ته هم خبر ورکړي ،خو د وخت د ضایع کیدو خطره وه ، په همدې وخت کې ورته پیغام ورسید چې سلطان ایوبي ور غوښتې دي ، هغه حیران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ایښې و .

کله چې هغه د سلطان ایوبي سره وکتل نو سلطان ورته وویل «ماته خبر را رسیدلې و چې په ساحل باندې د صلیبي جاسوسانو یوه ډله موجوده ده ، او د هغوی څخه یو خو دلته هم را غلي. زما کار نور په محاذ باندې پاې ته رسیدلې و، هلته می قومنده خپلو نورو ملګرو ته پریښوه او دېخوا ته راغلم. زړه مې دومره نا ارامه و چې ما دلته ډیره زیاته خطره احساسوله ، اوس دلته څه خبره ده ؟

علی بن سفیان ورته ټوله قصه واورولهاو ورته ئې وویل « که چیرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاځون د تمولو هڅه کولې شم او یا ئې د سلطان زنګي د کومک تر را سیدو پورې ځنډولی شم. زه به همدغه خپله د څارکښۍ شبکه استعمالوم ، زمونږ د فوځ شمیره ډیره کمه ده ، د یرغل مخه نه شو نیولاي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب و ، سر ئې ښکته اچولي و اوعلي بن سفیان هغه ته کتل ، سلطان ودرید او وئې ویل «هو علي ! ته خپله ژبه اوخپل جاسوسان استعمال کړه ، خو د حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه دحملي دکولوله پاره ، سوډانیانو ته حمله کول په کار دي ، خو د شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په خیمو کې بیده وي»

علي بن سفیان په ډیره حیرانتیاسره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وویل « ددې ځاې ټول قومندانان را وبوله، او ته پخپله هم راشه .»سلطان په ډیره کلکه توګه علي ته دا خبره وکړه چې «ټولو ته ووایه چې زما په هکله ددوی پرته بل هیچا ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلې یم. زما دلته شتون دسوډانیانو څخه پټ ساتل ډیر اړین دي.زه په ډیر احتیاط سره په پټه توګه دلته راغلي یم»

دري شپې وروسته...

قاهره د شپې د تیارې په لمن کې ډوبه ویده وه. یوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو و کتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تیارکړل شوې دې د ښاره بیرون وځي ، هغوی ته ویل شوی چې فوځ دجنګي تمریناتو په خاطر د ښاره بیرون خیمي ښخوي. فوځ خپلې خیمی د نیل د دریاب پر غاړه د شګلوړه غونډیو او دریاب تر منځ و درولې، په فوځ کې پیاده هم و او سپاره هم ، د شپې نیمائې تیره شوی وه چې د قاهرې اوسیدونکو ته د لرې څخه د قیامت په څیر شور او زوګ تر غوږو شو . د اسونو د ځغاستې اوازونه را تلل ، ویده خلک را پورته شول. هغوی داسې ګمارله چې فوځ فوځي تمرینونه کوي ، خو دا زوږ را نژدې کیده او ډیریده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سور دي ، ځینو وکتل چې لرې د نیل ددریاب څخه د اور شعلې را پورته کیږي او د تیاره شپې سینه څیروي او په وچه لګیږی ، بیا په ښار کې د اسونو د ځغاستې اوازونه واوریدل شو ، خو د ښار اوسیدونکو ته تر اوسه نه وه مالوم چې دا جنګي تمرینات نه دي بلکه یو پوخ جنګ دي او هغه اور چې لمبې ئې خیژي نو په هغه کې د سوډانیانودلښکر ډیره برخه ژوندۍ سوځي.

دا دسلطان ایوبي یو بې نمونې چال و. هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لږ فوځ د نیل د دریاب په غاړه د شګلوړه غونډیو تر منځ په پراخه سیمه کې خیمه میشت کړې و. علي بن سفیان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه. هغه سوډاني لښکر ته خپل کسان ورواستول اوپر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ور تیز کړ. او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پریکړه واخسته چې کله چې د شپې په تیاره کې د سلطان فوځ په خوب ویده وي نو پر هغوی به سوډاني فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د یوه یوه سپاهي ژوند پاې ته ور سوي. دوی به دارالحکومت پرته له ویرې قبضه کړي او د سوډانیانو د فوځ بله برخه به د روم په بحیره کې پروت ایوبي فوځ باندې د یرغل له پاره هغې لورى ته ولاړ شي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دخپلې پریکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ يوه برخه په ډېره پټه توګه د شپې د روم د بحيرې د محاذ په لور ور ولیږله. او بله برخه ئې دنيل د درياب پر غاړې په خيمه ميشت فوځ باندې لکه دمچيو په ځير ور و ننبتل.

دې فوځ د سیلاب په ځیر په یوه میل پراخه سیمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډېره چټکۍ سره په دې سیمه کې خپاره واره شول. يو ناڅاپه په خيمو باندې د اور غشي او تيل ور وشيندل شو، د بڼه سوځيدلې ټوټې را په وريدو شوی، نيل هم اور اورول پیل کړل، په خيمو اور ولګيد او شعلې ئې اسمان ته په رسيدو شوی. خو په خيمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خيمې په لاس ورغلې، هيڅوک هم د مقابلې له پاره را پورته نه شول، او يو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهيدل چې سلطان ايوبي دشپې په لمړ يو کې خپل فوځ دخيمو څخه ويستلې د شګلوړه غونډيو شاته ئې په سنګرونو کې کښينولې، او په خيمو کې ئې د وچو وښو ډيرې اچولي و، هم ئې په خيمو او هم ئې په وښو تيل وراړولي و. همدا رازئې په کښتيو کې هم کوچنې منجنيقونه اينبی او د شپې له اړخه ئې پټو ځايو کې ځاي په ځاي کړې وې.

کله چې سوډاني فوځ خيمه ځاي ته راغي د سلطان پټ فوځ اور توغونکي غشي او د نيل څخه په کښتيو کې ايښې منجنيقونو څخه د اور ګولۍ توغول پيل کړې، خيمو اور واخست نو وښو او تيلو هلته د قيامت ورځ جوړه کړه، د سوډانيانو آسونو به خپل پياده فوځ تر پښو لاندې کاوه، د سپاهيانو له پاره ددې اوره وتل ناشوني شوی و. دهغوی چيغود اسمان پردې ځيرولې، دې اور شپه رڼا ورځ ګرځولې وه، دسلطان يوموټي فوځ په اورکې سوځيدونکي سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نيوه، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار ګرځيده، خو هغه برخه چې په ځنګ شول هغوی و تښتيدل.

له بله اړخه د سوډانيانو د فوځ يوه برخه دسلطان په فوځ باندې د يرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ايوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و، هغوی ته ئې په لاره کې سنګرونه نيولي و ،د هغې مجاهدينو به د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې ګذار کاوه اوپه هغوی کې ئې واويلا ورګډ وله. دغه مجاهدينو چې سوډانيانو ته څومره زيان وررسولي شو هغه ئې وررساوه او د سيمې څخه ئې ځان په تياره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بيا مخته ولاړ نو تر شا به بيا پرې غلچکي يرغل و شو، دا د برق په ځير تيز او ګړندي يرغلونه و چې يرغل کونکي به د يرغل وروسته خوندي ځايو ته ستنيدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخري برخه باندې نژدې درې حملې وشوی. سوډاني سپاهيان ددې حملو څخه زړه بدي شول. هغوی ته د مقابلې کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډيره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل، خو دشپې له اړخه د تللو په وخت کې يو ځل بيا پرې هماغه ډول غلچکي يرغلونه پيليدل، په بله شپه په تياره کې پر هغوی غشي هم وويشتل شول، هغوی ته د شپې په تياره کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو آسونو د ځغلولو اوازونه هم اوریدل کیده.چې په دوی باندې به د غلچکي یرغل وروسته بیرته خوندي ځایو ته تلل.

درې ځلورو اروپائي مورخینو چې په هغې ډله کې لین پول ، او ولیم په ځانګړې توګه د یادولو وړ دي لیکلي دي چې ددښمن په زیات شمیر وګړو باندې د شپې د تیارې یرغلونو او غلچکي حملی کول د سلطان ایوبي داسې یو جنګي مانور و چې دهمدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صلیبیانو ته ډیر زیان ورورسید.

په دې توګه سلطان ایوبي ددښمن د مختهتګ رفتار ډیر را کم کړ او دښمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډګر کې و جنګیږي چې صلاح الدین ایوبي ئې په کوم ځای کې جنګول غواړي ،هغه د جنګ لورې د خپل ځان په ګټه و ټرخوه. دغه تاریخپوهانو د سلطان ایوبي د هغه ځان ځارونکو او سر تیرو سپرو د بهادرۍ او جرأت ډیره زیاته ستاینه کړې ده. دنن ورځي یو شمیر جنګي مبصرین چې د جنګونو اوجګړو په تاریخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې د نن دترپ او خرپ ، غلچکي او ګوریلا عملیاتو بنسټ ایښودونکي پخپله صلاح الدین ایوبي دي ، هغه ددې لارې ددښمن پلانونه یو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل ،هغه په سوډانیانو باندې همدا طریقه ازمیښت کړه او یوائې ددوه شپو د غلچکي عملیاتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنګ روحیه و ځپله ، دهغوی په قیادت کې کوم داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي ، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفیان د شبکې غړي هم د سوډانیانو په لباس کې موجود و ، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو ځخه یو ستر لښکر را روان دې چې د هغې سره مقابله به سوډانیان د پوره هلاکت سره مخ کړي ، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالي او د تیښتي میلان را پیدا کاوه او په دې هکله ئې پوره بریاوي هم په برخه شوی. فوځ غیر منظم شو او خپور شو. هغه برخلیک چې د نیل د دریاب په غاړه ورته ورسید هغه ډیر عبرت اخستونکي و ...... دا افواه غلطي ثابتې نه شوی چې د عربو ځخه فوځ را روان دې ، په همدې وختو کې د نورالدین زنګي فوځ ، که ځه هم د شمیر له اړخه ډیر نه و ، د جنګ ډګر ته را ورسید.

یو شمیر تاریخپوهانو د هغوی شمیره د دوه زره سواره او دوه زره پیاده لیکلي دي او ځینو بیا ددې ځخه لږ زیات ویلي دي. هر ځه چې و خود صلاح الدین ایوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قیادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانیانو پنځوس زره لښکر د سلطان ایوبي په اور کې را نبنتي و او د دښتې په هر ځای کې د مجاهدینو د غلچکي بریدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و ، دغه لږ کومک هم د صلاح الدین ایوبي له پاره ډیرستر ملاتړ و.

سلطان ایوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولای شول چې سوډانیان له یوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سیاسي زیرکتیا ځخه کار واخست ، د سوډانیانو د قوماندې قومندانان ئې و نیول، او هغوی ته ئې دا وویل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهۍ پرته نور ځه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توګه له منځه یوسي ، قومندانانو هم خپل حشر لیدلي و. اوس هغوی دسلطان د قهر او غضب ځخه په ویره کې و. خو سلطان هغوی وبښل او دسزا د ورکولو پر ځای ئې د سوډانیانو پاته مات ګوډ فوځ په دهقانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندي تبدیل کړ. هغوی ته ئې ځمکي ورکړي او په کر کیله کي ئې دهغوی سره ددولت د خزاني څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چي دهغوی څخه چي کوم خلک غواړي دوباره په فوځ کی را ننوځي ، راننوتي شي.

د سیاسي زیرکتیا له مخي ئې سوډانیان په کار و ګمارل او د نورالدین زنګي د رالیږل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیانو څخه چي غوښتل ئې په فوځ کی خدمت وکړي یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیانو باندي ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چي هغه دي د خپلي جاسوسي شبکي او د غلچکي عملیاتو ځان ځارونکي ډلي تیاري کړي، د بله اړخه صلیبیانو هم دخپلي ځارکښۍ او تخریب کارۍ نظام ټینګول پیل کړي و.

*****(۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلي او صلیبیان به پري حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د و ژلو پلان:(۳)

دصلاح الدین ایوبي دوخت پیښبو لیکونکو اوتاریخپوهانو په خپلو لیکنو کي د سیف الله په نامه د یوه سړي یادونه کړي او لیکلي ئې دي چي که چېري په نړۍ کي یوم انسان د بل انسان بندګي کړي وي نود هغوی دډلي څخه به ئې یو سیف الله و چي د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. دصلاح الدین ایوبي د یو ډیر نژدي دوست او معاون بهاؤالدین شدّاد په ډایري یا (د پیښبوپه ورځ لیک)کي ، چي نن هم په عربي ژبه کي خوندي ده ،د همدي وګړي په هکله ډیر څه لیکل شوی. په دغه ډایري کي د سیف الله یادونه په ډیره تفصیلي توګه شوی. دا سړي چي اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کي نه ترسترګو کیږي د دصلاح الدین ایوبي د مړیني وروسته نژدي اولس کاله ژوندي و ، د پیښبو لیکونکي لیکي چي هغه خپل اخري عمر(نژدي اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاورۍ کي تیر کړ. هغه وصیت کړي و چي که چېري ومري نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدي خاورو ته وسپارئ، خو ځرنګه چي هغه د کوم ځانګړي حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکي انسان و نو په دي اساس ئې دمسلمانانو په عامه هدیره کي ښخ کړ، خو دهغي هدیري شتون ډیره موده دوام ونه کړ ځکه چي هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدیري نوم او نښه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چي هغه د سمندر څخه اخوا د سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلي و، په هغه وخت کي دهغه نوم «میګنا نا(ماریوس)» و، هغه یواځي د اسلام د نامه څخه خبرو ، خو په دي نه پوهیده چي اسلام څه ډول مذهب دي. د صلیبیانو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چي اسلام دکرکي اونفرت نه ډک مذهب دي او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکی او نفرت نه ډکه ډله ، دوی په ښځو زړه ورکونکي او د انسانانو غوښي خوړونکي قوم دي ، په دي خاطر دغه "میګنانا ماریوس» به چي کله هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لاړې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره دصلاح الدین ایوبي مخته راغې نو بیا هغه «"میګنا ناماریوس"»ووژل شو او دمړ وجود څخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې دداسې حکمرانانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبي دتاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یودې چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړې او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردېو څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې تر سره کړې. دا ډیره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ایوبي د ایمان نه ډکو پیښو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادېږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبي بیا بیا ویل چې « ډیر ژر به د اسلام اومسلمانانو تاریخ داسې ووینئ چې مسلمانان به مسلمانانوي خو خپل ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اونن مونږ هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

دسیف الله قصه دهماغه وخته څخه پیلیږي چې صلاح الدین ایوبي د صلیبیانو متحده بیړه د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه ، دهغوی یو څو بحری جهازونه خوندي پاته شوی و ، سلطان ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندرد څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او ترل، دهغوی د ډلې څخه هغه اوه نجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصرکې د سلطان ایوبي سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه ، هغه ته د سلطان زنګي له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخوا د روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو ، چې په کې اګستس پادشاه هم ګډون درلود ، ددې څخه اخوا په دې غونډه کې د ریمانډ پادشاه او د اوم لوئي (شهنشاه) ورور هم ګډون کړې و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګړې ایملرک و، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړې ،چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوی وه، ستر قومندان و . خو سلطان ایوبي پرې د ناڅاپي افت په څیر را پریوت، چې ددې ناڅاپي یرغل په واسطه ددې بیړۍ یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتۍ سره قدم کینښودلای شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلي وو، دسلطان ایوبي په لاسو جنګي بندیان و ګرځیدل . دصلیبیانو په دغه کانفرانس کې د ایملرک شونډې رپیدلې، دهغه د بیړۍ ډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې ، هغه په پنځلسمه ورځ د ایټالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و. په داسې حال کې چې د سلطان ایوبي اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه ځیرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته ، خو د بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده ، بیا توپان راغې ، دهغې د خوندي پاته کیدو ټولې لارې له منځه تللې وې ځکه چې ډیر شمیر پاته شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ او جهازونه په هغې توپان کې،چې د سلطان ایوبي د ځواکونو د برید ورسته را پیدا شوی و ، غرقې شوي وي دا یوه معجزه وه چې د ایملرک جهاز په سمندر کې په ګډا و او په ډیرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسید. ساحل ته ددې د کشتۍ په را رسیدو کې د هغې د ملاحانو پوهه اوکمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتۍ کنترولوله.ساحل ته د رارسیدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهیانو ته ډیر زیات انعامونه ورکړل.

صلیبي مشرانو هملته دده انتظار کاوه ، هغوی په دې فکر او غورکې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې ، ښکاره ده چې دا شک یواځې په سوډاني سالار ناجي کیدای شو ځکه دوی دهغې د لیک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بیړه ور لیږلې وه ، او دهغوی سره د ناجي د لیکنوارېکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې لیک ، لیک دود د هغې د پخوانیو لیکنو سره یوځای کړ نو شک ورته پیدا شو چې حتما څه ګړبړ شته ، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولي و خو دهغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسیدلی ، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکې او ددې راز را سپړیدونکې هیڅوک نه و چې ورته ووائې چې سلطان ایوبي ناجي او دهغې سازش کونکې ډله په پټه توګه له منځه وړې دي ، او د شپې په تیاره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې ښخ کړې دي. دا لیک پخپله د ناجي د لاس لیک و. خو د یرغل تاریخ ئې سلطان ایوبي تبدیل کړې و ،د څارکښې دا ډول مالومات له هیڅ ځایه نشوای تر لاسه کیدای.

په همغه ورځ دا کانفرانس پرته له کومومثبتو پایلو څخه پای ته ورسید، د ایملرک دخولې څخه یوه خبره هم نه راوتله ، هغه ماته خوړلې وه ، په غُصّه او قهر کې ډوب و ، او ستړې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې وځنډول شو...... دشپې ټول پادشاهان او رئیسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا یوبل سړې هم دي غونډې ته راغي چې یواځې ریمانډ پیژنده ، هغه د ریمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د یرغل په ماښام د مصر په ساحل کې پیاده شوی و ، دهغې څخه لږ څه وروسته د صلیبیانو بیړه راغلې وه او دابیړه دهغه د سترګو تر مخ د سلطان ایوبي د ډیر لږ فوځ په برید تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس همله دمصر په ساحل کې اوسیده او ډیر زیات مالومات ئې را ټول کړي و. ریمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته ورو پیژانده ، نو ټول ترې سمدستي راتاو شول ، دې جاسوس ته معلومه وه چې صلیبي مشرانو د سلطان ایوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم یو جاسوس د سمندر څخه اخوا لیږلې و . او دهغې د مرسته له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه ښیاسته او ښکلې روزل شوی نجونې هم استولي وي.

دې جاسوس وویل چې رابن د زخمیانو سره یو ځای د زخمي کیدو په بهانه دصلاح الدین ایوبي تر پنډ غالي پورې ورسیدلي دي د هغه پنځه کسه همله د تاجرانو په لباس کې شتون لري ، دهغوی د ډلې څخه کرستوفر نومي یو سړې په سلطان ایوبي باندې یو غشي هم ور وویشتې و ، خو غشي خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نیول شوی دي او هغه اوه نجونې هم همله بندیانې دي ، که څه هم هغوی ډیره ښه قصه جوړه کړې وه ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلطان ایوبي نجوني په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پرېښول ، خو د ایوبي یو ډیر پوه رازموندونکي چې علي بن سفیان نو میږي په ناڅاپی توګه راغي هغه یوځل بیا ټول و نیول ، او دپنځو شخه ئې یوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو شخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غونډې ته وویل « ما د خپل ځان په هکله ویلي و چې زه ډاکټر یم په دې خاطر سلطان ماته د زخمیانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه ځاېه شخه خبر را ورسید چې سوډانیانو بغاوت کړې و خو دسلطان ایوبي له خوا و ځپل شو. او د سوډانیانو سالاران او مشران د ایوبي په لاسو کې کنبیوتل ، اوس رابن ، څلور نورکسان او شپږ نجوني د ایوبي په بند کې دي او ایوبي تر اوسه پورې په ساحل کې دي ، هغه اومه نجلۍ چې تر ټولو ډیره هو ښیاره ده بې درکه شوی ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبینا ارتلاس » دې خو هلته ورته (موبي) وائي. ایوبي هم په پنډغالي کې نشته ، او د ځارکښۍ د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډیره ستونزمنه توګه راوتلي یم ، په ډیر زیات جرأت سره مې له هغه ځاېه ځان را وویست او یوه ګړندۍ کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه دهمدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي یم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجوني ټول د مرګ د خطر سره مخ دي. د سرېبو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په ځنګول او خوندي کول ډیر اړین دي. تاسو پو هیږئ چې هغوی ټولي ځواني او په ګوته را ټولې کړل شوی ښایسته نجوني دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا را ګیرې وي ستاسي د تصور او انګیرني شخه پورته دي»

«مونږ به دا قرباني ورکوو » شاه اګستس وویل.

« که چیرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونود خلاصون له پاره به په ګډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو یم. » ریمانډ ورته وویل.« خو د خواشینۍ ځای دې چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشیانو په څیر سلوک وکړي ، او نجوني به پر مونږ لعنت وایي ، زه به د هغوی د خوندي بیرته راستنید په اړه خپلې هیڅ ډول هڅې ونه سپموم»

« داهم کیداې شي ، » رابرټ ورته وویل « چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د ځارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هرصورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قیدو بند شخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نیمائي خزانې مصرفولو ته تیار یم.»

« دا نجوني یوائې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجوني دي » جاسوس ورته وویل « هغوی روزل شوی دي، د داسي خطرناکه کار له پاره داسي په ګوتو را ټولې کړل شوی نجوني پیدا کیږي چیرته ! تاسي به په ډیره ستونزمنه توګه داسي یوه نجلۍ تیاره کړئ چې هغه دې د دښمن سیمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بیا دې ددښمن د عیاشۍ له پاره وسیله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخریب کاري پیل کړي. دداسي کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځی او تر څنګ ئې د ا ګواښ تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر ګوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بیا اذیت ناکه سزا ورکوي او په ډیره خرابه توګه ئې وژني..... دانجوني مونږ په ډیر زیات قیمت تر لاسه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مو روزلي دي او بیا مو په ډېره ستونزمنه توګه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په یوه ځل د اوه تجربه‌لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه‌لرې خبره ده»

«ایا ته په‌باوري توګه‌ویلای شې چې نجونې به‌د ایوبي عسکري پنډغالی څخه‌ازادې او را وویستې شو؟» اګستس تري وپو ښتل.

«هو دروند‌ه مشره !» جاسوس وویلې « هغوی را ویستل کیدای شي خو ددې کار له پاره په غېر معمولی توګه‌د زړه‌ورو او تجربه لونکو وګړو اړتیا ده، دا هم کیدای شي چې هغوی رابڼ ، دهغې څلور ملګرې او دا نجونې قاهرې ته یوسي. چې بیا به ئې د هغې ځابه څخه‌را ویستل ډېر دراند‌ه تمامیږي ، که چېرې مونږ وخت له‌لاسه ورنه کړو نو مونږ هغوی په همغه عسکري پنډ غالي کې ګیرولاې شو.تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به د هغوی لاربښوود و اوسم ، خو سړي باید داسې وي چې هر ډول خطر په ځان و مني او پر خپل ځان هر ډول اذیتونو ګاللو ته چمتوالې ولري.

«مونږ باید په هر قیمت چې کیږي دا نجونې بیرته را ستنې کړو » ایملرک په غُصّه وویل ، هغه څه چې د روم په بحیره کې پرهغه تیر شوی و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه نور لیونې کړې و . هغه د صلیبیانو د متحده بیړۍ او په هغې بیړۍ کې د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هیله مصر ته تللې وه چې د مصر دسوبې پګړۍ به‌دده په سر و تړل شي. خو سلطان ایوبي هغه ته د مصر تر ساحله پورې دتللو فرصت هم ورنکړ. هغه په سوځیدونکې جهاز کې د سوځیدو څخه خوندې پاته شونو جهازئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رېږېږي او دخبرو په وخت کې یا میز په سوکانو وهي او یا خپل ورون په زوره زوره په څپیړو وهي او بیا خبره کوي. هغه‌وویلې « زه به‌نجونې هم راوړم ، او سلطان ایوبي به هم وژنم. زه به‌همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جرړو د ویستلو له‌پاره استعمالوم.»

« زه د زړه له‌کومې ستا تائید کوم ، ایملرک پادشاه !» ریمانډ ورته‌وویل ،« مونږ باید دا روزل شوی نجونې دومره په‌اسانۍ له‌لاسه ورنه کړو ، او نه‌دا کار کوو ، تاسې ټولو ته ډاګیزه ده چې د شام(سورئې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ور ننوتې دي او څومره مسلمان والیان او امیران د همدې نجونو په لاسو کې لوبیږي، په‌بغداد کې همدې‌نجونو د امراو په‌لاسو ټول هغه وګړي چې دصلیب مخالف و له منځه‌وړي دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د ښځو او شرابو په واسطه په درې برخو ویشلې دې. په هغوی کې یو والي نه دی پاته ، هغوی په عیش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبیږي. یواځې نورالدین زنګي او صلاح الدین ایوبي دي چې که‌چېرې ددې دواړو څخه‌کوم یو هم ډېر ژوندي پاته شو نو بیا به‌زمونږ له‌پا ره د اسلام له منځه‌وړل اسانه نه‌وي ، که‌چېرې سلطان ایوبي د سوډانیانو بغاوت ځپلې وي نو دهغې مطلب خو داشو چې دا وګړي دهغې څه نه‌هم زیات خطرناک دي تر کومه پورې چې مونږ انګیره. مونږ ته اوس د جنګ د ډګر څخه اخوا د تخریب کولود محاذ پرانستل هم اړین دي ، په‌مسلمانانو کې د تفرقې او بې باورۍ د خپرولو له‌پاره مونږ ته دهمدې نجونو څخه‌دکارد اخستلو له پاره سخته اړتیاده .»

« مونږ‌ته د خپلو کامیابه تجربو څخه ګټه‌پورته‌کول اړین دي» د اوم‌لویې وررور رابرټ وویل ، » په عربو کې مونږ دمسلمانانو دکمزوریو څخه ګټه اخستې ده ، مسلمانان د ښځو ، شرابو او شتمنیو پسې ړانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو یواځنۍ لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته‌د ذهني عیاشۍ سامان تیار کړئ نو بیا هغوی دخپل دین او ایمان څخه‌هم لاس په سر کیږي. بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د مسلمانانو ايمان په ډيره آسانۍ سره اختسلاي شئ» هغه دخپلو خبرو د تائيد له پاره د عربو د څو رئيسانو ، امرانو او وزيرانو نومونه واخستل چي صليبيانو د ښځو ، شرابو او شتمنيو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان ګرځولي و.

د لږ څه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزوريو باندي خبري وشوی اوبيا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پيل شو . اخر دا پريکړه وشوه چي شل زړه ور کسان دي ددي کار د ترسره کولو له پاره تر سبا ماښام پوري واستول شي ، سمدستي ئې څلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئې اصل مقصد او موخې و ښوولي او ورته ئې وويل چي شل کسان بايد و ټاکئ. قومندانانو د لږ څه وخت له پاره ددي موخو د تر لاسه کولو په لار کي د خطرونو په اړوند بحث وکړ، يوه قومندان وويل « مونږ لا د پخوا څخه دهمداسي يوه ځواک په تيارولو لګيا يو چي ولاړ شي او دمسلمانانو په پنډغالي کي شپيني غلچکي عمليات تر سره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بريدونه وکړي اوهغوی ارام ته پری نږدي داسي ځواک له پاره مونږ يو څو کسان ټاکلی هم دي.»

«خو دا وګړی بايد سل په سلو کي باوري وي» اګستس وويل. « هغوی زمونږ اوستاسي له سترګو پټ خپل کارونه تر سره کوي، دا هم کيداي شي چي هغوی هيڅ هم و نه کړي او بيرته را و ګرځي او ووايي چي هغوی ډير څه کړي او راغلي دي.»

« ته به ددي خبري په اوريدو سره حيران شئ» يوه قومندان وويل « چي زمونږ په فوځ کي داسي سپاهيان هم شتون لري چي مونږ د زندانو څخه راويستلي دي ، دا وګړي غله ، لارو هونکي، شوکماران او داړه ماران دي ، هغوی ته ډيري اوږدي اوږدي سزاګاني ورکړل شوی دي ، هغوی به په بنديخانو کي مړه کيده ، مونږ دهغوی سره خبري وکړي نو هغوی په ډير جوش او ميني سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددي مالوماتو په هکله هم حيران شئ چي په دغه ناکامه يرغل کي همدي مجرمو بنديانو په ډيره بهادرۍ سره څو جهازونه په ځنګ کړي دي... زه دمسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددي پلان شوی يرغل له پاره دري همداسي کسان استوم.»

تاريخپوهانو ليکلي دي چي په مسلمانانو کي دعيش او عشرت ميلان ورځ په ورځ مخ په زياتيدو و، او اتحاد او يووالي ئې له منځه تلونکي. عيسايانو دمسلمانو د اخلاقي تباهۍ له پاره هغوی ته د ذهني عياشۍ هر ډول سامان او وسايل تيار کړي و.... اوس هغوی دا هيله کوله چي مسلمانان به په يوه يرغل سره له منځه يوسي ، هماغه و چي د هغوی پر خلاف ئې په عيسائي دنيا کي د نفرت او کرکي يو توپاني پروپاګند پيل کړ او هر چاته ئې د مسلمانانو پرخلاف په جنګ کي د ورګډيدو بلنه ورکړه ، ددي پروپاګند په ځواب کي او دمسلمانانو پر خلاف په جنګ کي دګډون له پاره دهغوی د ټولني د هري برخي خلک په صليبي لښکر کي ورننوتل ، په دوی کي عيسايي ملايان (پادريان) هم شامل و، اوهغه عادي مجرمين هم ، چي د خپلو ګناهونو څخه ئې توبه کړي وه، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه . د يو شمير هيوادونو په بندي خانو کي هغه مجرمين چي د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کي د ورګډيدو بلنه تر لاسه کړه ، ځکه ددي مجرمينو په اړوند عيسايانو ښه تجربه درلوده ، او دهمغي تجربي له مخي يوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو په خاطر دهمدي بندي مجرمينو د ډلي څخه څو کسان انتخاب کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ناوخته پورې شل ډیر زړه ور او ذهین روزل شوی وګړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې یوبندي « میګنا ناماریوس» نومې هم شامل و. نوموړې د روم د جیل څخه را ویستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ایوبي په پنډ غالي کې ئې د ډاکټر په څیر کار کاوه او اوس را تښتیدلې و ، ددې کمانډو ډلې قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلې ته دا دنده ورکړل شوې وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانیږي چې راښ او دهغه نور څلور ملګري هم را ازاد کړای شي ډیره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولو ته اړتیا نه شته ، دهغوی بله دنده به داوي چې سلطان ایوبي به له منځه وړي ، دې ډلې ته ئې کومه روزنیزه ښوونه هم ورنه کړه. یوائې په خوله ئې ورته یو څو لار ښوونې وکړې او د اړتیا وړ نظامي وسایل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نیونکو په بڼه په یوه بادباني کشتۍ کې هلته ور واستول.

(۲۴)*****

هغه وخت چې دا کشتۍ د ایتالیې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدین ایوبي د سوډانیانو بغاوت په مکمله توګه ځپولی و ، د سوډانیانو زیات شمیر قومندانان یا خو وژل شوی و او یا زخمي پراته و او یا د سلطان ایوبي ددفتر تر مخه ولاړ وو. هغوی وسله پر ځمکه ایښې وه، ماتې خوړلې و او د سلطان ایوبي اطاعت ئې منلی و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفیان هم هملته موجود و . په دې سوبه کې د هغه ډیر زیات لاس و ،د صلیبیانو په ماتې کې هم د هغې جاسوسي نظام ډیر زیات کار کړې و بلکه دغه دواړه بریاوې دجاسوسي نظام بریاوې وې. داسې بریښیده چې سلطان ایوبي ته یو ناڅاپي څه ور په یاد شوي وي ، علي بن سفیان ته ئې مخ واړاو او ورته ئې ویل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملګرو په هکله د فکر کولو له پاره وخت هم نه دې تر لاسه شوې ، هغوی ټول تر اوسه پورې په ساحل کې په بنډ غالي کې بندیان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې تر لاسه کړئ اوبیا ئې په تورو کوټو کې ور واچوئ»

«زه همدا اوس پیغام استوم» علي بن سفیان ورته وویل « هغوی ټول به دلته د ساتونکو تر منځ را وغواړم.....خو سلطانه ! شاید چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هیره شوې وي ، هغه د سوډانیانو دیوه قوماندان «بالیان » سره وه ، دهغې نجلۍ څخه دجاسوسانودشتون اود سوډاني فوځ دبغاوت راز را څرګند شوی و، زه اوس وینم چې بالیان په دغه قومندانانو کې، چې بهر ولاړ دي ، نه شته. په زخمیانو کې مې هم نه دي تر سترګو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلې ، زه شکمن یم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبي) وایه ، دبالیان سره چیرې پټه شوې ده.»

«« خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ایوبي ورته وویل » اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتیا نه شته ، که بالیان ورک شوی وي نو خامخا به د روم د بحیرې په لور تللې وي ، دصلیبیانو پرته هغه ته بل ځوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې ور واچوه او سمدستي د خپلې شبکې دجاسوسانو ډله تیاره اود سمندر څخه ئې اخوا و استوه ،»

« ډیره اړینه خو داده چې زیات شمیر جاسوسان په خپله خپل هیواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدین زنګي له اړخه د را لیږل شوی فوځ یو سالار و ، هغه ورته وویل « مونږ ته دصلیبیانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې د خپلو مسلمانو امرینو ، رئیسانو او سازش کونکو څخه دي. خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان دهغوی په حرام سرایونو کې ورداخل کړئ و به وینئ چې د ډیرو زیاتو سازشونو څخه پردې پورته شي.» هغه نور هم په تفصیل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صلیبیانو په لاسو کې لوبول کیږي. سلطان زنګي به زیات وخت اندېښمند و او ویل به ئې چې « د بهر د یرغل مخه و نیسو اوکه خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس دسوزیدو څخه خوندي و ساتو».

صلاح الدین ایوبي دا خبرې په ډیر غور او دقت سره واوریدې او وئې ویل « که چېرې تاسې خلک چې وسله وال یاست ، دیانت لرونکي او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر یرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هیڅ ډول زیان نه شي وررسولي ، تاسي خپلي سترګې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته یوسئ ، د اسلامي سلطنت پولي نشته ، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د الله ج دغه ستر مذهب اسلام ، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهیږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بندیان یاست.بیا به ستاسې پولې پخپله رژیږي. خپلې سترګې د روم د بحیرې څخه اخوا واړوئ ،سمندر ستاسې مخنیوی نه شي کولې ، د کور د ځراغونو څخه مه ویریږئ ، دا خو د یوه پوکی په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځاې د ایمان ځراغ رو ښانه کوو.»

«درونده سلطانه ! مونږ هیله لرو چې د ایمان پلورنکو مخه به تم کړاې شو .» سالار ورته وویل « مونږ نا هیلي نه یو ».

« یواځې ددوه بدیو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ایوبي ورته وویل.« دنهیلئ اوبل ذهني عیاشئ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهیلي کیږي اوبیا د ذهني عیاشۍ په واسطه د تیښتې لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفیان تللې و ، هغه سمدستي یو قاصد د روم دبحیرې پنډغالي ته ددې پیغام سره یو ځاې استولې و چې رابن ، دهغه څلور ملګري او نجوني ټول په آسونو او یا اوښانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ ،.....قاصد ئې اخوا و لیږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهیانو سره د قومندان بالیان په لټون پسې را ووت ، هغه د هغو سوډاني قوماندانانو څخه چې هلته بیرون ناست و د بالیان په اړوند هم پو ښتنې کړې وې. ټولو ویلي و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چېرې هم نه دې ترسترګو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره ، چې د روم د بحیرې په لور د سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره لیږل شوی و ، کتل شوی ، علي بن سفیان د بالیان کور ته ولاړ خو هلته ئې د هغې ددوه زړو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل ، هغوی ورته وویل چې د بالیان په کور کې پنځه نجونې وې ، په هغوی کې به چې د کومې یوې عمر لږ څه ډیریده هغه به ئې له دې ځایه غیبوله ، او د هغې پر ځاې به ئې ځوانه نجلۍ را ورله ، هغو خدمتګارانو وویل چې د بغاوت تر مخه هغه ته یو فرنګي نجلۍ راغلې و ه چې ډیره زیاته ښایسته او هو ښیاره وه ، بالیان دهغې غلام ګرځیدلي و ،د بغاوت نه یوه ورځ وروسته کله چې سوډانیانو وسله پر ځمکه کښیښوده نو بالیان د شپې دشپې په آس سپور شو او په یوه بل آس هغه فرنګي نجلۍ سپره شوه ، خو ځرګنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل ، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملګري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زړو خدمه و وویل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائې خستل اوپه خپلو خپلو لارو ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان دهغې ځاې څخه بيرته راستون شو نو يو کس چې خپل آس ئې ډير ګړندي ځغلاوه راغې او دعلي بن سفيان تر مخ و دريد . په دې آس باندې فخر المصري سپور و . را ټوپ ئې کړ او دآس څخه را ښکته شو اوپه لړزيدلې اواز ئې وويل«زه تاپسي راغلې يم ،زه هم همدغه بدبخته باليان او ددغې کافرې نجلۍ پسې ګرځيدم. زه دهغوی څخه بدله اخلم ، تر هغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم، زه پو هيږم چې هغوی به اوس چېرې تللې وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکې دي او زه ځانته يم ، هغوی د روم د بحيرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاريو باندې روان دي.» هغه دعلي بن سفيان په پښو لاس کښيښود او ورته ئې وويل « د خداې له پاره ماته يوا ځې ځلور سپاهيان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم اوهغو ې له منځه وړم.»

علي بن سفيان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د ځلورو پر ځاې شل سپاره ورکړې ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شې تللاې ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفيان ډاډمن شوې و چې دا کرّه مالومات خو ورته تر لاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللې دي.

*****(٢٥)

په دې وخت کې باليان د همدې صليبي نجلۍ سره ،چې نوم ئې (موبي) ويل کيده ،دساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کږو وږو لارو باندې روان و. هغه ددې سيمې د لارو اولوړو ژورو څخه ښه خبرو ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدين ايوبي عامه بښنه کړې ده ، هغه خو له يوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تيښته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبي) په څير ښايسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انګيرله چې د نړۍ ښايسته نجونې يواځې په مصر او سوډان کې دي خوددغې ايټاليائې نجلۍ ښايست او زړه راښکونکې مخ هغه ړوند کوڼ کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هيواد پريښودو ته تيار شوی و. خو هغه ته دا نه وه ځرګنده چې (موبي) اوس دهغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلې وه هغه اوس ختم شوې و .بلکه هغه هدف له منځه تللې او تباه شوې و. خو بياهم (موبي) خپله دنده تر سره کړې وه ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زيات عمر د يوه سړي د هوس او عياشۍ وسيله ګرځيدلې وه.

باليان په دې خيالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبي) له هغه سره ډيره زياته مينه لري خو (موبي) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مګر ځرنګه چې هغه مجبوره وه نو په دې خاطر ئې نه شوکولاې په يواځې ځان د تيښتې لار پيدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره باليان له ځانه سره کړې و . هغې ته د سمندر څخه دخپل ځان دخوندي تيريدو اړتيا وه. هغې د روم د بحيرې څخه اخوا تيريدل غوښتل ،او يا تر رابن پورې ور رسيدل. هغه ته دا نه وه ځرګنده چې رابن او دهغې نور ځلور ملګري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختې د سلطان ايوبي له خوا نيول شوی دې. هغه د همدې مجبوريو په اساس د باليان په لاسو کې د نانځکې په څير لوبيدله ، هغې څو ځله هغه ته ويلي و چې ګړندې ګړندې ولاړ شي او خپل پړاونه او تم ځايونه را کم کړي اوکه نه نو و به نيول شي خو باليان به هر چېرې چې ښه او شين سيورې وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخيره له خپله ځانه سره ګرځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه (موبي) له خپله ځانه سره دبالیان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په بالیان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئې پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ویده شوی و. (موبي) پوهیده چې په دوی کی یو داسې ځوان دې چې په ټولو ئې خبره اغېزلري، بالیان به هم ډیر وخت له همغه سره هره خبره کوله (موبي) هغه را ویښ کړ او لږ څه لرې ئې له ځانه سره بوړ او ورته ئې وویلې: ته ښه پوهیږی چې زه څوک یم او دلته د څه له پاره راغلې وم.ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدین ایوبي په خیر د اجنبي وګړو څخه خلاصې و مومئ، خو ستاسې دا قومندان بالیان دومره عیاش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستیږي اوزما د وجود سره لوبې کوي، ددې پر ځای چې هغه د پوهې او تدبر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړي او سوبه تر لاسه کړي هغه زه دخپل حرم وینځه وګرځولم او په راندە توګه ئې فوځ په دوه برخو وویشه، او په داسې بې پروائې سره ئې حمله وکړه چې په هماغه یوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له یوه سره له منځه ولاړ.........

«ستاسې د فوځ دماتې او ناکامۍ ټول مسئولیت ددې وګړي په غاړه دې، اوس هغه یواځې دعیاشي له پاره له ماسره ځي اوما ته وائې چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وګړي څخه کرکه لرم، ما پریکړه کړې چې که چېرې زه واده هم کوم اویوڅوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هیواد ته وړم اوپه خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ماته به داسې یوه کس انتخاب اړین وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه ور ئې، دعقل او پو هې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترګو شوی ئې زما په زړه کې دې ځاې نیولې دې، ماددې زاړه څخه و ژغوره، زه هم ستایم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمنې به ستا په قدمونو کې کیږدم خو داسرې به همدلته له منځه وړو، هغه ویده دې هغه ووژنه او بیا را څه چې ځو»

هغې د ساتونکي په غاړه کې لاسونه وراچول، ساتونکې هم د هغې په ښایست کې و تړل شو هغه د لیونی په څیر نجلۍ په خپلو متو کې را ونغاړله، (موبي) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو یوبل ساتونکي ئې په لور ورغې او تر شا ئې یو برچه د هغه په ملا کې ورښخه کړه، د هغې د خولې څخه د «وائې» اواز راووت او په یوه اړخ پریوت. برچه ئې د ملا څخه را وویسته او دا اواز ئې واوریده، «دې نمک حرامه ته د ژوندې پاته کیدو هیڅ حق نه شته.» د نجلۍ دخولې څخه یوه چیغه راووته،هغه را پورته شوه او یواځې همدومره ئې وویلاې شول چې تا هغه وواژه ،د هغې د شا څخه یو لاس د هغې اوږه ونیوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله، هغه ئې د بالیان تر څنګ ور و غورځوله او وئې ویل «مونږ ددې سړي روزل شوی دوستان یو، زمونږ ژوند دهغه دژوند سره دې، ته زمونږ له ډلې څخه هیڅ یوهم دهغه پرخلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و موندله،»

بالیان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ایا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دې چې تاسې چېرې روان یاست؟»(موبي) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوبیدو په لور» یوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هیڅ اړیکې نه شته، تر هر ځایه چې بالیان ځي، تر همغه ځایه پورې مونږ هم روان یو.» او هغه دواړه ولاړل او ځملاستل.

په بله ورځ چې بالیان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پیښه بیان کړه، (موبي) ورته وویل چې هغه ماته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې یوړم، بالیان خپلو ساتونکو ته شاباسې ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکل وانه وريده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لاري کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوريدلې وي ، هغه د (موبي) د ښايست اوشرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هير شوی و . (موبي) يوځل بيا هغه ته وويل چې بايد ګړندي تګ وکړو ، خو باليان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهيده.(موبي) اوس نه شوه ازادېداې ، هغې کتلي و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سرنه رغړوي.

معلومه نه ده چې علي بن سفيان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقيب و نه کړاې شو. د بغاوت نه وروسته دحالاتو د ښه کولو له پاره هغه د سلطان ايوبي سره يوځاې ډير مصروف او مشغول شوی و.

(۲۲)*****

د ساحل دپنډ غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملګرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه د مخه تللې و ، بنديان په اوښانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادي تګ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پړاو اچوو. هغوی دکومې ويرې اوخطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دښمن د يرغل او ويرې ګواښ شتون نه درلود. د چا د تيښتيدو خطر هم نه محسوسيده. خو هغوی دا هير کړې و چې دا بنديان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نيول شوی و ټول په ګوته راټول شوی غشي ويشتونکې اوتيغ وهونکې فوځيان و. او نجونې يواځې نجونې نه وې چې د ښځو کمزورې ذات وګڼل شي ، دهغې نجونو جسماني زړه را ښکودنه ، اروپائې رنګ ، ځواني او د هغوی بې حيائې داسې وژونکې وسلې وې چې ډيرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کيښودې.

د ساتونکودډلې قومندان يو مصري ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه يوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوې او ورګورې اوکله چې دا ورته ووينې نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پيدا کيږی. او همدې خندا هغه مصري ځوان د موم په څير ويلې کاوه. دماښام وخت و چې هغوی لمړې پړاو وکړ نو ټولوماښامې غذا و خوړله، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ،کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهيدله او هم ئې ويلاې شوه ،د نجلۍ د سترګو نه اوښکې راغلې، هغې ورته وويل چې غوارې له ده سره په ځانته ځاې کې خبرې وکړي.

کله چې د شپې ټول ويده شول نو قومندان راپاڅيد ، هغه ، هغه انجلۍ را وينبه کړه او يوه ځانته ځاې ته ئې يوړه ،نجلۍ هغه ته وويل چې هغه مظلومه ده ، فوځيانو د يوه کور څخه را تښتولې ، اوبيا ئې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د يوه منصبدرا په لاسو کې لوبيده ، د نورو نجونو په هکله هغې وويل چې دهغوی سره ئې يواځې په جهاز کې ليده کاته کړې دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپي توګه په جهازنو اورولګيد او جهازونه په اورکې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په يوې کشتۍ کې ور واچولې اوپه سمندر کې ئې بې اسرې پرې ښودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبيا دلته دوی د جاسوسانو په تور نيول شوی او بنديانې کړل شوی.

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدين ايوبي ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاګيزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړې ځل له پاره دا ډول قصه اوري ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډيرې خطرناکه جاسوساني دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سلطان په یوه پټه محکمه کې ئې محاکمې ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او یا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولای ، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وویله ، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کڅوړه کې لا تراوسه پورې ډیر غشي پاته دي. نجلۍ ورته وویل ،« زه له تاڅخه هیڅ ډول بسپنه نه غواړم ، که چیرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا د مرستې کولو څخه منه کړم ځکه چې ته ماته دومره ګران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصیبت کې واچوم. زما هیڅ غمخور نه شته ، زه دهغه نجونو سره هیڅ ډول پیژندګلوي نه لرم اوهغه خلک هم نه پیژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم بریښې او زما په زړه هم ښه لګیږې ، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

ددومره ښایسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوریدلو به کوم نارینه خپل ځان په کنترول کې و ساتي؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه ، د شپې یواځې والې هم و ، د مصري نارینتوب را وپارید ، هغه د نجلۍ سره ددوستۍ خبرې پیل کړې ، نجلۍ اوس د محبت او مینې یو بل غشي وویشت او د صلاح الدین ایوبي په کړچار ئې زهر ورو شیندل ، هغې وویل « ما ستاسې والي صلاح الدین ایوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه ،ما هیله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړي ، خو هغې زه په خپله خیمه کې و ساتلم ، او د شرابو دڅښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه. هغه ځناور زما وجود مات مات کړ ، د شرابو د څښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړیږي چې د انسانیت ذره هم په کې نه پاته کیږي.»

دمصري وینه په جوش راغله او را و خوټیده ، وئې ویل « مونږ ته خو ویل شوی و چې سلطان ایوبي یو مؤمن وګړې دې ، یوه فرښته ده، د شرابو او ښځو څخه کرکه لري....»

« ګوره ! ما اوس یوځل بیا هغه ته ورورې» نجلۍ ورته په ډیره مظلومانه توګه وویل «که چیرې ته باور نه کوې نود شپې له اړخه وګوره چې زه به چیرې وم. هغه ما په بندې خانه کې نه ساتي ، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي ، زه ددې سرې څخه ویریږم.» دهمداسې زیاتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ایوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پیدا کړل او په دې ترتیب ئې مصري په مکمله توګه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه ، مصري په دې نه پوهیده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وویلې « که چیرې ته ماته ددې ذلیله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستایم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفیو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې و ښووله ، « زما سره یوځای د سمندر هغې لورې ته و تښته ، دکشتیو کمښت نه شته ، زما پلار ډیر شتمن انسان دې ، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډیر ښکلې کور او ډیره زیاته شتمني درکړي ، ته به بیا خپل تجارت کوې.»

مصري ته دا په یاد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دې ؟ ، هغه ورته وویل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ایښودې ، نجلۍ د یوڅو لمحو د تیریدو وروسته ورته وویل « زه به ستا له پاره خپل مذهب پریږدم» ددې وروسته هغوی د تیښتې او واده د پروګرامونو د جوړولو په فکر کې شول ، نجلۍ هغه ته وویل « زه پر تا باندې زور نه راوړم ، ښه فکر وکړه ، زه یواځې ځان پو هول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مینه پیدا شوی ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پیدا شوی وي او که نه ؟ که چیرې ته زما د قبلولو له پاره تیاریدې شې نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږود شي، که مونږ یو ځل هلته ورسیږو نو بیا ته زما بوي هم نه شې احساسولې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ موخه یواځې همدومره وه چې سفر اوږود شي او د دريو ورځو پر ځاي شپږ ورځې تيري شي. دهغې يو علت داو چې رابن اودهغې ملګري د تيښتې په هکله لاري چاري و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې دشپې د ويده شوو ساتونکو څخه يا و تښتي او يا دهمغوي وسله را واخلي او پخپله پري همغوي له منځه يوسي. خو دا کار ورته اوس شوني نه ښکاريده. تر اوسه خو دا لمړي پړاو و د هغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږود شي تر څو په ډاډمنه توګه په مختلفو لارو چارو باندې فکركولو ته وخت ولري او دعمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ ګمارلې وه تر څو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلي ، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد تر لاسه کړ او مصري ته ئې دهغه دغوښتلو سره سم قيمت ورکړ. مصري ددومره لوړې رتبې سړي نه و هغه يو مامولي قومندان و ، هغه ته کله په خوب کې هم دومره ښايسته نجلې نه وه په سترګو شوی. او بيا داسې ژوندۍ پيغله چې د هغې د انګيرونو څخه هم ډيره ښکلې وه. او نجلۍ اوس د هغې وينځه ګرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان ، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير کړي و. هغه اوس د يوي لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړي حکم دا وکړ چې دسپرلۍ څناور ډير ستړي دي په دې خاطر نن سفر نه شوکولاې ، ساتونکو او د اوښانو خاوندانو په دې حکم ډيره خوښي وښوله. هغوی د محاذ د ستړتياو څخه نا ارامه شوي و او تر څنګ ئې منزل ته د رسيدو له پاره هم بيړه نه درلوده. هغوی ټوله ورځ ارام وکړ، خبري اتري ئې کولې او دهغوی قومندان د هغې نجلۍ تر څنګ ناست بدمسته کيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله ، او کله چې ټول ويده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه و نيوله او لږ لرې ولاړل ،نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولې و.

سهار دا قافله روانه شوه ، نو مصري قومندان لاره بدله کړه ، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاې دي. هلته نژدې يو کلې هم شته چې چرګان او هګۍ ترې اخستلاې شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ او عياشې له پاره ورته لاره همواروي ، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان ددغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وويلې ، چې له مونږ سره خطرناکه بنديان دي ، دا ټول جاسوسان دي دوی بايد ډير ژر حکومت ته حواله کړو ، پرته له کومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه ښکاري ، مصري د هغوی خولې، ددې خبري په کولو سره چې دا زما مسئوليت دې چې ژر رسيږم او يا وروسته ، ور ټپې کړې. که پو ښتنه کيږي نو له ما څخه به وي ، له تاسې څوک نه پوښتي ، که څه هم هغوی دواړه چپ چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاې کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې اومشورې کولې.

*****(۲۷)

دماسپښين نه وروسته هغوی ته په يوه لرې ځاې کې څه تپوسان،کارغان او نور غوښې خوړونکې مرغان، چې الوتل او کښيناستل ، تر سترګو شول ، دا ددې نښه وه چې هلته څه شې مردار شوې دي ، دا سيمه د خاورې اوشګو دکوچنيو غونډيو څخه جوړه شوی وه. د ګڼو دښتې بوټو څخه هم ډکه وه ، په تلو تلو کې هغوی په همدې غونډه ايزه سيمه کې ورننوتل ، لاره پورته تلله ، دوی ته د يوه لوړ ځاې څخه يو ستر ډاګ تر سترګو شو ، په همغه ځاې کې د تپو سانو او مرغانو ښکته پورته کيدل او شور او زوږ را ته ، لږ څه نور هم مخته ولاړل ، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه اومرې دي، بد بويې هم وه ، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ايوبي د فوځې يرغل په پايلوکې له منځه تللي و. په دې ځاې کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي سپرو مجاهدینو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندې یرغل کړې و او هغه فوځ ئې خپور ور کړې و ، مختنه ترڅو میلوفاصلې پورې لاشونه پراته و . سوډانیانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و ترلاسه شوی ، د بندیانو او ساتونکو قافله روانه وه هغوی خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي څخه په څنګ تیر شول.

کله چې قافله له هغه ځایه تیریده نو هغوی وکتل چې د لاشونو په شاوخوا کې وسله هم لا تراوسه پورې اخوا دېخوا غورځیدلې او پرته ده ، بندیانو دا وسله وکتله ، هغوی په خپلو منځو کې خبرې و کړې او رابن هغې نجلۍ ته، چې اوس ئې مصري قومندان په خپله ولکه کې اخستې و ، یو څه وویل لاشونه تر ډیره پورې خپاره پراته و ، په ښي اړخ کې د غونډیو تر منځ یوه شنه سیمه را ښکاره شو . هلته اوبه هم وې ، دا شنه سیمه همداسې پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وویل دا ځای ډیر موزون دې همدلته پړاو وکړئ،» مصري د قافلې مخ را وګرځاوه او د همغې شنې سیمې څنګ ته د اوبو د چینې سره یو ځای ئې واړول ، شپه همدلته تیریدله.

تول د اسونو او اوښانو څخه را ښکته شول ، څناور په اوبو ور پریوتل ، د شپې د تیرولو له پاره د ښه ځای په لټه کې شول ، ددوه غونډیو تر منځ ځای پراخه او شین هم و ، نو همدا ځای ئې د شپې د تیرولو له پاره و ټاکه.

کله چې د شپې تیاره خپره شوه نو تول ویده شول ، مصري وینښ پاته شو او دا نجلۍ هم ویښه وه ، هغه ته په ځانګړې توګه په همدې شپه ویښه پاته کیدل او په مصري قومندان په پوره توګه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کې مدهوشول و . څه وخت چې هغې د خلکو د خراټو اواز واورید نو هغه سمدستي مصری ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د تولو جدا په ځانته خیمه کې اوسیده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ څنګ ته ئې یوړ او دهغې ځایه څخه ئې نور هم د لرې تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام ګرځیدلې و ، هغه ته دا احساس هم نه و چې نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لرې له ځانه سره وړي ، هغه له هغې سره په څنګ څنګ کې ته ، نجلۍ هغه ددریو غونډیو څخه هم لرې یوړ. هلته هغه و دریده او مصري ئې په خپلو متو کې را ونغاړه ، او بې هوشه ئې کړ.

کله چې رابن وکتل چې قومندان له خپله ځایه تللې دې او نور ساتونکي په ژور خوب ویده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل یو بل ملګري را ویښ کړ اوهغه خپل بل ملګري او په دې ترتیب څلور واړه را پورته شول..... ساتونکي له دوی څخه لرې څه لرې ویده و ، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړې و چې هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه . تر ټولو لمړي رابن په سینه و خوئېد او د ساتونکو څخه لرې ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملګري هم په همدې تر تیب د هغه ځایه لرې ولاړل . د غونډیو په اړخونو کې هغوی خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل او خپل ځانونه ئې د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول . هغوی لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئې تر لاسه کړې ، یوه یوه برچه ئې هم را واخستله ، هغوی د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ویلي و چې د قومندان څخه وغواړی همدلته پړاو واچوي ، هغوی وسله راواخسته اوبیرته راغلل ، اوس نو هغوی یو ځای او په ښه وسله سنبال هم و.

هغوی ویدو ساتونکو ته را ورسیدل ، رابن د یوه ساتونکي په سینه باندې دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د یوه یوه ساتونکي په سر ولاړ و. دا ډیر بریالي چال و . هغوی کولې شول په یوه وخت دغه څلور ساتونکي له منځه یوسي او دپاته یولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه برېښېده. يوائې د اوښانو خاوندان او يو مصري قومندان پاته كېدل. هغوى هم ډېر اسانه ښكار وو. كله چې راښن خپله برچه د واركولو له پاره پورته كړه لږ څه شور غونډې ئي ترغوږو شو او يو غشي د راښن په سينه كې ورننوت. ددې ترڅنگ يو بل غشي د راښن د ملگرې په سينه كې ورښكته شو. هغوى په غورځېدو شول او هغو نورو درې كسو ملگرو ئې ورته كتل چې دا څه وشول، په همدې وخت كې دوه نور غشي راغلل او دوه نور بنديان ئې را وپرځول، اخرى بندي د تيښتې له پاره شاته وگرځېد او يو غشي ئې په اړخ كې و ننبت، دا كار دومره په چپه چپتيا سره ترسره شو، چې دهغې ساتونكو څخه، چې مرگ ئې په سر سپورو، د چا سترگې هم خلاصې نه شوى.

غشي ويشتونكي مخته راغلل، هغوى مشالونه رو ښانه كړل، دا هغه دوه ساتونكي وو چې خپل قومندان ته ئې ويلي و چې دوى بايد ژر تر ژره خپل منزل ته ورسيږي. هغوى ريښتوني او صادق وو، هغوى ويده و چې دغه ځلور واړه بنديان د هغوى د څنگ څخه تيرېدل، د هغوى څخه د يوه سترگې و غوړيدې، هغه خپل ملگرې هم را ويښ كړ اود دې بنديانو پسې په پټه توگه شاته ولاړل هغوى دا اراده كړې وه چې كه چيرې دا بنديان د تيښتې هڅه وكړي نو هغوى به ئې د غشو په واسطه له منځه يوسي، خو ددې د مخه هغوى غوښتل ووينې چې ددوى هدف څه دې او څه كول غواړي؟ هغه څه چې ورته په تياره كې ترسترگو كيدل همغه ئې ليدل، بنديانو وسلې را واخستلې او بيرته راغلل نو دا دواړه ساتونكي هم راغلل او دغونډۍ په څنگ كې ورته پټ كښيناستل، خو كله چې دې بنديانو د ساتونكو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته كړې نو هغوى پرې غشي را وورول، او بيا ئې دغه ځلور واړه له منځه يوړل. هغوى خپل قومندان ته ورغږ كړ خو هغه ورك مالوميده. دهغوى د غږونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونكي هم، نجونو دخپلو ملگرو لاشونه وكتل، په هر يوه لاش كې يو يو غشي وركښيوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه كتل هغوى ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه كوي، مصري قومندان هلته نه و او يوه نجلۍ هم له صحنې څخه غايبه وه.

ساتونكو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بنديانو په سينو كې غشي ورننوتل، په هماغه وخت د مصري قومندان په گيډه كې هم يو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې درېيمې غونډۍ تر څنگ پروت و، په دې شپه د دښتې شگې د وينو ترې معلوميدې، مصري قومندان د خپلو ساتونكو او بنديانو څخه بې خبره دهغې نجلۍ سره تللې و او نجلۍ هغه تر لرې ځاې په پورې له ځانه سره يوړ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملگري به يوه وينه تويونكې ډرامه جوړوي، نجلۍ مصري يوې غونډۍ ته بوت او هملته ورسره كښيناسته او په خپل محبت كې ئې مشغول كړ.

دهمدې غونډيو څخه په لږه فاصله كې باليان او دهغې شپږو ساتونكو هم پړاو اچولې و، د هغوى آسونه لږ څه لرې ترل شوى و. باليان د (موبي) سره يو ځاې د يوې غونډۍ په لور تللې و دهغه په لاس كې د شرابو بوتل هم و. (موبي) هلته د كښيناستو له پاره يوه درۍ هم راخستې وه، باليان غوښتل د خپلو ساتونكو څخه لرې په كوم ځاې كې عيش او عشرت وكړي، هغې درۍ خپره كړه، هغوى لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتيا كې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوريدل، هغه تكان وخوړ او سمدستى ئې د خبرو د اوريدو هڅه وكړه. دا اواز د يوې نجلۍ و، باليان او (موبي) په ډېر احتياط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډۍ څنډې ته ئې وكتل، هغه ته دوه ناست سيورې په سترگو شول، په ډاگه څرگنده چې يوه ښځه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو نر دي. (موبي) نوره هم ور نژدي شوه او په ډير غور سره ئې دهغوی خبرې اوريدلې ، د مصري قومندان سره هغې نجلۍ داسې ځرګندې خبرې کولې چې (موبي) ته دا ډاډ پيدا شو چې دا دهغې ملګرې کومه نجلۍ ده او دا هم ورته ځرګنده شوه چې هغوی قاهرې ته ورل کيږي.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاګيزه وي ، په هغې کې دهيڅ ډول شک ځاې نه پاته کيده. (موبي) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلۍ د مجبوريتونو څخه په ګټې اخستلو سره هغه دخپلې عياشۍ اله جوړه وي ، (موبي) دا فکر و نه شوکړاې چې شاوخوا ته که بل څوک وي او دوی ووينې او يا هغې چې کومه اراده کړې وه دهغې پايلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د باليان په غوږ کې ئې وويلې « دا مصري دې او زما د يوې ملګرې سره عيش کوي ، دانجلۍ بايد په ځنګ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلۍ ستا دوسته.» هغه د باليان دنور زيات را وپارولو په خاطر وويل «دا ډيره ښايسته نجلۍ ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې يوه بله ښکلې هم ورزياده کړه.»

باليان هم شرابو نشه کړې و ، هغه د خپل ملا بند څخه خنجر را وويست اود مصري قومندان په شا کې ئې ورننويست ،دويم ځلې يې خنجر را وويست او يو ځل بيا ئې په ډيره ګړندۍ توګه يو بل وار هم پرې وکړ. نجلۍ د مصري څخه را پورته او ازاده شوه ، (موبي) ورمنډه کړه او هغې ته ئې ورغږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبي) ته ور غاړې وتله. هغې ورته د راين او نورو ملګرو په هکله هم مالومات ورکړل او دائې هم ورته وويل چې هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، باليان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملګري ئې له ځانه سره راورل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې څخه يو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې ګرځيده. هغه دې لورې ته راغې خو دباليان ساتونکو په يوه غشي د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلۍ تر خپل ځاېه پورې دباليان او د هغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

باليان ته د اخري غونډۍ شاته رڼا تر سترګو شوه. هغه د غونډۍ په سر وخوت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په ځمکه کې ښخې شوی دي. باليان دخپلو ملګرو سره په تياره اړخ کې و . هغه ته د مشالونو په رڼاکې هغه پنځه نجونې ولاړې تر سترګو کيدې ، ساتونکې ئې هم ليدلې شول . دهغوی ترمنځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ويشتل شوی و ، (موبي) او هغې بلې نجلۍ دواړو په سلګو سلګو ژړا پيل کړه. د (موبي) په را پارولو سره باليان خپلو ملګرو ته وويل چې دا ستاسې ښکار دې، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شميره هم څوارلس کسان شوی و. دا دساتونکو بد قسمتي وه چې هغوی رڼا ته و.

دباليان ملګرو په کمانونو او ليندو کې غشي کښيښول ، ټول غشي په يو ځل دکمانونو څخه ووتل ، په بل ځل بيا په کمانونو کې شپږ غشي کښيښول شول او په يوه ځل د بنديانو شپږ ساتونکې له منځه ولاړل ، پاته لا تر اوسه پورې يوه شوی هم نه و چې غشي دکومې لورې څخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکې له منځه يوړل ، پاته دوه و چې يو ئې په تياره کې ځان ورک کړ. دويم تنبلي وکړه او په يوه وخت د سوډانيانو ددرې غشو ښکار و ګرځيد. درې اوښ چلونکې پاته شول چې په هغه ځاې کې موجود نه و. هغوی هم په تياره کې اخوا دېخوا شول. اوس نو دمشالونو په رڼا کې د لاشونو ډيرې په سترګو کيده ، په هر لاش کې يو يو غشې و رننوتې و ، خو په يوه کې درې غشې و. (موبي) منډه کړه او د نجونو سره يوځاې شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د ځغاستونکې آس اواز تر غوږو شو چې په يوه منډه د هغه ځاېه څخه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باليان وويل چې اوس نو دلته تم کيدل مناسب نه دي، ددوی ځخه یو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ ، سمدستي ددي ځاې ځخه و کوچېږئ.

هغوی د ساتونکو اسونه را پرانستل او خپل ځاې ته ولاړل ، هلته په رسیدو سره ئې وکتل ، چې یو آسپ د زین سره غایب شوی دې. هغه همغه پاته شوني ساتونکې له ځانه سره وړې دې. ځکه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتللاې ، هغه په پټه هلته ولاړ که ګوري چې اته آسونه تړلي ولاړ دي او د هغوی زینونه هم ورسره ایښي دي، هغه په یوه اس باندې زین کښیښود او په ځغاسته ئې کړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندې زینونه کښیښول ، سامان ئې په دوه آسونو بار کړ. پاته اسونه ئې له ځانه سره کړل او روان شول. نجونو (موبي) ته تپوله قصه وکړه چې څه پرې تیر شوی و او اوس ئې چېرې رواني کړې وې، هغوی دا هم وویل چې رابن او دهغې ملګرې دسوډانیانو د لاشونو ځخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبي) ورته وویل « چې د ایوبي په پنډغالي کې د هغې او د رابن لیدنه کتنه هسي یوه اتفاقي خبره وه ، هغه ویلي و چې ماته داسې تر سترګو کیږي چې یسوع مسیح ته زمونږه بریالیتوب منظور دې او که نه مونږ به دغسې یو ناڅاپه یو له بله سره نه وای کتلې. نن زمونږ لیدنه کتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وایم چې یسوع مسیح ته زمونږ بریا منظور ده. د یسوع مسیح خدای زمونږه ځخه ناخوښه معلومیږي ، مونږ چې هر کار ته لاس ور اچولي ، لاس مو تش را وتلي ، د روم په بحیره کې زمونږ فوځ د ماتی سره مخ شو ، دلته د کرستیوفر او رابن په څیر زړه ور خلک اودهغوی روزل شوی ملګري له منځه ولاړل ، څرګنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

«زما په ژوند به هیڅوک تا ته لاس هم درونه غځوي » باليان ورته وویل « تا زما د زمريانو کمال هم و کوت».

*****(۲۸)

په هغه وخت کې چې د بندیانو قافله دسوډاني فوځ د لاشونو تر څنګ هلته په غونډیو کې تم وه ، نو په هماغه وخت کې هلته د ساحل تر څنګ د سلطان ایوبي د فوځ پنډغالي ته درې کسان رانوتي وو. هغوی یو اځې په ایټالیائي ژبه خبرې کولې ، د بڼې او لباس ځخه د ایټالیا کلیوال مالومیدل ، هیڅوک د هغوی په ژبه نه پو هیدل ، ، د ایټالیا د جنګي بندیانو ځخه یو ښتنه وشوه هغوی وویل چې دوی له ایټالیې ځخه راغلي دي اود خپلو ورکوو شوو نجونو پسې ګرځي ، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره ووینې ، هغوی ئې بهاؤالدین شدّاد ته یوړل ، هغه د صلاح الدین ایوبي په غیاب کې د پنډغالي قومندان و. د ایټالیا یو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم پنه پو هیده ، دهغه په واسطه دهغې خلکو سره خبرې اترې وشوې ، دهغې درې کسانو ځخه یو د پوخ عمر سړې و او دوه نور ځوانان ول ، درې واړو یو ډول خبره وکړه ، « د درې واړو یوه یوه ځوانه خور صلیبي فوځیانو دهغوی د کورنو ځخه را پورته کړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا ویلي و چې هغه نجونې د مسلمانانو په فوځي پنډ غالي کې دي ، دوی اوس د خپلو خویندو په لټه کې دلته رارسیدلي و.

دوی ته وویل شول چې دلته اوه نجونې راغلي و ي ، هغوی هم همدا ډول قصه بیان کړې وه خو هغوی ټولې جاسوسانې و ختلې ، هغوی درې واړو وویل چې زمونږ خویندې د ځارکښې سره کوم اړیکې نه لري ، مونږ غریب او مظلوم خلک یو ، یوه کشتۍ مو پیدا کړه او تر دې ځایه مو ځان را ورساوه.. څه ډول به زمونږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غريبانو خوينديې د ښارکښې کولو جرأت وکړای شي ؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو يوائې د خپلو خويندو په لټون پسې را وتلي يو . »

«زمونږ سره بله کومه نجلۍ نشته» شدّاد ورته وويل « همدا اوه نجونې وي چې د هغوی څخه هم يوه چېرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځايه څخه استول شوی دي ، که چېرې غواړئ هغوی ووينئ نو قاهرې ته ولاړ شئ ، زمونږ سلطان ډيره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسوته د نجونو سره د کتلو اجازه درکړي.»

«نه !» يوه وويل « زمونږ خويندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خويندې به په سمندر کې ډوبې شوی وي او يا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلې وي.»

بهاؤالدين شدّاد يو نيک خويه انسان و . هغه ددې کليوالو ميلمنو ډير عزت او ښه ميلمستيا وکړه ، او په ډير درنښت ئې رخصت کړل ، که چېرې هلته علي بن سفيان وائې نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پريښول چې ولاړ شي. د هغې اطلاعاتې زيرکتياو به سمدستې دا درک کړې واې چې دغه درې واړه درواغ وائې ...... هغه درې واړه ولاړل ، هيچا ته روښانه نه شوه چې هغوی چېرې ولاړل ، هغوی ولاړل او ترمانښامه پورې ئې خپل تګ جاري وساته ،د پنډغالي څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډيو ترمنځ ور ننوتل.هلته د همدوی په څير نور اتلس کسان ددوی په انتظار کې ناست و. د هغوی دريو څخه چې کوم د پوخ عمر سړې و هغه پخپله "ميګنانا ماريوس» و ، دا د صليبيانو هغه کمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ايوبي د وژلو پروګرام ئې درلود . دوی درې واړو د پنډغالي څخه څه نور اړين مالومات هم ترلاسه کړي و.دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدين ايوبي دلته نه شته او اوس په قاهر کې ميشت دې ، د شدّاد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاګيزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوی دي ، نو هلته ورته دا هم جوته شوه چې د هغوی سره پنځه نارينه بنديان هم ملګري دي.

دا ډله په يوي سترې کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په يوه داسې ځاې کې تړلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې څپې تللې. دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه کيدې. دغه درې واړه چې د پنډغالي څخه راتلل نو هغوی دا هم کتلي و چې د فوځ د سپرلۍ اسونه او اوښان په کومو کومو ځايو کې تړلي دي. هغوی دا هم کتلي و چې د پنډغالي څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دې ، يويشت آسونه او اوښان پټول دومره اسانه کار نه و. لا تر اوسه د لمر را ختلو ته ډير وخت پاته و . هغوی په پښو روان شول ، که چېرې هغوی ته سورلۍ پيدا شوی وي نو هغوی به د بنديانو سره په لار کې يو ځاې شوی واې . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پياده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بنديانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي. ټول په دې پو هيدل چې دا د ژوند او مرګ کار دې ،صليبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د برياليتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زيات و چې د هغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنيو سره يو ځاې د هيڅ ډول کار کولو پرته په عيش او ارام سره ژوند تيرولاې شو.

«ميګنا ناماريوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارشوکونې په جرم د پرش کاله بند ورکړل شوی و ، د هغه سره دوه نور بنديان هم و چې د يوه سزا څلورويشت کاله او دبل سزا اوه ويشت کاله ټاکل شوی وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څير وي ، مجرم انسان ئې انسان نه ګڼه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څخه به ئې ډير سخت کار اخسته او د ځرونکو حيواناتو په څير به ئې غذا ورکوله ، بنديانو به د شپې له اړخه هم ارام نه شوکولاي ، دداسې قيد و بند څخه مرگ غوره و.[او په دې يويشتمه پيړۍ کې د تمدن داعيانو په افغانستان اوعراق کې دا په ډاگه کړه چې ددوی بنديخانې د پخوانيو قصاب خانو څخه ډيرې بد ترې دې ، کوم سلوک، چې د بنديانو سره د بگرام ، قندهار ، پنجشير .... او د عراق داوبوغريب او ان د گوانتانامو په ټاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بيرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاريخ پرې شرميږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانيت هيڅ قدر وقيمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې يواځې کار ترې اخست خو نن ئې ټوله حيا و عزت ترې اخلي ....«ژباړن»] دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند اوقيد دمعافۍ هم وعده شوی وه . په دې اساس ئې هغوی په صليب د سوگند کولو وروسته همدې ډلې سره را يوځاې کړې و . کوم پادرې چې له دوی څخه سوگند اخستې و هغه ورته ويلې و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شي نو دهغې لس برابره به د هغوی گناه و ښښلې شي . او که چېرې هغوی صلاح الدين ايوبي ووژني نو بيا خو به ئې د عمر گناهونه ورته وبښل شي. او په بله نړۍ کې به د يسوع او مسيح خداې هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي.

دا څرگنده نه ده چې د غه درې واړه بنديانو د بنديخانې د دوزخ نه د خلاصيدو په خاطر د مرگ په دغه مشن کې ورگډ شوی و و او که په بلې دنيا کې د جنت د ترلاسه کولو، او يا دبل کوم انعام لالچ دلته راوستي و اويا دمسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی به زړونو کې ور اچول شوی وه دلته ددوی دراتلو سبب گرځيدلې وه . په هر صورت دوی په خپل عزم کې کلک مالوميدل ،خو دهغوی جوش او ولولې ښوولو چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، يا به له مصره بيرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنيږي او يا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر ځاروي. پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په گوته را ټول کړل شوی سپاهيان و ، هغوی د سوځيدونکي جهازونو څخه خپل ځانونه په څنگ کړي و او په ډيره ستونزمنه توگه بيرته تللي و . هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتې د بدلې اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و . همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د يوه نه پيژندل شوی لورې په لور روان کړي و.

دماسپښين وخت و يو آس د صلاح الدين ايوبي د دفتر مخته ودريد. د اس څخه خولې د اوبو په څير روانې وې او سپورئې د ستړيا له لاسه خبرې نه شواې کولې. هغه له آسه را ښکته شو نو د آس ټول جسم په ډيره سخته توگه و شرکيد او پر ځمکه را پريوت او له دنيا څخه ولاړ. سپور هغه په پرلپسې توگه يوه شپه اورځ د اوبو او خوراک پرته ځغلولې و . د سلطان ايوبي ساتونکو د آس سپور سمدستې را ونيو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وگرځيد نو هغه وويل چې د کوم سالار او يا قومندان سره ئې ليدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ايوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو اود سلام کولو وروسته ئې ورته وويل « دسلطان بخت دې ستروي ډير بد خبر مې را وړې دې» سلطان ايوبي هغه له ځانه سره دننه يوړ ، او ورته ئې وويل « ژر را ته ووايه چې څه شوی دي ؟»

«بنديانې نجونې و تښتيدې ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وويل « نارينه بنديان خو مونږ ووژل ، يواځې زه ترې خوندې پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې يرغل کونکې څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تياره کې . د تيارې څخه غشې راغلل او زما ټول ملگرې ئې يو په بل پسې وويشتل او وئې وژل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تياره کې ئې ځان غائب کړې و .او د سوډانيانو اسپ ئې را پرانستي و او را تښتيدلي و. هغه خپل اسپ د تميدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توګه را ځغلولي و. هغه دومره اوږود سفر د نيمائي وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و .

سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان او د فوځ يو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصيل سره واوروله ، هغه د پنډغالي څخه د روانيدو د وخته خپله خبره پيل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وويل چې هغه د يوې بندې نجلۍ سره خپل عيش کاوه او د پاته نورو بنديانو څخه بې پروا شوی و . اوبيا هغه څه چې په لاره کې کيدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاګيزه نه شوه کړای چې په دوی يرغل کونکې څوک و.

سلطان ايوبي علي بن سفيان او خپل نائب سالار ته وويل « ددې مطلب خو دا شو چې صليبي ګوريلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کيداې شي» علي بن سفيان ورته وويل « کيداې شي چې دا صحرائي غله اوسي ، دومره ښايسته نجونې د صحرائي غلو له پاره ډيره په زړه پورې خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوريدلې» سلطان ايوبي ورته وويل « هغه وويلې چې نارينه بنديانو د سوډاني ځپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وې او غونبتل ئې ساتونکی ووژني ، د ساتونکو څخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه يوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې څخه دا ډاګيزه کيږي چې صليبي غلچکي ډلې د هغوی تعقيب کاوه ،»

«هغه چې هر څوک و ، دروند سلطانه !» نائب سالار ورته وويل « هغه کار چې بايد سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهې د لاربنونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل ګړندي آسپ سواره د دې خلکو د تعقيبولو له پاره ور سره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه ،»

« زه به خپل يو معاون هم ورسره و ليږم» علي بن سفيان ورته وويل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ايوبي وويل او زياته ئې کړه چې « پريږدۍ چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تيار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چېرې اړين ئې ګڼئ نو د زياتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځايه دا آسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړ و » سپاهې وويل. هلته بل داسې څوک نه و ، کيداې شي چې يرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چېرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د ګوريلا او غلچکي وګړو شميره هم له دې څخه ډيره نه وي » يوه نائب سالار وويل ، « مونږ به که خداې کول هغوی په خپله ولکه کې را نيسو .»

«دا ياد ساتئ چې هغوی غلچکيان دي» سلطان ايوبي ورته وويل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چېرې تاسې يو جاسوس او يا غلچکي کس نيسئ نو داسې و انګيرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نيولي دي. زه ددښمن د يوه جاسو س د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پريښودای شم. يوه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیچاته زیان نه شي رسولې خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه په یوازې ځان د یوه هیواد بیړۍ ډوبولای شي، دا نجونې ډیرې زیاتې خطرناکې دي که چیرې دوی د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښکر به بیکاره کړي ، د یوه جاسوس او یا جاسوسې د نیولو او یا د هغه / هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهیان که ځار کړل شي نو بیا به هم دا سودا ډیره ارزانه وي ، که چیرې دا غلچکیان و نه نیول شي دومره پرواه نه کوي خو دا نجونې باید په هر قیمت چې وي تر لاسه شي. که اړینه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه یوسئ خو ژوندئ باید ولاړې نه شي.»

د یوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان ګړندي سپاره تیار او و استول شو.دهغوی لارښود همدا ساتونکی و. اوقومندان ئې د علي بن سفیان یو نائب «زاهدین» و. په دې سپرو کې علي بن سفیان فخر المصري هم په ځانګړې توګه ورګډ کړې و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د بالیان او (موبي) د تعقیب په خاطر ور ولیږئ ، خودا مالومات نه علي بن سفیان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوی ئې تعقیبول غواړي پخپله همدا بالیان او (موبي) او د هغوی هغه شپږ وفاداره ساتونکي دي او که بل څوک؟

له یوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې یویشتم ئې د ډلې قومندان و ، دهغوی موخه دنجونو بیرته را نیول و اوهغوی ته چې هغوی ئې ازادې کړې وې سزا ورکول و. او د بله اړخه د صلیبیانو شل کسیزه کماندویي ډله هم را روانه وه ، دهغوی موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه چې هغوی پیدل را روان و ، ددواړو ډلو څخه یوه ته هم دا ډاګیزه نه وه چې دکوم ښکار د تعقیب او رانیولو له پاره چې دوی روان دي هغه چیرې او په کوم ځای کې دي.

*****(۲۹)

د صلیبیانو کماندو ډلې دبلې ورځې د لمر تر ډوبیدو پورې څه ډیره لار وهلې وه ، او نوره هم پورته په لوړه ختله ، دا د لوړو ژورو ډکه سیمه وه ، کله چې د اخلک یوې لوړې سیمې ته ور وښتل نو هلته ئې لرې په یوه میدان کې ، چې د کجورو او ځو ډوله نورو ونوبوټو څخه زرغون ښکاریده ، بې شمیره ولاړ اوښان تر سترګو شول ، دا اوښان چوکول کیدل او خلکو ترې باړونه ښکته کول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوی سواره عسکر معلومیده ، پاته نور ټول داوښانو خاوندان و. دا یویشت صلیبیان همدلته تم شول. هغوی یوه بل ته وکتل ، د اوښانو او اسونو شتون ورته داسې بریښیده لکه خوب چېویني. بلکل ئې په خپلو سترګو ډاډ نه راته ، ځکه دا دهمدوی اړتیا وه. دهغوی قومندان دا ډله همدلته تم کړه ، او وئې ویل « مونږ په ریښتونی توګه او د زړه د اخلاصه په صلیب باندې لاس ایښې دې او سوګند مو پرې کړې دې ، راشئ او د صلیب کرشمې ووینئ ، دا معجزه ده معجزه ! خدای له اسمانه تاسې ته سپرلی را لیږلي دي ، ستاسو دهربوه په زړه کې چې دکومې ګناه ، یا دخپلې دندې څخه د غفلت او یا د ځان د په ښنګ کولو کوم فکر وي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه و باسئ ، د خدای زوی ! !؟ چې دمظلومانو ملګرې او د ظالمانو دښمن دي ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښکته شوی دې»

د ستریا هغه نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره شوې وې له منځه ولاړې ، او پر مخونو ئې روښنائي را پیدا شوه. خو هغوی لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فکر نه و کړ ي ، چې ددومره بې شمیره اوښانو او آسونو څخه به چې دیو شمیر اوښ چلونکو او فوځیانو ملکیت و څه ډول د خپلې اړتیا وړ سپرلی تر لاسه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوښانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهدینو ته ئې خوراکی مواد لیږدول. څرنګه چې په هیواد کې دننه د دښمن د یرغل کومه خطره نه محسوسیدله نو په دې خاطر د قافلې دخوندي ساتلو له پاره کوم ځانګړې اقدام نه و شوی. یوائې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرګې په توګه روان وو.

مګر هلته بالیان هم د خیالي پادشاهانو په څیر په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې ، دهغې څخه په بله شپه هغه په یوه ځای کې تم شوې و ، هلته بالیان (موبي) ته وویل ، چې مونږ شپږ نارینه یو او تاسي اوه نجونې ، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډیره وفاداري کړې ده ، زه له تاسره په عیش اوعشرت کې مشغول اوسم بیا هم دوی څه نه وائي ، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غواړم ، ته ددې نجونو څخه یوه یوه ئې زما دې ساتونکو ته ورحواله کړه. او هغوی ته ووایه چې دا ستاسې د وفادارۍ تحفه ده.

«داسي نه شي کیدلای» (موبي) په ډیرې غصې سره ورته وویل « مونږ فاحشې نه یو ، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا دلاسو د لوبې د الې په څیر اوسیږم. دا نجونې ستا په لاسو را نیول شوی او اختسل شوی وینځې نه دي.»

« ما ته هیڅکله هم یوه شریفه او باعزته نجلۍ نه ئې ګڼلې ، » بالیان په شاهانه توګه ورته وویل ، « تاسې ټولو زمونږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړې ، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارینه و په غیږو کې لوبیدلې وي. په دوی کې ئې یوه هم د مریم په څیر پیغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو دپوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو » (موبي) ورته وویل « مونږ نارینه و ته د عیاشۍ په خاطر نه ورځو ، مونږ ته خپل قوم اوخپل مذهب یوه دنده سپارلې ، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم ، خپل ښایست ، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توګه استعمالوو. اوس زمونږ دنده ترسره شوی ده. اوس چې ته څه وائې ، دا عیاشي ده ، چې هیڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عیاشۍ کې و نښلو نو دهمغې ورځې څخه به د صلیب زوال پیل شي. صلیب به مات شي ، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شیشې ماتوو تر څو صلیب د ماتیدو څخه خوندي کړو .مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د یوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تیرول روا دي ، او دثواب کار دي ،مونږ دا د ډیر خیراو د سترثواب کار ګڼوچې د مسلمانانو یو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو .»

داوښانو چلونکي بې وسلې وو ، هغوی تر اوسه پورې د غلچکې یرغلونو او کماندو عملیاتو ذکر ته نه و راغلی یا خو د صلیبیانو دغه یو ښت کسیزه ډله لمړني کماندویان و او یا ددې تر مخه د صلاح الدین ایوبي مجاهدینو د شپینې عملیاتو هغه لړۍ ازمیښت کړې وه چې په هغې کې ډیرو لږو سپرو د غلچکې او کماندویې عملیاتو په واسطه د سوډانیانو دځواکمن فوځ اخري برخه باندې یرغلونه کول او بیرته به خوندي ځایو ته ستنیدل.

ددې « خرپ او ترپ، وار وکړه او بیرته و تښته » د جنګ دطریقې د برياو په کتلو سره سلطان ایوبي ، دګرندیو ، ذهینو او د جسماني اړخه سالمو او صحتمندو عسکرو د تیارولو حکم کړی و . او د دښمن په هیواد کې د جنګیدونکو جاسوسانو د لیږلو د پلان د تیارولو حکم ئې هم کړی و . خو صلیبیانو لا تراوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې د شپيني او غلچکی عملياتو په اړوند فکر نه وکړې ، کله کله به صحرائې غلواوشوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې يرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلې به تل خوندي پاته کيدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ويرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکي موادو دوه قافلې تيرې شوې وې او د همدې سيمي څخه تيرې شوې وې. نوپه دې خاطر د حفاظتي زياتو اقداماتو له پاره اړتيا نه ليدل کيده.

دا قافله هم په پوره بې پروائې سره د محاذ په لور روانه وه. او د شپې له پاره ئې دغلته تم ځاي جوړ کړې و. ددې ځاي څخه لږ څه دمخه د قافلې له پاره ډير ستر ګواښ متوجه و. صليبي قومندان خپله ډله په يوه ټيټ ځاي کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و ويني چې په قافلې کې څومره اوښان ، څومره آسونه ، څومره وسله وال ساتندويان دي او څه ډول خطر او ګواښ هلته شتون لري. بيا هغوی د شپې د يرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جذې او سرښندنې کمښت هم نه و ، د هغوی هر يو سړې د خپل ځان د ځارولو له پاره تيار و.

دنيمائې شپې څخه ډير دمخه هغه دواړه ، چې د قافلې د ليدلو له پاره تللي و ، بيرته راستانه شول. هغوی وويل «چې دقافلې سره لس کسه وسله وال سپاره دي چې په يوه ځاي کې سره ويده شوی دي ، آسونه په يو بل ځاي کې تبيله شوی دي ، د اوښانو چلونکې هم د بارنو څخه اخوا په ډلو ډلو ويشل شوی اوپراته دي ،په سامان کې ډيرې زياتې بوجۍ دي ، د اوښانو د چلونکو سره هيڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډيرښه مالومات و ، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالوميده.

د قافلې خلک په ډير درانده خوب ويده شوی و. دهغې لسو عسکرو سترګې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و څيرول. صليبي ګوريلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره تر سره کړل چې د زياتو اوښ وړونکو سترګی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترګې پرانستل هم شوی په دې نه پوهيدل چې څه کيږي. دهر چا له خولې چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. يرغل کونکو د اوښانو د خاوندانو د ويرولو له پاره چغې سورې پيل کړې. ويده هم لکه د ليونو په خير په ويره کې را پورته شول. اوښان هم و تريدل او را پورته شول ، صليبيانو د اوښانو د خاوندا نو عامه وژنه پيل کړه ، ډير لږ شمير تري و تښتيدل. صليبي قومندان چغې کړې او وئې ويل ، دا دمسلمانانو خوراکي مواد دي ، له منځه ئې يوسئ ، او اوښان هم له پښو و غورځوئ ،» هغوی د اوښانو په ګيډو کې خنجرونه او توري ور ننويستلې او په کې ئې و ګرځولې ، د اوښانو په فرياد کولو شپه په لړزيدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس اسونه دې لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو ، او نهه اوښان ئې سره رابيل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پراو منظر ډير ويرونکې و. بې شميره لاشونه خواره واره پراته و. ډير اوښان مړه شوی و. څو په مرګوني حال کې لاس او پښې وهلې. د خوراکې موادو بوجۍ شکيدلې پرتې وې ، ټول لس واړه آسونه غايب شوی و او هلته کوم ژوندې انسان نه تر سترګو کيده. د کماندو ډله لرې تللې وه ، هغوی ته د سپرلۍ وسايل په لاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډيره ګړندۍ توګه د خپل ښکار تعقيب کولې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ډېرلږي نه و ، د بالیان ذهن لا د پخوا څخه د (موبي) په ښایست ، ځوانۍ او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنګ اوه نورې ښایسته نجونې هم راغلې وې ، هغوی خطر له یاده ویستلی و ، (موبي) به هغه ته بیا بیا ویل چې دومره زیاد تم کیده ښه نه بریښي ، څومره ژر چې کیدای شي تر سمندر پورې د ورسیدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک ګرځي .« نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صلیب دپاینښت له پاره ما استعمالوې .» د بالیان احساسا ت سوکه سوکه را بیدا ریدل « ایا ته غواړې چې زه د صلیب ساتونکې و اوسم.»

« ایا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوې ؟» (موبي) ورته وویل « تا بیا ولې د صلیب سره دوستي کړې ده؟»

« د صلاح الدین ایوبي د حکمرانۍ څخه د ازادۍ په خاطر» بالیان ځواب ورکړ او وئې ویل « «نه دصلیب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان یم ، خو د هر څه دمخه زه یو سوداني هم یم »

«زه تر ټولو دمخه صلیبي یم » (موبي) ورته وویل « عیسائي یم او دهغه وروسته د هغې هیواد لور یم کوم کې چې زیږیدلې یم » (موبي) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې و نیو او ورته ئې وویلې « اسلام خو کوم مذهب نه دې ، په دې خاطر ته خپل هیواد ته په اسلام غوره والې ورکوې. دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر څخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و ښایم ، نوبیا به دې دغه خپل مذهب ،چې ته ئې د خپل سوډانیتوب څخه وروسته ځان پیرو ګڼې، له یاده ووځي.»

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وایم چې خپلې لونې دپردیو سره دشپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د ښنلو عمل ته ثواب وائي ، » بالیان یو ناڅاپه را بیدار شو . او وئې ویلې « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوټلې ، بلکه زما عصمت دې لوټلې دې ، ما ته نه ، بلکه تا له ما څخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

« د یوه مسلمان د ایمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زیات څیز نه دې» نجلۍ ورته وویلې ، « ما ستا عصمت نه دې لوټلې ، بلکه ستا ایمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لویدلې پرزیدلې پریږدم. زه اوس تا د یوې ستړې رڼا په لور بیایم. چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځلیدونکې تر سترګو کیږی.»

زه هغې رڼا ته نه ورځم» بالیان ورته وویل.

«ګوره بالیان !» (موبي) ورته وویل « میړه او بیا جنګی میړه هیڅکله هم د خپلې وعدې او سودا څخه نه په شا کیږي. تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ایمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قیمت درکړې دې. ددومره ورځو را هیسې ستا ونیځه او بې نکاح ښځه یم ، اوس ته ددې سودا څخه په شا نه شې تللای. اوس یوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

«تا ماته هغه ستره رڼا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر څخه اخوا ئې ماته را وښائې.» بالیان وویل « ماته خپل را تلونکې او عاقبت د هیرو په څیر همدا اوس ځلیدونکې په سترګو کیږي.»....(موبي) د څه ویلو هڅه کوله نو بالیان ورته په قهر سره وویل « چپ شه نجلۍ ! صلاح الدین ایوبي زما دښمن کیدای شي خو زه د هغه رسول دښمن کیدای نه شم چې صلاح الدین ایوبي ئې هم په نوم باندې ځان ځاروي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې رسول په نوم باندې مصر او سوډان او هر څه ځاریدو ته تیار یم. د هغې په ستر او پاک نوم باندې زه د صلاح الدین ایوبي ترمخ وسلې اینښولو ته هم تیار یم»

«ما تاته څو ځلې ویلي چې شراب لږ څښه ، »(موبي) ورته وویل « له یوي خوا شراب او له بلې خوا زما د جسم سره ټوله شپه لوبې کول او ویښ پاته کیدل ، ګوره ستا دماغ بلکل بیکاره شوی دې ، تا دا هم هیر کړي دي چې زه ستا ښځه یم.»

«زه د یوي صلیبي فاحشې خاوند کیداي نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو، بوتل ئې را واخست او لرې ئې خطا کړ ، او را پورته شو. خپل ملګري ئې را وبلل ، هغوی هم په یوه منډه راغلل ، هغه ورته وویل «دا نجوني او دا نجلۍ هم ټول ستاسې بندیان دي دوی بیرته قاهرې ته یوځئ ،»

«قاهرې ته !» یوې نجلۍ په حیرانتیا سره ترې وپو ښتل « ته اوس قاهرې ته تلل غواړې ؟»

«هو !» هغه ورته وویل « قاهره ، په دې کې د حیرانیدو څه خبره ده. تر څو پورې به په دغه شګو کې اوړو را اوړو ؟ چیرته به ځو ؟ ولاړ شئ او په آسونو زینونه کښیږدئ او هره نجلۍ د یوه یوه اسپ په شا و تړئ او سفر پیل کړئ »

(۳۱)*****

په دښتو کې د اوښ سفر بې اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوریدل کیږي. خو د اوښ پښې خدای داسې جوړې کړې دي چې ډیر کم اواز هم نه ترې را پورته کیږي ، هغه وخت چې بالیان د (موبي) سره خبرې اړولې را اړولې هغه ته دا احساس هم و نشو چې په یوه اوښ سپور د یوې کوچنۍ شګلنې غونډۍ په سر ولاړ دي او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترګو لاندې ځاري ، دا د صلیبي کماندو د ډلې یو سړې و. ددې ډلې قومندان یو هو ښیار سړې و. هغوی د بالیان د تم ځاي څخه لږ څه اخوا د یره جوړه کړې وه. د هغوی په وهم و ګمان کې هم نه و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه نژدې نیم میل لرې دي. هغه د فوځي پوهې څخه په کار اخستلو سره د شپې درې کسو ته دنده سپارلې وه ، چې هغوی دې په اوښانو سپاره شي او تر لرې لرې پورې دې پهره وکړي. او هر چیرې چې ورته کوم خطر او یا د کار څه خبره پیدا شي نو سمدستي دې دلته خبر راوړي. ددې کار له پاره اوښ موزون ترینه سپرلۍ وه. ځکه چې دهغې د پښو اواز نه وي ، درې واړه سپاره په مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله سیمه د پړاو اچولو او تم کیده له پاره ډیره مناسبه وه. په دې خاطر قومندان فکر کړې و چې کیداي شي دلته بل چا هم تم ځاي جوړ کړي او ډیره ئې اچولې وي.

یو اوښ سپور ته رڼا تر سترګو شوه نو هغه همغه لورې ته ولاړ ، دا یو کوچنې مشال و چې د بالیان په تم ځاي کې روښانه شوی و. اوښ سپور مخته راغې نو د یوې غونډۍ شاته پټ شو. دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په اوښ سپور ترې هرې لورې ته کتلې شول. په دغه تیاره غونې رڼا کې نجونې هغه ته تر سترګو شوې چې د بالیان د فوځي ډلې سره ئې خبرې کولې ، ددوی څخه لږ څه لرې یوه بله نجلۍ د یوه سړې سره په خبرو کې مشغوله ده. او ددوی نه لږ څه اخوا دهغوی اسونه مختبیله شوی و. په دې کې هغه اسونه هم و چې دوی د بندیانو د ساتونکو د وژلو وروسته تر لاسه کړې وو.

صلیبي اوښ سپور خپل اوښ را تاو کړ تر یوه ځایه خو سوکه سوکه ولاړ او بیا ئې اوښ په ځغاسته کړ. د اوښ له پاره نیم میل فاصله هیڅ شي هم نه دې. سپور خپلې ډلې باندې زیرې وکړ، چې ښکار زمونږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدمونو کې دي. قومندان يوه لمحه هم له لاسه ورنکړه ، د اوښ سپور څخه ئي تفصيلات و غوښتل او فوځيانو ته ئي د پيدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوازونو څخه د دښمن د خبريدو خطر را پيښيده ... کله چي دا ډله دباليان تم ځاي ته ورسيده نو هغه وخت باليان حکم کړې و چي يوه نجلۍ د آسونو په شاو باندي وتړئ ، د هغه دوستا ن حيران و او د باليان په لورئي کتل چي هسې نه چي دهغې دماغ خراب شوي وي، هغوی له ده سره خبري پيل کړې او په دې ترتيب وخت له لاسه ووت. باليان په ډيره سخته توګه هغوی قانع کړاي شول ، چي هغه څه چي هغه يې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بيرته قاهرې ته ستنيدو کې عافيت او مصلحت دي.

نجونو په ډيره انديښنه هغه ته کتل ، دباليان خلکو په آسونو باندي زينونه کښيښنول او نجونې ئې و نيولې ، يو ناڅاپه پرې افت را پريوت ، باليان په لوړ اواز سره بيا بيا وويل « مونږ وسله غورځوو ، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بيرته وړو . » هغه دغه يرغل کونکي د سلطان ايوبي مجاهدين ګڼل ، خو يو خنجر دهغه په زړه کې ور کښيبوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملګرو هم د دومره زياتو وګړو د ناڅاپې يرغل دفاع و نه شوه کړاي ، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې يو ځل بيا ازادې شوې وې ، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره يوړې ، هغوی کماندو ډله و پيژندله ، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکې و درول چې د تم ځاي په چاپيريال کې به ګرځيدل را ګرځيدل.

(۳۲)*****

تر اوسه پورې د سلطان ايوبي له اړخه را ليږل شوی سپاره دهغې ځاي څخه ، چې بنديانې نجونې د باليان وګړو دساتونکو څخه ازادې کړې وې ، ډير لرې وو. هغوی د شپې هم مزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقيب کې وخت له لاسه ورکړې ، لاربنود هم ورسره و هغه ته ځاي او لاره په ياد وه ، هغه دا ډله هغه ځاي ته يوړل د کومه څخه چې پرې حمله شوې وه ، يو مشال ئې روښانه کړ ، وئې کتل چي هلته د راښ او دهغې د ملګرو لاشونه پراته دي. دا خيرول شوی او خوړل شوی و . په دې وخت کې دښتي ګيدړانو او نورو حيواناتو د هغوی لاشونه خوړل ، د سپرو په کتلو سره دا خيرونکي و تښتيدل ، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و، ساتونکي خپل قومندان هغه ځاي ته يوړ د کومه ځايه چې هغه دخپلې تيښتې له پاره آس را پرانستې و ، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله ، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترګو کيدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو دشپې له اړخه ددې نښو ليدل او تعقيبول هم ګران کار و. د وخت د ضايع کيدو او د بې لارې کيدو خطر هم و ، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صليبيانو ډله په خپل تم ځاي کې ويښه ناسته وه ، ډير زيات خوښ و ، قومندان پريکړه کړې وه چې د سهار په تياره کې به د روم د بحيرې په لور خوځيږي ، په دغه وخت کې «ميګناناماريوس» وويل چي زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دي تر لاسه شوی ، دصلاح الدين ايوبي وژل خو په خپل ځاي پاته دي ، قومندان ورته وويل چي دا هغه وخت شوني وو چي مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللي وائي ، اوس مونږ د قاهرې څخه ډير لرې يو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

««دا زما دنده ده چې د مرګ پرته ئې بل هیڅ شې نه شې ختمولاې» "میګنانا ماریوس» وویل « ما د صلاح الدین ایوبي د وژلو سوګند پورته کړې ، ماته د بو ملګري او یوي نجلۍ اړتیا ده.»

«دا پریکړه به زه کوم چې مونږ باید څه وکړو » قومندان ورته وویل « ټول باید زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هیچا دحکم تابع نه یم» میګنا ناماریوس ورته وویل» « تاسې ټول د خداې د حکم تابع یاست»

قومندان هغه ته سترګې برګې کړې او په قهر شو ."میګنا ناماریوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وویستله ، خو ملګري ئې تر منځ شول ، (ماریوس) ورته وویل« زه د خدای یو بې لارې انسان یم ، زه د ګناه او بې انصافۍ تر منځ ځوړند یم ، ایا تاسو پو هیږئ چې زه ئې ولې په بندي ځاې کې د دېرش کالو له پاره ورغورځولې وم ؟» پنځه کاله مخته زما یوه خور چې عمر ئې شپاړس کاله و وتښتول شوه ، زه یو غریب انسان یم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترګې پټې کړې وې ،مور مې ړنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زیار او زحمت ویسته ، مزدوري به مې کوله او هغوی مې پالل ، ما په چرچ کې دیسوع مسیح را ځړول شوې بُت څو څو ځلې ماچ کړې او دا مې ترې پو ښتل چې زه ولې غریب یم ؟ ما هیڅکله هم ګناه نه ده کړې ما خپل ټول عمر په رېښتونولۍ او صداقت کې تیر کړې ، زه مزدوري کوم او دخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ ګیډه لا تراوسه پورې هم خالي ده ، زما مور به ولې خداې ړنده پیدا کوله ، ماته یسوع مسیح هیڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پیغله خور و تښتول شوه نو زه چرچ ته ولاړم او د پیغلې مریم څخه مې و پوښتل چې زما د پیغلې خور په پیغلتوب تا ته ولې درد راپیدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداې ظلم او تیرې کړې و چې هغه ته ئې ښایست ورکړې و ، ماته نه یسوع مسیح ددې ځواب راکړاې شو او نه پیغلې مریم په دې هکله څه وویل......»

«یوه ورځ راته د یوه ډیر شتمن سړي نوکر وویل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه یو عیاش انسان دې ، پیغلې نجونې را تښتوي څو ورځې ور سره خپله عیاشي کوي اوبیا ئې له دې ځایه بل چیرته لیږدوی ، خو دا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دسترې رتبې توره ورکړې ، هغه په ګناهونو کې ډوب هم د خدای خوښ دې، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده.....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بیرته و غوښتله ، هغه زه په پورې وهلو او ټیل وهو دخپل محل څخه را وویستم ، زه بیا چرچ ته ولاړم ، دیسوع مسیح د بُت او د پیغلې مریم دعکس تر مخ مې و ژړل ، خداې ته مې ورغږ کړ، ماته هیچا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې یواځې وم ، پادري راغې ،ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وویستم. ،وئې ویل: ددې ځاې څخه دوه عکسونه غلا شوي دي ، ووځه ، اوکه نه پولیسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حیرانتیا سره و پو ښتل « ایا د ا دخداې کور نه دې.؟» هغه ځواب راکړ « ته زما څخه د اجازې پرته دخدائې کور ته څنګه را ننوتې ئې ، که چیرې دګناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله ګنا بیان کړه ، زه به خداې تهووایم چې ستا ګناهونه تاته وبښي ،ته نیغ په نیغه د خداې سره خبرې نه شي کولې ، زه وځه له دې ځایه.... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توګه دخداې له کوره را وویستم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه داسي وختونه او داسي داستانونه بيانول چي په ټولو باندي چپتيا راغلي وه ،د نجونو د سترګو څخه اوښکي رواني شوی ، ددښتي د شپي چپتيا کي ددي خبرو اغېز په ټولو باندي د طلسم او جادو په څير را خپور شوی و .

هغه وويل «ما پادري ، د يسوع مسيح بُت ، د پيغلي مريمي انځور او هغه خداي چي ماته په چرچ کي تر سترګو نه شو ټولو ته د شک په سترګه وکتل او په همدي شک سره د چرچ نه را بيرون شوم. کله چي کورته ولاړم نو ړندي مور مي راڅخه و پوښتل ، چي زما لور دي راوړه او که نه ؟ زما ښځي له ما وپو ښتل ، زما زامنو له ما و پو ښتل ، خو زه د يوه تصوير او بُت په څير چپ ولاړ وم. خو زما په وجود کي يو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسي ګرځيدم را ګرځيدم ، د ماښام په وخت کي مي يو خنجر واخست ، او ددرياب په غاړه باندي زنګيدلي ګرځيدم. شپه تياره شوه او ډير وخت لړي يوي لوري ته ولاړم ،ماته دهغه محل رڼاوي تر سترګو شوی په کوم کي چي زما خور بندی کړل شوی وه ، زه ډير ګړندي ولاړم او ددي محل د شا له لوري په دي محل کي و رننوتم ، زه دومره چالاکه او زيرکه انسان نه وم خو زه چالاکه و ګرځيدم ، کله چي زه د شا ددروازي څخه محل ته ورننوتم نو د محل په يوه کوټه کي شور و غوغا وه ، کيداي شي چي څه خلکو به شراب څښل ، زه په يوه کوټه کي ورننوتم نو يوه نوکر زه و درولم ، ما د هغي په سيني باندي خنجر کښيښود اودخپلي خور نوم مي واخست او تري ومي پو ښتل چي هغه چيري ده ، نوکر زه د دننه پاتخو له لاري پورته پوړ ته يوړم اوپه يوه خونه کي ئي و رداخل کړم او وئي ويل چي دلته ده ، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه ، او خونه خالي وه......

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او يو زيات شمير خلک دننه راغلل ، دهغوی سره توري او ډنډې وي، ما د خوني شيان را پورته کول او دهغوی په لور مي ورويشتل ، ډير شيان مات او وران ويجاړ شول، هغوی زه و نيولم ، وئي وهلم ان تردي چي زه بي هوشه شوم. کله چي زه په هوش کي راغلم ومي کتل چي زه په ځولنو او ځنځيرونو کي تړل شوي يم ، زما پر خلاف دا الزام و چي ما ډاکه اچولي ده ،د پادشاه د يوه درباري کور مي خراب کړي دي او دري کسان مي د وژلو په نيت زخميان کړي هم دي، زما فرياد هيچا وانه وريد . اوماته ئي دېرش کاله د بندي پاته کيدو سزا راکړه او د بندي خاني په دوزخ کي ئي ور واچولم. اوس نژدي پنځه کاله پوره کيږی خو زه انسان نه يم پاته شوی، تاسو د بندي خاني په سختيو نه پوهيږئ ، د ورځي له اړخه درڅخه دحيواناتو په څير کار اخلي او دشپي مو د سپيو په څير په ځنځيرونو تړي ، ماته د امعلوم نه وه چي زما هغه ړنده مور به ژوندۍ هم وي او که مړه شوی به وي ، ماته دخپلي ښځي اوبچيانو په هکله هم مالومات نه و ، زه ئي د يو خطرناک غل په څيرساتلم اوهيڅوک ئي را ته نه را پريښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چي زه به ريښتوني يم که خداي ، ځکه اوريدلي مي وه چي خداي بي ګناه خلکو ته سزا نه ورکوي ، خو زه خداي په کومي ګناه کي را نيولي يم او دا سزا ئي راکړي ده ؟زما بچيانو ته په کومه ګناه سزا ورکول کيږي.... زه پوره پنځه کاله په همدي انديښنو کي ککړ وم، څو ورځي دمخه د فوځ يو څو افسران هلته بندي خاني ته راغلل، هغوی ددي کار له پاره چي اوس مونږ ورته مؤظف شوی يو څه کسانو ته اړتيا وه ، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه ، ځکه چي دا د پادشاهانو نښتي او جنګونه دي ، ما ته ټول پادشاهان يو څير دي خو کله مي چي واوريدل چي څو نجوني د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نوزما په زړه کي زماد خپلي خور غم را تازه شو. مونږ ته ويل شوی و چي مسلمانان دکرکي وړ قوم دي ،ما دا اراده کړي چي زه به عيسائي نجوني د مسلمانانو د بند څخه ازادوم ، نو که چيري خداي ريښتوني وي نو زما خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دهغه ظالم عيسائي د لاسو څخه را ته ازاده کړي. بيا فوځي افسرانو وويل چې د يو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دې نو زه ددې کار په اهميت پوه شوم او خپل ځان مې ورته را مخکښې کړ. خو شرط مې ورته دا کښيښود چې ماته دومره رقم راکړئ چې زه ئي خپلې کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئې هم وويل که چېرې د سمند څخه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې کورنيو ته به دومره زيات رقم ورکړل شي چې دټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کيږي.

هغه دخپلو ملګرو په لور اشاره وکړه او وئې ويل «دا دواړه زما سره په بندي خانې کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندې کړي دي ، له مونږه څخه د سلګونو خبرو پو ښتنه شوی ده خو مونږ دې واړو هغوی ته ډاډ ورکړې دې چې مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقيقت کې دخپلې کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلې دې د بندي خانې څخه د وتلو تر مخه يو پادري مونږته وويل ، چې د مسلمانانو عامه وژنه د ټولو ګناهونو د بښلو سبب کيږي. او د مسلمانانو د بند څخه د عيسائي نجونو ازادول خو تاسو نيغ جنت ته بيائي .ما د پادري څخه و پو ښتل ، چې خداي چېرې دي ؟ هغه چې کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ ور نه و.ما په صليب باندې لاس کښيښود او سوګند مې ياد کړ ، مونږ ئې بهر را وويستو ، زه ئي خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډير ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته د خپل سوګند تر سره کول اړين بريښي ، زه غواړم ووينم چې زما خداي چېرې دې ، ايا د يوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداي را ته تر سترګو شي.»

«ته ليوني ئي ، ليوني !»قومندان ورته وويل «تا چې څومره خبرې و کړې ماته په هغې کې د عقل لږ څه بوي هم نه راځي»

«هغه ډيرې ښې خبرې وکړې» دهغه يو ملګري وويل ، « زه به له هغه سره يوځاې کيږم»

«ماته اوس د يوې نجلۍ اړتيا ده» "ميګنا ناماريوس» دنجونو په لور وکتل او وئې ويل « زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل يم، زه د نجلۍ پرته تر صلاح الدين ايوبي پورې نه شم رسيدلې ، د هغه وخته چې زه دلته راغلي يم په همدې فکر کې ډوب يم چې زه به دصلاح الدين ايوبي سره څنګه په يوه ځانته ځاې کې ووينم.»

(موبي) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئي خپل هوډ و ښوده. او وئې ويل « زه له ده سره تللو ته تياره يم»

«مونږ خو تاسو په ډيره ستونزمنه توګه دهغوی څخه ازاد کړې ياست (موبي) !» قومندان ورته وويل « زه تاسې ته د داسې خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاې.»

« ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل راپه غاړه دې،قومندان صيب ! (موبي) ورته وويل « زه د صلاح الدين ايوبي دخوب خوني ته په اسانۍ سره ور ننوتلې شم ، ماته معلوم دې چې د يوه مسلمان رتبه چې څومره لوړه وي همغوره ډيرهغوی د ښکلو نجونوليواله او زړه بايليدونکې اوسي ، صلاح الدين ايوبي ته به دا احساس هم و نه شي چې هغه په خپل ژوند کې اخري نجلۍ ويني.»

د ډير زيات بحث او تکرار نه وروسته "ميګنا ناماريوس» د خپل يو ملګري او (موبي) سره يوځاې د خپلې ډلي رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوې وکړې او خداي پاماني ئي ورته وويله. هغوی دوه اوښان له ځانه سره واخستل ، په يوه ئې (موبي) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سږي کيناستل. دهغې سره دمصر سګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وي او طلائي اشرفۍ هم. دوارو سرو چوغې واغوستې ، په دې وخت کې د "میګنا ناماریوس» ږیره هم را اوږده شوې وه ، دهغه د مخ رنګ هم په بندي خانې کې د سختیو له لاسه ایتالیائې نه و پاته شوی ، دهغه په رنګ کې توروالې را ښکاره شوی و، په دې اساس پرهغې دا شک نه کیده چې دا اروپائې دې ، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالي ورکړي و خو یو څنډ ترمخه وه چې علاج ئې نه پیدا کیده ، او هغه دا چې (ماریوس) ته د ایتالیې ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (موبي) د مصریانو په ژبه خبرې کولې ، هغه بل سړی چې له دوی سره یوځای تللی و هم دمصریانو په ژبه بلد نه و. دوی غوښتل ددې څنډ د لرې کولو کومه لاره پیدا کړي ،

هغوی یواځې یوه شپه دمخه روان شوي و ، (موبي) د لارې په ښکته پورته ښه پو هیده ، ځکه هغه د قاهرې څخه راغلې وه. (ماریوس) پر هغې باندې هم یو چوغه ورواچوله ، او دهغې سر ئې د لوپټې په څیر په یوه څادر کې پټ کړ.

*****(۳۳)

د سهار په روښنائې کې د سلطان ایوبي د سپرو هغه ډله چې د تعقیب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په نښه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه ، دلته د ډیرو آسونو د پښو نښې لیدل کیدې چې پټیدای نه شوی ، د سهار څخه د مخه د صلیبیانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول ، د هغوی تګ ډیر ګړندي و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کیدونکې و. ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلاې خو صلیبیانو خپل سفر جاري و ساته ، هغوی غوښتل چې په نیمه شپه کې پړاو وکړي خو هغوی په ډیره بیړه کې وو.

صلیبیان چې په نیمه شپه په کوم ځای کې تم شوي و د سهار د لکیرو د را ښکاریدو سره سم بیا و خوځیدل ، خو دهغوی تعقیب کونکې ډله د سهار په پوره روښنائې کې د هغوی پسې و خوځیده.

"میګنانا ماریوس» د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوښانو سفر پیل کړې و ځکه اوښان د لوږې او تندې دومره پرواه نه کوي ، د تم کیدو پرته د آسپ نه زیات سفر کوي ، په دې خاطر (ماریوس) او دهغې ډله په ګړندۍ توګه خپله هدف ته ورنژدې کیدل.

تر اوسه پورې د لمر پریوتو ته لا ډیر وخت و چې هغوی ته دانسانانو لاشونه ترسترګو شول ، دعلي بن سفیان نائب د بالیان لاش و پیژانده ، دهغه څهره سلامته وه ، دهغې سره نژدې دهغې د شپږو نورو ملګرو لاشونه پراته و ، د ټولو څخه کارغانو او حیواناتو غوښې شکولې وې ، سپاره حیران وول چې دا څنګه خبره ده ؟ د وینې څخه معلومیده چې ددوی د مړینې څخه ډیر وخت نه دې تیر شوی. که چیرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوي واې نو د وینې نښه به ئې هم نه واې پاته ، یواځې هډوکي به وو. دا یوه معمه وه ، چې هیڅوک ئې په حل نه پوهیدل. ددې ځای څخه بیا د اسونو د پښو نښې را پیدا شوې سورو خپل اسونو ورو ځغلول ، تر نیم میله پورې ولاړل ، نو د اوښانو دپښو نښې هم ترسترګو شوې ، هغوی همدا سې مخته ولاړل ، د لمر د پریوتو سره بیا هم هغوی دمه ونه کړه ، اوس نو د خاورو د غونډیو لوړه ژوره سیمه پیل شوه. چې په دې کې یوه لاره د یوه سُرنګ څخه تیریده ، ددې پرته بله دتللو لار نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلیبیان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحیرې په لور روان و .د غونډیو سیمه تر ډېره ځایه پورې خپره وه . دهغې ځاې څخه د وتلو وروسته تعقیب کونکي و دریدل ځکه چې مخته ورته پراخه شګلوړه میدان پروت و.

کله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وویل چې د سمندر هوا راولګیده ، سمندر هم دومره لرې نه و خو صلیبیان نه تر سترګو کیدل ، په یوه ځاې کې د خوراک څښاک د پاته شونو څخه دا انګیرل کیده چې دلته دشپې یو شمیر خلک تم شوی دي ، اسونه ئې هم همدلته تړلي دي ، بیا نو دا اسونه له هغه ځایه څخه روان شول ، د ځمکې په کتلو سره تعاقب کونکو خپل آسونه په ځغاسته کړل ، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته ، آسونو ته ئې په یوه ځاې کې ارام ورکړ. اوبه ئې ورکړې او بیا روان شول ، د سمندر هوا هم تیزه شوې وه چې په هغې کې د سمندر بوي صاف محسو سیده ، بیا د ساحل غونډۍ تر سترګو شوې ، ځمکې دا ویل چې آسونه لږ مخته روان دي چې شمیره ئې نه معلومیږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې کیدې ، تعاقب کو نکو ته په یوه غونډۍ باندې دوه کسان تر سترګو شول ، هغوی همدې لورې ته راکتل ، هغوی په تیزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول ، آسپونه نور هم تیز شول ، کله چې د غونډیو په لور ورنژدې شو نو آسونه ئې و درول ، ځکه چې دلته د څو لارو څخه د غونډیو شاته تګ کیداې شو. یو کس ئې په یوې غونډۍ و خیژاوه تر څو مخته ووینې ، هغه سړي د آسپه را ښکته شو او منډه ئې کړه او په یوې غونډۍ باندې ور پورته شو. د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بیا ئې بلې لورې ته او بیرته را غې ، هغه دهماغه ځاې څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پیدل راشئ ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاې ته ورساوه ، تر ټولو دمخه دعلي بن سفیان نائب پورته وخوت ، هغه وکتل او بیرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملګري ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځاېو کې ئې ځاې په ځاې کړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنیدو اوازونه را تلل ، صلیبیانو هملته شتون درلود.دا هغه ځاې و چې هلته سمندر غونډۍ پرې کړې وې او په هغو کې دننه را ننوتي و. دوی خپلې کشتۍ هملته تړلي وې ، هغوی د آسونو څخه ښکته شول اوپه کشتۍ کې سپریدل ، کشتۍ ډېره ستره وه نجونې په کشتۍ کې ورختلي وې ، آسونه ئې پرې ایښي و ، یو ناځاپه پرې د غشو باران جوړ شو . دوی نه غوښتل ټول هلاک کړې ، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندي و نیسي ، ډیروپه کشتۍ کې ځانونه ورواچول او کشتۍ په چپو کې ور وخوځیده ، هغوی چې ترشا پاته و د غشو نښې و ګرځیدل، هغوی د کشتۍ خلکو ته ډیر ننګ ورکړ او د خپلې مرستې له پاره ئې راوبلل ، خو هغوی تم نه شول ، هلته سمندر ډیر ژور و ، کشتۍ په ډېره سوکه توګه تګ کاوه ، هلته په یوې اشارې سره غشې ویشتونکو په کشتۍ باندې غشې ور ویشتل ، د سمندر د چپو خوځښت و درید . او پرې د غشو دویم باران او بیا دریم باران پیل شو ،غشې د لاشونو سره ورننبتل. اوس نو په هغوی کې هیڅ یو ژوندي نه و پاته ، کشتۍ هملته په سمندر کې په ګډا پیل وکړ ، د سمندر څپې به د ساحل په لور راتللې ،او د غونډیو سره به ئې د ټکر وروسته بیرته په شا تګ کاوه ، لږه شیبه وروسته کشتۍ بیرته ساحل ته را ورسیدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او کشتۍ ئې را ونیوله ، وئې کتل چې هلته یوا ځې لاشونه دي ، نجونې هم له منځه تللي او ان تردې چې په ځینو دوه دوه غشې لګیدلي دي.

کشتۍ ئې هملته بیرته وتړله ، او د سپرو مجاهدینو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه. پنډغالي یې هم دومره لرې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳۴)*****

”میګنا ناماریوس» قاهرې ته په رسیدو سره په یوه سراې کې ځانته تم ځاې و نیو .ددې سراې یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه ئې د امراو او لوړې رتبې دمسافرو له پاره ځانګړې شوی وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلاې شول. د هغوی له پاره شراب او نڅیدونکې هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانګړې برخه کې پاته شو . هغه (موبي) خپل ښځه ور وپیژنده ، اوخپل ملګرې ئې خپل باورې ملازم و ښود. د (موبي) ښکلا او ښایست د سراې په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او دبدبه پیدا کړه .ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې ښایسته او ځوانه ښځه به د کوم ښه شتمن سړې وي ! د سراې خاوندانو به دهغوی ځانګړې پاملرنه کوله ، (موبي) هم خپل ځان مسلمان ګاڼه اود صلاح الدین ایوبي دکور او دفتر په هکله ئې مالومات را ټول، دا ئې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبي سوډانیانو ته معافي کړې ده. او سوډاني فوځ ئې له منځه وړې دې . هغې ته دامالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ دسالارانو او قومندانانو حرم سرایونه ئې خالي کړې دي او دا هم چې هغوی ته ئې کر کیلي له پاره زراعتي ځمکې ورکړې دي.

دا د(ماریوس) یا ډیر زیات جرأت و او یا د هغې ډیر زیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده ،خو بیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلې و . هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او دهغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه تر لاسه کړې. هغه په ذهني توګه یو ناروغه انسان و خو بیاهم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هڅه کوله چې دهغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاګل او احمق ئې ، تا چې څومره خبرې کړې دي په هغوکې ماته د عقل لږ څه بوي هم نه راځي ، ښکاره ده چې (ماریوس) پاګل هم و .

دا یو تاریخي حقیقت دې چې د سترو خلکو وژونکې په عمومی توګه پاګل ډوله انسانان اوسي ، که چیرې پاګل او احمق نه وي نو بیا ئې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیي ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و ، دهغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار ئې هم ورکاوه. اوهغه وه (موبي). (موبي) نه یواځې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او دهغې هغه نورو مړو شوو نجونو ته د مصري او عربي مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې ، د هغوی تهذیب او تمدن ، او د نورو ټولنیزو ښکته پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوی وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحیاتو څخه هم خبرې وي ، په اداکارۍ کې ئې هم پوره پوهه درلوده اوتر ټولو سترښه والې ئې دا و چې هغوی نارینه په ګوتو نڅول او د اړتیاو په وخت کې ئې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وي.

دا خو هیڅوک نه شي ویلاې ، چې په بنده خونه کې (موبي) ، دهغوی ملګري او (ماریوس) څه خبرې کولې اوڅه ډول پلان ئې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې تر لاسه کیږي چې دوه درې ورځې په سراې کې د اوسیدو وروسته ”میګنا ناماریوس» بهر راووت نو دهغې ږیره توره سپنه وه اودهغې رنګ د سوډانیانو په څیر توروالې درلود ، چې هیڅ ډول مصنوعیت په کې نه تر سترګو کیده ، هغه یوه مامولي چوغه وا غوسته او په سرئې یو مامولي رومال او لونګۍ و تړله ، (موبي) هم د سرنه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه ، دهغې پر مخ باندې یو باریکه نقاب داسې را ځوړل شوی و چې شونډې او زنه ئې پټوله ، خو تندې او مخ ئې لوڅ ول ، دهغې په تندې باندې تور وریښمېن ویښتان را پراته و ، دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري په معمولي لبا س کې و اوداسې ترې معلومیده چې ریښتیائې هم نوکر دي. دسراي نه بهر دوه د ډیر ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه دسراې خاوندانوو (ماریوس) ته د کرائې په مقابل کې را غوښتي و. څکه هغه ویلي و چې هغه د خپلې ښځې سره د سیل کولو په لور درومي. (ماریوس) او(موبې) دواړه په اسونو سپاره شول اوکله چې اسونه روان شول نو دهغوی ملګري دنوکرانو په څیر ورپسې وروسته وروسته منډې وهلې.

صلاح الدین ایوبي خپل ټول نائبین کنبینولي و او د سوډانیانو په اړوند ئي احکام ورکول ، هغه غوښتل دا کار ډیر ژر پائې ته ورسیږي ، څکه هغه پریکړه کړې وه چې د سلطان زنګي له اړخه را استولي فوځونه ، د مصر د نوي فوځ او وفاداره سوډانیانو سره یوځاې کړي او یو نوي فوځ ترې جوړ او په بیت المقدس باندې ئې د یرغل له پاره چمتو کړي، د روم د بحیرې د ماتې وروسته ، په داسې حال کې چې سلطان زنګي فرینګو ته د هغه په هیودا کې هم ماتې ورکړې وه ، تر یوه اوږده وخته پورې صلیبیانو ته د بیرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړیدو تر مخه سلطان ایوبي بیت المقدس په خپلو لاسو کې د را وړلو پروګرام درلود ، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانیان د ځمکو په کرکیله کې مشغول کړي او دبیا بغاوت خطر دتل له پاره له منځه یوسي.

دنوي فوځ منظمول او د زړګونو سوډانیانو دځمکو په ابادېو کې مشغولول څه اسانه کارنه و ، په دې دواړو کارونو کې ډیره ویره وه ، څکه د سلطان ایوبي په فوځ او انتظامیه کې داسې ستر افسران موجودوو چې هغوی سلطان ایوبي د مصر د واکمن په څیر د لیدلو زغم نه درلود ، د سوډانیانو د فوځ په ماتیدو سره هم دسلطان ایوبي پر خلاف دا ویره را پیدا کول کیده ،څکه د هغې فوځ یو څو اعلی منصبداران لا تر اوسه هم ژوندي و. هغوی د سلطان اطاعت منلې و خو دعلی بن سفیان انټلیجنس ښوول چې د بغاوت ایرې لا تر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لري.

د جاسوسي شبکو را پوردا هم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و هَمّ ئې چې د صلیبیانو دماتې او شکست په هکله کاوه، څکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صلیبیانو څخه مرسته غوښتل کیداې شو او داسې فوځي افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتې او دهغوی په له منځه وړلو ډیر خواشیني و څکه هغوی په دې هیله ناست وو چې سلطان ایوبي به ډیر ژر یا ووژل شي اویا به و تښتي. او ځواک به بیرته دوی ته تر لاسه شي. دا د ایمان پلورونکو ډله وه ، خو دسلطان ایوبي ایمان ټینګ و ، هغه د مخالفینو څخه خبرو خو بیا ئې هم د هغوی پر خلاف ّهیڅ ډول قدم وا نه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ ، میني اوخلوص نه کار اخست ، په هیڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف یوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته ویناکوله نو داسې الفاظ به ئې هیڅکله هم نه کارول «چې زه به خپلو مخالفینو ته ددې مخالفت خوند و ښایم اویا..... ، » کله ئې ګواښونکې او یا طنزیه الفا ظ هم نه دې اسعمال کړي ، البته داسې الفاظ به ئې ډیر له خولې را وتل لکه « چې که چیرې کوم ملګرې د ایمان دخرڅلاو په حال کې ووینئ نو د هغه مخه و نیسئ ، او هغه ته را په یادکړئ چې هغه مسلمان دي او دهغه سره د مسلمانانو په څیر سلوک وکړئ تر څو ددښمن د اغیز څخه ازاد واوسي ،» خو په پټه به ئې ځان د مخالفینو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډیرې زیاتې مصروفی وې او سلطان ایوبي ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤليتونه نور هم زيات شوي و. د ساتونکو او اوبن وړونکو د عامي وژنې خبر هم قاهرې ته را رسيدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجوني هم په کې وي دناما لومو وګړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوی وي ، دې دوو پيښو دا ډاګيزه کړې وه چې په هيواد کې صليبي جاسوسان او غلچکي يرغل کونکي شتون لري ، او دا هم را څرګندېده چې هغوی ته ددې ځاى د اوسيدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دي. خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلې چې غلچکي يرغلکونکي او نجونې په هماغه وخت کې له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوريدل او د سمندر اخوا تګ ته ئې ځان جوړاوه ، د يرغل کونکو د يرغل د مخنيوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سيمه کې د ګشت له پاره تير ما ښام استولې وې او د اينټيلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ايوبي لږ څه انديښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلې و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټينګښت او پراختيا له پاره څه څه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړي و خو دهغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې دهغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته انديښنه وه چې د مسلمانان توره د مسلمان په څټ سپره وه. دايمان پلورنکو ليلام لګيدلې دي ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله ترې جوړه شوې ، ښځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دي ، سلطان ايوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې دهغه د وژلو سازشونه کيږي خوهيڅکله ئې هم په دې هکله انديښنه ونه ښوله ، ويل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دي ، دهغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بيکاره ثابت شي نو ما به هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه د ساتنې دومره فکر نه کاوه ، دا خو دهغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندويانو کړنلاره وه چې دهغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انټيليجنس وګړې موجود و. اوپخپله علي بن سفيان هم په دې هکله ډير سخت متوجه و. او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ايوبي که پيغمبر نه ګانه نو خپل پير او مرشد خو ئې ضرور ګانه.

په دې ورځ سلطان ايوبي خپلو معاونينو ته احکامات او لارښوونې ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دريدل د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه "ميګنا ناماريوس» او (موبي) وو. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قيضې د هغوی هغه ملګري و نيولې ، (موبي) قومندان ته وويلې چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ايوبي سره ووينې ، قومندان د (ماريوس) سره خبرې وکړې او د ليدنې کتنې د سبب له پاره ئې ترې وپوښتل ، (ماريوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې دهغې خبره اوريدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهيده ، (موبي) هم خپل نوم يو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وويلې چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا ګونګې دي او کوڼ هم..... د ليدنې کتنې دموخې په هکله به مونږ سلطان يا بل کوم ستر افسر ته وواېو.»

علي بن سفيان بهر ګرځيده ، هغه (ماريوس) او (موبي) و کتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام عليکم وويل ، نو (موبي) ورته وعليکم السلام ووايه ، قومندان هغه ته وويل چې دوی غواړې د سلطان سره ووينې ، علي بن سفيان د (ماريوس) څخه د ليدنې کتنې د علت په اړوند و پوښتل نو (موبي) ورته وويل چې دا زما پلار دي ، کوڼ او ګونګ دي ، علي بن سفيان ورته وويل چې سلطان خو اوس ډير زيات مصروف دي ، کله چې فارغه شي نو د ليدنې وخت به ترې واخستل شي ، هغه ورته وويل « که تاسې د ليدنې موخې را ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواياست کيداې شي چې ستاسې کار د سلطان سره د ليدنې پرته تر سره شي ، سلطان د وړو وړو شکايتونو له پاره وخت نه شي ويستلاې ، اړونده څانګه پخپله شکايت اوري او رفع کوي ئې..»

«ايا سلطان ايوبي د اسلام د يوې مظلومې لور د فرياد د اوريدو له پاره هم وخت نه شي ويستلاې ؟» (موبي) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ويل غواړم نو زه به ئې همغه ته وايم.»

«ماته د ويلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ کتلې » علي بن سفيان ورته وويل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فرياد ور ورسوم ، که هغه اړين وګڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفيان هغوى دواړه دننه خپلې دکار خونې ته يوړل.

(موبي) د شمالي سيمو د يوه کلي نوم واخست او وئې ويل « دوه کاله کيږي چې سوډاني فوځ دهغه ځايه څخه تير شوى دې ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دکتلو له پاره بيرون را وتلې وم ، يو قومندان خپل آسپ را وګرځاوه او راغې او زما د نوم پوښتنه ئې وکړه ، کله چې ما ورته خپل نوم و ښود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لږ اخوا کړ او په غوږ کې ئې ورته څه وويل ، يو چا قومندان ته وويل چې دا ګونګې او کوڼ هم دې ، قومندان چغې کړې ، د ماښام وروسته څلور کسه سوډاني فوځيان زمونږ کورته راغلل، او زه ئې په زور سره پورته کړم او قومندان ته ئې ور حواله کړم. دهغه قومندان نوم باليان دې ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم او په خپل حرم کې ئې و ساتلم ، دهغې سره څلور نورې نجونې هم وې ما هغه ته وويل چې له ما سره واده وکړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه کړې وم. دوه کاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، کله چې سوډاني فوځ بغاوت وکړ نو باليان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او که مړ. ستاسې فوځ دهغې کورته راغې او وئې ويل چې تاسې ټولې نجونې ازادې ياست.....

زه خپل کور ته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چا سره واده کړي نو ټولو زما د واده څخه انکار وکړ. ويل ئې چې دا دحرم څنډل شوى وينځه ده ، هلته د خلکو تر منځ زما ژوند ستونزمن شوى دې ، مونږ په سراې کې اوسو ، اوريدلي مې دي چې سلطان سوډانيانو ته زمکې اوکورونه ورکوي ، زه اوس د باليان وينځه او يا ښځه ،هر څه مي چې ګڼئ ، راغلي يم چې ماته هم ځمکه اوکور را کړئ تر څو زه د هغې ځاې څخه کوچ وکړم او دلته ميشت شم او که نه زه به ځان ووژنم اويا به له کوره و تښتم او د فاحشو په ډله کې به ورګډه شم.»

« که چېرې تاسې ته ځمکه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نو بيا تاسې د سلطان د کتلو څه اړتيا لرئ.؟»علي بن سفيان ورنه وپوښتل.

«هو !» (موبي) ورته وويل «بيا به هم د کتلو اړتيا وي ، دې ته تاسو عقيدت او احترام هم ويلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووايم چې دهغې په سلطنت کې ښځه د لوبو يوه اله ګرځيدلې ده ، د شتمنو او حاکمانو په کورنيو کې دواده رواج له منځه تللې دې ، د خداې له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وکړئ اوخوندي ئې کړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سکون پيدا شي.»

(ماريوس) ددې ټولو خبرو په جريان کې داسې چپ ناست ولکه دهغې په غوږو چې هيڅ خبره نه وي لګيدلې. علي بن سفيان (موبي) ته وويل چې سلطان په يوې غونډه کې ناست دې د هغې غونډې دخلاصيدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وکړو. هغه د ډير څنډ وروسته راغې او وئې ويل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورځي. هغه د سلطان ايوبي کمرې ته ورغې او د لږ څه څنډ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغي او (موبي) ته ئي وويل چي خپل پلار دي د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبي کمره ورو ښووله ، کمري ته د ورننوتلو تر مخه دواړو بهر لوري ته وکتل ، هغوی غوښتل چي د سلطان ايوبي د وژلو وروسته د تيښتي او وتلو لاره په نښه کړي.

*****(۳۵)

په کمره کي سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه کښينول ، او د(موبي) څخه ئي و پوښتل ، « ايا ستاپلار د موره ګونګي او کوڼ پيدا شوی دي ؟»

«هو درونده سلطانه !»(موبي) ځواب ورکړ ، « دا دهغي پيدايشي عيب دي» سلطان ايوبي کينه ناست ، هغه په کمره کي ګرځيده را ګرځيده ، او وئي ويل « ما ستاسي غوښتنه اوشکايت واورید ، زه له تاسي سره پوره همدردي لرم ، زه به تاسي ته هم همدلته ځمکه درکړم او کور به هم درته جوړ کړم ، ما اوريدلي دي چي تاسي ماته نور هم څه ويل غواړئ»

«ستا بخت دي الله نور هم ستر کړي !»(موبي) ورته وويل « تا ته به ويل شوی وي چي له ماسره هيڅوک هم واده کولو ته تيار نه دي ، خلک ماته د حرم وينځه ،فاحشه او بد چلنه ښځه وائي، او زما پلار ته وايي چي هغه خپله لور پلورلي ده. ته خو به ماته ځمکه او کور را کړي خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چي زما د عزت ساتوندوی وي....» او بيائي په ماته ژبه زياته کړه « زه دداسي خبري کولو جرأت نه شم کولي خو دخپلي مور غوښتنه تاسي ته وړاندي کوم چي که چيري ته ما له ځانه سره نه شي واده کولي نو په خپل حرم کي مي له ځانه سره و ساته. ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وګوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم.؟» ددي خبري کولو سره هغي د (ماريوس) په اوږه لاس کښيښود اوبل لاس ئي په خپلي سيني باندي او د سلطان ايوبي په لور ئي اشاره وکړه ، دا اشاره د مخکي څخه پلان شوی وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه کړه او د سلطان ايوبي په لور ئي ور اوږده کړه او بيا ئي د (موبي) لاس و نيوه د سلطان ايوبي په لور ئي ور وغځاوه لکه چي دي وائي چي زما لوره قبوله کړه.

«نجلۍ ! زه حرم سراي نه لرم » سلطان ايوبي ورته وويل « زه ددي هيواد څخه حرم سرايونه، قحبه ځايونه او شراب ختمول غواړم ، » د خبرو کولو په وخت کي هغه د خپل جيب څخه يوه سکه را وويسته او په لاسو کي ئي پورته پورته کوله ، هغه وويل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونکي واوسم ، » ددي خبري په ويلو سره هغه ددواړه تر شا ولاړ. او سکه ئي لاندي و غورځوله ، کله چي د ټنګ اواز راغي نو (ماريوس) يو ناڅاپه شاته وکتل ، اوبيا ئي سمدستي خپل مخ بيرته راواړاوه.

صلاح الدين ايوبي په ډيره ګړندۍ توګه خپل يو فټ اوږود خنجر د خپل ملابند څخه راوويست او د دهغي څوکه ئي د (ماريوس) په غاړه کښيښوده او (موبي) ته ئي وويل « دا سړي زما په ژبه نه پو هيږي ، ده ته ووايه چي خپله وسله له لاسه وغورځوي ، که لږڅه ځنډ ئي هم وکړ نو بيا به له دي ځايه ستاسي ددواړو لاشونه پورته کيږي.»

د(موبي) سترګي د حيرانتيا او ويري څخه واځي شوی ، هغي په پوره اداکارۍ سره هڅه وکړه چي ووائي چي زما د پلار په ويرولو او ګواښولو غواړي پر ما باندي قبضه وکړي ؟ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندي کړي دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ور کلکه کړه ، هغه وویل ،«ایا تا دومره زړ ددې ځای د خلکو ژبه زده کړه ؟... ده ته وواېه چې خپله وسله سمدستې د لاسه و غورځوي.»

(موبي) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې چُوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږدوالي هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې دغاړې څخه لرې کړ او وئې ویل «پاته نورې نجونې چیرې دي ؟»

«تا زما په پیژندګلوي کې غلطي کړې ده ، » (موبي) په لړزیدلي اواز وویل « زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته دکومو شپږو نجونو خبره کوې ؟»

ماته خداې سترګې را کړې دي» سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خدای را ته ذهن هم راکړې چې په کې هغه مخونه عکاسي کیږی چې یو ځل مې کتلي وي. ستا مخ چې اوس په نیمائي نقاب کې پټ دې ما مخته هم کتلي و.....ته او ستا دغې ملګرې ته خدای داسې ناقصه ذهن ورکړې دې چې دکوم کار له پاره چې تاسې راغلي یاست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراې کې تاسې دواړه د ښځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار و ګرځیدئ ، خو تاسو هیڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملګرې بهر د آسپونو سره ولاړ دې هغه ستاسې نوکر نه دې ، هغه مو نیولې دې.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبي) ویلي و چې هغوی په سراې کې اوسیږي. هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کښینول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراې په لورې ولاړ، د سراې خاوندانو ته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو ښځه او میړه دې او یو نوکر هم ورسره دې . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولي دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بُرکه شکله چوغه او پنې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی ښځه او میړه دي ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او د هغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ. دهغې څخه ئې څو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو. علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توګه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه د هغوی آسونه هم کتلي و ، چې د ښه نسل تیز ځغاستي اسونه وو . د سراې د خاوندانو څخه ئې دهغوی د اسونو په هکله هم و پو ښتل نو هغوی ورته وویل چې درې واړه مسافرین په اوښانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراې خاوندانو دا هم ویلي و چې دنجلۍ خاوند ګونګې دې اونوکر ئې هم ګونګې معلومیږي. هغوی د هیچا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل.

علي بن سفیان بیرته راغي او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغي هغه ته ئې ددوی په هکله خبرورکړ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراې دخاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کښیښود ، د هغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوی و هغه ئې هم ورته ورو ښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلی دي. غواړي له تاسره په یواځې ځان ووینې ، هغوی به دا پلان جوړ کړې وي چې تا ووژني او بیرته و تښتي ، تر څو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کیږي دوی به دهمدې تیزځغاستي اسونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته د سيمې څخه ځانونه ويستلي او د نباره به لرې تللي وي ، او دا هم کيداې شي چې دا خلک تا ددومره ښايسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځاې کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړې وي.

سلطان ايوبي په فکر کې ډوب شوى و ، وئې ويل « هغوى مه نيسئ ، ترمائي يوځل را ورسوئ»

علي بن سفيان هغوى دننه ور وليږل او په خپله د سلطان د دروازې تر څنګ و دريد ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وويل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره يو ځاې تبيله کړئ ، زينونه ئې را ښکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړي تر نظارت لاندې و نيسئ . تالاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلئ»

دا احکام پلې کړل شول واو د"ميګنانا ماريوس» ملګرې و نيول شو .دهغه څخه يو خنجر تر لاسه شو او دهغوى آسونه هم ظبط کړل شو.

اوکله ئې چې هغوى د سلطان ايوبي کمرې ته ور ننويستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دبوې سکې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کونړ نه دې ځکه هغه د سکې په اواز باندې سمدستې تر شا کتلې و.

صلاح الدين ايوبي نجلۍ ته وويلې « چې دې ته ووايه چې زما روح د صليبيانو دخداې په لاسو کې نه دې ، زما دخپل اللهؐ په لاسو کې دې.»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماريوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وويل ، (موبي) سلطان ايوبي ته وويل چې «دا وائي چې ايا ستا خداى څه بل څوک دې ؟ او ايا مسلمانان هم خداى مني ؟»

«دې ته ووايه چې مسلمانان پر هغه خداى عقيده او باور لرې چې ريښتوني دې او دريښتوني عقيدې خلک خوښوي» سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلې ياست؟... زما رب ! که چېرې ستاسې خداى ريښتوني واې نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم.زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې راکړ» هغه د کومه ځاېه يوه توره راوويستله ، اوخو نور شيان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شيان ستاسې دې ، دا ستاسو سره يو ځاې د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلې دې ، ليکن ستاسو څخه مخته ماته رارسيدلې دې ،»

(ماريوس) د حيرانتيا څخه پورته شو ، دهغې سترګې د حيرانتيا نه بوتې را وتلې وې ، څومره خبرې چې کيدې د (موبي) له لارې کيدلې ، (ماريوس) په خبرو پيل وکړ خو يواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پو هيده ،د خداې په اړوند دخبرو اوريدو سره هغه وويل «دا سړې د ريښتوني عقيدې خاوند بريښې ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دې.دې ته ووايه ستا په سينه کې يو خداې دې هغه ماته را وښيه ، زه غواړم هغه خداى ووينم کوم چې ده ته داښولې چې دا خلک ستا د وژلو په نيت راغلي دې.»

دسلطان ايوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلې نو دواړه ئې جلادانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوى ښکاري ، که چېرې دا پاګل نه وي نو په ذهنى توګه خو ضرورلارورکې دې. هماغه و چې د هغوى سره ئې دوستانه خبرې پيل کړې. په همدې وخت کې علي بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیان هم را ننوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خیریت و پوښتي ، سلطان ورته په خندا کې وویل چې «هر څه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفیان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بیرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وویل « مخکې له دې چې سلطان زما سر له تني پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوندد قصې کولومهلت راکړل شي .» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چې خو شپې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندان ته په هغه دښته کې اورولې وه ، ټکې په ټکې ئې همغه سلطان ایوبي ته واوروله ، اوس نو هغه په صلیب د عیسي د راځوړند شوی بُت ، د پیغلې مریم د انځور ، او د پادریانو د هغه خداې نه چې دپادریانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کیداې ، نوره هم په ډیره کلکه توګه بیزاري ښکاره کړه ، اووئې ویل « د مړینې تر مخه ماته د خداې یو څرک یوځل را وښایاست، زما خدا ې زما کوچنیان د لوږې ووژل ، زما مور ئې رنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابي وحشیانو په بندي ځاې کې ور اچولې ده ، او زه ئې دېرش کاله په بندي خانه کې ور و غورځولم.زه چې دهغې ځاې څخه راووتلم نو د مرګ په خوله کې را پریوتم.

« سلطانه ! زما ژوند ستا په لاسو کې دې.ماته هغه ریښتوني خداې را و ښایاست ، زه به هغه ته فریاد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دې» سلطان ایوبي ورته وویل « زما دخداې په لاس کې دې ، که چېرې زما په لاسو کې واې، نو تر اوسه به تاسې زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تاته هغه ریښتوني خداې در و ښایم چې ستا د سر د پرې کولو څخه ما منه کوي. خو تاته به په هغه ریښتوني خداې باندې عقیده پیدا کول وي.او که نه خداې به ستا فریاد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومې » سلطان ایوبي د هغې خنجر هغه ته بیرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نیوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ایوبي په ملا ئې سترګې ولګیدې ، پورته شو اودسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ایوبي د جلالي شخصیت اغېز و یا د سلطان د سترګو ځلیدا وه چې هغه ته ئې ریښتوني خداې تر سترګو کړ.دهغه لاس و رپیده هغه خپل خنجر دسلطان ایوبي په قدمونو کې کېښېښود ، په د واړو زنګونو کښیناست اودسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې و ژړل ، (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې یا خو دا پخپله خداې دې او یا داچې خداې ئې په سینې کې ورننویستې دې ، دې ته ووایه چې ماته خپل خداې را و ښیه .»

سلطان ایوبي هغه راپورته کړ او د خپلې سینې سره ئې یوځاې کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوښکې پاکې کړې.

هغه ښویدلي انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و .بیا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا یو قسم لیونتوب و ، یوه تنده وه چې هغه ئې دداسې یو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و.سلطان ایوبي هغه بې ګناه ګاڼه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (موبي) خو روزل شوی را استول شوی وه او را تښتیدلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صلیبیانو پیغام ئې سوډانیانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تیار کړل ، ، هغه د هیواد دښمنه وه ، اسلامی قانون هغه په هیڅ صورت نه شوه ښښلاې ، سلطان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اودهغې ملګرې علي بن سفيان ته ور وسپارل، د تفتيش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وويل چې دخوراکې موادو قافله هم همدوی لوټلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وې او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړي و. او باليان او دهغې ملګری هم همدوی وژلي و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماريوس) ذهن روښانه شوی و ، يوځل هغه د سلطان ايوبي څخه پوښتلي و «ايا تا دا نجلۍ مسلمانه کړې او په خپل حرم کې دې ور ننويستې ده؟»

«نن مابنام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ايوبي ځواب ورکړ. دمابنام په وخت سلطان ايوبي (ماريوس) له ځانه سره يوځاې کړ او لرې ئې تر يوه ځابه پورې يوې سيمې ته يوړ، د لرګي دوه تنبتي پرتې وې پر هغوی سپين ځادرونه غوړيدلي و، سلطان ايوبي ځادرونه له يوې خوا څخه پورته کړل او (ماريوس) ته ئې و ښول ، دهغې د مخ رنګ بدل شو ، دهغه تر مخه د (موبي) لاش پروت و ، اوپه بلې تختې باندې دهغه د ملګرې لاش ، سلطان ايوبي د (موبي) په سر لاس کښيښود او وروسته ئې کش کړ. د هغې ګردن د وجود څخه جدا و ، هغه (ماريوس) ته وويل ،«ما نه شوکولاې دا وبښم ، تا دا له ځانه سره راوړې وه ، چې زه دهغې په ښايست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د يوې ذرې په اندازه هم ښه نه لګيده ، خو اوس را ته ښه ښکاري ، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښايسته شکل او صورت لرې شوی دې ،ماته دا ډير ښکلې ښکاري ، الله ج دې ددې ګناهونه معاف کړي.

«سلطانه !» (ماريوس) ترې و پو ښتل «تاماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نيت راغلې وې» سلطان ايوبي ورته ځواب ورکړ. « خو دا نجلۍ زما د قوم د کرچار د ختمولو له پاره راغلې وه ، او ستا دا ملګرې هم د همداسې يو پلان له مخې د ډيرو وګړو قاتل و ګرځيد ، او تا زما د وينو په تويلو سره د خداې کتل غوښتل.»

څو ورځې وروسته د (ميګنا نا ماريوس) څخه سيف الله جوړ شو چې بيا د سلطان ايوبي په ساتونکې ډله کې ورګډ شو اوکله چې سلطان ايوبي له نړۍ سترګې پټې کړې نو بيا همدې سيف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدين ايوبي د قبر تر څنګ تير کړل ، خو نن هيڅوک ته معلومه نه ده چې د سيف الله قبر چيرې دی.

*****(٣٦)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان جنرالان د صليبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دويمه ميرمن.......(۴)

دقاهرې د ښار څخه دوه نيم ميله لرې پرته دښته ،چې له يوارخه د شګلوړه غونډيو اود نورو دربو اړخونو څخه ان تر أفقه پورې شګو پوځلې وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونو زرو انسانانو هجوم و، په دوی کې اوښ سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، يو زيات شمير خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شميره تر ټولو ډيره وه چې هيڅ سپرلۍ ئې نه درلوده. دغه بې شميره هجوم د ځلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دي دښته کې را ټوليده ، د خلکو ګڼې ګونې د قاهرې د بازارونو ښايسته والي نور هم ورزيات کړي و. سرايونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځايو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ويل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به دهمدې شګلوړه دښتې په څنډو کې د مصري فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوښانو د سپرو د غشو د ويشتولو مقابلې تر سره کيږي او نور زيات شمير جنګي کمالونو به ښوول کيږي. ډېروره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمير غير فوځي خلک هم په دې مظاهرو کې ګډون کولاي شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو اود غشي په ويشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدين ايوبي له اړخه کيده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې يو داچې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کيدو په لور رغبت ورکړي اوبل دا چې ،هغه خلک چې له فوځې اړخه سلطان کمزوري ګڼي دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ورورسيد چې خلک شپږ ورځې دمخه د سيل او ننداري ځاي ته را رسيدلي نو زيات خوشحاله شو. خو علي بن سفيان اندېښمن بريښيده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ويلي و. سلطان په ډيره خوښۍ هغه ته ويلي و « چې که چېرې د سيلانيانو شميره تر يو لک کسانو پورې ورسيږي نو مونږ به ددې جوګه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زړه ورعسکر ترلاسه کړو.»

«درونده اميره !»علي بن سفيان ورته وويل« زه د سيلانيانو هجوم د يو بلې زاوئې څخه هم وينم ،زما د آند په مطابق که دا هجوم تر يو لک کسانو هم ورسيږي نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان رانوتي وي د کليو او بانډو ښځې څخه هم راروانې دي چې ډيرې ئې سوډانيانې دي ، دهغوی د زياتو رنګ دومره سپينوالي لري چې عيسائي ښځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پټولاي شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پو هیږم علي !» سلطان ورته وویل« خو ته پوهیږې چې ما ددې میلې اوسیل انتظام د څه له پاره کړې ؟ته به خپله شبکه نوره هم زیرکه ، هوښیاره او فعاله کړې.»

«زه ددې میلې په هکله خوښ یم » علي بن سفیان ورته وویل « دا میله ډیره زیاته اړینه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زیاتولو په خاطر تاته نه ده ویلې ، یوائې دا خبر مې درکړې چې دا میله دخپله ځانه سره دا ډول ګواښونه هم لري. په قاهرې کې موقتي قحبه ځاېونه جوړ شوې چې ټوله شپه د نندارچیانو څخه ډک وي. د نندارچیانو او سیلانیانو ډیرو ئې د ښهر څخه دباندې خیمې درولې دي . زما شبکې ماته خبر راوړې دي چې په دوی کې د جوارګرو او عصمت پلورونکو خیمې هم شتون لري. سبا د میلې ورځ ده ، خو نڅونکو او سندرغاړو د همدا اوسه د نندار چیانو شتمنۍ لوټ کړې دي .»

«کله چې میله پای ته ورسیږي نو دا ناپاکي او غلاظت به هم د هجوم سره یو ځای له منځه ولاړ شي» سلطان ورته وویل « زه اوس نه غواړم په دوی باندې بندیز و لګوم ، دمصر دخلکو اخلاقي حالت ډیر خراب دي ، جواري او عصمت پلورنه په یوه یا دوه ورځو کې له منځه نه شي تللای ، اوس هم ماته د لا زیاتو نندارچیانو او سیلانیانو اړتیا ده. زه باید فوځ تیار کړم او علي ! ته پوهیږې ، چې مونږ ته د ډیر زیات فوځ اړتیا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه کې ددې خبرې پوره سپینوالي هم کړې دي .»

«ما ونه شو کولاي تا د هغې سپینوالي څخه منه کړم ، درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل « زما استخباراتي سترګو ویل چې په هغو مشرانو کې تر نیمائي ډیر زمونږ خواخوږی او وفاداره نه وو ، ته ډیر ښه پو هیږې چې په هغې ډله کې څه داسې هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځاې کې ووینې ، اوپاته نور هم د سوډانیانو پخواني دوستان اوملګري دي ، ما دهغوی د هر یوه تر شا دخپلې شبکې یو یو کس مؤظف کړې دي ، او زما خلک ما ته دهغوی د کړورو او کړ چار په هکله وخت په وخت خبر راکوي.»

«ایا د کوم یوه په هکله تر اوسه کومه خطرناکه خبره را رسیدلې ده؟» سلطان ایوبي ترې و پوښتل.

«نه » علي بن سفیان ځواب ورکړ ، « یوائې دا یوه خبره ده چې دغې خلکو خپلې رتبې او حیثیتونه له یاده ویستلي او د شپې هغه مشکوکو خیمو او ځاېو ته ورځي چې موقتي قحبه ځاېونه او نڅاځاېونه ګرځیدلي دي. تر اوسه پورې ددوی د ډلې څخه دوو کسانو هغه نڅونکۍ نجونې خپلو کورونو ته هم ور بللې دي... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني کشتیو په شاوخوا کې را څرخیږي چې لس ورځې مخته د روم د بحیرې په ساحل کې تر سترګو شوې وې.»

« ایا په هغوی کې څه خاص خبره وه ؟» سلطان ایوبي ترې و پو ښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحیرې څخه فوځ بیرته را ستون شوی و ، خو په پټو او ځانګړیو ځاېو کې دوه دوه کسان همله په ساحل باندې د پهرې له پاره ګمارل شوی و ، علي بن سفیان د ماهې نیونکو او کوچیانو په بڼه کې په ساحل باندې د استخباراتو د شبکې څو کسان ټاکلې و ، هغه دا کار په دې خاطر کړې و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان په ناڅاپي توګه يرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صليبيانو جاسوسان را داخل نشي. خو د ساحل غاړه ډيره اوږده او پراخه وه ، په ځاي ځاي غونډۍ او لوړې ژورې هم وې. په دې اساس ټول ساحل په يوه وخت کې تر څارنې لاندې نه شو راتللاي. لس ورځې تيرې شوې وې چې دهغه ځاېه خخه ، چېرې چې سمندر د غونډيو تر منځ را ننوځي ، دوه باداني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوی دي. داسې بريښي چې هغوی د شپې هلته راغلي وې.

د هغوی د بيرته تګ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهيانو خپل اسونه د هماغه ځاې په لور ورځغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړاي، هلته د انسان بوي هم نه احساسيده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې ، د کشتيو د بادبانو د جوړښت څخه څرګنديده چې دا د مصر د ماهي نيونکو کشتۍ نه دي ،او د سمندر د هغې لورې دلته راغلي دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې و ګرځيدل خو هيڅ ئې په سترګو نه شول. هغوی قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر سترګو شوی دي، د علي بن سفيان له پاره دا شونې نه وه چې په شګلوړه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتيو څخه څوک او يا څه را ښکته کړل شوی دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسيدو هم درې ورځې تيرې شوې وې.

علي بن سفيان د سلطان ايوبي ددې پو ښتنې ځواب چې په هغې کشتيو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپيناوې وکړ او وئې ويل « مونږ د يوې يونيمې مياشتې راهيسې د ميلې اعلانونه پيل کړې دي ، په دومره موده کې خو د اروپا مرکز ته هم خبر ور رسيږي او دهغه ځاېه څخه جاسوسان را تللې شي ، زه تر ډيره ځاېه پورې شکمن يم چې د ننداراچيانو سره به صليبي جاسوسان هم ميلې ته راغلي وي ، په قاهره کې اوس نجونې په موقتي توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کيږي. سلطان دا درک کولاې شي چې دهغوی را نيونکي خلک د معمولي حيثيت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نيونکو کې د قاهرې تاجران ، زمونږ د انتظامی يو شمير غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونو کې به په ډاډمنه توګه د صليبيانو د جاسوسي شبکې روزل شوی نجونې هم ورګډې وي.»

سلطان ايوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اندېښنه و نه ښووله ، د روم په بحيره کې د صليبيانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې يو کال تيريده ، علي بن سفيان د سمندر هغې لورې ته هم د جاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډير باورې نه بريښيده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسيدلې و چې صليبيانو په مصر کې د ځارکښنې او تخريب کارۍ له پاره خپل روزل شوی وګړي ګمارلي دي ،مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګيزه شوی چې د مصر په اړوند هغوی څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ويل کيده چې صليبيان به ډير فشار هملته راوړي. ځکه هغوی لا د پخوا څخه په سوريه «شام» کې مسلمان امرأ او رئيسان په شرابو کې ډوب کړي و ، خو د سلطان زنګي په شتون کې صليبيانو تر اوسه پورې هلته د نيغ په نيغه د ټکر کولو همت نه شو کولاې. خوکله چې صلاح الدين ايوبي دهغوی ستره جنګي بيړۍ د روم په بحيره کې د ټول فوځ سره يوځاي غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنګي په مشرۍ د صليبيانو په هيواد يرغل وروست او د هغوی څخه ئې جزيه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زيات شمير صليبيان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان زنګي په ولکه کې د بندیانو په خیر راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی یو شمیر سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنګي دا بندیان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صلیبیانو د مسلمانانو جنګي بندیان شهیدا ن کړي و. ددې نه اخوا صلیبیان په وعده باندي هم نه دریدل او تل به ئې وعدې ماتولې.

که څه هم سلطان ایوبي په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنګي د اسلامي امت ساتنه کوي خو بیا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ تر څو د صلیبي ځواکونو څخه دفلسطین سیمه بیرته واخلي ، او تر څنګ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره و ژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سیستم نور هم ورکلک کړي ،خو هغه ته په یوه ځل دحملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډیر زیات فوځ اړتیا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو د را ننوتلو او د فوځي خدمت له پاره د خلکو استخدام کولو پروسه (Process)د سلطان له آنده ډیره کمزورې وه. ددې یو علت دا هم کیداې شو چې د سوډانیانو فوځ له منځه تللې و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کلیو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبلیغات پیل کړي و. ددې فوځ ډیر کم شمیرچارواکو د سلطان سره د وفادارئ تړون کړې و او بیرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ایوبي و توانید چې دغه لږه شمیره مصری فوځیان او د سلطان زنګي له اړخه رالیږل شوی فوځیان، ټول سره د یوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ایوبي لیدلې و. سلطان ایوبي ددې میلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندي قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې دبهر څخه د راغلو میلمنو سره ووینې ، او د مینې او محبت له لارې دې دهغوی باور تر لاسه کړي اوهغوی ته دې دا ډاګیزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دي او زمونږ د ټولو موخې دادي چې د خداې ج او د هغې د رسول ص د نظام پولې تر لرې لرې پورې و غځوو او هیواد ددې صلیبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د میلې څخه یوه ورځ دمخه علي بن سفیان ، سلطان ایوبي د عیسایي جاسوسانودنفوذ د خطر څخه خبر کړې و. هغه ورته وویل « درونده امیره !زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. په حقیقت مونږ ته ګواښ د خپلو کلیمه ویونکو ورونو څخه دې چې غوارې د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوې. که چیرې دهغوی ایمان کلک وې نو بیا خو د صلیبیانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شې بریالې کیداې. دمیلې د ننداړچیانو تر منځ چې کومې نخونکې نجونې تر سترګو کیږې دا ټولې دصلیبیانو د جال لومې دې چې دیو شمیر بې ایمانه مسلمانانو د رانیولو له پاره ئې خپرې کړې خو بیا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راټولو کې مشغولې دې»

«خپلو کسانو ته وواياست چې هیڅ یو جاسوس و نه وژني ،»سلطان ایوبي ورته وویل ،«ژوندي ئې را ونیسئ، ځکه جاسوس د دښمن سترګې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده. هغوی تاسې ته د هغوخلکو رازونه وائې چې دلته ئې را استولې دې»

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميلي سهار را وخوت ،هغه ميدان ډير پراخه او خپور و ، د ميدان په درې واړو اړخونو کې دننداړچيانو هجوم و. خو هغې لورې ته چې د شګو غونډۍ پرتې وې چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنګ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو اوازونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، ګرد او دوړې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو ځخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړي آس سپور ميدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبي و . دهغه دواړو خواو ته بيرغچيان و . وروسته ورپسې دسپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې ګلداره ځادرونه غوړول شوي و . د هر سپور په لاسو کې برچه وه ، د هرې برچې په ځرکيدونکې ځوکې د رنګينو ټوټو يو کوچنۍ جنډه را ځړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را ځړول شوې وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول، دسپرو غاړې پورته او سينې ئې خپرې وي ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيز و ، داسې معلوميدل چې دوی د ننداړچيانو د هجوم ځخه پورته او اعلې و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د ننداړچيانو ترمنځ چيتيا او دفوځي ډلې رعب را پيدا کړ.

ننداړچيان د نيمې دايرې په شکل کې ودريدل ، دهغوی شاته نور ننداړچيان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوښ سپاره ننداړچيان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوښ تر دوو او يا درې درې کسانو پورې ناست ول. ددوی ترمخه په يوځاي کې شاميانې لګيدلې وي ، په دې ځاي کې چوکۍ ايښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او دسلطان د حکومت افسران او د ښار اوسيدونکې معززين هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځاي ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبي دمذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه. ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه. په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خو اصل اړيکې ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانګړې توګه ويلي و چې ددې مشرانو سره کښيني او دهغوی سره ددوستۍ اړيکې پيدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق » نومې وګړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې دسلطان ايوبي د پټو پلانونو او دمملکت او فوځ د هر راز ځخه خبرو. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنګ پلانونه او نقشې ټولې دهغه سره وي ، دهغه عمر نژدې ځلويښت کاله پوره کيده. هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکر و. هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مخ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلۍ ناسته وه. ډيره زياته ښکلې او ښايسته وه ، ځوانه هم وه. د نجلۍ سره يو سړې هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسيده ، هغه د رنګ او لبا س له اړخه يو ستر تاجر معلوميده ، البرق ځو ځله دهغې نجلۍ په لور کتلي و ، يوځل نجلۍ هم دهغه په لورې وکتل او ورته مسکۍ شوه. بيا ئې دهغه زوړ سړې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د ننداړچيانو له مخه تير شول او د اوښانو نوبت را ورسيد ، اوښان ئې هم د آسونو په څير په ګلداره ځادرونو پو ښلي و.دهر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه، او دهرې نيزې د ځوکې ځخه لړ لاندې دوه رنګين بيرغونه را ځړول شوي و، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل او پرکيدل ډير ښه برېښيدل اوټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

نندارچيان ئي ځانته متوجه کړيو . د هر سپور پــه اوږو يو کمانو را ځوړنده وه او د اوښ پــه زين د پاسه د غشو رنګينی خلطي پرتي وي. د سپَرو شان څه بل شان و ، د آس سپَرو پــه څير اوښ سپرو هــم مخ ته کتل ، ان تر دي چي خپلي سترګي ئي هم ښي يا کيڼ لوري ته نه اړولي را اړولي. دا اوښان د هماغه اوښانو پــه څير وو چي يو شمير نندارچيان پري د ننداري له پاره ناست و . خودفوځي روزنې ، فوځي چال اودفوځي سپَرو لاندي هغوی څه دبلي نړۍ اوښان معلوميده.

البرق پـه خپل څنګ کي ناستي نجلۍ ته يو ځل بيا وکتل ، اوس نو نجلۍ هم دهغي پـه سترګو کي سترګي ور و ټومبلي ، دهغې پـه سترګو کي داسي جادو و چي البرق پـه خپل ځان کي هغه د برق د ټکان غوندي محسوس کړ.

دنجلۍ پـه شونډو باندي د حيا او شرم خندا راښکاره شوه ، خو کله به ئي چي پـه خپل څنګ کي ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئي پـه کرکي او نفرت بدله شوه. البرق يوه ښځه هم درلوده ، چي څلور اولادونه ئي تري پيدا شوی و . کيداي شي پـه دي وخت کي هغه خپله ښځه له ياده ويستلي وي ، هغه د نجلۍ سره دومره نژدي ناست و چي دنجلۍ وريښمين نقاب بـه د هوا دڅپو پـه واسطه دهغه پـه سيني لګيده ، هغه يو ځل دا نقاب پـه لاس باندي پوري واهه ، نو نجلۍ پـه شرميدلي توګه تري معذرت و غوښت ، البرق ورته و خندل خو پـه خوله ئي څه و نه ويل.

داوښانو پسي پياده فوځ را روان و ، پـه هغوی کي د غشي ويشتونکو او تيغ وهونکو ډلي شاملي وي ، دهغوی يو ډول تګ ، يو ډول وسله او يو ډول لباس پـه نندارچيانو همغه ډول اغيز و کړ لکه څنګه چي دسلطان ايوبي راتګ هغوی تر خپل اغيز لاندي راوړي وو. د سپاهيانو پـه مخونو باندي خوښي او ځلا وه ،او ډير زيات ډاډه تر سترګو کيدل. دا ټول فوځ نه و ، يوائي منتخب ټولي و. دهغوی شاته منجنيقونه و چي توانمنده آسونو راکشول، د منجنيق دهر دلګي تر شا د آسونو ګاډۍ وې چي پـه کي ستري ستري تيږي ، يو ډول ختيين لوښي او نور اړوند شيان بار کړل شوی و ، پـه دوی کي د تيلو پـه څير کومه ماده هم اېښول شوی و چي د منجنيقونو پـه واسطه غوځارول کيده. هر چيري بـه چي دا لوښي غورځيده هلته بـه پـه ځو ټوټو باندي ويشل کيده او اور اخستونکي ماده بـه ئي تر لري لري ځايو پوري شيندله ، او کله بـه چي اور لګونکي غشي ورورسيدل نو ټولو ځايو بـه اور اخسته.

دسلطان ايوبي پـه قيادت کي دغه سپاره او پياده دلګي ، د نيمي دايري پـه شکل کي ښکته پورته شول او پـه ډيره ګړندۍ توګه د نندار چيانو له منځه تر لري پوري ولاړل ، سلطان ايوبي د لاري څخه بيرته راستون شو ، د هغه د اس تر مخه د بيرغچيانو آسونه ، ښي ، کيڼ او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو اسونه را روان وو . سلطان خپل آس و دراوه ، را ټوپ ئي کړ او نندارچيانو ته ئي پـه هوا کي د خپل لاس پـه خوځولو سره سلام کاوه او شامياني ته دکښيناستو له پاره ورننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول ، سلطان ايوبي ټولو ته سلام وکړ او پـه خپل ځاي کښيناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره او پیاده دلګي ټول مخته ولاړل او د غونډيو شاته ئې ځاې و نيو ،ميدان خالي شو ، يو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسيد ، دهغه په يو لاس کې د آس قيضه او په بل لاس کې ئې د اوبښ رسۍ وه. اوبښ هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغليده. دميدان په منځ کې آس سپور په خپل آس و دريد ،او د آس قيضه ئې پريښوده ، او ټوپ ئې کړ د اوبښ په شا کښيناست. اوبيا ئې دهغې ځخه لاندې پر ځمکه ور ټوپ کړ. څوقدمه ئې د اوبښ او آس سره منډه ووهله اوبيا ئې ورټوپ کړاو په آس سپور شو ، د آس او اوبښ په منډه کې هيڅ توپير نه ترسترګو کيده. يو ځل بيا هغه دآس د شا څخه د اوبښ شا ته ور ټوپ کړ ، هغه ډير مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدين البرق لږ څه ښي لورې ته ښکته شو دهغې دخولې او د نجلۍ د سر تر منځ دوه درې انچه فاصله پاته شوې وه. نجلۍ هغه وکوت ، البرق ورته وخندل ، نجلۍ و شرميدله ، هغه بوډا دا دواړه په همدې حال کې و کتل. دهغه په هغې زړې ټنډې باندې غونجې نورې هم زياتې شوی.

يو ناځاپه د غونډيو له منځه هغه د سطلونو په څير دخاورو جوړ شوی لوښي چې د آسونو په ګاډيو کې بار شوی و ، پورته و غورځول شو او بيرته په ميدا ن کې را پريوتل، لوښي به مات شو او تيل به ترې هر لورې ته و شيندل شول لږو ډير سل داسې لوښي ميدان کې را پريوتل او دهغوی څخه را وتلې ماده به نژدې په سل متره مربع ځمکه کې خپره شوې وي ، په يوې غونډۍ باندې شپږ کسه غشي ويشتونکي را پيدا شول ، هغوی اوربلونکي غشي را وويشتل او په هغه ماده باندې، چې د ماتو لوښو په واسطه خپره شوې وه ، اور بل ولګيد ، دغشو د ويشتلو سره سم ټوله سيمه يوه شعله و ګرځيده ، چې لوړوالي ئې د اس تر ګيډې پورې او خپور والي ئې نژدې سل مترو ته رسيده .په همدې وخت کې څلور آس سپرو خپل اسونه په پوره تيزۍ سره را وځغلول ، شعلو ته په را رسيدو هغوی آسونه و نه درول ،او نه ئې د آسونو دځغاستې چټکتيا را کمه کړه. ټول په همغه شعلو کې ور ننوتل ، نندارچيان حيران و چې هغوی به ټول په اور کې لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کې هماغسې په ځغاسته ترسترګو کيدل ، اخر هغوی ټول د اور څخه سلامت ووتل. ننداړ چيانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسې وواېه ، دننداړ چيانو شور او ځوږ دومره زيات وو چې تابه ويل آسمان چوي هلته ددوو سپرو په بڼه اور لړيدلې و. دواړه د ځغليدونکو آسونو څخه په شګو کې را پريوتل او لږ څه په دې شګو کې ور غښتل ،او په دې ترتيب ئې د خپلو بڼه اور مړ کړ.

البرق د دې ټولې شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو څخه سترګې اړولې وې او د نجلۍ په لور متوجه و. نجلۍ به هم کله کله دهغې لورې ته کتل او د لرې مسکا ورو سته به ئې د هغه زوړ بوډا په لور وکتل. هغه زوړ پورته شو او هيڅوک پوه نه شو چې ولې د هغه ځايه څخه ولاړ. نجلۍ هغه د تللو په وخت کې تر سترګو لاندې ځاره. البرق ته دا معلومه وه چې نجلۍ د همغه زوړ سره راغلې وه. هغه د نجلۍ څخه و پوښتل « ستا پلار چيرې ولاړ.»

«دا زما پلار نه دې» نجلۍ ځواب ورکړ « زما ميړه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«میرہ !» البرق تري په حیرانتیا سره و پوښتل « ایا دا واده ستا دمور پلار په خوښه شوی دي او که ستاپه خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اختستې یم ،» نجلۍ ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چیرته ولاړ ؟» البرق تري و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلۍ ځواب ورکړ « هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د میني په سترګو ګورم.»

«ایا ته رښتیا هم زما سره مینه لرې ؟»البرق تري په روماني او عاشقانه بڼه و پو ښتل.

دنجلۍ په شونډو دحیا او شرم خندا راغله ،او په ډیر نرم اواز ئي وویل «زه ددغه بوډا ځخه نوره تنګه یم ، که چیرې چا زه دهغه ځخه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکی کمالونه ښوول او د حرب وضرب مظاهرې ئې کولې ، نندارچیانو داسې جنګی مظاهرې کله هم نه وي کتلې هغوی یواځې سوډاني فوځ کتلي و چې د خزانې د لوټولو له پاره تري سپین فیلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به دپادشاهانو په څیر بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د باندو او کلیو له پاره مصیبت ګرځیدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوټول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل. که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او یا اوبن وکوت نو په زور به ئې تري اخیست. د خلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایاو باندې د ظلم او تیري په خاطر ساتل کیږي. خو د سلطان فوځ بلکل بل منګه و. یو خو هغه فوځ و چې د نندارچیانو مخته ئي مظاهرې ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق د خلکو تر منځ خپور شوی و.تر څو هغوی د خلکو سره یوځاې شي او دهغوی تر منځ دا انګیرنه را پیدا کړي چې فوځیان ستاسې ورونه دي او هم ستاسې ځخه دي ، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډیره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبي د جنګي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملګري و دسلطان د لارښوني اود میلې د شور و غوغا ځخه ئي بلکل اړیکې پرې شوی و. د نجلۍ ځخه یو جادو جوړ او دهغې عقل اوذهن ئي په خپلو لاسو کې اختستې و. هغه په نجلۍ باندې خپل زړه له لاسه ورکړ. او نجلۍ هم هغه قبول کړې و. دې کار دواړو لوریو ته ځه اسانتیاوې راپیدا کړې. کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځاې کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلۍ سمدستې ورته وویل چې هغه خو اختستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر څارنې لاندې نیولې ده. هغه هیځکله هم هغه له خپلو سترګو نه باسي ، نجلۍ دا هم وویل چې د بوډا په کور کې ځلور نورې ښځې هم شته ،..... البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په څیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځایونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکرچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیځوک نه ورځي. دالبرق له اړخه د لیدنې د ځایو په اختستل شوو نومونو کې یو ځاې ددې نجلۍ خوښ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دا دښاره بهر د پخوانۍ زماني يوه کنډروه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چي هغه به ئي دهغه بوډا ښځه د ازادولو هڅه وکړي.

(۳۸)*****

دربيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په خير په دبدبه کي را بيرون کيده ، خو په دي شپه هغه د غله په خير په پټه د کوره ووت ، اخوا دېخوا ئي وکتل ، اوپه يوه لوري باندي روان شو. د قاهري ښارکي چپه چپتياوه، د فوځي ميلي د پايي ته د رسيدو ښځه دوه ورځي تيري شوی وي. د بيرون ښځه را غلي نندارچيان ټول بيرته خپلو خپلو ځايو ته ستانه شوی و، دسرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځاېونه بند کړل شوی و، د علي بن سفيان شبکي اوس په دي کي مصروف وي چي په ډاګه کړي چي د بهر ښځه راغلي ځومره شمير نجوني او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او يا شاوخوا سيمو کي شتون لري ، دميلي موخي پوره شوي وي ، يواځي په دوه ورځو کي ځلور زره ځوانان په فوځي خدمت کي اخستل شوی و او دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره ښځه بيرون ولاړ ، او دهغي کنډري په لور روان و چېرې چي ئي د نجلۍ سره دکتلو وعده کړي وه. د دښتي د ګيدړانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلۍ البرق ته ويلي و چي هغه دهغه زاړه وکړي اخستل شوی وينځه او دهغي تر ځارني لاندي بندی ده. خو بيا هم البرق په دي هيله هلته ور روان و چي نجلۍ به ضرور راځي ، دشوني خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئي يو خنجر هم له ځانه سره اخستي و.

ښځه په خپله داسي يو جادو دي چي که چېرې يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهيچا پروا نه کوي ، عقل او پوهه له هغه سره خداي پاماني کوي. البرق د پاخه عمر سړي و. خو اوس دهغه ښځه يو ناپوهه زلمي جوړ شوی و . هغه ته په دغه تياره کنډره کي يوه سيوري تر سترګو شو. دا سيوري د سر نه تر پښو پوري په ځادر کي پټ و او د کنډري په تورتم کي ورجذب شوي و. هغه هم ګړندي ګړندي ګامونه واخستل او کنډري ته ئي ځان ور ورساوه. د لويدلي دېوال د لاري هغه دننه ورننوت ، مختهئي يوه تياره خونه راغله ، د چت ښځه د کومی ستري الوتونکي د وزرنو پرپراړ را پيدا شو. البرق د هوا تيزه څپه احساس کړه او يو نا ځاپه ئي پرمخ باندي يوه ککله ښپيره وخوره. ددي سره يوځاي ئي د «چي چي» اوازونه ترغوږو شول ، هغه داسي و پوهيده چي دا کوم لويي الوتونکي مونږک (شو پرک) دي. چي دهغي پنجو ددي خوله شکولي وه ، کښيناست او په پښو ښويدو سره يي ځان د خوني ښځه بيرون وويست. مخکي يي حويلۍ وه او دحويلۍ شاوخوا ته برنډه را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چي يوه اخستل شوی نجلۍ چي تل تر ځارني لاندي وي څنګه کولاي شي دي کنډر ته راشي ، خو په برنډي کي د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړچي دلته څوک شتون لري. هغه دخپل ملابند ښځه خنجر راوويست او په لاس کي ئي و نيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را الوتل، د هغوی د وزرونو د پرپړ اواز ويرونکي غونديو. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه»--نجلۍ هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل همدا نوم ورښوولې و . او په میله کې ئې دا هم ورته ویلې و چې هغه په څه ډول په دغه زوږ سرې پلورل شوی ده.

«ته راغلې ئې ؟» هغه د اصفي اواز وارید . هغه دبرنډې څخه په منډه را غله ، او د البرق سره ورغاړې وتله ، وې ویل « ستا په خاطر مې خپل ځان په ستر خطر کې اچولې او دلته راغلې یم ، زه باید ډیره ژر بیرته ستنه شم. زاړه ته مې په شرابو کې سفوف ورکړې تر څو رابیدار نه شې»

«ایا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شې ورکولې ؟» البرق ترې و پوښتل.

« ما کله څوک نه دې وژلې ،» آصفې ورته وویل « ما کله هم دا فکر نه و کړې چې په دې توګه به د یو پردې سړې سره د لیدلو له پاره دغه ویریدونکې کنډرې ته راځم.

البرق هغه د لاسه و نیوله ، یو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه. دهغې خونې څخه چې البرق تیرشوی و دوه مشالونه راووتل ، چې شعلې ئې ډیر روښې او تیزې وې ، البرق آصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونیو ، ایا دا په دې کنډرو کې اوسیدونکې بدې ارواح ګانې دې ؟ او یا د نجلۍ په تعقیب پسې دهغې خاوند راغلې دې ؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو اوپوښتنو کې ډوب و چې یو اواز و غرید ، « دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول ، دهغې په رڼاو کې البرق او آصفې ته څلور کسان تر سترګو شول ، د یوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وې. هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل ، د کنډر انګړ روښانه شوی و ، څلور واړه کسانو د وړو لیوانو په څیر د البرق په چاپیر کې په ګرځیدا شول ، آصفه د هغه تر شا وه. د برنډې څخه یو بل اواز راغې ، « تر لاسه شول ؟ ژوندي ئې مه پریږدئ» دا د نجلۍ د هغه زوړ میړه اواز و.

آصفه د البرق وروسته وروسته تلله ، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاړه ته وویلې --« مخته راشه او ما ووژنه ، زه پر تا لعنت وایم ، زه په خپله خوښه دلته راغلې یم.»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپیر ولاړ وو ، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د آصفې په لور ور اوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره یوځاې کړې او ورته ئې وویل ، « د مړینې دمخه د برچې څوکې ووینه ، خو ستا نه مخته به دا وګړې ستا تر مخه په ټرپ ټرپ سره و مري دکوم په خاطر چې ته دلته راغلې ئې.»

آصفې ورټوپ کړ او برچې ئې و نیولې ، او هغوی ئې تیل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې ، آصفه د البرق څخه لرې شوه او چلینج ئې ورکړ او وئې ویل --« راشئ ، مخته راشئ ، زه وینم چې تاسې به له ما دمخه دا سړې څه ډول ووژنئ ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

البرق خپل خنجر را مخته کړ او د هغې تر مخه شو – خو نجلۍ په همغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سرې شاته و تښتید ، او نورو ملګرو ئې په البرق باندې د یرغل کولو پر ځای یواځې خپل ځایونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولای شول البرق په ډیره اسانۍ سره له منځه یوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفي چلینج لا پخپل ځای پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کیده ، البرق په یوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په یوه ټوپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولای شوه ، خنجر د توري په پرتله هیڅ دي ، زوړ سړې یوې ډډې ته ولاړ دي او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفي او البرق باندې برید وکړ. خو اصفه په البرق باندې ور پریوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په ښنګ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډیره په زړه پورې دا وه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوی یو کس هم زخمي شوی نه و. د زاړه ملګرو د تیغ وهلو کمال هم و ښوده ، خو البرق او آصفي ته معمولي زخم هم پیدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې ګریدلي هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وویل « صبر وکړئ»--او جنګ و درید .

زه نه غواړم چې داسې یوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وویل « ماته دا نه وه معلو م چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته یوسم هم ، نو ویریږم چې ما به ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قیمت درکړم » البرق ورته وویل «وایه ، تا دا په څومره را نیولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ویل «له ماسره ددولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربښم ، هغه له تاسره دومره مینه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنګیده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تا ته در حواله کوم چې دا د جنګجویانو د نسل څخه ده ، زه یو تاجر او سودا ګر یم ،او داستاپه خیر د کوم جنګجو په کور کې ښه ښکاریږي. دریم علت ئې دادې چې ته د سلطان ایوبي د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مرید یم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل اوهغه مې تا ته حلاله کړه ، ...... ځئ دوستانو ! دوی ځانته پریږدئ .» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډیرې حیرانتیا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښوېده ، هغه نه پوهیده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فریب و ګاڼه ، هغه ته دا ګواښ تر سترګو کیده چې دا خلک به لاره کې کمین نیسي او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفي په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږ څه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوی خپل شاوخوا او ګردچاپیره و کتل اود ګرنډېو ګرنډېو ګامونو په اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شانته اواز به ئې هم واورید سمدستی به دریده او مخ به ئې اړاو ، په دې توره تیاره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ور ننوتل نو لږ څه ارام ئې احساس کړ. آصفه و دریده او خپل لاس ئې د البر ق په غاړه کې ور واچاوه او ورځخه ئې و پوښتل. « ته پرما باندې باوري ئې اوکه نه ؟» البرق هغه د سینې سره یو ځای کړه . هغه دومره زیات د خپلو احساساتو د غلبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې راغلي و چې خبره ئې هم و نه شوه کولاى. نجلۍ هغه بې پيسو او بې قيمته اخيستې و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چې نجلۍ په کوم ليونتوب سره د هغه سره مينه لري او څومره بهادره او زړه ورده ده. په حقيقت کې هغه د نجلۍ په ښايست باندې ځاريده. د هغه خپله ښځه د هغه هم عمره وه، د آصفي په کتلو سره هغه محسوس کړه چې نوره هغه ښځه د هغې د کار نه ده. په هغه وخت کې به چې کله هم ښځې پلورل کيدې نو د کور ښځې هيڅ حيثيت نه درلود ، په يوه وخت کې څلور ښځې خو هر نارينه د خپل ځان حق ګڼلو ، خو د شتمنيو خاوندانو به د څلورو ښځو نه علاوه دوه درې ښکلې او ښايسته نجونې د نکاح پرته هم ساتلې. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباه شوي دي ، د هغوى تر منځ دا هم رواج و چې د يوه سړي ښځې به دخاوند د خو شحالولو په خاطر ښايسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئې هغوى د تحفې په ځير وړاندې کولې.

البرق چې کله آصفه له خپله ځانه سره يو ځاى کورته را ننويستله، نو د کور ټول لوى او واړه بيده و. سهار چې کله د هغې ښځې د خپل ميړه په پالنګ باندې دومره ښکلې نجلۍ وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چې د هغې په سر مصيبت را پريوتې دې. بلکه هغه خوشحاله شوه چې د هغې ښايسته ميړه ته دومره ښکلې نجلۍ تر لاسه شوې ده. د هغې په راتلو سره دده له سره لړخه بار کم شوى و. د البرق حيثيت داسې و چې هغه داسې يوه ښځه او يا يوه وينځه له ځانه سره ساتلاى شوه.

صلاح الدين ايوبي غوښتل مسلمانان د ښځو څخه او ښځې د مسلمانانو څخه ازادې کړي ، هغه غوښتل چې ديوه خاوند او يوې ښځې حکم جاري کړي. خو لا تراوسه هغه نه غوښتل چې هر امير او هر حاکم د خپل ځان دښمن وګرځوي ، ځکه د هغوى هر يوه ئې څو څو نجونې په خپلو کورونو کې ساتلې وې ، د ښځو اختستونکي هم همدا خلک و. د همدوى په کومک سره به ښځې په عامو بازارونو کې ليلام کيدلې ، د ښځو د تښتولو پيښې به را منځ ته کيدې. خلک به پرې وژل کيدل ، او وينې به په کې تويدې ، او دا د امراو او حاکمانو د ښځو د بندګۍ پايلې وې چې عيسايانو او يهوديانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کې زهر ور غورځولې و. ددې نه علاوه سلطان ايوبي دې احساس هم اندېښمن کړې و چې يو وخت همدا ښځې د نارينه و سره اوږه په اوږه د کفارو پر خلاف جنګيدلې او په جهاد کې د نارينه و له پاره نيمائي ځواک همدوى جوړاوه خو ننددوى د نارينه و د تفريح او عياشۍ وسيله ګرځيدلې دي ، ددې زيان يواځې دا نه شو چې د ولس نيمائي ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو څخه داسې يوه نشه اې توکې جوړ شو چې د ولس اوقوم نارينتوب ئې له منځه يوړ.

سلطان ايوبي غوښتل د ښځو عظمت اوسترولي بيرته په ځاى کړي. هغه يو پلان تر لاس لاندې و نيو چې د هغې له مخې ئې ناواده شوى نجونې په فوځ کې استخدام کول غوښتل ، ددې امر لاندې حرم سرايونه هم خالي کيداى شو خوداسې احکام هغه وخت نافذولې شول چې د سلطنت خلافت يا امارت د هغه په لاس کې وې. دا ډيره ستونزمنه خبره وه. د هغه په دښمنانو کې ډېرډېر ځاى د خپلو شميرډير زيات و. او هغه په دې پوهيده چې په قوم کې د ايمان پلورونکو شميره ورځ په ورځ زياتيږي. هغه په دې نه پوهيده چې د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز يو ملګرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدين البرق ، هم يوه ځوانه ښکلې نجلۍ خپل انګړ ته را ننويستې ده . او دا نجلۍ د هغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې او س د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دې.

په فوځي ميله کې د مصر خلک د سلطان ايوبي د ځواکمنۍ څخه اغيزمن شوی نه و بلکه د هغه فوځ ئې د مصر اسلامې فوځ و انګيره او د همغې څخه ئې اغيز واخست. پخپله سلطان ايوبي تقريرکونکې حاکم نه و . خو په هغې ورځ ئې د خلکو دومره ستری ټولنې ته خپله وينا کول اړين و ګڼل ، هغه وويل چې دا فوځ د قوم د عصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دې ، هغه د صليبيانو موخې په پوره تفصيل سره بيان کړې او مصريانو ته ئې وويل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عيش او عشرت کې ډوبيدو صليبيانو ته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه يوسي . هغوی د مسلمانانو قافلې لوټوي ، د مسلمانانو نجونې تښتوي او بې ابرو کوي يې اوبيا ئې پلوري......سلطان ايوبي خلک د قومي جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ويل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ او د خپلو لوڼو د عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ.د سلطان په وينا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغيز په کې و چې په خلکو کې ئې ګونګوسي را پيدا کړل . او د همغې ورځې څخه را په دېخوا ځوانانو په فوځي خدمت کې د ګډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوو راتلونکو شميره تر شپږو زرو پورې ورسيده ، چې په دې ډله کې لږ و ډيرو يو نيم زر ځوانانو خپل اوښان هم له ځانه سره راوړې و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه او قچرې هم راوړې وې . سلطان هغوی ته د ځناورو بدله همله ورکړه او په فوځ کې ئې د هغوی د روزنې کار پيل کړ.

د ميلې څخه درې مياشتې وروسته:

د سلطان په فوځ کې درې ډوله جرائمو زياد ښت و موند. غلا ، جوارې او د شپې ناسوبتوب. دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زيات نه . د فوځي ميلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتيا په څير خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جوارې (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، يو سپاهې به د بل څخه يو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو يوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهيانو شميره پوره وه ، هيڅوک ناسوبه هم نه و ، که چېرې دا زيان کم و ګڼل شي نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لوړ پوړو چارواکو پورې ورسيد . هغوی فوځيانو ته ګواښ و کړ او د سزا څخه ئې وويرول ، د خدای څخه ئې وويرول خو بيا هم په دې جرائمو کې زياد ښت راته .

يوه شپه يو سپاهې و نيول شو. هغه د کومه ځايه څخه پنډغالې ته را ستنيده ، دد ې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهيان پټ په پټه د ساتونکو څخه وتل او بيرته به خوندې را ستنيدل. خو دا سپاهې نيغ په نيغه را روان و . ساتونکې وکوت او هغه ته ئې د دريدو اواز ورکړ. سپاهې ودريد او پر ځمکه را پرېووت ، ساتونکې و کتل چې هغه په وينو ککړ دې ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې يوړ د هغې په زخمونو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملهم پتې کښیښولي خو هغه ژوندي پاته نه شو . د مړیني د مخه یې ویلي و چې هغه خپل یو بل ملګرې سپاهي وژلي ،او د هغه لاش ئې د پنډ غالي څخه نژدې نیم میل لرې په یوه خیمه کې اچولي.د هغه دوینا له مخې هلته درې خیمې وې ، دا خلک کوچیان و دهغوی سره ښایسته او ښکلې نجونې وې ، هغوی به دا نجونې فوځیاتو ته ورښولې ، د شپې به سپاهیان هلته ورتلل ،او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عیاشۍ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچیان ډوله خلک یوائې عصمت پلورونکی نه و ، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځي ملګرې ته دا ډاډ ورکاوه چې « هغه د هغه په مینه اومحبت باندې ځان ځاروي ، او له هغه سره به واده کوي » خو وروستیو خیرنو وښوولې ، چې هغوی د سپاهیانو تر منځ رقابت را پیدا کړې و ، او د همدې رقابت پایلې وې چې دغه دواړه سپاهیان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خیمې کې لاس او ګریوان شوی و ، یو ووژل شو او بل زخمي بیرته راستون شو او د راپورد ورکولو وروسته ومړ.

دبل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئې هلته عسکر ورواستول ، د هغوی سره دهغوی دلګې مشر هم و ، هغه زخمي عسکر ورته د هغه ځاې لاره او ادرس ورښوولې و ، هلته په وړ رسیدو سره ئې وکتل چې د سپاهي لاش پروت دې خو خیمې نه شته ، هلته نښو نښانو دا ښوولې چې خیمې ددې ځابه څخه ویستل شوی دي ، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شونې نه وه ، دسپاهي لاش ئې را پورته کړ او رائې وست ، سلطان ایوبي ته هم ددې پیښې را پور ورکړل شو . او دا هم ورته وویل شو چې په فوځ کې جرائم زیاتیږي ،او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ایوبي سمدستي علي بن سفیان را وغوښت او ورته ئې وویلې چې هغه دې د سپاهیانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاګیزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زیاتیږي ، په دې لړ کې سلطان ایوبي البرق ته هم همدا ډول یو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځابه چې د علي بن سفیان د شبکې د غړو ور رسیدل شونې ول ، هغوی هلته ځانونه ور ورسول ، هلته یو ډیر ستر کلي ډوله کور و ، هلته د مصریانو یو کور نه بلکه زیاتې کورنۍ اوسیدلې ، په ښار کې ددې کور او د هغې د اوسیدونکو ډیر زیات عزت کیده ، ځکه چې دلته به خیرات ویشل کیده ، بې وزلو ته به مالي بسپنه ورکول کیده ، په فوځې میله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ایوبي ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفیو دوه کځوړې ورکړې و ې. دا د سوداګرو کورنۍ وه. مصر ته د سلطان ایوبي د راتلو ترمخه به دا ځاې دسوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظامیې د غړو او د حاکمانو میلمستون و، سلطان ایوبي سوډانیان له منځه یوړل ، نو دا کورنۍ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه اوپه دې توګه د سلطان ایوبي وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ایوبي البرق او علي بن سفیان ته حکم ورکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمو د وبا د خپریدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه یوه شپه مخته ددې کور په یوه خونه کې لس دولس کسان ناست و ، د شرابو پیالې څرخیدلې ، خونې ته یو زوړ سړې را ننوت ، دهغه د راننوتلو سره سم ټول خلک و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریدل ، دهغه سره یوه ډېره ښکلې نجلۍ هم ملګرې وه چې نیمائې مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د راننوتلو سره سم هغوی دخوني دړه بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او د هغه زاړه تر څنګ کېنیناسته ،

« پرون د مصر امیرته خبرورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاري ډېرښت موندلې » زاړه وویل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډېره مهمه ده ، امیر د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ باید د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز یو نوي رارسیدلي خبر ډېر زیات هیله پیداکونکي دي ،او هغه داچې دوه مصري عسکرو د یوي ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې اویو بل ئې سره وژلي دي.دا زمونږ د بریاو لمړي پړاو دي»

« په درې میاشتو کې یواځې یو مسلمان سپاهي بل وژلي او په خپله هم وژل شوي دي» یوه سړي د هغه زاړه خبره غوڅه کړه او ترې وئې پوښتل« د بریاو دا بهیر ډېر سست دي ، بریا هغې ته وائې چې د سلطان ایوبي یونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

«زه بریا هغه ته وایم چې یو سالار یا نائب سالار پخپله صلاح الدین ایوبي ووژني ،» زاړه ورته وویل« ما ته معلومه ده چې که زرکسه سپاهیان هم ووژل شي نو بیا هم کوم ځانګړې توپیر نه ترې را پیدا کیږي ، مونږ خو د ایوبي د وژلو پلان په سرکې لرو ، تاسې ټولو ته به د تیر کال دواړه پیښې په یاد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ایوبي باندې غشې ور وویشتل شو خو خطا ولاړ، د روم ښځه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړل او دهغوی دډلي ښځه یو بدبخته لا مسلمان هم شو.ددې ټولو ښځه څه مقصد اخستلاي شو؟ یواځې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دي لکه څومره ئې چې زمونږ یو شمیر خلک ګڼي ، دا هم کیداي شي چې ایوبي ووژل شي خو دهغه ځاي ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دي خاطر دا تګلاره ډېره غوره ده چې د هغوی فوځونه په داسې ښکلې لار د تباهۍ کندې ته ور وغورځوئ په کومې لار چې د صلیب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي.

« د صلیب دپالونکو او سوډانیانو د ماتې نژدې یوکال تیر شو » یوه ورته وویل« تاسې په دغه یوه کال کې څه کړي دي ؟...

درونده ! ته په ډېره اوږده لاره روان ئې. ددوه کسانو وژل ډېر اړین دي ، لمړي ایوبي او دویم علي بن سفیان»

« که چېرې علي بن سفیان له منځه یوسو نو ایوبي به ړوند او کوڼ شي» یوه ورته اواز کړ.

«ما هغه سترګې ترلاسه کړي دي چې د سلطان ایوبي د سینې هر راز کتلاي شي ،» زاړه ورته وویل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې ترڅنګ ئې ناسته وه. زاړه وویل« دا دي هغه سترګې–ووینئ ، ووینئ چې په دې سترګو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدین ایوبي د یوه حاکم خادم الدین البرق نوم اوریدلې وي ، او ستاسې ښځه به ځینو هغه کتلې هم وي ، یواځې دوه کسان دي چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي د سینې رازونه کتلای شي ، یو علي او بل البرق. د علي بن سفیان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په کومه توګه په البرق قبضه کړې ده نو په همدې ترتیب به ئې په علي هم وکړم.»

«ایا البرق ستا په قبضه کې راغلې دې؟» یوه ترې و پو ښتل.

«هو !» زاړه د نجلۍ په وربښمي ویښتانو لاس را ښکود او وئې ویل «ما هغه په دغه زنځیرونو کې ښکیل کړې دې. ماتاسو ټول د یو څو نورو خبرو او ترځنګ ددې زیرې په خاطر هم رابللې واست. مونږ باید ډیره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځکه زمونږ د ټولو په یوه ځاې کې ناسته او را ټولیدل دمصلحت نه لرې دي.تاسې ټول به دا نجلۍ و پیژنئ، زه هیله مند نه وم چې دا به په دومره زیرکتیا او استاذۍ سره دا ډرامه مخته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تیر یوه کال راهیسې د همداسې یوې موقع په لټه کې وم چې علي بن سفیان یا البرق او یا دواړه په دې جال کې را ونخلووم ، خو ما ورسره هیڅرې هم ونه کتل ځکه مانه غوښتل چې هغوی ما و پیژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حکام د ښاره بیرون ساتي ، خو کله چې هغه د فوځي میلې اعلان وکړ ، او ماته ډاګیزه شوه چې هغه خپل فوځي قومندانان، سالاران او نور لوړ پوړو چارواکو ته لاربښونه کړې چې هغوی دې په دې میله کې د ښاریانو ترمنځ کښیني او دهغوی ترمنځ دې د فوځ رعب نه ،بلکه باور پیدا کړي ، ماته علي بن سفیان هیڅرې هم ترسترګو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړې وه. البرق را ته ترسترګو شو دهغه ترڅنګ دوه کرسۍ خالي وې ، ما نجلۍ دهمغې تر څنګ په خالي چوکۍ کې کښینوله ، هغه ته مې د نهو لسو میاشتو راهیسې همدا استادي ښووله ، زه ئې خپل زوړ میړه او خپل ځان ئې پلورل شوی مظلومه نجلۍ و ښووله ، او د البرق په څیر مؤمن ئې په خپلې ښکلا کې را و نغاړه ، د لیدلو کتلو ځاې و ټاکل شو ، ما هغې ته وویلې چې هلته په کنډر کې به کوم ډول ډرامه لو بوي ، نجلۍ کنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور کسانو سره هملته ناست وم. دهغې ډلې څخه دوه کسان اوس همدلته شتون لري اوپاته دوه نور ئې تاسې نه پیژنئ ، هغوی هم زمونږ د ډلې وګړی دې.

دې نجلۍ البرق ته ثابته کړه چې هغه پرې خپل ځان ځاروي ، زمونږ څلورو واړو ملګرو په البرق او دې نجلۍ باندې د تورو او نیزو حملې وکړې ، پر هغوی ئې د برچې درانه وارونه وکړل او دا ډرامه دومره ښه ترتیب شوی وه چې دربښتوني حال څخه ئې لږ څه توپیر هم نه درلود. دهغې بې عقله په ذهن کې داهم را نه غلل چې د تورو اوبرچو دومره ګذارونو وشول خو څوک په کې ګریدلې هم نه و. ما ددې خبرې په ویلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلۍ دومره بهادره ده چې دیوه زړه ور او بهادر ترڅنګ ښه ښکاري ، ما پرې خپله خوښي و ښووله او هغه مې البرق ته ورحواله کړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه ور ښوولې دې» نجلۍ وویل --«زه حیرانه یم چې ددومره پوخ عمر حاکم په دومره اسانۍ سره زما په جال کې څنګه ژر را ونښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادې کړې دې ، پخوا تردې هغه هیڅکله هم شراب نه وڅښلي ، لمړی ښځه ئې هم په هماغه کور کې اوسیږي ، کوچنیان هم لري خو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريښي چې هغوی ئې ټول له ياده ويستلي وي ،-- نجلۍ غونډې ته ټول تفصيل بيان کړ ، چې هغې دکومو کومو لارو څخه د سلطان ايوبي ددغه ځانګړی باوري مشاور عقل په خپل موټې کې نيولي دې.»

«په دغه تيرو دري مياشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدين ايوبي ډير مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولي دي ،» زاړه وويل « سلطان ايوبي ډيرزيات فوځ روزي. دهغوی د ډلې څخه به تر نيمائي په مصر کې پريږدي. اوپاته نيمائي به د خپلې قومندې لاندې دعيسائي پادشاهانو پر خلاف د جنګ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترګې په بيت المقدس باندې لګيږی. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خيستې دې هغه دادې چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سيمو حاکمانو يو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوی يووالي دصليب پالونکو دومره لرې کړي دي لکه څنګه چې البرق مونږ په خپل موټې کې اخستې دې»

«نو ايا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلې غړې دی؟» يوه سړي تري و پو ښتل.

«نه !» زاړه ځواب ورکړ، « هغه په ريښتوني توګه د ايوبي وفاداره دي ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دي، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان ځارونکې لور ګڼي، ددې نجلۍ دښايست او ځوانۍ د جادو اغيز جدا شي دی. مونږ نه شو کولای البرق دخپلو ځانو سره را يوځای کړو. او دې ته به اړتياڅه وي ؟ هغه خو په مکمله توګه زمونږ په لاسو کې لوبيږي»

«سلطان ايوبي دنور څه کولو اراده لري؟» ددې ډلې يوه غړي تري و پوښتل.

« دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دی.» زاړه ورته وويل « هغه غواړي د صليب په سلطنت کې د اسلام بيرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانو بې کاره کولو او نيولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ايوبي د علي بن سفيان تر ځارنې لاندې يوې سترې شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتيرو يو ځانګړې لښکر تيار کړې تر څو هغوی صليبي هيوادونو ته ولېږي اوهلته ترې د ځارکښۍ او تخريب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پيل کړې ده. د سلطان ايوبي منصوبې او پلانونه ډير خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلې کولو له پاره هغه د فوځې ميلې تر نامه لاندې لو به جوړه کړه،او نژدې شپږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانيان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لارښوونې شوی دي ، هغه همدا دي چې د ايوبي په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتيا خپره کړئ ، اودهغې طريقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مينه ورزياته کړئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه وويل چې هغه دفوځي ميلي څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورننويستلو کار پيل کړې دي. او هغوی هم په ډيره ښه توګه په فوځ کي جواري رواج او خپره کړې ده، جواري او ښځه دواړه داسې شيان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کاږي.

هغه دويمه طريقه داوښووله ، چې عصمت پلورونکو ښځوته د ښې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوځي پنډ غالې په شاوخوا کې پرې ايښي دي ، خو هغوی هيڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهيان د بدکارۍ سره دعادي کولو تر څنګ دهغوی تر منځ رقابت هم را پيدا کړې دي. زاړه ورته زياته کړه « دهغوی بريا تيره ورځ مخته راغله ، هلته چې دوه سپاهيان په يوه وخت د يوې ښځې خيمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې و نښتل اويو بل ئې ډير سخت زخمي کړ، يو دخيمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پنډغالي ته په وررسيدو سره هملته و مړ...دا راپور تر سلطان ايوبي پورې ور رسيدلې دي. هغه علي بن سفيان او البرق ته حکم کړې چې د فوځيانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړي او دا معلومه کړي چې جواري ، غلا ، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډيربښت مومي ، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو ښځو څخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوځي پنډغالو ته نژدې را نشي.

په دې غونډه کې دا هم وويل شول چې د آصفې اصلي نوم بل څه دي ، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زاړه ته هغه رازونه اواطلاعات را رسوي چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي ، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروګرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې يو ځانګړې ډول سفوف ورګډوي او ورکوي ئې. دهغې د اغيز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترګې نه شي پرانستلاې ، په غونډه کې دا هم ډاګيزه شوه چې د مصر په زياتو کليو ، باندو او ښارونو کې قحبه ځايونه ، او د جوارۍ مرکزونه جوړ کړل شوی دي ، چې ښه پايلې ئې را تر مخه کيږي. روزل شوی نجونې او ښځې د لوړو لوړو کورنيو ځوانان د بد کارۍ په لور را اړوي ، اوس دا هڅه بايد وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حيائې او بدکارې ميلان را پيدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډيره پټه غونډه وه ، پائې ته ورسيده ، هغوی ټول يوځاې بهر ته را ونه وتل ، بهر به يو سړی ولاړ نو بل به څو دقيقې وروسته دهغې پسې راوت ، زوړ هم ولاړ ، يواځې آصفه او يو بل سړې پاته شول ، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړې سره روانه شوه.

*****(۳۹)

البرق آصفه په يو راز کې پرې ايښې وه ، هغه تراوسه پورې چاته نه و ويلي چې هغه دويم واده هم کړې دې ، که څه هم دويم واده کول کومه د عيب خبره هم نه وه خو هغه ويريده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وايي چې دومره وخت دې د يوې ښځې سره تير کړ او اخر دې د ځلوينښت کلنۍ په عمر کې د يوې ځوانې نجلۍ سره واده وکړ ، خو دا راز تر ډيره وخته پورې راز پاته نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپيريال کې د خپلې څارکښۍ د شبکې جال خپور کړې و. هغه ته دا خبرونه را رسيدل چې د فوځي ميلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جوارۍ او بدکارۍ ځاپونه ورځ په ورځ زياتيږي. يوه ورځ د شبکې يوه غړي علي بن سفيان ته دا راپور هم ورکړ چې په تيرو درې مياشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې دخادم الدين البرق دکوره ځخه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خوارږه خوب پراته وي ، يوه ښځه چې په تورڅادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لرې ولاړه شي نو يو سړې ورسره يوځاي کيږي ، اطلاعاتي مامور وويل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دريم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړي سره يوځاې يوه کورته ورننوته ، او د څه ډير ځنډ وروسته بيرته را ووته او د همغه سړي سره بيرته را ستنه شوه.

هغه مامور دا هم وويل چې هغه همدا ښځه تيره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقيب لاندې و نيوله ، هماغه کورته و رننوته ، ماموروائې چې هغه په خپله د هغه کور څخه لرې په يوه ځاې کې پټ کښيناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او د ښار په لورې رهي شول او هلته په يو ستر کور کې ورننوتل ، د ډير وخت د تيريدو وروسته دهمدې کور څخه د يو يو کس په راوتلو سره نژدې يولس کسان له هغه ځايه را ووتل. او په اخره کې همدا ښځه د يوه سړي سره هم را ووتله ، مامور هم د تياري څخه په ګټې اخستلو سره دوی تر تعقيب لاندې و نيول. د البرق د کوره څخه لږ څه لرې هغه سړې بلې لورې ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې و رننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په خير د يوه مسؤل اولوړ پوړي چارواکي په هکله داسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولاې ، خو دعلي بن سفيان لار ښوونې او احکام ډير سخت و ، هغه دخپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ويلي و چې که چيرې د سلطان ايوبي په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته را پور ورکړي ، په دې هکله دې د هيچا د رتبې او سترواالي لحاظ نه کوي ، هر چيرې ئې چې هر ډول شک تر سترګو شي ، که څه هم ډير معمولي او لږ وي بايد علي بن سفيان ته ئې تفصيل ورکړل شي ، دا د جاسوسي روزنې د سبق يوه برخه وه ځکه د څارکښۍ دشبکې بريالېتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډير خلک ئې بې معنا ګڼي او له نظره ئې غورځوي ،تر لاسه کيږي .

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و ، هغه د علي بن سفيان له پاره ډير ارزښتناکه و. هغه د البرق ښځه ډيره ښه پيژندله ، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې د ې د کوم پردي سړي سره چيرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه څرګنده چې البرق د يوې بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دي. هغه په دې خبرې ډير فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پيدا شو چې البرق دهغه نژدې دوست هم دې اودا دهغې حق دې چې که چيرې دهغې ددوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو دهغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې دهغې په ذهن کې را پيدا کيده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سيلاب راغلې دې ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکارې ښځې په چکر کې لويدلې وي؟ دهغه په ذهن کې يو فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پیدا شو ، هغه د خپلي شبکي یوه ښځه د سوالګري په لباس کي د البرق کور ته و استوله تر څو هغوی ته ووایي چي خاوند ئي مړ شوی او ځامن ئي بیکاره او خپل سري دي نو په دې خاطر ستاسي څخه د اعانت او بسپني هیله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چي هغه پخپله په کور کي نه و . د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کي و ګرځیده او آصفه ئي تر سترګو شوه . دې ښځي د البرق د لمړنۍ ښځي سره و کتل او ورته ئي خپل «فریاد » وړاندي کړ او ورته ئي وویل چي هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي. په خبرو خبرو کي ئي تري و پو ښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پیغله ده ؟ هغه ځواب واورید چي دا زما لور نه ده ، دا زما د میړه دویمه ښځه ده ،دري میاشتي کیږي چي واده ئي ورسره کړي دی.»

علي بن سفیان ته دا خبره حیرانونکي وه . د هغه په زړه کي دا شک پیدا شو چي د شپي دکوره وتونکي د هغي همدا دویمه ښځه ده ، علي د یوي بلي ښځي په لاس د البرق لمړنۍ ښځي ته پیغام واستاوه چي هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځاي کي ځانته ووینې . خو البرق باید په دې خبره پو ه نه شي . هغه ورته په پیغام کي دا هم ویلي و چي دهغوی دکور په هکله په یوه ډیره مهمه خبره باندي ور سره غږیږي . علي ، دالبرق د دفتري مصروفیاتو د په نظر کي نیولو په اساس ، د هغي ښځي ته د لیدلو کتلو له پاره ځاي او وخت هم ور په ګوته کړ. ....هغه راغله ، علي بن سفیان دې ښځي ته دزړه له کومي ډیر زیات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځي ته وویل ، چي هغه ته دا معلومه شوی چي البرق دویم واده کړي دي ، ښځي ځواب ورکړ « د خداي شکر دي چي هغه دویم واده کړي دي – څلورم او پنځم نه دي»

په خبرو خبرو کي علي بن سفیان تري و پوښتل « هغه څنګه ښځه ده ؟»

«ډیره ښکلي او ښایسته ده» ښځي ځواب ورکړ.

«شریفه او نیک خویه هم ده ؟» علي بن سفیان تري و پوښتل ، « ته خو پري څه شک و شبه نه لري ؟» تر ډیره وخته پوري هغه په فکر کي ډوبه وه ، علي تري وپوښتل « که چیري زه ووایم چي هغه کله کله د شپي له خوا بهر را وځي نو ته خوبه ئي په بده نه اخلي ؟»

هغه په خندا شوه او وئي ویل « زه په خپله اند ښمنه یم چي دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغي غلام ګرځیدلي دي ، له ماسره خو د سره خبري هم نه کوي ، که چیري زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبري وکړم نو ویریږم چي له کوره به مي وکاږي ، هغه به داسي وانګیري چي زه د کینې اوحسد له لوري دا خبري کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کي د شرابو بوي هم نه و ،خو اوس هلته دشرابو منګي خالي کیږي.»

«شراب ؟» علي بن سفیان ټکان وخوړ او وئي ویلي « البرق شراب څښل هم پیل کړي دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه يواځې دا چې ښځې ئې » ښځې ئې ورته وويل « بلکه بدمستئه او مدهوشه کيږي هم ، ما ځلور ځله دا نجلۍ د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او ليدلې مې دي چې هغه د ډير ځنډ وروسته بيرته راستنه شوې. ما دا هم کتلې چې کومه شپه چې نجلۍ بهر ته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډير ناوخته را پورته کيږي. نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي اودوکه ورکوي.»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده ،»علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» ښځې تري په حيرانتيا سره و پوښتل ،« جاسوسه اوبيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې و چيچل او وئې ويل « ته پوهيږې چې زه د يوه شهيد لور يم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړې و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوې جاسوسې سره واده کړې او دهغې په ولکه کې راغلې دي. زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم.»

علي بن سفيان په ډيره ستونزمنه توګه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويلې چې تر اوسه پورې دا بايد کړه کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا بايد هم ترڅارنې لاندې و لرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړېو غړې ګرځيدلې دې او يا داچې هغه يواځې د شرابو په ورکولو سره استعمالوې. هغې ښځې ته ئې دا هم وويلې چې جاسوسان څوک نه وژني بلکه را نيسي ئې ، او ورڅخه د شبکې د نورو غړوپه هکله پو ښتنې کيږي. علي بن سفيان هغه ته ځه لارښوونې وکړې اوورته ئې وويل چې د نجلۍ هر خوځښت بايد تر څارنې لاندې وساتې.....

دا ښځه ولاړه اوداسې څرګنديده چې دعلي بن سفيان لارښونې به په ساړه فکر سره پلې کړې ، خو د هغې د تګ او انداز څخه داسې معلوميده چې هغه په هر وخت کې له کنتروله وتلای شي. هغه د حرم سراې او حويلې ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندينه وه اوپه هيواد او ملت باندې ځاريدونکې دقوم لور وه.

*****(۴۰)

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يواځې د کار ملګرې و و ، بلکه پخپلو منځوکې خواږه دوستان هم و. دواړه د يوه عمر خاوندان و ، يو ځاې ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامې سلطنت د ازادۍ له پاره په جنګونه کې برخه اخستې وه ، دواړه د سلطان ايوبې پخوانې ملګرې و . خو ددومره خوږې دوستۍ تر څنګ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان څخه پټ ساتلې و . کله چې علی ته دا خبر را په ډاګه شو نو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې د هغې د کور ددغې معمّې د حل لار ه پيدا کول غوښتل ، هغه دالبرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکونکوپه شمیره کې ډیربښت راوست چې د البرق دویمې ښځې په کې تګ راتګ کاوه ، د البرق د لمړۍ ښځې سره چې علي خبرې کړې وې دهغه څخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وې ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان بهټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

دربیمه شپه ، د نیمائي شپې څخه لږ څه د مخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خواږه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړي هغه را بیداره ولې شي ، هغه د هغو چاروا کو څخه توپیر درلود چې هیڅاته هم د خپل ارام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه دعلي یوه ملازم علي را بیدار کړ.او ورته ئې وویلې « عمر راغلې او لږ څه ویریدلې غوندې ښکاري» علي بن سفیان دلیندۍ څخه د وتلي غشي په څیر د خونې څخه راووت او په یو څو ګړندېو ګامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته د هغه د شبکې یو کس ولاړو ، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته ووایاست چې ورمنډې کړي ، لس دولس سپاره سمدستې را وغواړۍ ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیا تاته وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر څو دریارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیارکړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خو د عمر څخه ئې و پو ښتل «وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غړي د آصفې د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره څخه وځي نو سمدستې دې ته خبر ورکړئ ، خو دا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه دمخه د البرق دکوره په تور څادر کې د سرنه تر پښو پټه ښځه را ووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې ښځه په همداسې لباس کې را ووتله ، هغه په منډه منډه د هغې لمړنۍ ښځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیڅ نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلومه نه ده چې ددواړو ښځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی څخه یوې خپل لاسونه و پړکول ، هلته د نژدې ځابه څخه یو سړې را ووت ، هغه هڅه وکړه چې دا وروسته تلونکې ښځه و نیسي ، ښځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله دشپې په تیاره کې نه تر سترګو کیده ، هغه سړې هم په همدې ښځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه ښځه چې لمړۍ راغلې وه دهغې اواز مو واوریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ اوویسئ یئ» بلې ښځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې څخه چیغې ووتې ، هغې ښځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړې وار دفع هم کړ. دواړه ښځې زخمې شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر همل‍ته پټ ناست دي. هغه دا معلوموله چې دا خلک چیرې ځي ،

علي بن سفیان دداسې هنګامې حالت له پاره د ګړندېو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلې ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په څو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ضرورت ځاي ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تيز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې څوارلس کسان تيار کړي نو علي بن سفيان د کاليو تر بدلولو او د هغه د خپل آس دتيارولو تر وخته پورې هغوی هملته حاضر وموندل ،

دعلي بن سفيان په قيادت اود عمر په لار ښوونه دا ډله د پيښې ځاي ته ور ورسيده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفيان له آسه را ښکته شو او وئې کتل ، يو د البرق لمړنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملګرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وينو کې ډوب. آذر وويل چې هغوی د البرق لمړنۍ ښځه د زخمي کيدو وروسته و غورځوله ، نو زه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړاي او پريوتم ، حمله کونکې و تښتيد. آذر وويل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفيان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخميان سمدستي جراح ته ورسوي او د وينې د دريدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لار ښوونه دهغې ځاي په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم څو ځلې تلونکې کتل شوې وه ،دا د پخوانيو وختونو يو ستر کور و . او تر څنګ ئې نور کورونه هم و . د انګړ څخه د آسونو د شړنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته و استول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وويل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نيسئ ، اوکه چا د تيښتې هڅه وکړه نو په غشو ئې په ګونډو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځيدو نه وروسته د انګړ په لورې ور تاو شول ، په دې وخت کې د ځغاستونکو اسونو دپښو اواز واوريدل شو. علي بن سفيان يوه سپور ته وويل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې ووايه چې دا کور محاصره کړي او دننه ور ننوځي ، دننه ټول وګرئ ئې و نيسئ.» سپور د پنډغالي په لور ولاړ علي بن سفيان په لوړ اواز سره خپلو کسانو ته حکم وکړ ، « پونده ورکړئ او تعقيب ئې کړئ ، او يو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو د تبيلې څخه په ګوته را ټول کړل شوی آسونه و . اودهغې سپرو د سلطان ايوبي څخه څو ځله انعامونه اخستي و . تښتيدونکې هم شاهسواره معلوميدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډاګه کوله چې د ښه نسل ، تيز ځغليدونکې اسونه دې ،دا د ښار سيمه وه او کورونو د آسونو دځغاستې تر مخ خنډونه را پيدا کول ، کوڅې وې چې آس په کې نه شو ځغليداي ، خو بيا ددې څخه اخوا پراخه ډاګ و .

په تياره کې آسونه نه تر سترګو کيدل ، يواځې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقيب کيده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاګ ته شول نو بيائې پتيدل شوني نه و . هغوی د افق په لور د سيورو په شکل تر سترګو کيدل. هغوی څلور وو او نژدې سل متره فاصله ئې پيدا کړې وه. هغوی يو له بله سره څنګ تر څنګ تلل ، دعلي بن سفيان په حکم دوه سپرو و په هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل ، کیداې شي غشي خطا شوی وي ، تبنتیدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلومیدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تیریدل نو هغوی به هم آسونه یو له بله سره جلا کول. خو هغوی یو ځاې روان ول. د علي بن سفیان ډله هم ډېره ګړندۍ وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو یو ګڼ ځنګل راغي هلته د هغوی آسونه دا سې سره وویشل شو چې دوه ئې د ځنګل کیڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنګل ښي لورې ته ولاړل. دا ځاې لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکې چې کله هغه لوړ ځاې ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سیوري تر سترګو شول دا سې معلومیدل چې هغوی یو له بله څخه ډیر لرې شوی وي. اوبیا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر یوه مخه اولاره بدله شوه. علي بن سفیان و پو هیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وویشي او خپاره ئې کړي ، علي په لوړ اواز سره وویلي ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شئ ، یو بل ته سره وواياست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په لیندیو کې غشي کیږدئ ،»

سپاره سره وویشل شو ،ټولو خپلې لیندئ را واخستې او غشي ئې په کې کنبیښول ، او د هر آس پسې یوي یوي ډلې ځغاسته پیل کړه. دهغوی د آسونو رفتار نور هم زیات شو. د پښو داوازونو په شوروشر کې د لیندیو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کیدل ، یوه وویل چې یو مې وویشت او آس ئې د کنترول ووت، » هلته دعلي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په یوه وخت کې غشي وویشتل ، په تیاره کې د غشي د خطا کیدو خطر زیات و ، او غشي خطا کیدل هم ، خو بیا هم هغوی یو بل آس په نښه کړ، دا اس دکنتروله ووت او بیرته شاته راغي ، یو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه، اویوه بل هغه په برچه باندې په ګیډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او و نه لوید . دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونیسي ، دعلي سره یو سپور خپل لاس وروغځاوه ترڅو یو سپور پرې د مټو څخه را ونیسي ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمي شوې و ،لږه شیبه وروسته دا آس ودرید ،په آس باندې یو سرې سپورو او یوه ښځه. ښځه د سرې څخه مخته ناسته وه. داسې معلومیده چې ښځه بې هوشه شوی وي.

د صحرا په دې تیاره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کیده ، یواځې د سپرو خبرې او د آسونو د عادي تګ اوازونه را تلل ، سپرو یوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه داسې معلومیده چې هغوی ټول تبنتیدونکی نیولي دي. علي بن سفیان ټول سره را ټول کړ ل ، تبنتیدونکي ئې ونیول ، دهغوی دوه آسونه زخمیان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړینې په خاطر همهلته په صحرا کې پریښول ، تبنتیدونکي ټول ټال پنځه کسان و ، څلور نارینه او یوه ښځه ، ښځه را غورځیدلې وه ، د تبنتیدونکو څخه یوه وویل،«تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خو دا نجلۍ زخمي ده مونږ هیله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زیان ونه رسوئ ،» د یوه آس د زین سره مشال تړلې و. هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ، ښځه ئې وکتله ، ډېره ښایسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وینو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو یوژور زخم و ، دهغې څخه دومره وینه تللې وه چې د ښځې رنګ ئې د سپین لاش په څیر ګرځولې و ، سترګې ئې پټې وي ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې یوه ټوټه ور ننویسته ، اود پاسه ئې په یوه بله ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې و تړه ، او هغه ئې په یوه آس باندې وا چوله او سپور ته ئې وویل چې په بیړه ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژر والي او بیړې پو ښتنه هم نه پیدا کیده ، هغوی د ښاره څخه څو میله لرې وتلي و. په دې بندیانو کې یو زوړ سړې هم موجود و.

کله چې داقافله قاهرې ته رسیدله نو دسهارسپیني لیکې را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې دپیښې په هکله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفیان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په ټپونو باندې د ملهمواو پټیو په پورې کولو لاس پورې کړ. هغوی هڅه کوله چې هغه په هوش کې راوړي ، سپرو هغه پرته له کومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمړنۍ ښځه او آذر اوس په هوش کې راغلي و ،خو روغتیائې حالت ئې ښه نه بریښیده. سلطان ایوبي هم هملته شفاخانې ته ور رسیدلي و هغه علي بن سفیان ځانته کړاو ورته ئې وویل ،«زه له ډیره وخته را هیسې دلته یم ، ما د البرق د راغوښتلو له پاره یو سړې هلته ور استولې ، خو هغه ما ته ډیره عجیبه خبره کړې ، هغه وائي چې البرق په هوش کې نه دې ، د هغې په خونه کې د شرابو پیالې او صراحئ پرتې دي ، ایا هغه د شرابو څښل هم پیل کړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې دهغې ښځه د کوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي کړې ، ډاکټرانو د هغې سره خبرې کول منه کړې دي.»

«دهغه یوه نه چې دوه ښځې ټپي شوې دي» علي بن سفیان ورته وویل « دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته کې ونیوله او را مو وسته د البرق دویمه ښځه ده ، پریږده چې لږ څه د خبرو جوګه شي ، مونږ ډیر غټ ښکار را نیولي دې.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بیداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وې ، هغه ته څلور واړه جاسوسان ور وښوول شول ، هغه دهغه زاړه جاسوس په کتلو سره حیران پاته شو ، ځکه هغه سړې البرق د آصفي پخواني میړه انګیره ، سلطان ایوبي دا قضیه په خپلو لاسو کې واخسته ،ځکه دا دجاسوسانو د یوې سترې ډلې معامله وه چې دهغې یوه باوري ملګرې ، چې د فوځ ټول رازونه او را تلونکي پلانونه ورته معلوم و ،هم په کې ککړ شوې و .

کله چې زخمیان د خبرو کولو او دبیان د ورکولو جوګه شول ، نو خپله کیسه ئې داسې وکړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ته چې کله علي بن سفیان وویل چې دهغه د خاوند دویمه ښځه دشکمن کرچار خاونده ده او جاسوسه معلومیږي نو هغه د ډیرې سختې غُصّې په حال کې کورته ستنه شوه. هغه غوښتل خپل میړه او آصفه دواړه د تیغه تیر کړي ، خو علي بن سفیان هغې ته ویلي و چې جاسوسان ژوندي نیول کیږي تر څو دهغوی څخه د نورو پټو رازونو په هکله پوښتنې ګرویزنې وشي ،او د ډلې نور ملګرې ئې را پیدا کړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل ځان تر کنترول لاندې راوست ، او آصفه ئې تر کلکې څارنې لاندې و نيوله ، هغې دشپې له اړخه ويده کيدل هم پريښودل ، هغې دموقع اوفرصت نه په کتې سره د آصفې او دهغې د ميړه د خوب دخونې په دړه کې يو کوچنې سورې هم وويست ، د شپې به هغې دهمدې سورې له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توګه هغې همدا وکتل چې ښځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توګه هغه ته لوڅوي ، دې ښځې به البرق ته د سلطان ايوبي خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئې پير او مرشد وي ، صليبيانو ته به ئې بدې ردې ويلې ، او هماغه خبرې به ئې کولې چې د سلطان ايوبي په جنګې پلانونو کې به شاملې وې. البرق به هغې ته ويلې چې سلطان څه کول غواړي او څه ډول فکر کوي ؟

دالبرق لمړنۍ ښځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ،او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئې تر غوږو کيدې ، دريمه شپه هغې يوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ئې په پوره بې صبرۍ سره انتظار کاوه ،آصفې البرق ته شراب ورکول پيل کړه ، او دهغه څخه ئې بلکل حيوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پيالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه. کله چې هغه بيرته راغله نو وئې کتل چې په پيالو کې شراب همغسې پراته دې ، هغې يوه پياله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولګوله ،ددې وروسته هغې ډير زيات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پريوت ، اصفې کالې واغوستل ، او البرق ته ئې سوکه سوکه اوازونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بيا ئې هغه و خوځاوه ،او دهغه د سترګو دخلاصون هڅه ئې وکړه خو دهغه سترګې خلاصې نه شوې. هغې د البرق دشرابو په پياله کې هغه وخت څه داسې شيز ورګډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئې کړ چې نور راوړم.

آصفې کالې وا غوستل ، دپاسه ئې پرې تور څادر داسې وا چاوه چې دسر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نيمائې کيدو ته نژدې وه ، روښنائې ئې مړه کړه. اوبيرون را ووتله ،دآصفې دې کړچار لمړنۍ ښځه سور اور وګرځوله ، خپل خنجر ئې را واخست ، خپل څادر ئې له ځانه چاپيره کړ ،کله چې د خونې څخه بهر را وتله نو وئې کتل چې اصفه د يوې ملازمې سره پسيږې ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره يو ځاې کړې ده. آصفه بهر راووتله ، او ملازمه خپلې خونې ته ولاړه ، لمړنۍ ښځه هم د لوې دروازې څخه بهر راووتله ، هغه ډيره ګړندۍ تلله ، او د آصفې تعقيب ئې کاوه ، هغه د اصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه. هغې غوښتل دا معلومه کړې چې هغه چيرې ځې ، کيداې شي اصفې د هغې د قدمونو اواز اوريدلې وي ، هغه ودريده ، لمړنۍ ښځې په تياره کې ښه نشواې ليداې ، هغه آصفې ته ور نژدې شوه او هملته و دريده ، يو دبل سره په ناڅاپې توګه د مخ کيدو په اساس لمړنۍ ښځه دا پريکړه و نشوه کولاې چې څه وکړي.

خو بې له ځنډه ئې ويوښتل چې «آصفې چيرې ځې ؟»

لمړنۍ ښځې دا احساس هم نه کړه چې د اصفې د خونديتوب په خاطر دهغې سره يو ساتونکې په پټه توګه د هغې تر څنګ روان دې ،آصفې يو لاس په بل وواهه او د البرق لمړنۍ ښځې ته ئې په خندا کې وويل --« ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترشا راغلې ئې ، یا بل چېرې روانه ئې ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمړنۍ ښځه د متو څخه و نیوله خو هغې په یوه ټکان سره خپل ځان د نیونکې څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وویست ، دهغې تر مخه یو سړې ولاړ و ، ښځې پر هغې وار وکړ خو هغه په ځنګ شو ، خو سړې پرې داسې وار وکړ چې دهغه خنجر دښځې په یوه اړخ کې و لګید ، کله چې هغه سړې وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ. لمړنۍ ښځې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې دهغې د اوږې او غاړې تر منځ ور ننویست ، هغې ښځې په زوره چیغه کړه ، هغه سړې یوځل بیا په دغه لمړنۍ ښځې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځیدو څخه و ژغورله، کله چې لمړنۍ په دویمې باندې بیا وار کاوه نو هغه سړې دهغې ښځې لاس په خپل لاس کې ونیو او پرې نه ښوده چې په آصفې باندې خنجر ور ونښلې.

آصفه پریوتې وه او د البرق لمړنۍ ښځې هم ژور ټپ اخستې و ، چې دتشې څخه تر ګیډې پورې رسیده. هغه سړې اصفه پورته کړه او چېرې ئې یوړه ، د علي بن سفیان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د یوه پټ ځایه ننداره کوله ، هغوی په دې نه پوهیدل چې دا دویمه ښځه به څوک وي ، عمر دهغه سړې پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه، هغه هماغه ځای ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر دهمغه ځایه څخه نیغ علي بن سفیان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او دهمدې زخمي ښځې تر ځنګ کښیناست ، خو د شا له خوا پرې چا د خنجر درې پر لپسې وارونه وکړل او حمله کونکې دهغې ځایه خپلې پښې سپکې کړې. آذر هم هملته بې هوشه پریوت ،

مابنام د البرق د لمړنۍ ښځې او د آذر روغتیائي حالت مخ په خرابیدو شول ، جراحانو او ډاکټرانو ډیرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندې پاته نه شول ، د البرق ښځې علي بن سفیان ته ویلې و «چې ره خپل خاوند ځارولې شم ، خو د مذهب ،قوم ، او هیواد ځارول نه شم زغملې ،» او هغې دخپل قوم اومذهب په نوم ځان ځار کړ.

دسلطان ایوبي په حکم باندې خادم الدین البرق په زندان کې و لوید ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمایلې او وئې ویل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله ګرځیدلې وه. خو دا ځرګنده شوې وه چې هغه دحکومت او فوځ رازونه د شرابو او ښکلې نجلۍ په نشې کې دښمن ته سپارلې دي ، سلطان ایوبي د وژلو جرم ببښلاې شو. د شرابو د څښلو او د ښمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو ببښلاې؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بیان وا نه شو خستلاې ، پر هغې د ټپ اغیز دومره نه و لکه د ویرې او خوف اغیز چې پرې و. هغه جاسوسه ښځه وه ، هغې ته د شهزادګیو په بڼه کې د شهزادګانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوې وه. هغې کله هم دا فکر نه وکړې چې دداسې یوه حال سره به مخ کیږې. هغه ډیره زیاته له دې ویریده ، چې هغه د مسلمانانو بندۍ ده اومسلمانان به ئې ډیره خرابه کړې. هغه ته داو یره هم تر سترګو کیده چې مسلمانان به دهغې د ټپونو علاج و نه کړې ، هغې دخپلې دغه ویرې په هکله هر هغه چاته ویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلې کوچنې په څېر ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډېره زياته ډاډ ګيرنه ورکړه ، او ورته يې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږي لکه د يوې مسلمانې تېنې شوی ښځې سره چې کيږي. خو هغې يو غبرګاوه چې غوارې د سلطان ايوبي سره ووينې ، او د هغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغي او دهغې پر سر ئې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نوموړې ورته په اوسني زخمي حال کې لکه دلور په څير ښکاري.

«ما اوريدلي دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دې» آصفې ورته په ژړغوني توګه وويل« دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې دماتې ورکولو له پاره سره يو شوی دي ، که يوې مجبورې ښځې ته دوکه ورکوي نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي ،.... دې خلکو ته ووايه چې ماته سمدستي زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملاې.»

«که ووائې نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم » سلطان ايوبي ورته وويل ، « زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، آذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوې چې ماته به دوکه نه راکوې، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټرانو راته ډاډ را کړې چې ستا روغتيائې حالت مخ په ښه کيدو دې،که چېرې تاته مو اذيت درکولاې نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې. ستا په زخم به مومالګې ور شيندلې ، او تا به په چېغو چېغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې واې او د خپلو ملګرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې واې، خو مونږ د يوې ښځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق ښځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندي پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې و پو ښتل ،

« دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترګو و نه وينې چې ته يوه ځوانه اوښکلې ښايسته پيغله ئې » سلطان ايوبي ورته وويلې ،« ته دا انديښنه له زړه څخه وکاږه ، ستا سره به همغسې سلوک کيږي چې اسلامي قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشي هم وشوه چېرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځاې و . هملته دننه د آسونو د دريدو ځاې و . دوی هملته پنځه نور کسان هم نيولې و.هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوی و ټولو په خپل جرم باندې داعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته يوړه چېرې چې تيره هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوې دانې په څير د البرق په ستونی کې ورځاې کړې وه، او بيائې ټوله هغه ډرامه چې د البرق را نښلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه.نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردې پورته کړې.او دهغې کور راز ئې هم بربنډ کړ کوم ته چې د ښار خلک په ډېر درنښت ګوري. په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې ددوو موخو د تر لاسه کولو له پاره ئې استعمالولې. اول د ځارکښنې له پاره او دويم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لوړو کورنیو د ځوانانو د اخلاقو دخرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخریب کارانو له پاره لویه هډه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وویلي چې دسلطان ایوبي په فوځ کې هغوی خپل خلک ورننویستي دي او همغوی د فوځ تر منځ د جوارۍ کولو عادت را پیدا کړی دی. هغوی د بیلل شوی قمار په خاطر یو دبل پیسې پټوي او غلاوې کوي ، هغوی په ښارونو کې د پنځه سوو ښځه ډیرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوی دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را ونښلوي او د عیاشۍ په لار و ئې روان کړي. د جوارۍ پټ مرکزونه هم پرانستل شوی دي ، دې خلکو دا هم وویل چې همدا اوس هم هغه سوډانیان چې د فوځ ځخه ویستل شوی دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کیږي، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ایوبي په حکومت کې ئې ډیر مهم ځایونه درلودل، خو دسلطان پر خلاف ئې کار کاوه ،اصفه یوه عیسائي پیغله وه چې اصلي نوم ئې «فلیمنګو» و ، هغه په اصل کې یوناني نژاده وه، او هغې ته د دبارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کیده. هغې ته د مصریانو ژبه ورزده کړل شوی وه. اود هغې په څیر په سلونو نجونې د مسلمانانو سیمو ته دهمدې موخو له پاره په پټه توګه استول شوی دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځې وروسته دهغې تېپونه جوړ شوی و. خو کله چې ورته وویل شول چې هغې ته دمرګ سزا ورکول کیږي نو هغې وویل « زه په خوشحالۍ سره دا سزا منم ، ما د صلیب مشن پوره کړی دی»---او هغه جلاد ته وروسپارل شوه.

نورو ته لا تر اوسه پوري اړتیا وه ، دهغوی له اړخه په ویل شوو نښو نښانو خونور کسان هم و نیول شول ، چې یو څو ئې مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرګ سزا واورول شوه، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملاي او همهلته ومړ. دهغې کوچنیان د سلطان ایوبي له خوا تر روزنې لاندې ونیول شول، هغوی ته ئې ددولتي خزانې ځخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوی د البرق بچیان نه و بلکې د یوې مجاهدې بچیان و او دهغوی مور په مذهب ، هیواد ، قوم او ولس ځان شهید کړي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلیفه د معشوقې "اُمّ عراره» تښتول او د خلافت بحران (۵)

د (۱۱۷۱) زیږدیزکال د جون د میاشتې د ګرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خلیفه پیغام وړونکي صلاح الدین ایوبي ته دا خبر راوړ چې خلیفه خپل ځان ته ورغوښتي دي.دي خبر په سلطان ایوبي ښه اغیز و نه کړ او قاصد ته ئي وویل چې « خلیفه ته د سلام او درنښت وروسته ووایه چې که چیرې ډیر اړین کار وي نو زه حاضر یم چې هلته درشم ، خو اوس هیڅ فرصت نه لرم ، هغه ته دا هم ووایه چې هغه دندې چې زما تر مخ د اجراء له پاره پرتې دي ، دهغه تر سره کول د حضور په دربار کې د حاضریدو څخه ډیرې اړینې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ایوبي په خپله خونه کې نا قراره اوښت را اوښت. دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خلیفه العاضد و، په هغه وخت کې به خلیفه پادشاه ګڼل کیده ، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطیبانو د خدایج او دهغې د رسول ص وروسته په هر جومات کې د خلیفه نوم اخست. د عیش او عشرت پرته ددې خلکو تر مخ بل کار هم نه و. که چیرې د نور الدین زنګي او سلطان ایوبي په څیر شخصیتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوړه مالي او ایمان پلورنکي وای ،نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلې وای ، العاضد هم د همداسې خلفاؤ څخه یو و .
کله چې سلطان ایوبي مصر ته د والي په څیر راغې ،نو په همغه لمړیو کې خلیفه څو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت ، خو سلطان په دې پو هیده چې خلیفه یواځې په دې خاطر دې هلته ورغواړي چې هغه ته دا په یاد کړي چې سلطان هغه نه ، بلکه پخپله خلیفه دې. هغه د سلطان ایوبي ډیر درنښت کاوه ، هغه به ئې له خپله ځانه سره کښیناوه ، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چې کله هم سلطان ایوبي ځانته رابللې پرته له کومې موخې ئې بیرته رخصتاوه. د روم په بحیره کې د صلیبیانو لښکرو ته د ماتې ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاڅون د ټکولو وروسته به سلطان ایوبي خلیفه ته خپل ورتګ څنډنې کاوه.

سلطان ایوبي به چې کوم شان و شوکت او دبدبه د خلیفه په دربار کې کتله نو دهغه په سینې کې به ئې د اور لمبې را پورته کولې ، د خلیفه په محل کې د زرو او جواهرو داسې یو دریاب و چې د خوراک څښاک لوښې ئې هم په خپلې غیږ کې را نیولې و. د خوراک څښاک څخه علاوه د شرابو صراحې او پیالې هم د زرو ، جواهرو او هیرو څخه جوړې شوې وې.د هغه حرم سراې به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کې ګڼ شمیر مراکشي ، مصري ، سوډاني او ترکې نجونو شتون درلود او تر څنګ ئې هلته یو شمیر عیسایي او یهودي نجونې هم ځاې په ځاې شوې وې. دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چې باید ټولې نړۍ ته ئې د الله ج پیغام وررسولې وای ، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګي ځواک سره مخ و. د همدې خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبي ته د زړه رنځ پیدا کړې و ، په هغو کې یو داوه چې د خلیفه ځانګړې ساتونکې ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوې وه چې دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انګیرل کیده. او بل دا چې د خلیفه په دربار کې د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نائب سالاران را ټول او د ځانګړې اهمیت خاوندان ګڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبي د لاربښوونې په اساس علي بن سفیان دخلافت په ماڼۍ کې د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کې خپل استخباراتي وګړې هم ور ننویستي و. ددې تر څنګ هغه د حرم سرای ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړې وا و هغوی ته ئې اړینې دندې سپارلې وې. دهمدې استخباراتي شبکې د راپورونو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځایه د همدې سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندې و. په دې وخت کې دخلیفه عمر هم نژدې شپیته یا پنځه شپیته کاله و خو د ښکلو اونبایسته نجونو په محفل کې به خوشحاله اوسیده ، دهغه د همدې کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبي مخالفینو ګټه اخسته ، د (۱۱۷۱) زیږدیز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سراې کې یوه بله ښکلې اونبایسته نجلۍ هم ورزیاته کړل شوی وه. د حرم استخباراتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چې حرم ته دري څلور کسان په عربي ښه کې راغلي وا و دغه نجلۍ ئې له ځانه سره راوړې وه ، دهغوی سره زیات شمیر تحفې هم وې، نجلۍ ئې هم د تحفې په څیر دلته راوړې وه چې د ("اُمّ عراره") یا د عراره د مور په نامه ئې یاده کړې ، په هغې کې یو ښه والې دا و چې خلیفه العاضد ئې دخپل جادو تر اغیز لاندې راوستې و ،ډیره هوښیاره ، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خلیفه ددې عیاشیو او فساد دپای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امیر او والي به د خلیفه تر مخه ټیټیده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه ګڼل کیده. هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بیرغ لاندې را پریوتې و. فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاس کې و ، چې دهغوی ټول اړیکې د صلیبیانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عیسیان او صلیبیان په قاهره او سکندریه کې میشت شي. په هغوی کې جاسوسان هم ول، که څه هم صلاح الدین ایوبي خو سوډاني فوځ په خپله لاړ روان کړې و مګرلا تر اوسه ئې یو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنګ واهه ،ځکه هغوی اوس د خلافت په مانۍ کې ډیر زیات اغیز پیدا کړې و.

سلطان ایوبي په دې خاطر د خلافت د عیاشۍ هډې ته لاس نه وروړ چې یو شمیر خلک د خلافت په هکله ډیر احساساتي او یو څه نورئې ډیر سخت ملاتړي ول. په دې ډلو کې د غوره مالو خلکو ډیرکې و ، په دې ډیرکیو کې یو شمیر لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نیولو په فکر کې ډوب و. خو دا مرتبه یواځې صلاح الدین ایوبي ته ورکړل شوی وه. سلطان ایوبي په دغه حالاتو کې ، چې له یوه اړخه هیواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صلیبیانو د ځوابي یرغل ګواښ هم په خپل ځاې شتون درلود، نه غوښتل دغه لوړپوړي او کم پوړي چارواکي ، چې دخلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان دښمنان و ګرځوي. خو د(۱۱۷۱) زیږدیز کال د جون د میاشتې په یوې سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدین ایوبي د خلیفه له خوا دربار ته ور وبلل شو او هغه هتله د ورتګ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وویل چې «علي بن سفیان ، بهاوالدین شدّاد ، عیسی الهکاری او الناصر ماته ډیر ژر را واستوه».

*****(۴۲)

دا څلور واړه د سلطان ایوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورین ول ، سلطان ایوبي هغوی ته وویلي « همدا اوس اوس د خلیفه قاصد راغلي و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي یاست ، او دا باید درته په ډاګه کړم چې زه د جمعې د لمانځه دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کول غواړم.

«دا کار به د وخته ډیر دمخه وي» شدّاد ورته وویلي « خلک خلیفه د خپل پیغمبر په څیر پیژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي.»

«تر اوسه خو ئې خلک د پیغمبر په څیر پیژني ،» سلطان ایوبي ورته وویل « د لږ څه وخت په تیریدو سره به هغه د خداې په څیر هم و مني ، هغه ته د خدایي او پیغمبرۍ مرتبه ورکونکې همدا مونږ پخپله یو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ج او پیغمبر ص وروسته یادوو ، څنګه عیسی فقیه ستا انګیرنه څه ډول ده ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه همدا ستا نظر تائيدوم ، » عيسی الهکاري فقيه ورته په ځواب کې وويل « هيڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي ، او بياداسې انسان چې په شرابو ، ښځو او هر ډول نورو ګناهونو کې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پيړيو پيړيو را هيسې خلفاؤ ته د پيغمبرانو مرتبه ورکړل شوې ده. څرنګه چې زه د ښاري او مذهبي امورو دننده په غاړه لرم ، په دې خاطر دا نه شم ويلای، چې د سياسي او نظامي اړخه به ستا د پريکړې په هکله څه ډول عکس العمل و ښوول شي. »

«عکس العمل به ډير سخت وي» بهاؤالدين شدّاد ورته وويل« او زمونږ پر خلاف به وي ، خو ددې سره سره بيا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت يا(په دين کې نوښت) ته بايد د پای ټکې کښيښول شي. او يا خليفه په سمه لار روان شي او د رينښتوني مسلمان په حيث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شوني نه ښکاري»

«زما څخه به ډير د خلکو په رايه او آند بل څوک ښه ويوهيږي ؟»علي بن سفيان، چې د استخباراتي شبکې رئيس و او په ټول هيواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و ، ورته وويل « عامو وګړو تراوسه د خليفه شکل او صورت هم نه دي کتلي ، هغوی د العاضد نوم نه ، بلکه د سلطان ايوبي نوم پيژني ، زما د اداري د غړو خبرلوڅو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنی دوره کې دخلکو داسې اړتياوې پوره شوی دي چې دهغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه. پخوا تر دې په ښارونو کې داسې مطب يا(د بوټيو څخه د جوړو شوو دارو ګانو ډاکټر) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي. د معمولي معمولي ناروغتياو په پيښيدو سره به خلک د مرګ سره مخکيدل ، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوی دي ،مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوی دي ،د تاجرانو او دوکاندارانو د لوټولو تيرې هم پای ته رسيدلې دي. جرايم هم را کم شوی ، او اوس خلک خپل شکايتونه او عرايض تاته نيغ په نيغه را رسوي ، ستا د راتګ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورينو او عسکري وګړو څخه ويره احساسوله ، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي ،او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هيواد او ملت غړي ګڼي ، هغوی ته خو دخلافت له اړخه د ظلم ، تيري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و تر سترګو شوی، خو تا ورته عدل ، انصاف او عزت ور وباښه ، زه په ډاډمن زړه سره ويلاې شم چې قوم به دخلافت پر ځای د امارت پريکړې و مني.»

« ما به قوم او ولس ته د هغوی عزت او وقار ، يا عدل او انصاف ورکړې وي او يا نه ، »سلطان ايوبي ورته وويل« اويا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړې وي او يا نه ، زه نه پوهيږم ، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته يو ډير عبث او بې ګټې تګلاره پريږدم ، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پريښول نه غواړم ، په دې خاطر اړينه ده چې په دين کې دا نوښتونه(بدعتونه)، چې دمذهب برخه ګرځيدلي ، مات او د کثافاتو په ټوکری کې ئې ور و غورځوو. که چيرې همدا رواج ژوندي پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځاي کړم. د ډيوې څخه ډيوه بليږي ، خو زه غواړم دا ډيوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پو هيږئ چې دخلافت قصر اوس د بدکاری هډه ګرځيدلې ده ،او خليفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښايسته و کې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ بريد کړې و. که چيرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی واې نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپریوتي واي ، هغه وخت چې د الله ج سپاهیان اود حق د لارې مجاهدین شهیدا ن کیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوي دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم ترڅو و پوهیږي چې په سلطنت ئې څه ډول یو سترتوپان راغلي دي ، او زمونږ مجاهد فوځ په کومې بهادرۍ سره د هغې توپان ځپې و ځپلې ، خو هغه د مست سنډا په څیر سر ښکته کړ او وئې ویل « شاباش—مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانګړې قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه !ما خپله دنده تر سره کړې، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده.»

هغه عمر تیرې خلیفه وویل « صلاح الدینه ! ته تر اوسه کوچنې ئې ،خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دي......»

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع ګڼلې وم ، دا بې دینه انسان د مسلمانانو د خزانې له پاره د سپین فیل په څیر ګرځیدلې دي ،» په همدې وخت کې سلطان ایوبې یو لیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ویل « شپږ اوه ورځې کیږي چې سلطان زنګي ماته د اپیغام را استولې دي او لیکلي ئې دي چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دي د بغداد د مرکزي خلاف اغیز په خپلو دواړو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللې دي ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه ګرځي ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي. زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ویریږم چې دې خلکو به زمونږ پر خلاف سازشونه کړې وي که چیرې تاسې د مصر دخلیفه پادشاهې د هغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځې او مالي کومک درکړم. په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ،ځکه چې دمصر کورني حالات کړکیچن دي ، په مصر کې به یو پاځون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د ګلکې څارنې لاندې و ساتئ ،»

سلطان ایوبې لیک ولوست ،او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل ګرځیدلې دي. ایا تاسې نه وینئ ؟،کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندي ساتنې په خاطر هرې لورې ته خپریږي ؟ خلک مجبورول کیږي چې د خلیفه تر مخه قالینې او ښایسته ځادرونه خپاره او هوار کړي ،د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او محبوروي ئې ،ترڅو دهغوی ځواني ښځې اوښایسته نجونې په خلیفه باندې د ګلونو پاڼې و شیندې، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزانې داسې شیندل کیږی چې بیا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسائې له پاره هیڅ نه پاته کیږي. ددې ترخنګ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصري خلکو ته ، او همدا راز ددې ځاې اوسیدونکو عیسایانو او نور غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعربو د دښتو ، څرونکو ، دهقانانو او .....ريښتونو پاکو خلکو مذهب دي او دا مذهب انسان ته د انسانيت هغه درجه ورکوي چي اللهﷻ ته ډيره ارزښتناکه ده»

«دا هم شوني ده چي د خليفه پرخلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف ددي بهتان له پاره لار پرانځي چي ته غواړي د خليفه پر ځاي پخپله حاکم و ګرځي.» شدّاد ورته وويل « تل د ريښتيا مخالفت شوی او کيږي» سلطان ايوبي ورته وويل « نن د درواغو او باطل ريښې په دې خاطر کلکې دي چي د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ويريږي او د ريښتيا ويل ئي پرې ايښې دي ، د حق او ريښتيا اواز په سينو کې پټ پاته شوی دي ،د شاهانه دور او شهنشاهيّت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کي هغه وقار او عزت ته د پاي ټکي ايښی دي چي د قوم او ولس له پاره د امتياز نښه ګڼل کيده. عوام وړي ساتل کيږي اوپر هغوی باندي په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوی د غلامۍ په ځنځيرونو کي تړل کيږي په داسې حال کي چي زمونږ رسول اکرمﷺ د غلامۍ ځنځيرونه لا د پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خوارۍ هغې کندې ته وړي چي دغه پادشاهان د خپلو عياشيو په خاطر د صليبيانو سره دوستانه اړيکې پالي ، دهغوی څخه نقدي کومکونه غواړي او صليبيان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندي تسلط پيدا کوي ...... شدّاده ! تا د مخالفت خبره وکړه ، خو مونږ ته د مخالفت څخه ويره نه ده په کار.»

«ډير دروند او محترم اميره !» د سلطان ايوبي نائب سالار الناصر ورته وويل « مونږ د مخالفت څخه ويره نه لرو ، تاسي مونږ د جنګ په ډګر کي ازميښت کړي يو ، مونږ په هغه وخت کي هم نه يو ويريدلي چي د سختي محاصري په حال کي هم ددښمن په خلاف جنګيدلو ،مونږ د لوږي او تندي په حال کي هم جنګيدلي يو ، مونږ د صليبيانو توپان په همغه وخت کي هم په شا تمبولي و چي زمونږ شميره ډيره کمه وه ، خو زه تا ته همستا يوه خبره يادول غواړم ، تا يو ځل ويلي و ، چي که چېري يرغل او بريد د بهر څخه وي مونږ کولاي شو هغه د لږ شمير مجاهدينو په واسطه هم په شا و تمبوو ،خو هغه بريد او يرغل چي د کور دننه را پيدا کيږي او حمله کونکي د خپلې کورنۍ او قوم وګړي وي نو مونږ يو ځل فکر کوو او حيران پاته کيږو او له ځانه سره وايو : چي ای ذوالجلال و الاکرام ربه ! دا څه پيښې شول، درونده اميره ! کله چي د يوه هيواد حاکم په خپله دهغه هيواد دښمن و ګرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کي تړپيږي خو د بيرون را ويستلو جوګه به نه وي.»

«الناصره ! تا ښه خبره وکړه » سلطان ايوبي ورته وويل «زما توره همدا اوس هم په تيکي کي تړپيږي ، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کي بيرون را ووځي ، زما په زړه کي تل د خپلو حاکمانو له پاره درښښت شتون لري.د يوه هيواد حکمران د هغه هيواد د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو تاسي ټول فکر و کړئ چي زمونږ په حکمرانانو کي څومره عزت او څومره وقار پاته شوی دي ، زه يواځي د خليفه العاضد په هکله نه ګړيږم ، دعلی بن سفيان څخه و پوښتئ ، دهغې شبکه په موصل ، حلب ، دمشق ، مکه او مدينه منوره کي فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چي هغوی راوړي هغه ددې ګواهي ورکوي چي دخلافت د عياشۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعیش پالنې په اساس ، هر چېرې چې کوم امیر یا حاکم شتون لري ، هغه د همغه ځای خپل واکې حاکم ګرځیدلې دې ، اسلامي سلطنت په ټوټو ټوټو ویشل شوې دې ، د خلافت مرکز دومره کمزورې شوې دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتي سیاستونو په لوبو کې را نغښتي دي ، زه ددې ټولو ګوانښونو څخه بې خبره نه یم ،او دا هم را ته ثرګنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شیرازه بیرته را یوځای کوو نو دا به نوره هم د خپریدو هڅه کوي ،زمونږ ترمخ به د ستونزو غرونه و درېږي ، خو زه ویره نه لرم ، او زه دا شونې ګڼم چې تاسې به هم داسې حالاتو څخه و نه ویرېږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خو زه به د خلیفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړین کار شتون ولري ، خو په اوسني وخت کې زه د خطبې څخه د خلیفه نوم او یاد باسم.»

ټولو د سلطان ایوبي ددې کار ملاتړ او تائید وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه دپوره بسپنې او هر ډول ځان ځارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خلیفه العاضد په یوه ځانګړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وویل چې صلاح الدین ایوبي ورته ویلي چې که چېرې کوم اړین او ضروري کار وي نو زه را تلاې شم او که نه زه پخپله ډیر مشغول یم. خلیفه د قهره سور اور وګرځید ، هغه قاصد ته وویل چې رجب راته را ولیږه، رجب د خلیفه د ساتونکې ډلې قومندان و .د نائب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لوړ پوړې چارواکې و، هغه ته ئې د خلیفه د ساتونکو د ډلې قومنداني ورسپارلې وه. هغه د خلیفه د ساتونکو په ډله کې په ګوتو را ټول کړې سوډانیان اخستي وو ، هغه د سلطان ایوبي د مخالفینو څخه او د خلیفه د غوره مالو څخه یوه تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدین ایوبي ځواب خلیفه ته وراندې کاوه نو د خلیفه په ځانګړې خونه کې "اُمّ عراره» هم ناسته وه ، هغې خلیفه ته وویلې«صلاح الدین ایوبي ستا نوکر دې –تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خیژي ، ولې هغه دکاره نه ګوښه کوې ؟او یا ولې کوم سپاهي نه وراستوې چې لاس تړلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې داسې کار کولو پایلې به ډیرې ښې نه وي ،» خلیفه د قهر او غُصّې نه په ډک اواز سره وویل.« دهغه د لاس لاندې یو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجب را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشي سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لړزیدلې اواز وویل ، « زه د همغه لمریو څخه په دې پو هیدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ،...دا صلاح الدین ایوبي یادوم.....ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډه ډه کړې چې که چېرې کو م ضروري او اړین کاروي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوښتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما ترمخه ډیره کارونه دي چې باید تر سره ئې کړم.»

په غُصّې غُصّې سره په خبرو کولو کې د هغې ټوخې را وپارید او په خپل زړه ئې لاس کیښود ، رنګ ئې ژیړ شو ، او په یوه ډیر کمزورې اواز ئې وویل« هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه یو رنځور انسان یم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه به یوه ورځ ما له‌منځه یوسي ، زما له‌پاره غُصّه‌کیدل زیانمن دي ، ما د خپلې روغتیا غم‌شپیلي، او هغه ته خپل کارونه مهم‌دي.»

«تا هغه د څه له‌پاره را بللي و ؟» رجب تري و پو ښتل --«ماته حکم‌وکړئ» ما هغه په‌دې خاطر رابللي و چې هغه‌ته‌دا احساس را پیدا شي چې دهغې پر سر یو حاکم هم شته» خلیفه په‌داسې حال کې چې په‌خپل‌زړه ئي لاس ایښی و په‌لړزیدلي اواز وویل « همدا تا راته‌ویلي و چې صلاح‌الدین خپل واکه او خپل سرې شوي دي ، زه هغه‌بیا بیا دلته‌را بولم او هغه ته حکم‌کوم تر څو هغه‌خپلې پښې لاندې کیږدي ، دا اړینه‌نه‌ده چې دکوم ضروري کار په‌خاطر دې هغه زه دلته را وبولم»

«اُمّ عراره» د شرابو پیاله‌د خلیفه په‌شونډو کیښوله او ورته ئې‌وویل --«سل ځله‌مې درته ویلي چې په غُصّه کیږه مه ، ستا د زړه او اعصابو له پاره غُصّه‌زیانمنه ده.» هغې د یوه طلاې دبلې څخه نسواري رنګ څه سفوف را وویستل او د خلیفه په‌خوله کې ئې ورواچول او د اوبو ګیلاس ئې‌ور په‌خوله کړ. خلیفه دهغې په خورو ورو وریښمینو زلفو باندې لاس را ښکود او ورته‌ئې‌وویلي --«که‌ته نه‌وائې نو خداې خبر چې زما به څه حال و ، دهر چا سترګې زما په شتمنۍ او رتبې نښتې دي ، زما یوه ښځه‌هم داسې نه شته چې زما سره ځانګړې مینه ولري ، یواځې‌ته‌زما له پاره اسماني فرښته ئې.» هغه‌نجلۍ نوره هم له‌ځانه‌سره را نژدې کړه او خپل لاسونه‌ئې د هغې د ملا څخه را تاو کړل.

«ای د مسلمانانو خلیفه !» رجب ورته وویل -«ته‌ډیر نرم زړه او نیک خویه انسان ئې ، همدا لامل دې چې سلطان‌ایوبي ستا تر مخه داسې ناز کوي. دا به‌ستا له‌یاده وتلي‌وي چې هغه‌د عربي نسل څخه‌نه‌دي ، هغه ستا د نسل څخه‌هم‌نه دې ، هغه په‌ختنه کُرد دې. زه حیران یم‌چې هغه‌ته‌دومره لویه رتبه چا ورکړې‌ده ؟که په هغه کې کوم کمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسکر دې ،د جنګ د ډګر استاد دې. هم په جنګ پوهیږي او هم په جنګولو. خو دا صفت دومره مهم‌نه‌دې چې هغه‌ته‌دې د مصر امارت ور وسپارل شي.....

هغه‌د سوډان دومره ستر او دومره تجربه‌لرونکې فوځ داسې ژر له‌منځه‌یوړ لکه یو کوچنی چې یوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه فکر وکړئ، چې هغه وخت چې دلته‌د سوډاني اوسیدونکو یو ځواکمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په څیر سالاران ئې درلودل ، نو خلکو ستا د سپیو تر مخ هم سجدې‌کولې. د سوډاني لښکرو سالاران به‌ستا په دهلیزنو کې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې‌ځاې‌ته را ورسیده چې ته خپل یو لاس لاندې‌کس‌را بولې نو هغه ستاسې‌مخ‌ته‌د راتلو څخه‌ډه‌ډه کوي.»

«رجبه !» خلیفه په‌ناڅاپي توګه و غوريد او وئې‌ویل --«ته یو مجرم ئې !»

د رجب رنګ تک ژیړ شو ، "اُمّ عراره» هم په‌یوه ټکان سره د خلیفه څخه ځان بیل کړ. خو العاضد یو ځل بیا هغه د مړونده و نیوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې کړه او ورته ئې په‌ډیره مینه وویل--« ایا ما تاسې و ویرولئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووایم چې هغه ماته اوس ددوه کاله‌د تیریدو وروسته‌دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او د هغې سالاران نیک خلک وو ، او دصلاح‌الدین ایوبي پر لاسو جوړ شوي فوځ دخلافت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره ښه شګون نه لري، څنګه رجبه ! ایا داسې نه ده ؟ ته په دي خبره د پخوا څخه پوهیدې ؟ ولي اوس چپ ئې ؟اوس چې د مصر امیر خپلې ریښې ټینګې کړې دي ماته وائې چې هغه د خلافت باغې او سرکښه دې ؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ویریدلي اواز سره وویل --« سلطان ایوبي د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي. زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خو نن د مصر د امیر خپل سرئ او ستاسې په روغتیا مې د هغې د اغیز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډیره وخته را هیسې دا وینم چې صلاح الدین ایوبي ښو ښو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تا له خطرونو او ګواښونو څخه خبر اودهغوی د پایلو څخه دې خوندي و ساتم.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» د خلیفه د مخ سره خپل مخ ور یوځاي کړې و او دهغه په ګوتو کې ئې خپلې ګوتې ور ننویستې وې او د کوچنیانو په څیر ئې ورسره لوبې کولې ، یو نا څاپه ئې د خلیفه د مخ په غومبري باندې لاس کیښود او ترې وئې پوښتل چې « ایاطبیعت دې لږ څه را ښه شوې دې ؟»

خلیفه هم د هغې د زني لاندې لاس کړ او ورته ئې وویل چې --«دوایې دومره اغیز نه وکړې لکه څومره چې ستا مینې او محبت پرما و کړ. تاته الله ج هغسې ښایست او جذبه در کړې چې زما د هر رګ له پاره اکسیر دې» هغه د اُمّ عراره سر په خپلې سینې باندې کیښود او ورته ئې وویل -«د قیامت په ورځ چې ما جنت ته لیږدوي ،نوزه به خداي ته وو ایم چې زه بله حوره نه غواړم ماته یواځې "اُمّ عراره» را کړه.»

«"اُمّ عراره» یواځې ښایسته نه ده » رجب ورته وویل -« بلکه ډیره هو ښیاره او ذهینه هم ده ، د حضور حرم سراي د سازشونو مرکز ګرځیدلې دې خو دهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوی دې، اوس هیڅوک دا جرأت نه شي کولاي چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او یا د خلافت د مانۍ کوم کارکونکې څه خرابي را پیدا کړي.»

رجب د صلاح الدین ایوبي په هکله خبرې کولې ، "اُمّ عراره» ورته وویلې « ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

« تا څه ویل رجبه ؟» خلیفه متوجه شو او وئې وپو ښتل.

« ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ویرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امیر پر خلاف کومه خبره کول د زغم وړ نه وي» -رجب ورته وویل --« شوني ده چې صلاح الدین ایوبي به یو وړ سالار وي»

« زه د هغې په همدې صفت ډیر خوښ یم چې هغه د جنګ او جګړې په ډګر کې د اسلام بیرغ راپریوتو ته نه پریږدي، » خلیفه ورته وویل --« مونږ د سلطان ایوبي په څیر سالارانو ته اړتیا لرو ، تر څو د اسلامي سلطنت وقار او عزت د جنګ او جګړې په ډګر کې هسک و ساتي ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه د خپلې سپين سترګۍ او بې ادبۍ په هکله ښښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !»--رجب ورته وويل -- « مونږ د جنګ په ډګر کې خلافت نه يو ازميښت کړی. زه د صلاح الدين ايوبي په هکله ددې خبرې کولو جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنګيږي ، تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهي پورې و پو ښتې ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته همدا درس ورکوي چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه ځار کړي چې په پولو کې را نغښتې نه وي ، په ډاګه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوبويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنګي هم دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبي د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکر و لښکر را استولې دې ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دې ؟ او ايا د خلافت کوم نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلې دې ؟ له تاسې ئې دا پو ښتلې چې په مصر کې ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته وشول.»

«ته صحيح خبره کوې رجبه !» خليفه ورته وويل --« له ماڅخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوې ، او ما ته اوس دا فکر را پيدا شوی چې د هغې اړخه راغلې دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه دې ورليږل شوی.»

«بيرته په دې خاطر نه دې ور ليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينګښت په خاطر را ليږل شوی و او دهمدې موخې د تر سره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دی.»--رجب ورته وويل --« هغوی ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقانۍ اود کرکيلې په دندو د مشغولولو په خاطر دلته ستانه کړي دي. ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبدېزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چېرې ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې. هغوی ټول د صلاح الدين ايوبي په لاسو په پټه توګه دخاورو لاندې کړل شول دهغوی ګناه داوه چې هغوی د صلاح الدين ايوبي څخه ډير زيرکه سالاران ول، ددې وژلو ګناه د چا په غاړه ده ؟صلاح الدين ايوبي د حاکمانو په غونډه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو ته د غدارۍ او سرکشۍ د جرم په اساس د مرګ سزا ورکړې ده.»

«دروغ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوټيد او وئې ويل -« دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبي ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې ګواهان پرې را وړه او محکمې ته ئې را کش کړه.» هغه د محکمې پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره ګڼل کيږي.»-- رجب ورته وويلې « دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوی موخې څه نورې وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينګ کړي او د خبرو اترو له لارې د جنګ او جدل مخه و نيسي، او مونږ دخپل هيواد اوهيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولای شو. که څه هم تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دادې چې صليبيان مونږ خپل دښمنان نه ګڼي ، هغوی په دې خاطر زمونږ پر خلاف جنګي ځواک تيار ساتي چې د نور الدين زنګي او شيرکوه په څير د« بنسټ پالو» مسلمانانو څخه د حملې او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځاي ئې صلاح الدين ايوبي ته پريښود ، سلطان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايوبي د شيرکوه روزل شوی سړی دی ، هغه خپل ټول عمر د عيسائي قوم پر خلاف په جګړو کې تير کړی او په دې ترتيب ئې د اسلام دښمنان نور هم زيات کړل،که چېرې د صلاح الدين ايوبي پرځای بل کوم څوک د مصر د حاکم په خير ټاکل شوی وای ، نو نن به عيسائي پادشاهان ستا دربار ته د ميلمنو او دوستانو په څير را تللای ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کيدل او نه به نوم ورکې ښځيدل»

«مګر رجبه !» خليفه ورته وويل -«صليبيانو خو د روم په بحيره کی په اسلامي لښکر يرغل کړی و ؟»

« صلاح الدين داسې حالات را پيداکړي و چې صليبيان دخپلې دفاع په خاطر مجبور شول په حملې کې لمړيتوب وکړي .» --رجب ورته وويل -«صلاح الدين ايوبي ته مالومه وه چې د صليبيانو له اړخه حمله کيدونکې ده ځکه چې دحملې له پاره حالات همغي راپيدا کړي و په دې خاطر هغه د حملې د مخنيوي او دفاع له پاره ځان له مخکې چمتو کړی و ، دا انسان خو فربنتنه نه ده چې په غيبو به پوهيده ، هغه داسې يو چال و چلاوه ، چې دهغې په لوبيدو سره په زرګونو کوچنيان يتيمان شول اوپه زرګونو ښځې کونډې کړل شوې ، دهغې په دغه ظالمانه کار باندې تاسې هغه ته زما تر مخه شاباسي ورکړ او ستاينه ئې مو وکړه، بيا هغه هغه سوډاني فوځ چې ستاسې وفادار و د جنګي تمريناتو په بهانه د شپې له خوا بهر وويست او په تياره کې ئې پرې د خپل فوځ له اړخه عمليات پيل کړل او دا ئې خپره کړه چې د ناجي فوځ بغاوت اوپاڅون کړی و. دهغه په دې کار هم تا دهغه ستاينه وکړه او شاباسې دې ورکړ. تاسې دومره نرم زړه او مخلص ياست چې تاسې دهغه چال او دوکه درک نه کړای شوه.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» چې دعربو د ښايست يوه نمونه وه د خليفه العاضد سره « په ډيره معصومانه توګه » د فحش داسې حرکات پيل کړل چې په العاضد ئې د شرابو نشه نوره هم ورزياته کړه. دهغه ذهني ځنګوالي او ځنګه والي دهغې نجلۍ په لاسو کې و – درجب خبرو او دليلونو دهغه په زړه باندې پوره اغيز کړی و ، خو دهغه په زړه کې يواځې او يواځې "اُمّ عراره» وه ، هغه د رجب خبرې هسې په ضمني توګه اوريدلې ، رجب په صلاح الدين ايوبي باندې ډير شرمناکه وار وکړ. هغه و ويلې « صلاح الدين ايوبي په يوې بلې دوکې او غولونې باندې لاس پورې کړی ، هغه اوس هره ځوانه او ښايسته نجلۍ چې ووينې د لاسو ئې نيسې او ابرو ئې تو يوي، او بيا د يو څو ورځو عيش او عشرت وروسته ئې په دې خاطر له منځه وړي چې دا جاسوسه ده. عيسايانو پر خلاف په ولس کې د کرکې دپيداکيدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کې دا مشهوره کړې چې صليبيان خپلې نجونې مصر ته د ښارکښې له پاره را استوي، ددې نه علاوه هغوی زمونږ ولس ته بدکاره او فاحشې ښځې هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګُول اخلاق پرې خراب کړي ، زه د همدې هيواد اوسيدونکی يم. څومره قحبه خانونه چې دلته شته د ټولو ښځينه لوبغاړې مصري او سوډاني ښځې دي، که چېرې کومه عيسائي ښځه په کې هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلکه يو بدکاره ښځه ده.»

«ماته دحرم سرای درې څلورو نجونو وويلې چې صلاح الدين ايوبي هغوی خپل کورته ورغوښتې وی او هلته ئې د هغوی عزت توی کړی دی.» "اُمّ عراره» ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه د قهره تک سور شو او وئي ویل --«زما د حرم سراي نجوني ؟ تا ماته دا خبره ولي مخکې نه کوله ؟»

«په دې خاطر چي ته رنځور ئې ، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره ښه اغیز نه لري ،» اُمّ عراره ورته وویل --« اوس هم دا خبره زما دخولي څخه بې ارادې را ووتله ، ما دا سې انتظام کړې دې چي اوس هیڅ نجلۍ د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلای»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په دُرّو به ئې ووهم» خلیفه ورته وویلي -« زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډیرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وویلي ،--« په اوسني وخت کې خلک د صلاح الدین ایوبي ملاتړې دې ، هسې نه چي په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅیږي.»

«نو ایا زه خپل دا توهین او سپکاوې و زغمم؟» خلیفه ورته وویل.

« نه ! دروند خلیفه !» رجب ورته وویل « که چیرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدین ایوبي د اسې له منځه یوسم لکه څنګه چي هغه د مصر پخواني فوځ له منځه یوړ او د هغې سالاران ئې یو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.

«حشیشین به دا پلان مخته بوځي» رجب ورته وویل « خو هغوی ډیرې زیاتي پیسې غواړي»

«څومره پیسې چي هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خلیفه ورته وویل « ته خپل پلان مخته یوسه»

*****(۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله ، د قاهرې د مرکزي جومات خطیب ته « عیسی الهکاري فقیه» ویلي و چي په خطبې کې دې د خلیفه نوم نه اخلي. دا خطیب د ترک د نسل څخه و چي په تاریخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امیر العالم په نامه ئې شهرت موندلې و ، د هغه وخت داسې لیکل شوی ثبوت هم تر لاسه شوی چي د هغې له مخې خطیب امیر العالم پخپله هم څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده ښوولې وه ، او دا د همدې د هڅو پایلې وې چي د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو . یو بل روایت دا هم دې چي صلاح الدین ایوبي ته پخپله همدې امیر العالم سلا ورکړې وه چي ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړې. خو د پیښو لیکونکې ددې ټول کار تاج د عیسی الهکاري فقیه په سر ږدي. خو شوني ده چي ددې پلان په هکله عیسی الهکاري فقیه او امیرالعالم دواړو کار کړې وي خو د صلاح الدین ایوبي د وېناو څخه چي کوم شواهد تر لاسه کیږي نو دا ډاګیزه کوي چي دا زړه ور قدم صلاح الدین ایوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هیڅ شک نه شته چي په هغه وخت کې ریښتوني مسلمانانو شتون درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطيب امير العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خليفه نوم وانه خست ، صلاح الدين ايوبي هم د لمانځه په منځنيو صفونو کې ناست و ، علي بن سفيان ترې لرې په يوه بل صف کې ځای نيولې و ، د سلطان ايوبي نور باوري ملګري او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و تر څو دهغوی عکس العمل په خپلو سترګو ووينې. دعلي بن سفيان د شبکې د غړو ډير شمير هم دلته په لمانځه کې موجود ول، د خليفه نوم دخطبې څخه لرې کول يو دروند کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډير دروند جرم ګڼل کيده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه ثوک په جومات کې نه و نو هغه يوائې او يوائې خليفه العاضد و.

دلمانځه وروسته سلطان ايوبي پورته شو ، خطيب ته ورغی ، دهغه سره ئې په لاس روغبړ وکړ او دهغه چينه ئې ماچ کړه او ورته ئې وويل « الله ج دې ستا مل او ملاترې وي .» خطيب امير العالم په ځواب کې ورته وويل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځاي جوړ کړ» دبيرته تللو په وخت کې سلطان ايوبي د څو قدمه اختسلو وروسته بيرته و دريد ، او د خطيب لور ته ولاړ او ورته ئې وويل « که چېرې ته خليفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځاي زما لورې ته راشه ، زه به له تاسره يو ځای ولاړ شم.»

«که چېرې امير ئې سپين سترګی و نه ګڼي» اميرالعالم ورته وويل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پرخلاف عمل کول او د حق وينا که چېرې جرم وي نو بيا خو د هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هيڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خليفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما دخليفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خدای ج په حکم له خطبې لرې کړې دې. زه تاته ددې کار مبارکې وايم.»

له مابنامه وروسته صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ، بهاؤالدين شدّاد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره را ټول شوی وو. د جاسوسي شبکې زيات شمير غړې د عامو خلکو په لباس کې د خلکو تر منځ ګرځيدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل چې د هيڅ ځايه داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ويلي وي چې نن په خطبې کې د خليفه نوم نه دې اخستل شوی. دعلي بن سفيان خپلو وګړو په يو څو ځايو کې دا خبره ياده کړې وه چې نن خطيب دجمعې په خطبې کې د خليفه نوم نه دې اخستې ،او دا خوئې ډير بد کار وکړ. دهغوی په دې خبرو ډير خلک حيران پاته کيدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خليفه نوم هم اخستل شوې او که نه. دهغوی له ډلې څخه ئې يو څو کسانو په ډيره بې پروائې سره وويل چې څه فرق کوي ، خليفه خو خدای يا پيغمبر نه دې ! ددې راپورنو له مخې سلطان ايوبي ته ډاډ وربه برخه شو چې دخلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ويرول کيده هغه په هيڅ ځای کې هم را ځرګند نه شول.

سلطان صلاح الدين ايوبي په همدې وخت کې د سلطان نورالدين زنګي په نوم يو پيغام وليکه ، په دې پيغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې دخطبې څخه د خليفه نوم لرې کړې دې. دخلکو له اړخه هم ډير ښه عکس العمل را ځرګند شوی دې. په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ايسته کړه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مضمون هغه یو اوږود پیغام و لیکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لورې ته واستوه ،تر څو دا پیغام نور الدین زنګي ته ور ورسوي. ددې وروسته هغه علي بن سفیان ته وویلې چې د خلیفه په ماڼۍ کې دخپلې شبکې غړې متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزښت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي. سلطان ایوبي رجب لا د پخوا څخه پیژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خلیفه نازولې نائب سالار دی ، په دې خاطر ئې علي بن سفیان ته وویلې چې « د رجب سره یو کس د سیورې په حیث و ټاکه»

په دې شپه د خلیفه د عیش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ایوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه. هغه غوښتل د حشیشینو د مشر حسن بن صباح سره ووینې ، خلیفه د هرې ورځې په خیر د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د "أمّ عراره» په طلسماتي ښایست او دهغې په نازو ادأ کې ورک و. هغه ته چا دا نه و ویلې چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوی دې. هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدین ایوبي د وژلو پلان تر لاس لاندې دې ، "أمّ عراره» هم د هغې د سمدستي بیده کولو په خاطر هغه ته بې دریغه شراب ورکړې و او تر څنګ ئې خوب راوړونکې سفوف هم پرې څښلې و. ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې داستعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته. هغه ئې ویده کړ ،دخونې قندیلونه ئې مړه کړل او د خلیفه دخونې څخه ووتله، هغه دخپلې هغې ځانګړې خونې په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله.

څنګه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ،نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ویستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د یوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور و تړله ، یو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خونې څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د ماڼۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو ، هغوی د شپې په تیاره کې په زینو وروښتل او دچت څخه ئې یوه رسۍ را وځوړوله او هغه کس چې نجلۍ ئې په اوږو اچولې وه د نجلۍ سره یوځای لاندې را ښکته شو. دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تیارو کې ورک شول.

لږ څه لرې څلور اسونه تیار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنګ ناست و ، هغوی خپل ملګري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې یوه یوه نجلۍ په شا اړولې او ګړندې ګړندې را روان دي. هغوی آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په اسونو سپاره شول، یوه سپور نجلۍ خپلې مخې ته واچوله ، دهغوی د ډلې څخه یوه وویل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را ویښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل.

«دا د سلطان ایوبي کار دې ؟»

«د مصر د امیر پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولاې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولې نه شي !»

دخلافت په ماڼۍ کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدين ايوبي "أمّ عماره» تښتولې ده. رجب هم بيرته راستون شوې و ، د محل او ماڼۍ کونج کونج ئې لټولې و، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې را غلي وو ، پخپله قومندانان هم د سپاهيانو په څير لړځيده ، د يوې نجلۍ تښتول معمولي خبره نه وه ، او نجلۍ هم داسې چې خليفه د جنت ديېغلو څخه شميرله ، دمحل د شا له لورې يوه رسۍ را ځوړنده وه ، په ځمکه هم دپښو نښې نښانې موجودې وې چې د لږ څه تګ وروسته د انسانانو دپښو نښې ورکيدې او بيا د آسونو د پښو نښې تر سترګو کيدې، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کيده چې نجلۍ ئې دهمدې رسۍ په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلۍ په خپله خوښه او رضا د چا سره تښتيدلې وي ، خو خليفه دا شک شونې نه ګاڼه هغه ويل چې "أمّ عماره»په هغه باندې ځان ځارولو ته تياره وه.

«دا د صلاح الدين ايوبي کار دې» رجب العاضد ته وويلې ، « د خلافت په ماڼۍ کې دهر يوه په خوله همدا خبره ده ، چې د هغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولای .»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ،ځکه کله چې هغه ته د "أمّ عماره» د ورکيدو خبر ور ورسيد نو هغه په ټول محل کې وګرځيد او دهر چا څخه ئې د نجلۍ په هکله و پوښتل او هر چا ته ئې وويل چې «دا دسلطان ايوبي کار دې» ، د خلافت د ماڼۍ د لوړ پوړو چارواکو څخه نيولې تر ښکته ملازمينو پورې ، ټولو همدا خبرې بيا بيا کولې ، رجب بيا همدا خبره د خليفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د يوې لحظې د فکر کولو اړتيا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحيح هم دې او که نه. بلکه دا اوازه دهغه په غوږونو کې لا دمخه ور اچول شوې وه او ورته ويل شوې و چې سلطان ايوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي. هغه ته "أمّ عماره» ويلې و چې سلطان ايوبي د حرم ځلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړې دي ، خليفه په همدې وخت کې خپل ځانګړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وويل چې د مصر د امير په لور ولاړ شي او هغه ته ووايي چې په پټه دې نجلۍ بيرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم.

په هغه وخت کې چې خليفه قاصد ته دا پيغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کيلو متره لرې درې اوښ سپاره د قاهرې په لور په پوره دبدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ کشتي ډله وه ، څرنګه چې په دې وخت کې د مصر سياسي او امنيتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخريب کارانو فعاليتونه ددې پر ځاې چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زياتيدل. سلطان ايوبي ته په ډيره ښه توګه دا ډاګيزه وه چې په هيواد کې د غدارۍ او بغاوت سکروټې تازه کيږي ،همدا راز دهغه سوډاني فوځ ګوابښ چې هغه له منځه وړې و لا پوره له منځه نه و تللې و. ددې فوځ قومندانان ، مسؤلين او سپاهيانو پوره تجربه لرونکې وګړي و ، او هغوی هر وخت د هيواد د سلامتۍ له پاره ګوابښ پيدا کولې شو. تر ټولو ستره خطره دا وه چې د سلطان ايوبي مخالفينو د صليبيانو سره دوستانه اړيکې کلک کړې و ، دهغوی جاسوسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌ئي پناه ورکړي وه ، او دهغوی له پاره ئي د تخريبي کارونو د کولو له پاره لاره برابره وله ، دهمدې خطرونو د په نظر کې نيولوپه اساس د دارالحکومت څخه لرې لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې د هغوی ګشتي ډلې به شپه او ورځ او هر وخت په غرونو ، غونډيو او دښتو کې پر ګشت را وتلی تر څو د راتلونکو خطرونو د پيښيدو تر مخه مرکز ته خبر ورکړای شي.

دغه درې اوښ سپاره هم د همدې ګشتي ساتونکي ډلې څخه و چې په خپلې ور سپارل شوې سيمه کې ئي دخپلو دندو د ترسره کولو وروسته بيرته را ستانه شوی و. مخته د خاورو او تيږو غريزه پراخه سيمه پرته وه، هغوی په‌يوې وادي(ناو) کې تيريدل چې دېوې ښځې اواز ئي‌واوريده ، تر څنګ ئي د نارينه‌و اوازونه هم اوريدل کيده ، ددې څخه دا ډاګيزه کيده چې په‌کومه‌ښځې يا نجلۍ باندې ظلم او تيرې کيږي ، يو اوښ سپور را کوز شو او په‌هغه غونډۍ وخوت چې د بل اړخ څخه‌ئي ناری او سوری را تللې ، هغه په پټه و کتل چې څلور آسونه‌ولاړ دي او څلور کسان ورسره دي، دوی څلور واړه سوډاني حبشيان دي...ددوی سره يوه ډيره ښکلې نجلۍ هم ولاړه ده ، يو حبشي هغه‌په‌خپلو متو کې را نغښتې او دخپلو ملګرو تر مخ ئي درولې ، هغه‌په خپلې سينې لاس ايښې او وائي چې « ته‌ډيره پاکه نجلۍ ئي ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې د اچولو په اساس مونږ مه ځوروه ، د دېوتا قهر به مونږ يا خو وسوځوي او يا به مو تيرې کړي»

«زه مسلمانه يم» -نجلۍ چيغې کړې ، ستاسې په دېوتاګانو باندې لعنت وايم ،ما پريږدۍ او که نه زه به تاسې ټول د خليفه‌د سپيو تر مخ د ټوټو ټوټو غوښو په‌څير ور واچوم.»

«ته‌اوس دخليفه ملکيت نه‌ئې» يو حبشي ورته‌وويل « اوس نو ته‌دهغه دېوتاګانو ملکيت ئې چې په‌لاسو کې ئي د اسمان د بريښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمريانو ځواک شتون لري ، هغه يواځې ته‌خوښه‌کړې ئې ، اوس نو هر څوک چې دهغوی څخه ستا د بيلتون هڅه وکړي نو هغه به د دښتې شګې په خپل ځان کې وسوځوي او ايرې به‌ئي کړي.»

يو حبشي بل ته‌وويل ،« ما تا ته‌ويلي و چې دلته مه ځنډيږئ ، خو تاسو ارام کول غوښتل ، هغه‌وتړی او خپلې لار ته دوام‌ورکړئ تر څو د ماښامه تر مخه خپل ځاې ته ورسيږو .»

«ايا زمونږ آسونه ستړي شوی نه‌و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ايا مونږ ټوله شپه ويښه‌تيره نه‌کړه ؟»

بل ووېل « هغه‌بيرته و تړئ او روان شئ ، »

هغه‌نجلۍ کلکه کړه،خو يو ناڅاپه دهغه‌په ملا کې يو غشې ور ننوت ، هغه نجلۍ سسته‌کړه ، نجلۍ هغه ته تيله ورکړه او د تيښتې هڅه ئي‌وکړه نو يوه بل حبشي هغه‌را ټينګه‌کړه‌او د خپله ځانه‌سره ئي را ښکوده، او د آسونو پورې ولاړ، په‌دې وخت کې يو بل غشې را غې چې د يوه بل سرې په غاړه کې و ننبت ، هغه سړې و غورځيد او په‌ترپيدو شو خو هغه چا چې نجلۍ ئي‌نيولې وه د خپل آس قيضه‌ئي کلکه کړه‌او نجلۍ ئي له ځانه سره په آس سپره او آس ئي د ښکته په‌لور و ځغلاوه چې ډير نژدې و ، يو بل حبشي هم پاته‌و چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د ښکته په لور منډې کړې.... دا غشي هغه اوښ سپور ویشتلي و چې په غونډۍ راختلي و ، وروسته چې هغه کوم بیان ورکړ په هغې کې هغه ویلي و چې هغه د ډېوتاګانو له نامه څخه و ویریده ،خوکله چې نجلۍ وویلي چې هغه مسلمانه ده او په ډېوتاګانو باندې لعنت استوي نو ددې ایمان هم را بیداره شو ، او کله چې نجلۍ د خلیفه نوم واخست نو هغه و پو هیده چې دا دحرم سراې کومه پیغله ګوتې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاګه کوله چې هغه معمولي ځوک نه ده ، هغه تبنتول کیدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه. ساتونکې ته دا څرګنده وه چې د لرو ورځو وروسته د سوډانیانو میله جوړیږي او په هغې کې نجونې پیرل او پلورل کیږي.

سلطان ایوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د ښځو د حیا او عزت ساتندویان به وي ، که چیرې د یوې ښځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د یوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده. دې ساتونکې دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته ایښې وې او پریکړه ئې کړې وه چې دا نجلۍ باید خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ویشتلو سره دوه حبشیان له منځه یوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دوارو حبشیانو د نیولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو او په خپل اوښ سپور شو او خپلو ملګرو ته ئې وویل چې ددې انسان پلورنکو تعقیب اړین دي ، هغوی دري وارو خپل اوښان و ځغلول خو هغوی د غونډۍ څخه د راتاویدو ستر چکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوښ د آس تعاقب نه شی کولاې ، په هغوی دري وارو کې غشي او لیندۍ یواځې د همدې یوه سره وې. دنورو دوارو سره توري او برچې وې.

دوی هغه ځاې ته ور ورسیدل چیرې چې ئې نجلۍ او حبشیان کتلي وو. هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترګو کیدل ، هغه سوډاني حبشیانو نجلۍ له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملګرو آسونه ئې هم. اوښ سپرو د هغوی په تعقیب پسې خپل اوښان ور ځغلول خو هغه سیمه د غونډیو او لوړو ژورو سیمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکیده ، تر یوه ځایه پورې هغوی د آسونو دپښو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو. اوښ سپرو هغه دواړه لاشونه په اوښانو بار کړل ، اوبیرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهیدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کیداې شول ، دهغوی راوړل دومره اړین نه و خو نجلۍ دخلیفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې دلاشونو له ځانه سره را وړل اړین وګڼل،تر څو دا ډاګیزه کړې چې تبنتونکي څوک دي ؟

*****(۴۴)

صلاح الدین ایوبي اندېښمن و او د غُصّې په حال کې اوښت را اوښت ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و. دوی دهغه دوستان هم و ، ټولو سرونه ښکته اچولی ناست وو ، سلطان ایوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هیڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غُصّه به ئې پخپله تیروله ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پریکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم ازمیښت شوی و چیرې چې جابرو او تیري کونکو جنګجویانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محاصره کې هم جنګيدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهيانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ،او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی ، دسپاهيانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهيانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کيږدي او هغوی ته به د اذيت لرونکې مړينې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدين ايوبي به نه يواځې خپله حوصله ټينګه ساتله بلکه په خپلو سپاهيانو کې به ئې هم د جنګ او قهرمانۍ نوې روح ورپوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ايوبي پر خپل ځان قابو نه شو موندلای ، دهغه پرمخ د غُصّې نښې هم وې ، او ويره هم همدا علت و چې ټول چُپه خوله ناست و.

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتيا نه کوي» هغه وويل.

«ايا دا شونې نه ده چې ته د خليفه دا پيغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وويل.

« زه په همدې هڅو کې مشغول يم» سلطان ايوبي ورته وويل ، « خوکله چې د هغه الزام څرنګوالې چې پر مائې کړې او ويلې ئې دي چې ما د حرم يوه نجلۍ را تښتولې ده ، وينم ، نو پرته له دې چې ووايم «استغفرالله - الله ماته ببښنه وکړي ، هغه زما په سپکاوي کې هيڅ کمې نه دې کړې ، پيغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دي ، هغه به زه ورغوښتې وای او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې وای»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سينه سړه کړه» بهاؤالدين شدّاد ورته وويلې.

« زه دې فکر وړې يم چې ايا رينښتيا هم د حرم سراې څخه کومه نجلۍ تښتول شوې ده او که نه ؟» سلطان ايوبي وويل --« ما ته درواغ برېښي ، هغه ته به دا څرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ويستلې دي او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دي چې په اصطلاح ما دحرم کومه نجلۍ تښتولې ده ، هغه په دې ترتيب دبدلې د اخستلو هڅه کړې .» سلطان ايوبي "عيسي الهکاري فقيه» ته مخ واړاوه او ورته ئې وويل « د مصر د ټولو جوماتونو په نوم يوه حکم نامه و ليکه چې په راتلونکې کې به په هيڅ يو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خليفه نوم امامان نه اخلي »

«ته هلته ورشه او د هغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وويل « هغه ته په ډاګيزه توګه ووايه چې خليفه دقوم او ولس د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو دهغه حکم نه چليږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرايطو کې چې ددښمن د يرغل ګوابښ شتون ولري او هيواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګوابښ سره مخ وي ، زه ان تر دې ځايه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانيانو حبشو پر ځاې دې مصري وګړی هلته و ګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه ددې د پايلو څخه خبر يم ، مونږ ته به مقابله کول اړينه وي. خو مونږ بايد په الله ج باندې تکيه ولرو.»

«ما تل پر خپل خداې باندې تکيه او توکل کړې دي » سلطان ايوبي ورته وويل « ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندي و ساتي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور و کتل ، هغه وویل چې د سارا دګشتي ډلې قومندان د خپلو درې ملګرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانیانو لاشونه هم له ځانه سره را وړی دې ،»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترګه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ایوبي د خپلو سلاکارانو سره په یوه ډیر مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چې ته وویل « هغوی دننه را ولیږه »، سلطان ایوبي خپل دروازه چې ته ویلي و چې کله هم کوم څوک دهغه سره د لیدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چیري د شپې د هغه د راپورته کولو اړتیا وي نو هغه بې له ځنډه د خوبه را بیدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او یا کومه لیدنه پرته له کوم عذره ځنډني کړي.

قومندان دننه راغي ، دهغه مخ په دوړو سپیره شوي او ستومانه مالومیده ، سلطان ایوبي هغه کیناوه او دروازه چي ته ئې وویل چې دهغوی له پاره دخوراک څښاک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وویلي چې دهغه ګشتي ډلې څلور سوډاني حبشیانو څخه د یوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ویشتلي او وژلي ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولې ئې ده ، قومندان ورته وویلي چې د ساتونکو د ډلې د وینا په اساس نجلۍ د کوچیانو او یا بلې عامي کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډیرې شتمنې کورنۍ مالومیده ، او هغې دا ویلي چې هغه د خلیفه په ملکیت کې ده.

«داسې مالومیږي» سلطان ایوبي وویل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دې» هغه بیرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول د هغې پسې را و خوځیدل.

بیرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، یو لاش پرمخه پروت و ، تر څنګ ئې درې سپاهیان ولاړ وو ، هغوی د مصر امیر ته چې دهغوی اعلی قومندان هم و او د لمرې ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توګه سلام وکړ او شاته شول ،سلطان ایوبي نه یوازې د هغوی د سلام ځواب ووایه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبړ هم وکړ او ورته ئې وویل « زما مؤمنو !دا ښکار مو چیرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډۍ د سر څخه د غشو په ویشتلو دوه کسه را پرځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پیښې په هکله تفصیلي مالومات ورکړل ،

ایا دا شوني ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ(معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالومیږي خو همداسې» علي بن سفیان ورته وویل « د هغوی خنجرونه و ګورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ایوبي ته وروښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پیښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفیان د لاشونو پلټنه وکړه ،د هغوی په تن سوډاني قبایلي لباس وو ، د کالیو دننه د هغوی ملابندونه وو چې یو یو خنجر ئې په کې پټ اینبودې و. دا د خلیفه د ساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانګړي خنجرونه وو. د هغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لږیدلې وه ، علي بن سفیان وویل « که چیرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ،نو بیا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندویان مالومیږی ، دا هم شوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې دهغوی را تبنتول شوې نجلۍ هم همغه ده چې د خلیفه دحرم څخه را تبنتول شوې ده او را تبنتونکي ئې هماغه د خلیفه د ساتونکو دډلې وګړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خلیفه ته ئې له ځانه سره یوسئ ،»سلطان ایوبي وویل «تر هر څه دمخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتیا سره د خلیفه د ساتونکو څخه دي ،» علي بن سفیان وویل او دهغې ځاېه څخه ولاړ.

ډیر وخت لا نه و تیر شوې چې د علي بن سفیان سره یوځاې دخلافت د ماڼۍ یو قومندان راغې ، هغه ته ئې دواړه لاشونه وروښوول ، هغه سمدستي دواړه و پیژندل اووئې ویلې چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وګړي دي. دوی د تیرو درې ورځو را هیسې په رخصتیو وو ، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دې؟» سلطان ایوبي ترې وپوښتل ،

« هو ! دوه نور هم دي»

«ایا هغوی هم ددوی سره یو ځاې په رخصتیو تللي و ؟»

«یو ځاې تللي و» قومندان ځواب ورکړ او یوه داسې خبره ئې ډاګیزه کړه چې ټول ئې هک پک او حیران کړل.

هغه وویلې «دوی د سوډان دداسې یوې قبیلې سره اړوند دي چې په وینه تویولو کې شهرت لري ، ددوی تر منځ د فرعونیانو د وخت یو شمیر رواجونه اوس هم شتون لري ، دا قبیله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي ، دا داسې یوه میله وي چې درې شپې او درې ورځې دوام کوي ، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کیږي. میلې ته هغه خلک هم ورځي چې ددې قبیلې سره هیڅ ډول اړیکې نلري ، هغوی یوائې د خپلې عیاشۍ له پاره هلته ورځي ، په دې میله کې د نجونو د پیرلو اوپلورلو ځانګړې مارکیټ جوړیږي ، ددې میلې څخه نژدې یوه میاشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لوڼې چې ځوانې او پیغلې شوی وي هوښیار او سخته څارنه ئې کوي ، هغوی خپلې لوڼې بیرون وتلو ته نه پریږدې ، ان تر دې چې په دې ورځو کې کوچیان هم ددې ځاې څخه لرې لرې ځاېو ته ځي. خلک نجونې را تبنتوي او دلته ئې په میله کې پلوري ، دغه څلور واړه سوډانیان هم د همدې میلې په خاطر په رخصتۍ باندې و. میله درې ورځې وروسته پیلیږي.»

«ایا ددې په اړوند دا ویلاې شې چې د خلیفه د حرم نجلۍ به هم همدوی را تبنتولې وي؟ علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«زه په ډاډمنه توګه څه نه شم ویلاې» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ویل « خو دا ویلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبیلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تبنتولو هڅې کوي او دا دومره وینه تویونکي دي چې که چیرې د کومې نجلۍ وارث د میلې ځاې ته ورشي او دخپلې نجلۍ د خلاصون او یا بیرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دریغ نه کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو په اخستونکو کې دمصر اميران ، وزيران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې ميلې کې موقتي قحبه ځايونه هم پرانستل کيږي او هلته د جوارۍ ، شرابو او د ښځو خوښونکي خپله شتمني شيندي. ددې جشن اخرى شپه ډيره د رازونو نه ډکه شپه وي ، په کوم ځانګړی ځاي کې ځوانه او ښايسته نجلۍ قرباني کوي ،دا هيچا ته هم نه مالوميږي چې نجلۍ چېرې او په کوم ځاي کې او په څه ډول قرباني کيږي. دا کار د هغوی يو مذهبي لاربنود چې حبشيان ئې خدای ګڼي ، تر سره کوي. دهغه سره ډير کم شمير کسان او ځلور پنځه نجونې وي ، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوی سر او وينه ورښوول کيږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبيلې خلک د ليونيو په څير شراب څښني او نڅاوی کوي.

***** (۴۵)

خليفه ساتونکې ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولې و ،خو اوس لمر هم پريوتو ته ور نژدې کيده ،قومندانانو او نورو چارواکو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بيا بيا را ته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کيداې ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړې وي هغه دې خپل ځان و ښيي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شئ ، که چېرې نجلۍ په خپله بيرون تللې واى نو ستاسې د ډلې څخه به يو چا ضرور کتلې وه ،..... دې ټولو اخطارونو هيڅ اغيز و نکړ ، ټولو ويل چې هغوی بې ګناه دي.

خليفه رجب ارام ته نه پريښوده ، هغه رجب ته ويلي و چې « زه د نجلۍ په هکله انديښمن نه يم ، خو په دې انديښمن يم چې خوک چې ددومره سختې پهرې څخه يوه ژوندۍ نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبيا ما هم وژلې شي. زه دې ثبوت ته اړتيا لرم چې نجلۍ رښتيا هم صلاح الدين ايوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدين ايوبي پر سرور تپلي و ، خو خليفه ورته ويل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړې و ، مګر اوس دهغه په ځان راغلې وه. هغه يو ځل بيا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غُصّې څخه سور را خوټيدلې و ، هغه هغه پخواني اخطارونه يوځل بيا هغوی ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې « دمصر امير تشريف راوړې»

په لوئې دروازې د سلطان ايوبي آس ورننوت ، دهغه تر مخه د هغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره وريسې تلل ، د هغه ښې لورې او کيڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه. دساتونکو وروسته دسلطان ايوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو ، په دې ډله کې علي بن سفيان هم و ، رجب خليفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدين ايوبي راغلې دې ، ټولو و کتل چې سلطان ايوبي دملګرې ډلې وروسته يوه دځلور پښو ګاډۍ هم را روانه ده چې دوه آسونو را کشوله ، په دې ګاډۍ دوه لاشونه پراته و ، غشې لا تر اوسه دهغوی په لاشونو کې همغسې ننبتي و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوښ سپاره هم ملګري و چې دا حبشيان ئې وژلې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه بیرون را ووت ، سلطان ایوبي او دهغې ټول سواره ملګري د خپلو آسونو څخه را ښکته شول ، سلطان ایوبي خلیفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته ښکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې ښکل کړل ،

«ماته ستا پیغام رارسیدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بیرته راولم ،» سلطان ایوبي ورته وویل « خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بې ګناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ویل اړین ګڼم ، چې صلاح الدین ایوبي ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه دهغه خلافت نمایندګي کوي چې ته هم د همغې له اړخه را لیږل شوې ئې.»

خلیفه د صلاح الدین ایوبي په فکر باندې و پو هید. دهغه د فاطمي خلافت ضمیر د ګناهونو د بار لاندې کړېکې وهلې ، هغه د سلطان ایوبي د هیبت ناکه او جلالي شخصیت ترمخ د را ځرګندېدو وړ نه و . هغه د سلطان ایوبي په اوږه لاس کیښود او وئې ویل « زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډیر دوست ګڼم ،صلاح الدینه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حیث دلته شتون لرم ،»سلطان ایوبي ورته وویل « زه باید اوس دخپل ځان پاکوالی ثابت کړم او دا وښایم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم. الله ج زما سره بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه را ولیږل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولاې خو دهغوی چپوالې او دهغوی په وجودونو کې ورننوتي غشي په دې ګواهي وائي چې صلاح الدین ایوبي د دې جرم ، چې د خلافت په ماڼۍ کې تر سره شوې ،مجرم نه دې. تر هغې چې زه خپل ځان بې ګناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ.

خلیفه هم خجالت نیولې د هغې پسې روان شو ، لږ څه اخوا دځلور ځلور نیم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ایوبي دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی ترمخ ئې کیښوول ، او په لوړ اواز ئې وویل « اته اته سپاهیان مخته راشئ او دا لاشونه و وینئ او وواياست چې دا څوک دي ؟»

لمړي قومندانان او نور چاروکي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حیران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ویل « دوی زمونږ د ډلې سپاهیان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وویل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي. په همدې ترتیب اته اته کسان راتلل او ویل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملګرو دي.

«صلاح الدینه !» خلیفه ورته وویل « ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واورم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدین هغه ګشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وویل ، چې خپل د سترګو لیدلې حال بیان کړي ، هغوی خلیفه ته ټوله پیښه په تفصیل سره بیان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ایوبي خلیفه ته وویل « نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشیانو میلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه نور ددریدو ورنه و - هغه سلطان ایوبي ته وویل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ایوبي دننه خونې ته د تللو څخه ډډه وکړله او وئې ویل ، زه به هغه نجلۍ ژوندۍ یا مړه را پیدا کوم او بیا به ستا خونې ته حاضرې درکوم. خو اوس همدومره وایم چې د حرم سراي دداسې یوې نجلۍ تښتول چې په تحفه کې راوستل شوی وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوې نجلۍ وه ، ماته د یوې ذرې په اندازه هم اهمیت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډیرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي.»

«زه په دې اندېښمن نه یم چې یوه نجلۍ چا تښتولې ده ،»خلیفه ورته وویل « اصل اندېښنه داده چې که چېرې په همدې توګه د نجونو د تښتولو کار دوام وکړي نو په هیواد کې به د قانون حیثیت څه وي ؟»

«او زه په دې اندېښمن یم چې ټول اسلامي سلطنت لګیادې تښتول کیږي ،» سلطان ایوبي ورته وویل « ته ډیره اندېښنه مه کوه ، زما د څارګنې شبکه به د هغې نجلۍ د را پیدا کیدو پوره پوره هڅې وکړي.»

«خلیفه سلطان ایوبي له لاسه و نیوه او لږ څه اخوا ئې یوړ او ورته ئې وویل «صلاح الدینه ! زه د ډیره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لرېوالي کوې ، زه د نجم الدین ایوب (د سلطان صلاح الدین ایوبي پلار)ډیر درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته. او ماته نن وویل شو چې د مرکزي جومات امام امیر العالم دا ګستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دي. ماته رجب ویلې دي چې زه د ګستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پوښتم چې هغه خو به ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خلیفه نوم د خطبې څخه ایسته کړې دي ، » سلطان ایوبي ورته وویل « یواځې ستا نوم نه بلکه دهرهغه خلیفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، دخطبې څخه لرې کړل شوي دي.»

«ایا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په خاطر ورکړل شوې دي ؟» خلیفه ترې و پوښتل.« زه شکمن یم چې دلته عباسي خلافت بیا راوړل کیږي.»

«حضور ډیر زوړ شوی دي ، »سلطان ایوبي ورته وویل « قران شراب څښل په دې خاطر حرام کړې دي چې دهغې په واسطه دماغ بې کاره کیږي ،»... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وویل « ما پریکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه را څي ، او د رجب پرځای به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،»

«خو زه غواړم چې رجب همدلته اوسي» خلیفه ورته وویل.

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه و نه کړي» سلطان ایوبي ورته وویل او د علي بن سفیان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي پنځه واړو هم د همغه قبيلې سره اړيکې درلودل ، علي بن سفيان ورته وويل « ما دهغوی ټولو ځخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبيلې اړوند ځوک شتون ولري نو بيرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف ځخه بيرون را ووتل ، ما ته ددوی په اړوند ددوی قومندان وويل چې دوی هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوی دخپل ځان سره بوځم. د نجلۍ په تښتولو کې ددوی لاس هم شونې دی.»

صلاح الدين ايوبي رجب را وباله او ورته ئې وويل « سبا به دلته بل يو قومندان را ځي ،ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم» د رجب د مخ رنګ بل منګه شو .

*****(۴۲)

کله ئې چې "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتيدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطره نوره نه تر سترګو کيده ،نو هغوی خپل آسونه و درول ، نجلۍ يو ځل بيا د خپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پيل کړل ، حبشيانو هغې ته وويل چې دهغې لاس وپښې وهل بيکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شګزار ځخه ژوندۍ نه شي و تلې ، هغوی ورته دا هم وويل چې هغوی به هيځکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوی داسې کوم بد نيت درلوداي نو هغوی به له دې سره د وحشي حبشيانو په ځير سلوک کړې و . "أمّ عراره» حيرانه وه چې دې وګړو تر اوسه پورې هغې ته په بدو سترګو کتلې هم نه دي ، هغوی ته دا احساس هم نه کيده چې دومره ستره ښايسته نجلۍ دهغوی په لاسو کې ده ، دهغوی د ډلې ځخه هغه يو کس چې ووژل شو دهغې تر مخه په زنګونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذيت کې نه اچوي ، "أمّ عراره»د هغوی ځخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي،نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوی هغه د اسمان ددېوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دېوتا ته ور وړي.

هغوی يو ځل بيا د نجلۍ په سترګو باندې توره پټۍ و تړله ، اوپه آس ئې سپره کړه. هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پرېښودې ، هغه پو هيده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او "أمّ عراره» په يوه آس باندې د يوه حبشي تر مخ ناسته او ځنګيدله ، په يو ځاې کې لږ ځه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه يو ځل بيا د خپل منزل په لور روان شول. ډېر وروسته د يخنۍ دزياتيدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوې ده ، آسونه و دريدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و. د ويرې او هيبت له لاسه ئې دماغ کار پرې اينبې و. هغې د اسونو د دريدو سره سم ددرې ځلورو نارينه و او ځلور پنځه ښځو اوازونه واوريدل ، هغه د هغوی پر ژبه نه پوهيده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې. خو ددوی خلکو لهجه عربي نه وه.

لاتر اوسه ئې د هغې د سترګو ځخه پټۍ نه وې پرانستې خودهغې ژبه هم داسې مالوميده چې ولاړه ده. هغه چا پورته کړه او په يوه نرم شي ئې کينوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې ترتيب دهغې نوې سفر پيل شو. ددې سره سم د ډول نرم او ملايم اواز هم په غږيدو شو ، تر ځنګ ئې ښځو هم سندرې ويل پيل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی د سندرو په معنا باندي هغه نه پوهیدله خو په دي سندرو کي د جادو اغیزو ، دا داسي اغیز و چي د "اُمّ عراره» ویره ئي نوره هم ورزیاته کړه ، خو د دي ویري سره داسي ننبي هم را پیدا شوي چي په کي خمار ، نشه او مستي را پیدا کیده ، د شپي یخنۍ په دي خمار اومستۍ کي نور هم لذت را پیدا کاوه ، "اُمّ عراره» که غوښتلي نو کولاي شول چي ددي پالکي څخه ټوپ کړي او و تښتیږی او دا خلک ئي ووژني ، خو هغه داسي جرأت و نه کړ ، هغي دا محسوسوله چي هغه د انسانانو په لاسو کي نه ده بلکه بل کوم داسي ځواک دي چي دي ئي په قبضه کي نیولي ده ، هغي اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولاي.

هغي احساس کړي و چي دپالکي پورته کونکي خلک په زینو باندي پورته خیژي ، هغوی همداسي پورته ختل ، نژدي دبرش زیني پورته ولاړل او بیا ئي بیرته هوار تلل پیل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودریدل ، پالکي ئي پر ځمکه کیښود ، د "اُمّ عراره»د سترګو څخه ئي پټۍ پرانستي خو چا دهغي په سترګو لاسونه کیښول ، لږه شیبه وروسته د هغي لاسونو ګوتي ازادي شوی اونجلۍ هري لوري ته رڼاوي و کتلي ، سوکه سوکه د هغي د سترګو څخه هغه لاسونه پورته شول ، ویي کتل چي هغه په داسي یوه ماڼۍ کي ده چي د زرګونو کلو پخوانۍ مالومیږي ، دایروي شکله ستني ئي پورته لوړی شوي وي، یو پراخه سالون و چي فرش ئي په رڼاګانو کي له ورایه ځلیده ، ددیوالونو سره ډنډي لګیدلي وي او د ډنډو په سر باندي د مشالونو شعلي بلیدي ، دننه فضا داسي خوشبویه وه ، چي دهغي بوي د دي له پاره یو نوي څیز و . د دبلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندري هري لوري ته اوریدل کیدي ، دي دبلارونو او سندرو په دي سالون کي داسي انګازي را پیدا کړي وي چي د هغي له پاره ئي دخوب کتل ګرځولي و.

هغي مخته وکتل ، هلته یوه چوتره وه چي نژدي اته یا لس زیني ئي درلودي ، د چوتري د پاسه د تیږي څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاریده ، دسر لاندي کوچنۍ غاړه هم تر سترګو کیدله ، ددي بُت څهره د یوه اوږود انسان څخه هم اوږده، پلنه او سوره وره وه ، خوله ئي پرانستي وه ، دومره ستره چي که یو انسان لږ څه ښکته شي نو په کي دننه ورننوتلي شي ، دهغي په خوله کي سپین غاښونه هم ایښول شوی و، داسي بریښیده لکه چي په وازه خوله خندا کوي ، دهغي ددوارو غوږونو څخه ډنډي را وتلي وي چي په سرونو کي ئي مشالونه روښانه شوي و ، دهغي سترګي چي اوږودوالي ئي نژدي یو ګز و په ناڅاپي توګه را و ځلیدي، او روښنائي تري را په خپریدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دبلارونو په ساز کي جوش را پیدا شو . د تیږلوړي بُت خوله هم رو ښانه شوه ، دهغي څخه دوه کسان چي اوږدي اوږدي چپني ئي اغوستي را ووتل ، هلته دري زیني وي ، ددي خلکو رنګونه تور او په سرونو باندي ئي د مرغانو اوږدي اوږدي او رنګ په رنګ بڼکي ترلي وي ، د بُت دخولي څخه د راوتلو وروسته یو ښي لوري ته او بل کیڼ لوري ته ودریدل.

ددي پسي سمدستي وروسته د تیږي د خولي څخه یو بل سړي هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بیرون راغي، هغه لږ څه عمرتیري ښکاریده ، هغه سور رنګي چپنه په ځان کړي وه او پر سر ئي تاج درلود. یو مصنوعي مار د هغي په کیڼي اوږي باندي او بل دهغي په ښۍ اوږي باندي کینول شوی وو. ددي مارانو رنګ تک تور و. "اُمّ عراره» دویري څخه لکه د بُت په خیر ولاړه پاته وه. دا سړي چي ددي قبیلي مذهبي لارښود یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروهڼ و د چوترې د زینو څخه را کیوت ، هغه سوکه سوکه "اُمّ عراره» ته را نژدې شو او دواړه ګونډې ئې په فرش باندې و لګولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نیول او ښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربي ژبه وویل ،« ته هغه د ښه قسمت خاونده ئې ، چې زما دېوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې . مونږ تا ته مبارکي وایو.»

"اُمّ عراره» را بیداره شوه ، هغه په ژړغوني اواز سره وویل« زه دېوتا میوتا نه منم ، که چیرې تاسې دېوتاګان منئ نو زه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې یم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروهڼ ورته وویلې ،« خوکله چې پر هغه دهغه مقدس ځاې راز را څرګند شي نو بیا وائې چې زه ددې ځابه تلل نه غواړم. زه پوهیږم چې ته د مسلمانانو دخلیفه معشوقه ئې. خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنیا خلیفه ګان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلې ئې، جنت ته.»

هغه د خپلې چینې څخه یو ګُل را وویست ، او د "اُمّ عراره»د پوزې سره ئې یوځاې کړ. "اُمّ عراره»د حرم سراې شهزادګۍ وه ، او هغې داسې عطر بوې کړي و چې ددې په څیر د شهزادګیو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بویولاې. خو ددې ګُل بوې دهغې له پاره څه بل منګه و ، دا بوې دهغې روح ته ورکیوت. دهغې د فکرونو دنیا بدله شوه ،د سترګو د لید زاوئې ئې بدلې شوې ، پروهڼ ورته وویلې ،« دا د دېوتا تحفه ده» او هغه هغه ګُل دهغې دپوزې څخه لرې کړ.

"اُمّ عراره» سوکه سوکه خپل لاس مخته کاوه او د پروهڼ ګُل نیونکې لاس ئې را نیوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دګُل د بوې کولو وروسته ئې په خمار اواز سره وویلې « دا څومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوې ؟»

«ایا تا دا تحفه و منله ؟» پروهڼ ترې و پو ښتل ، دهغه په شونډو باندې نرۍ شانته مُسکا وه .

«هو !» "اُمّ عراره» ورته ځواب ورکړ « مادا تحفه قبوله کړې ده » هغې دا ګُل یو ځل بیا پوزې ته نژدې کړ او بوې ئې کړ ، سترګې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوې چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي.

«دېوتا هم نه قبوله کړې ئې ،» پروهڼ ځواب ورکړ او ترې وئې وپو ښتل « ته تر اوسه پورې چیرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را یادولو هڅه چې کوي ، سر ئې و څنډه او وئې ویلې «زه همدلته وم ،نه زه په یوه بل ځاې کې وم...... ما ته نه دي په یاد چې زه چیرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

« هیڅا نه» "اُمّ عراره» ځواب ورکړ ، « زه پخپله دلته راغلې یم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته په‌آس سپره دلته نه‌وې راغلې ؟»

«نه !» نجلۍ ځواب ورکړ« زه په‌هوا کې الوتونکې راغلې یم.»

«ایا په‌لاره کې ځنګلونه ، دښتې ، غرونه او .... نه‌و ؟»

«نه ، هیڅ نه‌و » نجلۍ د کوچنیانو په خیر په شوخۍ سره ځواب ورکړ ،« هرې لورې ته شنه‌چمنونه او ګُلونه و.»

«ایا ستا په سترګو چا کومه پټۍ تړلې وه ؟»

«پټۍ ؟.... نه هیڅکه !» نجلۍ ځواب ورکړ ، « زما سترګې پرانستې وې او ما رنګ په‌رنګ مرغان کتل ، خواږه خواږه مرغان.»

پروهښ په لوړ اواز سره څه‌وویل–په‌دې وخت‌کې د "اُمّ‌عراره»د شا له‌خوا څلور نجونې راغلې ، هغوی ترې کالي وویستل، او د مور څخه‌د پیدایښت دوخت په خیر ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ویل « دبوتا به‌ما په‌همداسې حال کې خوښه‌کړي ؟» پروهښ ورته وویل «نه ! تاته‌مونږ د دبوتا دخوښې کالي دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندې یو لوې څادر خپور کړ، او دهغې جسم ئې د سر نه تر پښو پورې په‌کې پټ کړ. ددې څادر په‌څنډو باندې د رنګ لرونکې رسیو ټوټې تړلې وې ، څادر ئې را مخته‌کړ او د رسیو ټوټې ئې سره را و تړلې ،اوس نو د څادر څخه یوه ښکلې چوغه جوړه شوې وه. د "اُمّ‌عراره» ویښتان د وریښمو په‌خیر نرم او تور والي ته مایل و، یوې نجلۍ د هغې ویښتان ګُمنځ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره د هغې ښایست نور هم زیاد‌ښت وموند.

پروهښ هغه‌ته په مُسکا سره وکتل او بیرته‌وګرځید او د تیږې د هیبت ناکه څهرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "اُمّ‌عراره» لاسونه و نیول او د پروهښ شا شا ته رواني شوی ، "اُمّ‌عراره»د شهزادګیو په‌خیر روانه وه، هغې هیڅ لورې ته‌نه‌کتل ، او نه ئې خپل چاپیریال وکوت ، دهغې په‌تګ کې یو بل شان و ، د پروهښ شاته ، او لاسونه‌ئې د نجونو په‌لاسو کې په زینې باندې ورختله ، پروهښ د تیږې د غره په‌خیر د څهرې په خوله کې ورننوت ، "اُمّ‌عراره» هم درې زینې پورته ولاړه او د پرو هښ په‌خیر د تیږې په خوله کې ور ښکته شوه او وررننوتله ، دواړه نجونې د تیږې دخولې مخ ته‌و دریدې ، اوس نو د "اُمّ‌عراره» لاس پروهښ نیولې و ، د تیږې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په‌کې نیغ په‌ولاړه روان ول، کله چې تر حلقه پورې ورسیدل نو هلته بیا نورې زینې وې ، د زینو څخه په ښکته‌کیدو سره یو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندیلونه روښانه شوی و، په‌دې خونه کې هم یو ځانګړې مهک و خو دا خونه دومره ستره نه‌وه او نه‌ئې چت اوچتوالې درلود. دهغې دیوالونه‌او چت د ونو په پاڼو پوښل شوی و، په‌فرش باندې نرمه ګیاه او د ګیاه دپاسه د ګُلانو پاڼې خپرې ورې پرتې وې. د خونې په‌یوې څنډې کې ډیره ښکلې صراحې او پیالې ایښول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې ، پروهتې د صراحي څخه دوه پيالې ډکې کړې ، يوه ئې پخپله واخسته او بله ئې "أمّ عراره"ته ورکړه دواړو خپلې پيالې دخپلو شونډو سره يوځاې کړې او د سترګو په رپ کې ئې خالي کړې.

«دېوتا به کله راځي ؟» "أمّ عراره» و پوښتل.

«تا تر اوسه پورې هغه نه دې پېژندلې ؟» پروهتې ورته وويلې « ستا تر مخ څوک ولاړ دې ؟»

"أمّ عراره»د هغه په پټو کې کيناستله او ورته ئې وويلې « هو ! ما پيژندلې دې ،ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته و کتلې ، تا زه قبوله کړې يم ،؟»

«هو !» پروهتې ورته وويلې « دنن ورځې څخه ته زما ناوې ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلې، زما پلار ماته ويلې و چې پروهتې نجونو ته ګُل بوېوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلۍ بيا په ځان نه پو هيږي چې هغه څه شې و؟د کومه ځايه څخه راغلې وه ؟ او څه ډول راوستل شوې وه؟ ددې ګُل د بوې کولو وروسته هغه د پروهتې وينځه ګرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شې هم ډير ښه او پاک تر سترګو کيږي. پروهتې درې ورځې هغه هملته په تاخانه کې له ځانه سره ساتي.»

دا ښرګندوني د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفيان ته کولې چې هغه دخليفه د ساتونکې ډلې څخه را ويستلې و. دا پنځه واړه ه دهمغې قبيلې خلک و چې ځلورو ئې "أمّ عراره» تښتولې وه ، علي بن سفيان هغوی د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وويل « چې څنګه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وګړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلي نو په دې اساس به تاسې ته ډاګيزه وي چې نجلۍ څه ډول تښتول شوې ده. هغوی پنځه واړو وويل چې د نجلۍ د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفيان ورته دا لالچ ورکړچې که چيرې هغوی رښتيا ووائې نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي . خو بيا هم هغوی په دې هکله د خپلې بې خبرۍ ښرګندونه کوله ، دا قبيله دخپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوی د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسيره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفيان د هغو لاړ و څخه د ګټو د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيرې ئې هم ويلي کولاې شوی.

هغوی پنځه واړه ئې جدا جدا کړل او هغه ځايونو ته ئې و ليږل چيرې چې د چا «اه» او« واه » چا نه شوه اوريدلاې ، که د پرليسې اذيت او وهلو ټکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کيده هم ،نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سوډانيان ډير سخت ځانه مالوميدل، هغوی به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفيان به ټوله شپه ويښ پاته کيده ، اخر ئې هغوی په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې دهغوی له پاره اخرې لاره انګيرل کيده. د اذيت دغې طريقې کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار په مهال يو عمر تيري حبشي علي بن سفيان ته وويل « زه په ټولو هر څه باندي پو هيږم ، خو د ديوتا له ويري ئي نشم ويلاي ، ځکه ويريږم چي ديوتا به ما په ډير ناكاره مرګ ووژني.»

«ايا ددي څخه زيات بل ناكاره مرګ کيداي شي چي زه مو پري وژنم ؟»علي بن سفيان ورته وويل ،« كه چيري ستاسي ديوتا رينبتوني وي نو هغه به تاسي ددي شكنجي او زوروني څخه ازاد كړي واست ؟ كه د مريني څخه ويريږئ نو مرګ دلته هم شتون لري ، ته خبره كوه زما په لاسو كي داسي يو ديوتا دي چي هغه به تا ستا له ديوتا څخه وژغوري ،»

دا سوډاني حبشي څو څو ځله بي هوشه شوى و ، هغه ته خو ديوتا نه ، بلكه مرګ په څرګنده توګه تر سترګو كيده. علي بن سفيان د هغه ژبه را پرانسته ، هغه ئي د اذيت څخه خلاص كړ او خوراك څښاك ئي وركړ ، او د ارام لپاره ئي ورته ځاي وركړ. هغه اقرار وكړ چي "أمّ عراره» دهغي د قبيلي ځلورو كسه تښتولي ده. هغه ځلور واړه په رخصتى تللي و ، خو هغوى د تښتولو شپه او وخت مونږ ته ښوولي و ، دغه پنځه واړه حبشيان چي اوس د علي بن سفيان په بند كي و په هغه شپه پهره درلوده ، د تښتونكو څخه دوه بايد دننه راغلي وى ، هغوى ته د لويي دروازي څخه د راننوتلو له پاره لاره هواره شوى وه. او دهغوى سره د بيرته تښتيدو او تښتولو هر ډول مرسته شوي وه. هغه حبشي ورته وويل چي هغوى به هغه نجلى د ديوتا په قربان ځاي كي قربانوي ، ددوى قبيله هر دري كاله وروسته يو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلى ددوى د خپلي قبيلي څخه نه وي ، دهغي له پاره شرط دادي چي هغه به دقبيلي بهر څوك وي ، سپين رنګه به وي ، د لوړي كچي د كورنۍ څخه به وي ، او دومره ښايسته به وي چي خلک ئي په كتلو حيران پاته شي.

«نو ددي مطلب دا شو چي هر دري كاله وروسته ستاسي قبيله د بهر څخه يو ښكلي نجلى را تښتوي او قربان ځاي ته ئي راوړي » علي بن سفيان تري و پوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب وركړ ، « دري كاله وروسته يواځي ميله جوړيږي ، د نجلى قرباني د هر پنځه ميلو يا هرو پنځلس كالو وروسته صورت نيسي ، خو مشهوره داسي ده چي په هر دري كالو كي يو ځل يوه نجلى قرباني كيږي».

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځاي په ګوته كړ چيري چي دا قرباني صورت نيسي ، هغه پروهت د هغه ديوتا ځوي ګانه. په هغه ځاي كي چي ميله جوړيده دهغه ځايه څخه دوه دونيم ميله لري يوه غرنيزه سيمه وه چي په ځنګلونو كي پټه شوى وه. دا سيمه دومره پراخه او عريضه نه وه. ددي سيمي په اړوند دا مشهوره شوى وه چي دلته ديوتا اوسيږى او دهغي د خدمت له پاره پيريان او ښاپيرياني شتون لري ، خلكو په دي خاطر دا خبري منلي چي هري لوري ته صحرا او په هغي كي د جزيري په څير ځه سيمه غرنيزه او شينخولي وه. چي په خپل ذات كي د قدرت د عجايباتو څخه ګڼل كيده ، او عامو خلكو ګمان كاوه چي دا به د ديوتاو د اوسيدلو ځاي وي. په دي سيمه كي د فرعونيانو د وخت كنډري لا تر اوسه پاته وي ، تر څنګ ئي يو جهيل(د اوبو ډنډ) هم و چي واړه او غټ (Crocodile)يا ستري ځمځارى په كي اوسيدلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبیلي کوم وګړي به چي دروند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهت په لاسو کې ورکاوه ، پروهت به هغه ژوندي همدي جهيل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)یا سترو ځمځارو به نواله کاوه. پروهت په همدي کنډوالو کي اوسيده ، هلته د يوي ستري تيږي سر او خوله چا تراشلي وه ، چي په دي تيږه کي ددوی د ګروهي په مطابق دننه ديوتا اوسيدل ، ددېوتاو د خوښي او خوشحالۍ په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کي يو ځل د قبيلي څخه بهر يوه ښکلې نجلۍ دلته را وستله ،او پروهت ته به ئې ور حواله کوله ، پروهت به نجلۍ ته يو ګل بوي کاوه، د ګل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هيرول چي هغه څوک وه ، له کومه ځايه راغلي او چا راوستي ده؟. په دي ګل کي به ئې کوم نشه ايز څيز ورګډاوه ، چي دهغي له مخي به هغي پروهت خپل ديوتا او خپل ميړه ګڼله ، هغي ته به د هغه ځاي ګنده او مردار شيان هم ډير ښه او ښکلي تر سترګو کيد .

د نجلۍ قرباني به هم په همدي کنډرو کي کيدله ، پرو هت به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخاني کي ساتله ، په دي ځاي کي نور څلور کسه نارينه او څلورکسه ښکلي نجوني هم اوسيدلې. ددوی څخه اخوا بل چاته ددننه د ورننوتلو اجازه نه وه. کله به ئي چي نجلۍ د قربانۍ ځاي ته بوتلله ، نو هغي ته به دا احساس هم نه کيده چي دهغي څټ به پري کيږي. هغه به په فخر او خوشحالۍ سره مرګ مانه ، دهغي وجود به هلته په جهيل(د اوبو ډنډ) کي (Crocodile)يا سترو ځمځارو ته ور اچول کيده ، او ويښتان به ئي پري کول او د قبيلي هر کورنۍ ته به ئي د سوغات(خوردي) په توګه ورليږل ، دا ويښتان به مقدس ګڼل کيدل، د نجلۍ سر به ئي د وچيدو په خاطر په يوه غار کي ايښوده ، او کله به ئي چي غوښه له منځه ولاړه او يواځي کوپړۍ به ئي پاته شوه نو هغه به ئي په همدي غار کي ايښوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغي په ژوند کي چاته نه ورښول کيده.

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به يو ځل بيا د نجلۍ قرباني ورکول کيږی.» دغي حبشي وويل ، «مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کي ورګډ شوی و . څرنګه چي مونږه نه ويريدونکي او وحشي ګڼل کيدو په دي خاطر ئي مونږ د خليفه د ساتونکي ډلي غړي غوره کړو . دوه مياشتي کيدي چي مونږ دغه نجلۍ کتلي وه ، داسي ښايسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه تر سترګو شوي ، مونږ ټولو پريکړه وکړه چي دا نجلۍ به له دي ځايه تښتوو ،او د قربانۍ له پاره به ئي وړاندي کوو. زمونږ يو ملګری چي پرون ووژل شو خپلي قبيلي ته تللي و او خپلو مشرانو ته ئي ددي نجلۍ په هکله ويلي و ، او ورته ئي ويلي و چي دا ځل به مونږ د قربانۍ له پاره نجلۍ را وړو ، په دي خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

(۴۸)*****

کله چي دا قصه صلاح الدين ايوبي واوريده نو ډير زيات حيران پاته او په فکر کي ډوب شو، علي بن سفيان دهغه دحکم منتظرو ، سلطان ايوبي نقشه و کتله او وئي ويل « که چيري ځاي همدا وي نو بيا خو دا زمونږ د احاطي څخه بيرون دي هغه مالومات چي تاسي د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاګه کيږی چي فرعون ډيري پيړۍ پخوا مړ شوي دي خو دهغه فرعونيت لا تر اوسه په خپل ځاي پاته دي. مونږ ته د مسلمانانو په خير دا اړينه ده چي که چيري مونږ تر لري پوري نه شو تللاي نو لږ تر لږه دهغه نژدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډیانو شخه خوکفر او شرک له منځه یوسو ، مالومه نه ده چي تر ننه پوري به دخومره میندو او پلرونو پاکي او معصومي لوڼي ددې رواج ښکار شوی او ځار شوی وي ، او په دې میلې کې به تر اوسه پوري څومره پاکي او معصومي نجوني پلورل شوي وي مونږ باید د دېوتا ګانو انګیرنه له یوه سره ختمه کړو. دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطي انګیرنې په اساس دخلکو معصومي نجوني را تښتوي او د بدکارۍ او عیاشۍ کار تري اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کي دا ډاګیزه شوی ده چي هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځي او نجوني پیري او یا ئې د څو ورځو له پاره په کرایه اخلي.» علي بن سفیان ورته وویل « د کړچار د تباهۍ نه اخوا دا ګواښ هم شتون لري چي د سوډانیانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې میلې ته په ګڼ شمیر ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځیانو سره یو ځاي زمونږ د فوځ ورګډیدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بریښي ، دا ډول ګډي تفریحګانې د هیواد له پاره ګټوري نه ثابیتږي.» علي بن سفیان لږ څه په وارخطائې سره وویل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندي کول او خلیفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړین دي چي هغه ته دا مالومه شي چي هغه د تښتوني الزام چي هغه پر تا باندې لګولې و څومره بې بنسټه او درواغ و.»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم.»سلطان ایوبي ورته وویل « زه دخپل ځان په لور نه وینم ، ما چي څوک هر څومره سپک ګڼي بیا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختګ له یاده و نه باسم ، زما ذات هیڅ نه دې ، او ته هم دا په یاد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واړه وه .او د سلطنت د ټینګښت اود خپل ولس د سوکالۍ په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام دعظمت امین خلیفه و خو د وخت په تیریدو سره خلیفه په خپل ذات کې ډوب شو او د خپل نفس ښکار و ګرځید ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډیره ستره کمزوري ګرځیدلي ده. صلیبیان زمونږ همدا کمزورتیا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چیري ته غواړې خپلې دندې په بریالیتوب سره تر سره کړې نو بیا دخپل ذات ، شخصیت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ،.... هغه الزام چي خلیفه پر ما لګولي دي ، هغه ما په ډیره ستونزمنه توګه وزغمه ، ما کولي شو چي د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم، خو زما ځواب به هم دومره اغیزمن نه و ، او بیا به زه دخلیفه سره په شخصي سیاسي لوبه کې را ننبتي وم ، ماته همدا خطره تر سترګو کیدله ، چي په اسلامي ملت به داسي یو وخت راځي چي د خپلو حکمرانانو ، د ذاتي سیاسي لوبو ، خپل نفس پالنې ، په نورو باندې د خپل ستروالي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دبې ادبۍ بښنه غواړم درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ، « که چیري ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډیر کم دي ، بله ورځ میله پیلیږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فوځ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې میله کې هیڅ فوځي ته دګډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ایوبي خپل یو سالار راو غوښت او ورته ئي وویل « د حکم سرغړونکي ته به د هغې د رتبې او مرتبې څخه د لرې کولو تر څنګ د عوامو ترمخ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کیږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پیل شو. سلطان ایوبي لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ویلي و چې زمونږ موخې دادي چې دا طلسم مات کړو ، دا د فرعونیت اخري ځای مالومیږي.... اول هغه لورې ته د فوځ لیږل تر بحث لاندې راغلل ، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولویدل چې دا کار به د هغې قبیلې خلک دخپل ځان پرخلاف فوځي برید وګڼې، که جګړه وشي نو زیات شمیر بې ګناه خلک به، د کوچنیانو او ښځو په ګډون ، په کې و مري ، دا وړاندیز هم وشو چې همدا حبشي د لاربښود په څیر له ځانه سره واخلي او هلته ، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کیږي ، ناڅاپي یرغل کونکی ډلې و استوي ، سلطان ایوبي هلته د عسکرو سره د هغه حبشي لیږل اړین و نه ګڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شوني و. تر دې بحثه پورې د سلطان ایوبي په حکم د ناڅاپي حمله کونکواو د شپې د برید کونکو یوه ځواکمنه ډله تیاره کړل شوې وه. دا د ځان ځارونکو سرتیرو مجاهدینو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوې و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر ګڼه ، هغوی چې اوس د کومې دندې د ترسره کولو له پاره استول کیدل نو د هغې څخه ددوی بیرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاریدل.

دنائب سالار الناصر اوعلي بن سفیان د سلاګانو له مخې دا پریکړه و شوه چې یواځې دولس ګوریلایان(غلچکی برید کونکې) به دغره په هغه ځاې کې ور ننوځي چې پروهت په کې اوسیږی ، او دنجلۍ د قربانۍ ځاې هم دې.

دحبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په میله کې ډیره ګڼه ګونه ئي ، ځکه چې هغه د میلي اخري شپه وي ، دقبیلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلۍ قربانیږي ، داسې مالومیده چې هغه په دې نه پوهیده چې د قربانۍ ځاې چیرې دې ، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پریکړه و شوه چې پنځه سوه عسکر به د میلي د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال ، په هغه شپه په میله کې شتون ولري ، دهغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او لیندی وي ، په هغه وخت کې د دې وسایلو په ګرځولو او درلودلو بندیز نه و. د ګوریلا ئي ډلې په ذهنونو کې ئي په ښه توګه دهغه ځاې نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وویل شو چې مخامخ او نیغ په نیغه به برید نه کوي ، بلکه د ګوریلاو په څیر به په غرنۍ سیمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځاې ته په رسیدو سره به هغه وخت برید کوي چې نجلۍ دقربانۍ ځاې ته ورو وړي ، ددې د مخه د یرغل زیان به داوي چې نجلۍ به هملته په تاخانه کې له منځه یوړل شي او یا به بل چیرې پټه کړل شي.

دا ډاګیزه شوې وه چې قرباني په نیمائي شپه کې ، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کیږي ، پنځه سوه نور سپاهیان د قربانۍ د ځاې تر څنګ د غرونو په چار چاپیر کې ځاې په ځاې کیدل، او د ګوریلایانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحتمالي ناکامۍ په‌صورت کې او يا د هغوی د دندو په تر سره کولو کې د ستونزو د راپيداکيدو په وخت کې دوی ته لارښوونه شوې وه چې هغوی دې د نبني په توګه يو اوربلونکې غشې هوا ته و توغوي ، ددې غشې د رڼا په کتلو سره به دا پنځه سوه کسان خپل بريد پيلوي.

په دې وخت کې دولس کسه سرتيري و ټاکل شول ، او د نور الدين زنګي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدين ايوبي د مرستي په خاطر را استولي و پنځه سوه ذهين او زړه ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له عربو څخه راغلي و ، دوی لا تر اوسه پورې د مصر او سوډان د سياسي لوبو او عقايدو تر اغيز لاندې نه وراغلي ، دوی يواځې پر اسلام پو هيدل او همدا ددوی عقيده او ګروهه وه. هغوی به دهرې هغه عقيدې پر خلاف را پورته کيدل چې غير اسلامي به ورته ښکاريده ، هغوی ته ويل شوی و چې هغوی د يوې باطلې عقيدې پر خلاف جنګ ته روان دي ، او ښوني ده چې دوی ته د خپلې شميرې څخه د زياتو مخالفينو سره د مقابلې کول وړيه غاړه شي ، جنګ او جګړه هم وينې تويونکې وي او دا هم ښوني ده چې دهغوی تر مخ ځوک دمقاومت توان هم و نه لري ، او ټول کار د جنګ او جګړې کولو پرته تر سره شي. هغوی ته د ټول پلان په هکله خبر ورکړل شو. او دهغوی په ذهنونو کې غريزه سيمه ، د هغې سيمې دغرونو لوړوالې ، چې دومره زيات نه بريښيده ، او په هغې کې دننه د قربان ځاې په هکله ټول مالومات ورکړل شول، هغه دولس سر تيرومجاهدينو ته هم همدا انګيرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو ، په غرونو ختل ، په شګلوړه دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوبښ په څير زغمل... دهغوی له پاره ستونزمن نه و.

لا تر اوسه د قربانۍ شپې ته شپږ ورځې پاته وی ، درې شپې او درې ورځې سرتيرو اوپنځه سوه فوځيانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه ورځ ئې سر تيري په اوښانو سپاره و استول ، هغه ځاې د اوښانو په عادي سفر يوه ورځ او نيمه شپه لرې پروت و ، اوښ چلونکو ته حکم شوې و چې سر تيري د غريزې سيمې څخه لرې چېرې ښکته کړي او دوی بيرته را ستانه شي ، همدا راز ئې پنځه سوه نور عسکر د نندارچيانو په بڼه کې، ددوه دوه او څلورو څلورو په ټوليو کې په آسونو او اوښانوسپاره واستول ، هغوی ته ويل شوی و چې خپل ځناور به له ځانه سره ساتي ، دهغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه بڼه کې روان شوی و.

*****(۴۹)

دميلې اخرې شپه وه –

سپوږمۍ دخپل ستروالي په اخري پړاو کې وه ،د صحرافضا د شيشې په څير شفافه وه ، په ميلې کې د انسانانو د هجوم او ګڼې ګوڼې شميره ښوني نه وه ، په څو ځايو کې نيمې لوڅې نجونې نڅيدلې او په ځينې نورو ځايو کې د سندرغاړو اوهغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې. څو تر ټولو زيات خلک د هغې چوترې ترخوا را ټول شوی و چېرې چې نجونې ليلامېدلې. يوه يوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تيروله ، پيرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، ويښتان او ټول وجود د سرنه تر پښو پورې له نظره تيراوه ،او بيا به ئې پرې بولې پيل کولې ، هلته جوارې هم روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه اود شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته یوائې شي چي شتون نه درلود هغه قانون و او بس. د هر څه ازادي وه د لرې لرې ځایو څخه د راغلیو خلکو خیمې په شاوخوا کې ښخې شوې وې ، نندارچیان د مذهب او اخلاقو د بندیزونو څخه ازاد وو، هغوی ته مالومه نه وه چي دهغوی دخیمو څخه لرې ډه لرې د غرونو په غیږ کې یوه ښایسته او ښکلې پیغله د حلالیدو تیارې نیسي ، او هلته یو انسان له ځانه دېوتا جوړ کړې ، هغوی همدومره پوهیدل چي ددې غرونو تر منځ ژوره سیمه د دېوتاګانو پایتخت دې. هلته پیریان او دېوان پهره ورکوي ،او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولاې.

هغوی ته دا هم نه و مالوم ،چي دهغوی تر منځ د الله ج پنځه سوه مجاهدین ورننوتي دي. او نور دولس کسه سرتیري مجاهدین د دېوتاګانو په چاپیریال کې ور داخل شوي دي .. د صلاح الدین ایوبي دولسو کسو سرتیرو ته ورښول شوی و چي په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځایه څخه پیل کیږي خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ورننوتلاې ، ځکه هلته دهغوی ساتونکې ولاړ ول، هغوی باید د یوې ډیر ستونزمنې لارې څخه هلته ورننوځي ، هغوی ته دا هم ویل شوی و چي د غرونو په شاو خوا کې هیڅ انسان شتون نه لري، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علی بن سفیان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړي و ، ځکه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سیمې اوږدوالې او پلنوالې د یوه میل څخه هم لږ و ، څرنګه چي هغوی روزل شوی سرتیري و نو هغوی خواره واره اوپه احتیاط سره مخته تلل ، یوه سرتیري ته په ناڅاپي توګه د یوې ونې تر څنګ خوځنده سیورې تر سترګو شو. سرتیري په پټه پټه او په خویدو سره د هغې پسي ولاړ ، ورنژدې شو او ناڅاپي برید ئې پرې وکړ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متو کې ئې را ونغاړه او خنجر ئې ورته د زړه په سر کیښود او ترې وئې پوښتل چي ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي.؟

هغه حبشي و او سر تیري په عربي ژبه خبرې کولې چي حبشي پرې نه پو هیده ، په همدې وخت کې یو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سینې کیښود هغه ترې په اشارو سره و پوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چي داسې ترې څرګندېده چي دلته ساتونکې شتون لري ، سر تیرو ددې حبشي شارګ ور پرې کړ او سرتیري نور هم محتاط مخته ولاړل ، د هغوی تر مخه یو ځنګل را غې، ددې نه لږ اخوا غرونه و. خو ځنګلونو او غرونو تیاره جوړه کړې وه ، هغوی په غره باندې یو له بله څخه په لږ څه لرېوالی سره پورته و ختل.

هلته دننه په هغه سیمه کې چي نجلۍ ئې پروهت ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې رواني وی ، د تیږې د څهرې تر مخه یوه قالینه غوړیدلې وه ، په هغې باندې یوه تیزه او تیره توره ایښول شوی وه ، توري ته نژدې یو لوې لوښې هم پروت و ، په قالینه باندې ګلونه خواره شوي و، چي تر څنګ ئې اور لمبې وهلې ، دڅوترې څلورو خواو ته قندېلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چي څلور نجونې ئې په رڼا کې ګرځیدې. د هغوی لباس یوائې دوه دوه پاڼې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و. ددوی سره یوځاې څلور حبشیان هم تر سترګو کیدل چي د سرنه تر پښو پورې په سپینو څادرونو کې را نغښتي ول، "أمّ عراره» په تاخانه کې د پروهت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغوله وه. پروهت دهغې د وینښتانو سره لوبې کولې ، او هغې په مخمور اواز ویلې « زه د انګوک مور یم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړیږي ، زما وینه پر هغوی و څښئ ، او زما اوږده اوږده طلاې وینښتان دهغوی په کورونو کې کیږدئ ، ته ولې زما څخه لرې کیږې ، ماته را نژدې شه ، » خو پروهت دهغې په جسم باندې د تیلو په څیر کوم شې مښوده.

په غالب ګمان چې انګوک دهغې قبیلې نوم و ، او یوه عربې نجلۍ د نشو په مستیو کې ددې قبیلې مور او د پروهت ښځه ګرځیدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تیاره شوې وه. او پروهت هم اخرې رسومات پر ځاې کول.

دولس سرتیرې د شپې د چینجیو په څیر په سینو باندې پورته په غرونو ور ختل، کیوتل او پرځیدل. دا ډیره ستونزمنه سیمه وه ، دسیمې ډیر بوټې اغزې لرونکې و، سپوږمۍ هم سرته را پورته شوې وه ، چې د ونو په مینځ کې ئې هم د روښنائې څرکونه را پیدا کړې و، د رڼا په همدې لړو څرکونو کې هغوی ته یو بل حبشې هم تر سترګو شو چې په یوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نیولې و، دا هم د دېوتاګانو د پایتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه وړل اړین و، هغه په یوداسې ځاې ولاړ و چې د شا له خوا پرې برید شونې نه و، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه برېښیدل ، یو سرتیرې هلته د بوټو په یوه ګڼه کې پټ کیناست او بل د هغې تر مخه یوه تیږه ور واچوله ، د تیږې په خوېدو سره اواز را پیدا شو، حبشې سمدستي متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنګه چې هغه په بوټو کې دپټ شوی سرتیرې مخ ته راغې نو د هغې څټ د د ځواکمنو متو په منځ کې را تاو کړل شو. او یو خنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتیرې تر څه وخته پورې هملته پاته شول او بیا ئې په احتیاط سره مخته قدم کیښود.

"أمّ عراره» د قربانۍ له پاره تیاره شوې وه ، پروهت د اخرې ځل له پاره هغه د خپلې سینې سره یو ځاې کړه، او هغه ئې له لاسه و نیوله او د زینو په لور ئې روانه کړله ، بهر منتظرو نجونو او نارینه و ته د تیږې د بُت دخولې څخه رڼاګانې تر سترګو شوې ، نو هغوی د بُت د خولې تر مخه په سجدې پریوتې، پروهت په خپله ژبه یو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو ، "أمّ عراره» دهغې سره یو ځاې وه. هغه ئې هغې ښایسته کړل شوی قالینې ته یوړه ، نر او ښځې دهغې په چار چاپیر کې و دریدې ، "أمّ عراره» په عربې ژبه وویل « زه د انګوک د لوړو اوزامنو له پاره خپل څټ پریکول غواړم ، زه د هغوی د ګناهونو کفاره ورکول غواړم ، زما څټ پرې کړئ ، زما سر د انګوک دېوتا په قدمونو کې کیږدئ ، دېوتا به زما په دې سر د مصر او سوډان دپادشاهیو تاج کیږدې.» څلور واړه نجونې او نارینه یو ځل بیا په سجده پریوتل ، پروهت "أمّ عراره» په قالین په دواړو زنګونو باندې کینوله ، د هغې سر ئې مخته ټیټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پترۍ د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

یو سرتیرې چې تر ټولو دمخه و، ودرید ، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سرتیرې ته هم د دریدو وویل، دغره د لوړوالې څخه هغوی ته چوتره او د تیږې سر تر سترګو کیدل ،... وئې کتل چې په چوتره یوه نجلۍ په دوه زنګونو باندې کینول شوې ده ، او سرئې مخته ټیټ کړل شوی دې ، سپینې سپوږمۍ ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشالونو او د قندېلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه . په دواړو زنګونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنګ دا ډاګيزه کوله چې دا د حبشي قبيلې نجلۍ نه ده ، سرتيري لږ څه لرې هم و اوپه لوړه هم. دهغه ځايه د غشي د خطا کيدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه دديوال په څير ځاي و چې ښکته کيدل تر ې شوني نه ښکاريدل.

هغوی و پوهيدل چې نجلۍ قربانيږي ، او دهغې د په ځنګ کولو له پاره دومره لږ وخت دي چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوځي نو دهغې په ځنګ کول شونی نه دي ،هغوی د غره دسر څخه لاندې وکتل نو جهيل(د اوبو ډنډ) ورته تر ستر ګو شو ، هغوی ته ويل شوی و چې په دې جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا سترې ځمخاری اوسيږي.

وئې کتل چې ښې لورې ته دغره لمن شته ، خو هغه هم دديوال شکل درلود ، هلته بوټي او ونې وی ، هغوی يو دبل لاس و نيوه او د هغې ځايه څخه را ښکته شول دهغوی د ډلې څخه اخري سر تيري په ناځاپي توګه مخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته يو حبشي تر ستر ګو شو . چې په يوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نيولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تياره نيولې وه ،خو په سر تيرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لګيدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخري سرتيري په ليندۍ کې يو غشي کيښود د شپې په چپتيا کې د غشي د توغيدو اواز اوريدل کيده خو غشي د حبشي په شارګ باندې و لګيد او هغه دهغې ځايه په سرګونډالو لاندې راپريوت، سرتيري دغره د لمن څخه را ښکته کيدل خو د لويدلو خطر ئې هره ګړۍ زياتيده .

*****(۵۰)

پروهت د توري منځ د "اُمّ عراره» په څټ جوړ کړ او توره ئې پورته کړه ، نارينه و او ښځو د سجدې څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنګونو شول او يوه ډيره د سوزه ډکه سندره ئې په ټيټ اوزا پيل کړه ، دا يوه انګازه شانته وه چې ددې دنيا سره ئې هيڅ ډول اړيکي نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادي کې يو داسې طلسم خپور شوی و چې بيرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولی شو چې دا د انسانانو نه بلکه د ديوتاګانو ځاي ځيګې دې...

پروهت توره پورته کړه ، اوس نو د يوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، ځنګه چې توره لاندې راښکته کيده د پروهت په تشې کې يو غشي ور ننوت شو . لا تراوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و راښکته شوی چې درې نور غشي يو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و رننوت شول ، نجونو چيغې کړې ، نارينه و چاته اوازونه پيل کړل ، په دې وخت کې د غشو يو بله دوره پيل شوه، چې دوه نارينه ئې دپښو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "اُمّ عراره»د خپل چاپيريال څخه او هم د خلکو د وژلو او وينو تويولو څخه بې خبره ټيټ سرې ناسته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتيري په ډېره ګړندۍ توګه مخته راغلل ، په چوترې را وختل او يوه ئي "اُمّ عراره» را پورته کړه ،هغه تر اوسه پورې په نشې کې ډوبه وه ، يو سرتيري خپله کورتۍ را وويستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لا دهغه ځايه تللي نه وه چې دولس دېارلس حبشيان برچې او ډال په لاس هلته را ورسيدل ، سرتيري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشي او ليندۍ وې ، هغوی غشي وويشتل ، پاته سرتيري يوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشيان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئي پرې بريد وکړ. يو غشي ويشتونکې د ليندۍ څخه رڼاکونکې غشي و توغاوه ، کله چې غشي پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوی وه ، ددريدو سره سم زياته شوه اوغشي بيرته د ځمکې لورې ته را ستون شو.

دميلې جوش وخروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و. د نندارچيانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بيل شول او دهغې غرنۍ سيمې په لور ئې کتل چې يو شعله ورته په کې تر سترګو شوې وه ، هغوی په خپلو اوښانو او اسونو باندې سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمرې هغوی سوکه سوکه را تلل ،تر څو چاته شک پيدا نه شی. خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوښانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچيان دميلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هيڅ ددې ګمان هم و نه شو چې د هغوی په دېوتاګانو باندې کوم اسماني افت را نازل شوې دې.

سرتيرومجاهدينو ددې خطرې له مخې اوربلونکې غشې هوا ته توغولې و چې د حبشيانو شميره به زياته وي خو کله چې فوځ هلته ورسيد يواځې ددولس دېارلس حبشيانو مړي او د مجاهدينو دوو کسو شهيدانو جسدونه هلته پراته و. هغوی په برچو باندې شهيدا ن شوی و ، قومندانانو دهغه ځاې څخه کتنه وکړه ، د تيږې په خوله کې ورننوتل ، او تاخانې ته ورسيدل ، هغه شيان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل،هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې يو ګُل هم و چې د تيږې څخه جوړ شوی و. د احکامو په مطابق فوځ بايد همله په غرونو کی پټ پاته شوی واې ، سرتيرو "اُمّ عراره» په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول.

سهار راوخوت:

د ميلې جم وجوش پاې ته رسيدلې و ، ډير نندارچيان دزياتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو د تللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور د تللو تکل کاوه ، په صحرا کې د تلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و. د ميلې د ځاې سره نژدې چې کوم کلي و دهغې ځاې خلکو په ډېره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د وينبتانو انتظار کاوه ، ددې قبيلې خلک چې د لرې لرې کليو اوسيدونکې و دغرنيزې سيمې څخه لرې ولاړ وو او د دېوتاګانو د ځاې په لور ئې سترګې نښلولې وی. دهغوی زړو او سپين سرو به هغوی ته ويلې چې اوس به پروهت راشي او ددېوتاګانو دخوشحالۍ پيغام به راوړي ،او دهغوی تر منځ به وينبتان وويشي ، خو تر اوسه پورې هيڅوک نه و راغلي ، ددېوتاګانو د اوسيدو په ځاې باندې چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرګنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځاې په ځاې شوی او اوس به دهغه ځايه ددېوتاګانو پيغام نه راځي..... ورځ په تيريدو شوه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبيلې کومو ځوانانو چې د قربانۍ کومې خبرې اوريدلې وې ، هغوی ته شک پيدا شو چې دا ټول درواغ دي ، ورځ تيره شوه ، لمر د همدې غرونو تر شا پريوت ، په چا کې دومره جرأت نه و چې هلته تللای وای او کتلای وائ چې پروهت ولې را نه غې.

*****(۵۱)

« طبيب را وبولئ !» سلطان ايوبي وويل ، « په انجلۍ د نشې اغيز دي»

"أمّ عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ويل ئې « زه د انګوک مور يم ،ته څوک ئې ؟ ته خو دېوتا نه ئې ، زما ميړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او دېوتا ته ئې ورکړئ ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ» هغه همدا خبره په پرلپسې توګه کوله ، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنګيده.

طبيب د راتلو سره سم د هغه حالت درک کړ، او څه دواې ئې ورکړه ، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترګې ورغلې، هغه ئې څملوله ، او په خواږه خوب ويده شوه ، سلطان ايوبي ته دپيښې تفصيلي مالومات ورکړل شول ، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غريزه سيمه کې څه پيښ شول او څه تر لاسه شول ، هغه خپلو نائب سالارانو هر يو الناصر او بهاؤالدين شدّاد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي ، د اړتيا وړ سامانونه هم له ځانه سره يوسي او هغه بُت له منځه يوسي ، خو هغه ځاې بايد دفوځ په محاصره کې اوسي ،د حملې اويرغل په وخت کې مقابله وکړئ ، که چېرې هغه خلک تسليم شي او د جګړې نه لاس واخلي نو هغوی ته هغه ځاې ور وښئې او په مينه او محبت سره ئې پوه کړئ چې دا (دېوتاګان) يواځې يو فريب او دوکه وه.

شدّاد په خپله (ډايري) ورځپيښې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئې ليکلې ده، دا پيښه داسې بيان کړې چې «هغه د پنځه سوه سورو سره هلته ور ورسيد ، د هغوی لاربښود د هغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته ميشت شوی و. په سلګونو حبشي سوډانيان هلته لرې لرې ولاړ ول، دهغوی څخه ځينې په اسونو او اوښانو سپاره وو ، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه ، غشې ، ليندئ او توري هم را خستې وی ، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوی مخونه دبهر په لورې او دهغوی په ليندېو کې غشې ورکړل شوی و ، هغوی چې غشې او ليندی نه درلودې هغوی په برچو مسلح شوی و، د وينې تويونکې جګړې خطر شتون درلود . زه د الناصر سره دننه ولاړم ، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته وويل چې دا دفرعونيانو يادګار دې. هلته دحبشيانو لاشونه خواره واره پراته و ، په هر ځاې کې و ګرځيدو را وګرځيدو ، هلته د غرونو تر منځ يوه کنډر وه ، چې د فرعون د وختونو يو ښکلې مانۍ مالوميده ، دهغه په ديوالونو دهغه وخت ليکل انځور شوی و چې الفاظ ئې د انځورونو په څير ښکل شوی و، هيڅ شک نه پاته کيده چې دا دي د فرعون ځاې ځيرې نه وي ،.... هلته د ديوار په څير د غره په لمنه کې يو جهيل(د اوبو ډنډ) و ، دجهيل(د اوبود ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile)يا سترې څمڅاری خوځيدلې ، دجهيل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او دغره په منځ کې ور ننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و، دا ډير ويرونکې ځاې و ، زمونږ په کتلو سره ډير (Crocodile)يا سترې څمڅاری د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې سترګې و نيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سپاهیانو ته وویل ، د حبشیانو لاشونه پـه دې جهیل کې ور واچوئ ، دوی وربې دي ، هغوی لاشونه را ښکودلو سره را ورل ، اوپه جهیل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile)یا سترو ثمځارو د شمیرې اندازه نه کیدله ، هغه د یوه پوره فوځ په څیر وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشیدل، د پروهټ لاش ئې هم راوړ، هغه نور انسانان (Crocodile)یا سترو ثمځارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهیل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ،... دوه سپاهیانو ځلور سوډاني نجونې راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوټې لغړې وې ، یواځې د ملا سره ئې یوه پانه شاته او یوه مخته تړلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهیانو ته مو وویل چې هغوی ته څه ور واغوندې او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کالیو کې را ونغاړل شول نو ومو کتل چې هغوی ښه ښکلې وې، ژړلې ئې ،ویریدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځای ټول حال احوال په خپله ژبه تیرکړ چې ډیر شرمناکه و ، مسلمان باید په ښځو باندې دغه ډول تیرې و نه زغمي ، ښځه که خپله وې او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمانه ، اسلا م هغه ته لور ویلې دي ، دهغو ځلور و نجونو احوال دا ډاګیزه کوله چې هغوی فرعون په خدایې منلې و ، او دهغوی قبیلې انسان ته خدای وایه.

دا ډیر ښکلې ځای و ، تولـه دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو یو چینه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهیل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و، ښکلې او دنګې ونې په کې ولاړې وې چې یخ سیورې ئې درلود. د فرعونیانو څخه ئې دکوم یوه دا ځای خوښ شوې و ،او ځانته ئې ترې د تفریح کولو ځای جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تیږلوړه بُت جوړ کړې و. هغه خپل ځانته تاخانه دعیش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنګ ښوده ، لمر دهغه ځایه څخه بل ځای ته تللې و ، د فرعونیانو ستورې مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پیدا شوی و. بلاخره د حق کلیمه را پورته شوه ،او مصریانو د (لا اله الله) کلیمه وا وریدله ، او د الله په وړاندې رون مخې شول ، خو هیڅوک په دې نه پو هیدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندې پاته دي ، الحمدلله مونږ د ستر ذات په کومک هدایت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بیخه وویست او دا شګلوړه او غریزه سیمه مو د باطل څخه پاکه کړه.»

(۵۲) *****

«دا ځای مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تیږې دغه هیبت لرونکې بُت ټوټې ټوټې کړ . چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تیږو څخه ډکه شوه ، بیرون په سلګونو حبشیان حیران او په ویره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دیوتاګانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو ټول را وغوښتل شو او دننه یوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هیڅ نه و ، ځلور واړه نجونې هغوی ته ور وسپارل شوی ، دهغوی ځلورو واړو پلرونو او ورونو هملته شتون درلود ، هغوی هر یوه خپله خپله لور له ځانه سره یوځای کړه ، هغوی ته دا وویل شول چې دلته یو بدکاره انسان اوسیده هغه مو (Crocodile)یا سترو ثمځارو ته ورحواله کړ. هغه په سلګونو راټول شوی منتظر حبشیان ټول کینول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصیحت وکړل شو ، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بیا هم چپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کيده چي دهغوی په سترګو کي ويني را بهيږي ، هغوی ته د ا ټکي د اخطار په څير واورول شول ،«چي که چيري تاسي رينښتني خدای ليدل غواړئ ، نوموږ به ئي درته و ښايو ، خو که چيري تاسي همدا ځاي چيري چي تاسي ناست ياست د خپلو درواغجنو خدايانو کور ګڼئ نو موږ به دا غرونه هم ريزه ريزه او د شګو په ډيری بدل کړو ، بيا به تاسي ووينئ چي کوم خدای رينښتوني دي»

هلته په قاهره کي "أمّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغي هم خپله قصه بيان کړي وه ، هغي به کله ويل چي هغي کوم خوب کتلي دي خو هغي ته ټولي خبري په ياد راغلي وی ، هغي ووېل چي پروهټ به هغه شپه او ورځ بي ابرو کوله ، او څو څو ځله به ئي هغه ګل دهغي پوزی ته بوي کاوه ، "أمّ عراره» ته وويل شول چي که چيري سرتيري مجاهدين په وخت نه واي در رسيدلي نو ستا څټ به هغه پري کړي و ، سر به دي په غار کي او وجود به دي د (Crocodile)يا سترو ځمخارو په خيټه کي پروت وه ، دغه نازکه او ښکلي نجلۍ د ويري و لړزيده ، د سترګو ئي اوښکي را رواني شوی ، هغي د سلطان ايوبي لاس ښکل کړ او ورته ئي وويل «ماته الله ج د ګناهونو سزا راکړي ده ، زه پر خپلو ګناهونو اعتراف کول غواړم ، د خداي په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغي ذهني حالت ډير خراب بريښيده .

هغي د شام د يوه شتمن تاجر نوم واخست اووئي ويل چي دهغه لور ده ، دا يو مسلمان تاجر و ،هغه د شام د امراو سره دوستانه اړيکي درلودل ، په هغه وخت کي به امير د يوه يوه ښار يا دېوي يوي ټوټي ځمکي حکمران و چي دمرکزي امارت تابع به و ،او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و ، دا امراء د لسمي پيړۍ را هيسي په پوره عياشي کي ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئي د دوستۍ اړيکي ټينګول ، دهغوی سره به ئي ګډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئي هم د همغوي په لاسو اخست، دهغوی حرم سرايونه به د ښکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو ميلي به په کي لګيدلي.

"أمّ عراره»د همداسي يوه تاجر لور وه چي دخپل پلار سره به د دولس دېارلس کالو په عمر دامراو مانيو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتلله ، پلار ئي کتله چي لورئي ډيره ښکلي ده په دي خاطر ئي هغه د کوچنيوالي څخه د امراو په محفلونو کي د عادي کولو په خاطر راوړه ، "أمّ عراره» وائي چي د څوارلس کالو په عمر وه چي د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلي څخه دوو ئي هغي ته ډيري قيمتي تحفي ورکړي اوپه دي ترتيب هغه د ګناهونو په نړۍ کي ورډوبه کړل شوه .

په شپاړس کلنۍ کي هغه د پلار د اجازی پرته د يوه امير معشوقه و ګرځيده ، خو په خپل کور کي به اوسيدله، هغه په شتمنيوکي را پورته شوي وه ، د شرم و حيا نوم ئي هم نه پيژانده ، دوه دري کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئي ددوه نورو امراو سره هم جنسي اړيکي پيدا کړل ، هغي په ښکلا ، غوړه مالۍ ، او نارينه په دوو ګوتو د ګډولو په امورو کي نوم و ګاټه. د تيرو شپږو کالو راهيسي هغي ته يو بل ډول روزنه هم ورکول کيده ، دا د دري امراءو د سازش پايلي وی چي پلار ئي هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شریک و. مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امراؤ پخپله د خپلواکه حاکمانو دجوړیدو خوبونه کتل، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شونې نه و.

"أمّ عراره» ئې د نورالدین زنګي او خلافت تر منځ د فساد دپیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایي نجونې هم وریو ځای کړې وي، او په دې ترتیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی و کتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دې، نو "أمّ عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفې په توګه و استوله، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه، چې دخلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره دښمني را و ټوکوي، او پخواني سوډاني فوځ چې یو ځو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دي العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاځون ته و هڅوي، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوې وه، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاځون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږې اوکه شونې وه نو دصلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پرخلاف بغاوت ته و هڅوي او د سوډانیانو ملګرې دې ئې کړي، که خلیفه نور څه و نه شو کولاې، نوخپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووائې چې دهغه ساتونکي باغیان شوی دي. لنډه داچې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تیښتې ته مجبور کړي اوخپل پاته عمر په نوم ورکی کې تیر کړي.

"أمّ عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلما ن په کور کې پیدا شوې ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د ریښو او جرړو د ویستلو روزنه ورکړې، د اسلامي سلطنت امراؤ دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباه کولو هڅې پیل کړې دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست، او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځای کړې و، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځای سوډانیان ور ننویستل، کله چې "أمّ عراره» خلیفه ته را وستل شوه، لا تر اوسه ئې دوه دونیمې میاشتې نه وي تیرې شوې، چې د خلافت په ماڼۍ ئې پوره ولکه و مونده، او دخلیفه د حرم سراې ملکه و ګرځیده، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دې.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه، چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلي و او دهغه پر خلاف ئې پاځون پیل کړې و، او دا هم اتفاقي خبره ده چې "أمّ عراره» همغې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تښتولي وه چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې جګړه کول غوښتل ، او دا خو يو ډير ښه اتفاق و چې سلطان ايوبي د رجب څخه د ساتونکو د ډلې قوماندانې اخستې وه ، او هلته ئې دخپلې خوښې يو قوماندان ټاکلې و. خو دې ټولو اتفاقاتو دحالاتو څپې د سلطان ايوبي پرخلاف را ګرمې کړې او پخپله سلطان ايوبي ته ئې خطر را پيدا کړ. سلطان "أمّ عراره"په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانيو کړنو ډيره زياته پښيمانتيا ښوله ، او د خپلو ګناهونو کفاره ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته يو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئې درست کړ ، سلطان ايوبي په پوره ډاډ سره په دې فکر پيل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورګډ شوی دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدين شدّاد د فرعونيانو اخري ښېي له منځه يوړې او بيرته د فوځ سره يوځای را ستانه شول.

***** (۵۳)

اته ورځې وروسته:

د شپې اخري برخه وه ،د سلطان ايوبي په را ويښيدو کې لږ څه وخت و ، خو هغه ملازم را وينښ کړ او ورته ئې وويل چې الناصر ، علي بن سفيان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د ليدنې خونې ته ورغې ، ددې مسؤلينو سره د هغو دلګيو قوماندان هم و چې د ښاره ئې بيرون ګشت کاوه ، سلطان ايوبي ته وويل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لرې کړل شوی فوځ وګړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبيلې وګړي هم ، چې د عقيدې ښېې نښانې ئې له منځه ورل شوې وې د مصر په پولو کې را ننوتی او په يوه ځای کې ئې پړاو اچولې دې ، دې قوماندان د هوښيار تيا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوښ سپاره هلته ور استولې و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخې څه دي، دې اوښ سپرو خپل ځانونه مسافرين ور پيژندلې و ،هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهرې باندې د بريد او يرغل په خاطر و روان دي ، اوښ سپرو د لښکر دمشرانو سره يو ځای شول او د صلاح الدين ايوبي پر خلاف ئې خبرې پيل کړې او ورته ئې ډاډ ورکړ چې دوی به زيات شمير خلک په دې لښکر کې دشامليدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا دېخوا نورو ځايو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بله ورځ ئې د هغه ځايه کوچ کاوه.

سلطان ايوبي لمړې دا حکم وکړ چې دخليفه په ساتونکې ډله کې يواځې پنځوس کسان او يو قوماندان پريږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلې ته راوړئ ، که چيرې خليفه احتجاج وکړي نو ورته وواياست چې دا زما حکم دي ، سلطان ايوبي علي بن سفيان ته وويل چې دخپلې شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډاني ژبه و پو هيږي د سوډاني باغيانو په لباس کې ددې قوماندان سره سمدستي هلته ورولېږئ ، قوماندان ته ئې وويل چې دا سل کسان دهغو دوو اوښ سپرو سره يوځاي د سوډانيانو په لښکر کې ورګډ کړئ ،دا دوه اوښ سپاره به هغوی ته ووائې چې هغوی د وعدې سره سم دادې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدايات دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی به د لښکر د مخته کیدو په هکله مالومات را رسوي ، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت دډې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویلې چې ګرندي اس سواره او دکوچنیو منجنیقونو دلګې تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له ښاره لرې په کوم ځاې کې له منځه وړو » الناصر ورته وویلې.

«نه !» سلطان ایوبي ورته وویل ،« الناصره ! په یاد ساته چې که ددښمن شمیره ستاسې د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ ،تر څو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي ، دښمن د اړخونو څخه ، د شا څخه ... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي ،او د ترپ او خرپ د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. تر څنګ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندې کړئ، څناور ئې له منځه یوسئ ، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ ،د هغوی ډلې سره وویشئ ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ ، هغوی ښې او کيڼ لورې ته په خپریدو مجبور کړئ ، که چېرې مخامخ ټکر اختستل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده ، د هر څه دمخه د اوبو په ځاېو باندې ولکه پیدا کړئ ، د لمر ګرمي اود هوا څپې د دښمن پر خلاف کړئ ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوښې ډګر ته راشي ، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به ددې لښکر د ا غوښتنه پوره کیدو ته پرینږدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسیږي. او یا دې زما فوځ دهغوی سره مخامخ جګړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل « ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د ګډون له پاره ور استوې ، هغوی ته ووایه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکې دی په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توګه زیات شمیر هدایات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود . هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځاې ور په ګوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر ددښمن تر څنګ جوړ کړي تر څو جګړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه ادآ کړل ، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي دفوځې او جنګې تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

***** (۵۴)

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته ، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و.او د بل بغاوت اوپاڅون له پاره ئې کار پیل کړې و ، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستې و .

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپې توګه راغې ، علت ئې دا و چې سلطان ایوبي د یوې سوډانې قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځې برید کړې و ، اودهغوی د بوتاګانو ځاې ئې له منځه وړې و. دا څه معمولې کار نه و ، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه ددې اقدام څخه پوره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه ،او د سوډاني فوځ لرې کړل شوی ټول باغي قومندانان ئې یو له بله سره را یوځاې کړل ، هغوی ټولو یوځل په خوزښت پیل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبیلې مذهبې جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئې وویلې چې د هغوی مذهب ریښتونې دې او که چېرې هغوی د سلطان ایوبي پر خلاف پا څون وکړي نو دهغوی دېوتا به د خپل توهین د بدلې د اخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر را ټول کړ او په قاهره ئې د یرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا دېخوا خلکو او قبیلو ته دا خبر ورسید ، هغوی هم په دې لښکر کې شاملیدو ته تیاریدل.

کله چې ددوه اوښ سپرو سره یوځاې هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورګډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلې و ، اوپه یوه ځاې کې ئې پړاو اچولې و ، سلطان ایوبي دشپې شپې هلته دومرنژدې ورغې چې ددې لښکر د نقل وحرکت په هکله ژر خبرداې شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وویلې چې سلطان ایوبي تر څو ورځو پورې د فلسطین په لور خوځیږي ، د لښکر مشران ډیر خوښ شول هغوی دا پړاو دوه ورځې نور هم اوږود کړ. بله شپه سلطان ایوبي ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راورسید.

په ورپسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنیقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوی و ، هر منجنیق یوه آس کشاوه ، نیمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بیده و مجاهیدېنو دهغوی د خوراک په ذخیرې باندې د اور ګولې ورو توغولې او وروسته ورپسې اور بلونکې غشي ورو توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پیدا شوه ، منجنیقونه ئې سمدستې بیرته را ولیږل ، دغه پنځوس کسه مجاهدېن په څلورو ډلو وویشل شول ، دوی خپل آسونه ورو ځغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برچو او نیزو په واسطه له منځه یوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځاېو ته ورسول ، لښکریانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې دهغوی د خوراک ذخیره سوځیدله نو په هغه ځاې کې آسونه او اوښان هم و تریدل او وتښتیدل، په همدې وخت کې د سلطان ایوبي سواره یوځل بیا را پیدا شول او غشي ویشتل ئې پیل کړل، او بیرته ولاړل ، هغوی بیرته بیا را ونه ګرځیدل.

په بله ورځ خبر را ورسید چې د سوډانیانو لږ تر لږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې ، د آسونو او اوښانو د تریدو او د ګوریلا مجاهدېنو د حملو په واسطه له منځه تللې دي ، دهغوی د خوراک ټوله ذخیره سوځیدلې وه ، او د غشو ذخیرې ئې هم له منځه تللې وي ، باغي لښکر دهغې ځاېه کوچ وکړ او دشپې په یوه داسې ځاې کې ئې پړاو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاوریني غونډۍ پرتې وي . په دې ځاې کې هغوی ته د شپیني عملیاتو خطر نه و ، دهغوی صحرائې ګشتي ډلو هم تر لرې لرې ځاېو پورې تګ را تګ کاوه ، خو د مجاهدېنو لخوا یو ځل بیا پرې برید و شو . دا برید هم د تیرې شپې د برید په څیر و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې دهغوی دوه ګشتي ډلې د سلطان ایوبي د مجاهدېنو تر ولکې لاندې راغلې او له منځه تللې وې ، غشي ویشتونکو د خاورینو غونډیو څخه اور بلونکي غشي ویشتل او بیرته پټیدل ، دا شپیني عملیات ان د سهار د رڼا د را پیدا کیدو پورې روان و. په دې عملیاتو کې هم سوډاني باغیانو او ددښمن لښکرو ته د تیرې شپې څخه زیات زیان ور اوښتې و.

ماښام علي بن سفیان سلطان ایوبي ته د خپلې شبکې د غړو دا راپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توګه راوړاندې کیږي چې دشپیني عملیاتو د ډلو په هکله مالومات پیدا او دهغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ایوبي سره نژدې یو شمیر فوځیان و ، هغوی د شپې له اړخه یرغل و نکړ ، هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه وه چې دښمن رابيدار شوې ، په بله ورځ هغه څلورسوه فوځيان د سوډاني لښکر کېڼ اړخ ته نژدې نيم ميل لرې ور ولېږل ، او څلور سوه نور ئې د هغوى ښي اړخ ته. هغوى ته ئې دا هدايت ورکړ چې هغوى دې مخته ځي ، دواړه ډلې د سوډانيانو د لښکر د اړخونو څخه تيرى شوې نو سوډانيانو د دې خطر له مخې خپل اړخونه و غوځول چې دا ډلې به د اړخونو څخه او يا د شا له خوا پر دوى يرغل وکړي ، د سلطان ايوبي د هدايت په مطابق دهغوى قومندانانو خپلې ډلې دهغوى څخه لرې نورې هم لرې کړې ، سوډانيان په دوکه کې و لويدل ، هغوى خپل لښکر ښي او کيڼ اړخ دواړو لورو ته و غوځولې. ناڅاپه د سلطان ايوبي پنځه سوه سپاره د غونډيو د پټو ځايو څخه را ووتل او د سوډانيانو په منځ باندې ئې بريد وکړ. دلته د هغوى اعلي قومندان هم موجود و. د آس سپرو مجاهدينو دا حمله ډيره ګرندۍ ، تيزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا ګډه شوه ،د اړخونو څخه هم پياده عسکرو غشي توغول پيل کړل ، او په دې ترتيب نژدې دېارلس سوه مجاهدينو د دښمن شپږزره فوځ د تيښتې او ماتې سره مخامخ کړ، داسې ماتې چې صحرا د مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او يو زيات شمير سوډانيان بنديان هم شول او څه په تيښته بريالي شول ، ويل کيږي چې د تښتيدونکو شميره لږه وه.

دا د سوډانيانو دويم بغاوت اوپاڅون و ، چې سلطان ايوبي د همغوي په وينو کې ورډوب کړ. اوس نو سلطان ايوبي د ډپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بنديانو څخه مالومات تر لاسه کړل ، دهغوى ټول هغه قومندانان او حاکمان چې په بغاوت کې ئې ګډون درلود په بندي خانو کې واچول، د تخريب کونکو نښې ئې هم را پيدا کړې ، هغوى ته ئې د مرګ سزا ورکړه ،د رجب په څير سالاران ئې په عمري بنديخانه کې ورواچول ، سلطا ن ايوبي په دې ډير حيران و چې يو شمير داسې حکام هم په دې سازش کې شريک ول چې سلطان هغوى ځانته وفاداره ګڼل، هغه خپلو باورې ملګرو اوسالارانو ته وويل چې دمصر ددفاع اودسلطنت د ټينګښت له پاره په سوډان باندې يرغل او دهغې هيواد ولکه کول ډير اړين دي.

هغه خليفه العاضد څخه د هغه ساتونکې ډله بيرته را وسته اوهغه ئې له کاره ګوښه کړ. او اعلان ئې وکړ چې اوس به مصر د عباسي خلافت تر کنترول لاندې وي ، او دا هم چې دخلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ايوبي "أمّ عراره»د اته ساتونکو سره يوځاې نورالدين زنګي ته د ورحواله کولو په لور ورواستوله.

***** (۵۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان به يوائې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صليبيانو په خير بې حيائې را پيداشي،او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې و رنګول شي(سلطان ايوبي)

هغه نجلۍ چې له فلسطينه راغلې وه:(۲)

سلطان صلاح الدين ايوبي په خپلې خونې کې ګرځيده او د «اه» نه په ډک فرياد سره ئې وويل « قوم او ولس يو کيدای شي او يو کيږي هم ،مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس يووالي له منځه وړي او ياخو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قايدين دي چې غواړي ددې يووالي په له منځه تللو سره اميران ، وزيران او يا حاکمان و ګرځي. تا وکتل ! علي ! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هيڅ ډول شکايت نه شته ، غداري او وران کاري يواځې لوړې پوړې چارواکي کوي ، دغه لوړ پوړې او شتمن خلک زما سره شخصي دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځاي کې ناست يم چې هغوی ئې خوښونه کتل.»

د سلطان ايوبي خبري علي بن سفيان او بهاؤالدين شداد دواړو اوريدلې، دوی دواړه هملته دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړې اونۍ يو مابنام و ، د جون او جولاي په مياشتو کې صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانيانو يو پاځون دخپلو غوره جنګي تاکتيکونو سره مات او دهغوی ستر لښکرئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکې کوم قومندان ، عسکر او يا کوم قايد ته سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه ورکړې ، د ډپلوماسۍ څخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتیب د هغه جنګي تاکتیک او ډیپلوماسۍ دواړو ډیر ښه اغیز پیدا کړې و. اوس چې سوډانیانو یو ځل بیا سر راپورته کړې و نو سلطان ایوبي د تل له پاره ددې سر د ټیټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمړې د جګړې په ډګر کې د سوډانیانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بیا ئې چې څوک هم نیول نو هغو ته ئې د هغو د رتبې او مقام د په نظر کې نیولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډیرئې د جلادانو په لاسو کې ورکړل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا ګانې واورولې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او پائې د هیواده وویستل او د سوډان په لور ئې و شړل.

«نن دوه میاشتې تیرې شوې دي» سلطان ایوبي وویل « ما لا تر اوسه د سلطنت دپرمخ بیولو او د قوم د سوکالۍ په لورهیڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کیږې او زه د ډیر فکر او غور وروسته هغوی ته د مرګ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځیږې لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس ګڼ شمیر مسلمانان ووژل شول»

«دروند امیره !بهاؤالدین شداد ورته وویلې «که یو کافر او یو مسلمان د یو ډول جرم مرتکب شي نو ډیره سزا باید مسلمان ته ورکړل شي ،ځکه چې هغه ته د الله ج ددین رڼا ور رسیدلې ده خو بیا ئې هم ګناه ته لاس ور اچولې دي ،کافر خو په عقل هم ړوند وي او په مذهب هم. ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې د ه ، هغوی غداران و ، د اسلامي سلطنت باغیان و او د اسلام نومئې د خاورو سره دخاورې کولو له پاره دکفارو سره یووالي او اتحاد کړې و.»

« شداده ! زه په دې غمجن یم» سلطان ایوبي ورته وویل « چې زه مصر ته د حکمرا ن په څیر نه وم راغلي ، که چیرې ماد حکومت کولو شوق درلوداې نو د مصر اوسني روان حالات زما ددې غوښتني د پوره کولو له پاره تیار و. هغوی چې یواځې د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بیا د سازشي ذهن حاکمان خوښوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه دروا غجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصي کار کونکو کې شیطان صفته وګړي ټاکي ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادګانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وایم چې له ماڅخه دا مقام واخلئ ، خو له ماسره به وعده کوئ چې زما په لار کې به هیڅ ډول خنډونه نه را پیدا کوئ ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلې یم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پریږدئ ، نورالدین زنګي د زړګونو وګړو په ځان ځارني سره او د مجاهدینو په سرو وینو د نیل ددریاب څخه په تیریدو سره د مصر او شام یو والي و ساته ، زه د دې یو او متحد سلطنت پراخیدل غواړم، سوډان په مصر کې راګډول غواړم ، او فلسطین د صلیبیانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صلیبیان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسیدو سره په ګونډو کړم. زما دا فتوحات او سوبې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دي بلکه د الله ج د حکمرانۍ د تر لاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل ګرځیدلې دي ، داسې کونج نه شته چې د هغې څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ددې ټولو پلانونو تر شا صليبيان دي » علي بن سفيان ورته وويل « زه حيران يم چې هغوی په څه ډول ناروا لارو خپلې پيغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي ، په داسې حال کې چې د هغو نجونو ښايست او ژبه پخپله يو طلسم او جادو دي»

« دژبې وار د توري څخه ډير سخت او ډير ژور وي »سلطان ايوبي ورته وويل « هغه عقل چې ستاسې کمزورتيا احساسولې شي علي ! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز اوپه داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تيکي کې ننه باسې اود دښمن په قدمونو کې به ئې کيږدې ، دصليبيانو سره دوه ډوله وسله ده ، الفاظ او حيواني جذبه ، هغوی په انساني جذبې د غالبيدو په خاطر خپلې ځواني او ښايسته نجونې استعمالوي ، ان تردې چې هغوی د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ويستلې دې»

«درونده اميره ! دا يواځې حکام نه دي» علي بن سفيان ورته وويل « د مصر په عامو وګړو کې ئې هم بدکاري او فساد عام کړې دي ، دا دصليبيانو کمال دې ، دشتمنو مسلمانو وګړو په کورونو کې هم بې حيائې او فحاشي پيل شوی ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ايوبي ورته وويل « زه د صليبيانو د ټول لښکر مقابله کولې شم او کړې مې هم ده ، خو زه ويريږم چې دصليبيانودا يرغل به تم نه شم کړاې ، اوکله چې زما سترګې را تلونکې ته ويني نو زما وجود و لړزيږي ، ځکه مسلمان يواځې په نوم مسلمان پاته دې ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائې را پيدا کيږی ، او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې رنګول شوي وي. زه د مسلمانانو په کمزورتياو پو هيږم ، مسلمان خپل دښمن نه پيژني ،او دهغوی په خپور کړل شوی جال کې پخپله ورننبلي. ما ته د صليبيانو کمزورتياوي هم معلومې دي ، که څه هم هغوی د مسلمانانو پر خلاف يو لاس شوی دي، خو دهغوی زړونه يو له بله جدا دي ، فرانسويان او جرمنيان يو دبل پرخلاف دي ، انګليسان اوايټالويان يو بل نه خوښوي ، خو هغوی مسلمانان د يوه ګډ دښمن په څير پيژني او پر خلاف ئې يو لاس شوی دي ، پخپله د هغوی تر منځ ستري ستري دښمنئ شتون لري ، دهغوی پادشاه آګستس دوه مخې پادشاه دي ، اوپاته نور ئې هم همداسې درواخله ، خو هغوی مسلمان حکمرانان د ښځو د ښايست او د زرو او جواهراتو په ورښولو سره ړانده کړې دي ، که چيرې مسلمان حکمرانان يو لاسې شي نو صليبيان به په خو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي ،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډير شول ، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صليبيانو او سوډانيانو سره زمونږ پر خلاف سودا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرګ سزا ورکړل شوه» سلطان ايوبي ورته وويل « د عمارة اليمني شاعرئ زما پر زړه هم ډير زيات اغيز کړې و ، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروټو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې »

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارة اليمني دهغه وخت ډير مشهور شاعر و ، په هغه وخت کې اودهغې وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پيرانو او پيغمبرانو په څير درجه او مرتبه ورکوله.شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو يو نوي روح ور پو کاوه ، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوی وه. هغه چې په ولس کې ځانته کوم ځاي پيدا کړې و د هغه ،هغه داسې استعمالول پيل کړل چې له يوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنګ به ئې د فاطمي خلافت دعظمت اوسترواللي ويره دخلکو په زړنو کې کينوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چې بلاخره ئې د همغې ملاتړ له مخې د سلطان ايوبي پرخلاف په زهرو خيرولو هم پيل وکړ. دهغه اخرى اشعار داو چې «اى د فاطمى خلافت سره د مينې په خاطر زما ملامتونکو ! پر ما لعنت وکړئ ، زه تاسې پخپل ځان د لعنت ورکنم ،...د فاطمي مانيو په ورانو ويجاړو اوښکي توی کړئ ، په هغې کې اوسيدونکو ته زما پيغام يوسئ چې هغه زخم چې ماته ستاسې په خاطر را رسيدلي هغه هيڅکله هم دجوړيدو وړ نه دي.»

دهغه په کور په ناڅاپي توګه يرغل وروړل شوی و ، هلته ليکلي ثبوت تر لاسه شوی چې هغه يواځې او يواځې د فاطمي خلافت منونکې او دصليبيانو تنخوا خور دي ، صليبيانو هغه ته په همدې خاطر تنخوا ورکوله چې هغه دي دمصريانو په زړونو کې فاطمي خلافت حاکم کړي ،د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او ..... په دې خاطر ورته د مرګ سزا ورکړل شوه.

« د يوه قوم او او لس شاعر چې ددښمن تنخوا خور وي نو دهغې قوم مقدر به ذلت او رسوائي وي ،»سلطان ايوبي وويل.

دروازه چې دننه راغی او وئې ويل چې دمعزول خليفه العاضد قاصد راغلې دې ، دسلطان ايوبي د تندي نښې نورې هم ژورې شوی ، او ويې ويل « دخلافت پرته دا بوډا زما څخه نور څه غوښتلي شي ؟» دروازه چې ته ئې وويل « هغه دننه را وليږه »

د العاضد قاصد دننه راغې او وئې ويل « دخليفه سلام درته وړاندې کوم»

«هغه نور خليفه نه دې » سلطان ايوبي ورته وويل « دوه مياشتې وشوی چې هغه له کاره ګوښه شوی او په خپلې مانۍ کې بندي دي»»

« بښنه غواړم درونده اميره !» قاصد وويل «د عادت له مخې مې دخولې څخه ووتل ، العاضد د سلامه وروسته ويلې دي چې[ناروغتيا په بستره باندې پريستلې يم ، پورته کيدل را ته شوني نه دي ، غواړم له تاسره ووينم ، که څېرې محترم امير دلته تشريف راوړي نو پر ما به ئې احسان وي.»]

سلطان ايوبي په ناقرارۍ سره خپل لاس په ورانه وواهه او وئې ويل « هغه ما هلته غواړې ، ځکه چې هغه اوس هم خپل ځان خليفه ګڼي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه د مصر اميره !» قاصد ورته وويلي « د هغې روغتيائي حالت ډير خراب دې د محل طبيب دهغه په هکله خطر احساسوي ، دا دهغه پخوانۍ ناروغتيا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډيربنت مومي او اوس خو د را پورته کيدو شخه هم وتلي دي.» قاصد لږ څه په وارخطائي سره وويل « هغه دا هم ويلي دي چې ته که يواځې راشي ، درې څلور د راز خبرې دي ، چې د نورو ترمخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووايه چې صلاح الدين ايوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ايوبي ورته وويل « اوس دې د راز خبرې د الله ج سره کوه ، الله ج دې درته ښښنه وکړي»

قاصد ناهيلي ولاړ، سلطان ايوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وويلي چې طبيب را وبولي ، هغه بهاؤالدين شداد اوعلي بن سفيان دواړو ته وويل « هغه زه په ځانته ځان ورغوښتې يم ، ايا په دې کې به دهغه کوم چال نه وي ، ايا زما اندېښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي ، هغه غواړي پرما وار وکړي ، او دا دهغې خپل حق دي.»

« تا ډير ښه وکړل چې ورنه غلې ،» شداد ورته وويل اوعلي بن سفيان ئې هم تائيد وکړ.

طبيب راغې اوسلطان ايوبي ورته وويل « ته العاضد ته ورشه ، زه پوهيږم چې هغه له ډيرې مودې راهيسې ناروغ دې ، داسې بريښي چې دهغه خپل طبيب نور نهيلي شوی دې. ته ولاړ شه هغه ووينه اوعلاج ئې وکړه. دا هم کيداې شي چې هغه ناروغ نه وي ، په هرصورت ماته اطلاع راکړه.»

*****(۵۷)

پخواني خليفه العاضد ته په همدې محل کې، چې دهغه دخلافت مرکز و ، د اوسيدو اجازه ورکړل شوی وه، هغه ددې محل شخه ځانته يو مثالي جنت جوړ کړې و، د هغه د حرم هره لويشت د ښايسته او ښکلو نجونو شخه ډکه وه ، د وينځو يو هجوم به تل شتون درلود ، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې ترسره کولې ، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړ ول، خو د سلطان ايوبي انقلاب ددې محل او مانۍ دنيا بدله کړه ، خليفه اوس هغه پخواني خليفه نه و ، خو په محل کې دعيش اوعشرت ټول وسايل لکه دپخوا په څير پاته و، د فوځي قومندنانو ساتونکې ډلې ئې له دې ځايه شخه لرې کړې وی خو د ساتونکو يوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه ، هغوی د العاضد ساتونکي نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و ، څرنګه چې دخلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه ، العاضد اوس په خپل محل کې ترڅارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتيا ککړ هم. هغه د خلافت شخه د ګوښه کولو غم ، دعمرزياتوالي اود شرابو او عيش او عشرت ....ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولې و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په څير و ګرځيد ، دهغه د خدمت کولو په خاطربه دوه نيم عمر خوړلې ښځې اويو نارينه تل د هغه په خونه کې موجود و ، العاضدبه چې کله سترګې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترګې بیرته پټولې ، دمحل طبیب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځواني نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا د هغه د محل ښایستو ، دهغوی څخه یوې ئې د خلیفه لاس په خپل لاس کې و نیو او په هغه ور تېته شوه او دهغه د روغتیا حال ئې و پو ښته ،او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونیوه او د هغې د روغتیا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو یوې بلې ته په سترګو کې و کتل ، نو یوې ئې وویل ،«ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا نا ارامه کړو » بلې ورته وویل « مونږ هر وخت ددې تر څنګ خونې کې اوسیږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه د خلیفه دخونې څخه بیرون ولاړې.

العاضد زړیږوي کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نیم عمر تیرو ښځو ته ئې وویل ،«دا دواړه نجونې زما د روغتیا د مالومولو له پاره نه وې را غلې ،دوی ددې له پاره راغلې وې چې زه به کله مرم، زه پوهیږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټینګه کړې ده . دا د غوښې خوړونکو کجیرانو په څیر دي ، زما دمړینې انتظار کوي ، د هغوی سترګې زما په مال او دولت باندې ښخې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟.... هیڅوک نشته ، هیڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکې څه شول ؟ چېرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کیښود او اړخ ئې بدل کړ. هغه په ډیر تکلیف کې و.

په همدې وخت کې قاصد راغې او ورته ئې وویل « دمصر امیر د راتلو څخه ډډه کړې ده »

« اوه ! بد نصیبه صلاح الدینه !» العاضد په زړیرویجنه لهجه وویل « زما د مړینې تر مخه خو به یوځل دلته راغلې وی» ددغه خبر ټکان دهغه تکلیف نور هم ورزیات کړ. هغه په ډیر کمزوري اواز سره وویل « اوس خو به زما وینځې هم زما په را بللو دلته را نشي، د مصر امیر به ولې راځي....ماته د خپلو ګناهونو سزا راکول کیږي. زما د وینې اړیکې هم پرې کړل شوې دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته را ځي ، او هر هغه څه چې په محل کې تر ګوتو کوي اخلي به ئې.»

هغه تر یوه وخته پورې زړیروي کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې ښځې حیرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوریدلې ، دهغوی سره خلیفه ته دډاډ او تسلۍ ورکولو او دهغه دحوصلې د زیادښت له پاره هیڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ویرې خپل اغیز کړې و او داسې بریښیدې چې هغوی د هغه خدای د قهر او غضب څخه په ویره کې وې چې د پادشاه څخه ګدا او د امیر څخه فقیر جوړوي.

دواړو یو ناڅاپې ددروازې په لورې و کتل ، هلته یو سپین ږیری سړې ولاړ و ، هغه پښه نیولې دننه را ننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کیښود ،« اسلام علیکم ، زه د مصر د امیر ځانګړې طبیب یم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولې یم ،»

«ایا د مصر امیر دومره مروت هم نه درلوده چې را غلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وویل « هغه زما په را بللو هم را نه غې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ویلاې» طبیب ورته وویلې ،«هغه زه ستا دعلاج په خاطر را استولې یم ، زه به ددې ویلو جرأت وکړم. چې ددومره ستري پیښې وروسته ، چې هلته ستره جګړه وشوه او په زرګونو انسانان په کې له منځه ولاړل ، د مصر امیر شاید دلته نه وي راغلې ، خو هغه ته ستا د روغتیا په هکله اندېښنه حتماً وه ، که چېرې داسې نه واې نو هغه به زه ستا دعلاج له پاره نه واې را لیږلې ، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکلیف ور رسیږي ، او که نه علاج به دې شوني نه وي»

«زما علاج وشو » العاضد ورته وویل « زما یو پیغام په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته ئې ټکي په ټکي ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوایو څخه بې نیازه شوې یم. طبیبه ! واوره ! سلطان ایوبي ته ووایه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا ددښمنانو په جال کې را نښتې وم ، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدین ، خو زه د خپلو ګناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شاید د یوه ساعت میلمه واوسم ،...صلاح الدین ایوبي ته ووایاست ، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره یو ځاې له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادي چې ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پیدا کړې و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و ، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې ، هغه وینځې هم زما د مړینې منتظر دي چې زما په اشارو به نڅیدلې ، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ما ته دکرکې او نفرت په سترګو ګوري ، .... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلي او خداې له یاده و باسي ، او دا ئې له یاده ووځې چې دهغه خداې په لور سفر کوي چېرې چې یو انسان د بل انسان د ګناهونو بار نه شي پورته کولې ، هغه بدبختو له ما څخه خداې جوړ کړ خو اوس چې د ربښتوني خداې بلونکې راغلې دي نو ماته هم حقیقت را ښرګند شو بدې.....»

« ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړې چې زه په خپلو ګناهونو اعتراف وکړم. اوصلاح الدین ایوبي دداسې خطرو څخه خبرول غواړم ، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته ووایه چې زما د ساتونکې ډلې پخواني قومندان ژوندې دې ، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دې،

هغه د تللو په وخت کې ماته ویلې و چې د فاطمي خلافت د بیرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانیانو اود باوري مصریانو څخه یو فوځ تیاروي او د صلیبیانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي ..... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې هغه دې د ساتونکو د ډلې څارنه وکړي او بیرون دې ځانته نه وځي ،د شپې له اړخه دې د ډېر احتیاطه کار واخلي ، ځکه چې رجب د فدائیانو سره یو ځاې د هغه د قتل او وژلو پلان تیار کړې دې. هغه ته ووایه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکې غره په څیر دې ، هغوی چې ته ډېر دوستان ګڼې هغوی هم ستا دښمنان دي ، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز یوځاې کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړیدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صلیبیانو روزل شوی ماران شتون لري....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د دفاع په شبکې کې د فیض الفاطمی په نامه یو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پیژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفینو په صف کې ولاړ دي ، هغه د رجب نبي لاس دي ، یواځې د ترکانو ، شامیانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهیانو څخه پرته پر بل چا باندي باور او اعتماد و نه کړې ، یواځې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکې فوځ دي ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم . هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندي برید وکړ ، ته نه پوهیدې چې ستا ددوو دلګیو قومندانانو ستا د جنګي تاکتیک د ناکامولو له پاره ستا په هدایاتو باندې بل منګه عمل کول غوښتل ، خودا ستا د ترک او عربو سپاهیانو او مجاهیدینو جذبه او احساس و چې هغوی د خپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانیانو باندې د قهر او غضب په څیر را نازل شول او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنګ لوري بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به دهغه په ستوني کې دریده او بیا به ئې پیل کاوه ، یو ځل دوه طبیب هغه دخبرو کولو څخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې څخه منه کاوه ، دهغه پرمخ داسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شیندلې وي ، دواړو ښځو دهغه دمخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چینې په څیر پرې را روانې وی. هغه په همدې ترتیب د فوځ او ولسې څو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې یو تر ټولو زیات خطرناک کس یو فدایي و چې د هغه دنده پټ په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډیر ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صلیبیانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصیلي مالومات ورکړل او ورته ئې وویل « دوی ته مسلمان مه وایه ، دوی خپل ایمانونه پلورلي دي ،.... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې الله ج دې تا بریالي کړي ، خو دا په یاد ساته چې یو خو هغه خلک دي چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، او بل هغه خلک دي چې په غوړه مالۍ سره تا ته دخدایه وروسته دویمه درجه درکوي ، دوی دهغو خلکو څخه زیات خطرناکه دي چې په پټه دوکه درکوي .... هغه ته ووایه چې کله چې دښمنان و ځپوي اوبیا په ډاډ سره د حکومت په مقام کیناستې ، نو زما په څیر درڅخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي یواځې او یواځې د الله ج له پاره ده ، په همدې مصرکې د فرعونیانو پخوانې ورانې ویجاړې وګوره ، بیا زما انجام ته وګوره ، او خپل ځان داسې خراب انجام څخه خوندي وساته.....

دهغه ژبه نوره هم درنه شوه ، او پر مخ ئې د خفګان نښې ورکې او په ځای ئې د ارامۍ اوسکون نښې را پیدا شوی ، هغه د خبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سر ئې یوی لوري ته وغورځید او د تل له پاره چپ شو. دا پیښه د (۱۱۷۱) زیږدیز کال د سپتمبر د میاشتې ده ، طبیب سلطان ایوبي ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خلیفه د مړینې خبر لکه د اور په څیر خپور شو ، د محل د هیڅ یوه کونج څخه د ژړا غږ خو پریږده چې د چاد پوزی د تریویدو خبر هم را پورته نه شو . یواځې دهغه دوو خدمت کونکو ښځود سترګو څخه اوښکې تللې ، چې تر اخره پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود...

سلطان ایوبي د یوځو نورو دولتي لوړپوړو چاروا کو سره محل ته راغې ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځایونو کې څه فعالیتونه روان دي ، هغه ته شک پیدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې را وغوښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حکم ئې ورته وکړ چې دمحل په ټولو خونو کې و ګرځيږي او ټول نارينه او ښځې د کوټو څخه بيرون را وباسئ او په انګړ کې ئې کينوي ، او حکم يې ووکړ چې هيڅوک بيرون تللو ته پرې نږدئ، هيڅاته ، که څه هم ډيره زياته اړتيا ولري ، هم دتبيلې څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ايوبي په ټول محل باندې د ولکې کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډيره حيرانونکې وه چې وئې کتل چې العاضد چې ځانته ئې پادشاه وايه اويواځې د شرابو او ښځو سره په مستيوکې ئې ژوند تيراوه ، اوس ئې په مرې باندې د ژړا خو پريږده چې د خفګان کولو هم څوک نه شته په داسې حال کې چې ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبيب سلطان ايوبي له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئې د العاضد اخري خبرې ټکې په ټکې بيان کړې ، هغه ورته خپل آند داسې څرګند کړ چې « دهغه د ژوند په اخري ګړيو کې تاته په کار و چې دهغې بلنه دې منلې وي او ورته راغلې وې. سلطان ايوبي هغه ته وويل چې هغه ددې خطر د په نظر کې نيولو په اساس را نه غې چې په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئې داو چې هغه د ايمان پلورونکو څخه کرکه کوله ،خو اوس چې د طبيب په خوله د العاضد پيغام ورته ورسيد نو سلطان ايوبي سخت پښيمانه شوې و ، هغه ډير زيات نا قراره و او وئې ويل « که چېرې زه راغلې وائې نو دهغه دخولې څخه به مې د راز څه نورې خبرې هم را ويستلې واې ، هسې نه چې کوم راز ئې له ځانه سره په سينه کې وړې وي»

بې شميره تاريخپوهانو په خپلو ليکنو کې ليکلي دي چې العاضد ډير زيات عياش او بې لارې انسان و ، هغه د سلطان ايوبي پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړې و خو دهغه زړه د سلطان ايوبي د محبت نه ډک هم و . دوه تاريخپوهانو دا هم ليکلې دي چې که چېرې سلطان ايوبي د العاضد په ورغوښتلو هلته ور غلې واى نو العاضد به هغه ته ډيرې نورې پټې خبرې هم ښوولاې واې.

په هرحال تاريخ دا ثابتوي چې د العاضد په ورغوښتلو کې هيڅ ډول فريب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او د سلطان ايوبي سره د محبت له مخې د خپلو ګناهونو د ښښنې همدا لار خپله کړې وه. تر ډيرې مودې پورې سلطان ايوبي په دې غم کې ځوريده چې د العاضد د ژوند د اخرې خبرو څخه بې برخې پاته شوې و . د همغې د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چې خليفه د يو شمير وګړو په هکله په ګوته کړي و صحيح ثابت شول.

سلطان ايوبي د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفيان ته ورکړل او حکم ئې ورته وکړ چې د هغوى ټولو څارنه وکړي خو د هغوى څخه هيڅوک هم د ثبوت او ګوهې پرته و نه نيسي ، داسې لارې خپلې کړي چې دهغوى له مخې ملزمان تورلاس و نيول شي ، هسې نه چې د کوم چا سره بې انصافي او تيرې وشي. ددې احکامو په ورکولو سره هغه د خليفه د مړي دجنازې او ښخولو د مراسو له پاره انتظامات پيل کړل او په همدې ماښام ئې العاضد د مسلمانانو په عامې هديره کې خاور ته وسپاره. سلطان ايوبي ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډيره زياته طلا ، جواهرات او نور ډير قيمتي او ارزښتناکه تحفې ترلاسه شوى ، سلطان ايوبي ددې دومره زياتو شيانو او قيمتي تحفو په کتلو حيران پاته و. هغه د حرم ټولې ښځې او ځوانې نجونې علي بن سفيان ته ورحواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځایه او دکومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غیرمسلمان او فرنګیاني دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات ترلاسه کړئ چې هغوی دکومو ځایو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمني ازادي نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ایوبي د خلیفه العاضد دمحل څخه ترلاسه شوي مال او شتمني هغو روزنیزو ادارو ، دېني مدرسو او شفاخانو باندې وویشله چې نوې نوې په مصر کې پرانستل شوې وې.

*****(۵۸)

العاضد د مړینې دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ویلي و چې هغه په سوډانیانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځایه څخه د سلطان ایوبي پر خلاف فوځ تیار کړي او دا چې هغه به د صلیبیانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفیان شپږ داسې سر تیري و ټاکل چې جنګیدونکې جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډیر ښه پیژانده ،هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم یې ورته و کړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندي ونیسي او که نه هملته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانیده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه دفلسطین په یوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسیده، دا وخت فلسطین د صلیبیانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځای خپل مرکز ګرځولې و ، د همدې ځایه ئې مسلمانان ډیر زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنګ کړې و ، مسلمانان له دې ځایه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تښتیدل، هلته د هیڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صلیبیانو به کله کله د غلو په څیر داړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لو ټلې او بیرته به فلسطین ته راستنیدل ، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ایوبي تر ټولو دمخه په فلسطین کې میشت صلیبیان د تیغه تیرول غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا یو سترعلت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صلیبیان حاکم و . خو د مسلمانود امراؤ دا حال و چې هغوی د صلیبیانو سره ددوستۍ اړیکې کلکو ل او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم یو مسلمان عسکري منصبدار و ، خو هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره دصلیبیانو څنګ ته ورغلي و.

صلیبیانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل ګرم کړې و، رجب دا احساس هم و نکړ چې وویني چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډیرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صلیبیانو په کوچنۍ والي کې تښتولی او بیائې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلې لوڼې دکافرو په محفل کې نڅیدونکې کتلې او دهغوې د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صلیبیانو سره دخبرو اترو له پاره کیناستل ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کې دصليبيانو مشهور پادشاه «ګائي لوزينان »او قومندان« کونارډ » هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا يو څو نور عيسائي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب ويلي و چې سلطان ايوبي د سوډانيانو دقبيلې عبادتځاي له منځه وړي او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئي هلاک کړې دي ، دسلطان ايوبي پر خلاف سوډانيانو بريد وکړ خو د صلاح الدين ايوبي په لاسو د ماتې سره مخ شول ، سلطان ايوبي د خليفه العاضد خلافت هم له منځه يوړ او دهغه پر ځاي ئي عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کې به هيڅ خليفه نه اوسيږي. رجب هغوی ته وويل چې ددې مطلب دادې چې سلطان ايوبي به پخپله د مصر خپله واکه حکمران و ګرځي. رجب د صليبيانو دې غونډې ته وويلې چې هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستې د تر لاسه کولو له پاره راغلې دي او غواړي له دې ځايه سوډان ته ولاړ شي او هلته يو فوځ تيار کړي. هغه په مصر کې د حالاتو د خرابولو او د ګډوډيو د راوستلو له پاره ئي هم د صليبيانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«ز مونږ تر مخه اوس د مسئلې دوه اړخه دي چې بايد پاملرنه ورته وشي» کونارډ وويلي ،«د هغې حبشي قبيلې په مذهبي چارو کې چې صلاح الدين ايوبي په ډيره ظالمانه توګه مداخله کړې ده بايد د انتقام او بدلې د اخستلو له پاره را و پارول شی. ددې تر څنګ څومره مذهبونه او عقيدې چې په سوډان کې شتون لري د هغوی پيروان بايد د صلاح الدين ايوبي پرخلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وويل شي چې دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتځايونه او دهغوی د ديوتا بُت ځايونه هرچيرې چېويني ورانوي ئي. مخکې له دې چې هغه په بلې کومې عقيدې باندې يرغل وکړي هغه په مصر کې له منځه ولاړ شي. په دې توګه دخلکو مذهبي جذبات را وپارول شي او هغوی په مصر باندې د يرغل له پاره په اسانی سره تيار کړل شي.»

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدين ايوبي پرخلاف درولي شو » يوه صليبي قومندان وويل ،« که چيرې محترم رجب باندې بده و نه لګيږي نو زه به د هغې د ګټې خبره وکړم ،د مسلمانانو تر منځ دمذهبي ليونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمانان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده ، لکه څنګه چې زمونږ يو شمير پادريانو خپل ځانونه د ګرجو حاکمان ګرځولې دي او خپل ځانونه ئې د انسان او خداې تر منځ درولي دي ، بلکل په همدې توګه په اسلام کې هم يو شمير امامانو په جوماتونو ولکه کړي اوخپل ځانونه ئې دخداې نماينده ټاکلې دي ، زمونږ سره شتمني شته ، چې دهغې په څواک سره مونږ مسلمان ملايان تيارولي او د مصر په جوماتونو کې ئې کښينولي شو. زمونږ تر څنګ داسې عيساي پادريان هم شتون لري چې د اسلام اوقران څخه په ښه توګه خبر دي ، چې مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کې استعمالولي شو.»

دصلاح الدين ايوبي پرخلاف په کوم جومات کې خبرې کولو ته اړتيا نه شته دهمدې ملايانو په ژبه مونږ په عوامو کې داسې توهم پالنه پيدا کولې شو چې دهغوی په زړونو کې د صلاح الدين ايوبي هغه عظمت له منځه ولاړ شي چې هغه په کې پيدا کړې دې.»

«دا پلان خو سمدستی پيلول په کار دي» رجب ورته وويل « سلطان ايوبي په مصر کې مدرسې جوړې کړې دي، په دې مدرسو کې ځوانانو ته دمذهب صحيح لاره ور ښوول کيږي ، په داسې حال کې چې پخوا داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه مدرسې هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ اینبوده ، چې په هغو کې به د خلیفه ډیره زیاته ستاینه کیدله ، خو صلاح الدین د خطبو څخه د خلیفه نوم هم وویست ، که چېرې په عامو وګړو کې د علم او پو هې رڼا زیاته شي او ذهني بیداري په کې را پیدا شي نو بیا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهیږئ چې دحکومت د ټینګښت له پاره خلک باید په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«دروند‌ه رجبه !» یو صلیبي قومندان ورته په خندا کې وویل «تا ته دخیل هیواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکي لاندې څومره کار روان دې ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پیل کړې و په کومې چې صلاح الدین ایوبي زمونږ بحري بیړه په روم کې ډوبه کړه، مونږ په ډاګیزه تخریب کارۍ باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخریبوو ، لږڅه غور وکړه دروند‌ه رجبه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځایونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووینه چې څومره شتون لري؟ ایا په هغوکې ډیر زیات زیاتوالي نه دې راغلي؟ ایا په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو اوهلکانو ترمنځ د نیوکې وړ معشوقي نه دې پیل شوی؟کومې عیسوي نجونې چې مونږ هلته وراستولې دې هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارینه و ترمنځ د رقابت د پیداکولو او وینې تویولو کارونه نه دې ترسره کړي؟مونږ په قاهره کې ډیره په زړه پورې جواري پیل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځای په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډیره ښه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم یو شمیر وګړی ګمارلي دي ، چې مسلمانان د جنګ او جګړې پر خلاف تیاروي ، هغوی د دوست او دښمن انګیرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به تر څو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالی کې ورننوځي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډیر فخر سره مسلمان وائي خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذیب او کلتور به دصلیب اغیز سپوروي»

«د صلاح الدین ایوبي د څارکښې نظام ډیر فعاله دې» رجب ورته وویلې ، « که چېرې دهغې د څارکښې د شبکې مسؤل علي بن سفیان ووژل شي نو صلاح الدین ایوبي به ړوند او کوڼ شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هیڅ هم نه شي کولې .»کوناړډ ورته وویلې «ته یو حاکم هم له منځه نه شي وړلاې ، که چېرې ته د عقل له اړخه دومره کمزوري ئې ، نو ته خو به بیا زمونږ وګړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژني ، او زمونږه شتمني به هم بیکاره او له منځه یوسي»

«دا کار به زه پخپله ترسره کړم» رجب ورته وویل «ما د فدائیانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو دصلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هم تیار دي»

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امني را پيدا کولو ته دوام ورکړئ .»کونارډ ورته وويلي « د هيواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخريبي کارونو ته دوام ورکړو ، دبله اړخه هلته په عربو کې يو څو امراء زمونږ په لاسو کې کيوتي دي ، دهغوی څخه يو شمير مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزيه را کوي. مونږ کوچنۍ کوچنۍ حملې کوو او دهغوی په لړه لړه ځمکه باندې ولکه کوو او مخته ځو. تاسي د سوډان له اړخه هم همدا لوبه ولوبوئ ، په مسلمانانو کې يوا ځې همدا دوه وګړي پاته شوی دي چې يو ئې نور الدين زنګي او بل ئې صلاح الدين ايوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبيدو شي ، په دې شرط چې تاسي خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتيا به نه وي چې مصر به همستا وي .»

ددې ډول بنستيزو خبرو اترو وروسته ، تر ډيره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څيړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډيرې ښايسته او چالاکه نجونې او په زرګونو طلائې سکې ورکړل شوې. هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو. دهغوی څخه يوه ته ددې نجونو ور رسول ډير زيات اړين ول ، ددې دواړو وګړو څخه ئې يو دسلطان ايوبي د جنګي او دفاعي څانګې رئيس فيض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ويل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره وويل شول چې د فيض الفاطمی سره ئې اړيکې شته دي ، هغه پوهيږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ،همدا راز نجونو ته هم ځرګنده ده چې هغوی باید څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډيره ښه توګه ويلای شوه .

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکې د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل. هغوی د هر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سيمې ته تلل چېرې چې دنجلۍ قرباني ورکول کيده ، او چېرې چې د سلطان ايوبي سر تيرو مجاهدينو ام عراره د حبشيانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلې و ، او د فرعون د وختونو مانۍ ئې په خرابو بدلې کړې وې. رجب د سوډانيانود ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کيدلو وروسته تښتيدلې و او په همدې ځاې کې پټ شوې و ، او بيا ئې همدا ځاې دخپلو فعاليتونو مرکز ګرځولې و. هغه په خپل شاوخوا کې د حبشيانو همغه قبيله را ټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ايوبي د مجاهدينو په لاسو هلاک شوې و ، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځاې د ديوتاګانو ځاې ځيګې ګڼه ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل، هلته يوا ځې څلور زاړه حبشيانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه يو د دوی مذهبي مشر و ،او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځاې ناستې ګڼه ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلي و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنۍ سيمې يو بل کونج ځانته د کورګې په څير ټاکلې و ، هغه د تيښتې وروسته دغه ځاې خپل پټ ځاې ګرځولې و ، اوبيا په مصر کې ميشت د کوم صليبي جاسوس په مرسته تر فلسطينه پورې تللې و .

(٢٠)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حبشیانو دا قبیله چې انګوک نومیده ، ډېره په ویره کې وه ، یو خو د هغوی ددېوتا قرباني پوره کړل شوی نه وه. او بل داچې دهغوی مذهبي مشر پروهت ووژل شو. او دریم دا چې دهغوی د دېوتا بُت ، او ځای له یوې مخې په کنډوالو بدل شوی و. او څلورم مصیبت پرې دا نازل شوی و چې دقبیلې په سلګونو ځوانان د خپلو دېوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اخستلو په خاطر دسلطان ایوبي د مجاهدېنو په مقابله کې د ماتې وروسته وژل شوی و. ددې قبیلې په هر کور کې غم او ویر ګډ و. دهغوی څخه یو شمیر خلکو دا فکر هم کاوه چې شونې ده چې هغه چا چې دهغوی دېوتا له منځه وړې هغه به دهغه نه ستر دېوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځای ناستي چې کله د خپلې قبیلې دخلکو دا حال وکوت نو لمړی خو ئې دا وویل چې ددېوتا سترې څمځارې وړې دي د هغوی ګیډې ډکې کړئ ، حبشیانو یو څو وزې د سترو څمځارود خوراک له پاره پروهت ته ور ولیږلې ، یو کس ددې قرباني له پاره خپل اوبن هم پروهت تهورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمځارو ته په ډنډ کې ور اچول کیدل ، خو د قبیلې څخه ویره لرې نه شوه.

یو شپه نوي پروهت د قبیلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وویل چې هغه تر دېوتا ګانو پورې د وررسیدو لارې پیدا کړې دي ، خو دېوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنګه چې نجلۍ په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبیلې باندې داسې ستر مصیبت راغلې دې ، دېوتاګانو ویلې دي چې اوس به په یوه وخت کې ددوه نجونو قرباني ورکوئ نو مصیبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دېوتاګان به ټوله قبیله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهت دا هم وویل چې نجونې به د انګوک د قبیلې څخه نه وي ، هغوی باید سپین رنګه وي..... ددې خبرې په ویلو سره د قبیلې زیات شمیر زړه ور او جنګجو وګړي را پورته شول او وئې ویل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلماني او یا فرنګي نجونې د قربانۍ له پاره را تښتوي.

هلته رجب د فلسطین څخه ددرې صلیبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره یوځای دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډېر اوږود او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ایوبي دفوځ تښتیدلې سالار او باغي عسکر و. هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دګشتي پهرو انتظام کړی وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په یوې اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوښان و چې اوبه ، خوراک او د صلیبیانو لخوا ورکړل شوی ډېر سامانونه پرې بار و ،پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دېوتاګانود اوسیدو غرني ځای ته را ورسیدل، ددې څخه یواځې یوه ورځ د مخه دقبیلې پروهت ویلې و چې ددوه سپن پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړینه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپین پوسته اوډېرې ښایسته نجونې و کتلې ،نو دهغه سترګې د خوښۍ څخه وځلیدې ،دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وی ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل، نو رجب ورته وویل چې هغوی ئې د یوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړې دي.

رجب دا نجونې د غرونو ترمنځ داسې یوې سیمې ته یوړې چې ډېره شنه او شادابه وه. داسیمه ددرې اړخونو څخه په غرونو کې را ګیره شوی وه. رجب هلته د پخوا څخه خیمې ښخې کړې وی. نجونې باید په ډېره پټه توګه او د ډېرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی وای چې صلیبیانو ئې په هکله مالومات ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره ټولې اسانتیاوي شته وې ، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړې و ، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځای ته په امن د را رسیدو په خوشحالۍ کې جشن جوړ کړ. صلیبي ساتونکو ته ئې هم بنه ډیر شراب ورکړل ،اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه.

د نیمې شپې وروسته ،کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملګري چې د پخوا څخه هلته شته و ټول په خوارډه خوب بیده شول ، نو رجب یوه نجلۍ له لاسه و نیوله اوخپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلۍ دهغه په نیت و پوهیده ، هغې رجب ته وویل، « زه فاحشه نه یم ، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدې درسره نه شم کولاې.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کشوله خو نجلۍ ترې خپل مټ خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلۍ ترې خپلو نورو ملګرو نجونو ته و تښتیدله ، هغوی دواړه هم بیرون راووتلې ، هغوی هڅه وکړه تر څو رجب و پوهوي ،چې دا نجونې غلطې او فاحشې و نه ګڼي،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل « زه پو هیږم چې تاسې څومره پاکې یاست ، بې حیائې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

« دا دنده مونږ هغه ځای کې استعمالوو چیرې چې زمونږ د فرض د تر سره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي»نجلې ورته وویلې « مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشی نه کوو.»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي ، بلاخره نجونو ورته وویلې « زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکي دي ، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلي دي ، سبا هغوی بیرته ستنیږي ، که چیرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو ، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چپ پاته شو ، خو دهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې و نه ښیي ، هغه شپه تیره شوه ، بله ورځ کله چې رجب دفلسطین څخه راوړې ساتونکي له خپله ځانه رخصت کړل ،...نو هغه ورځ هم تیره شوه ، دماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولې نو په دې وخت کې پروهڅ د خپلو څلورو حبشیانو سره راغي او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې « زمونږ دپوتا له مونږه خفه شوې دي هغه ددوه فرنګي یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتې ده ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي ، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته راحواله کړه.»

په رجب باندې سر و څرخید ، او ځواب ئې ورکړ ،«دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي ، مونږ ددوی څخه ډیر ستر کار اخستل غواړو ، او دهمدوی په لاسو غواړو ستاسو د دپوتاګانو دښمنان له منځه یوسو.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته درواغ وائې» پروهتډ ورته وويلي «تا دا نجونې دلته د تفريح له پاره را وړي دي ، خو مونږ به د هغوی څخه دوه نجونې قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دليلونه وويل خو پروهتډ هيڅ دليل ته غاړه نه ايښوده ، د هغه په ذهن باندې د بوتا سپورو ، هغه پورته شو او د دوه نجونو په سرونو ئې بيا بيا لاس راښکوده او وئې ويل «دا دواړه د بوتا له پاره دي ، د انګوک خلاصون د دې نجونو په لاسو کې دې» دائې وويل او ولاړ ، بيا ودريدل او رجب ته ئې وويل. « د نجونو سره يو ځاې د دې ځاېه د تيښتې هڅه و نه کړې ، ته بايد پ دې پوه شې چې مونږ به ډير ژر تا راپيدا کړو.»

نجونې په سوډاني ژبه نه پو هيدلې ، حبشي پروهتډ د هغوی په سرونو لاس را ښکود ، خو رجب ئې اندېښمن وکوت ، درجب څخه ئې و پوښتل چې دا حبشي څه ويل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په ځرګنده توګه وويل ، چې هغه دوی دواړه د قرباني له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پو ښتنې په ځواب کې هغه ورته وويل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې کړي او د وچېدو له پاره ئې کيږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډ ته ورواچوي تر څو هلته ئې ستري څمځارې وخوري ، دنجونو رنګونه و تښتيدل ، هغوی رجب ته وويل چې هغه د هغوی د خوندې کولو په خاطر څه فکر کړې دې ، رجب ځواب ورکړ ،« ما هغه ته د هغه د پوهولو په خاطر زيات شمير دليلونه وړاندې کړل خو هغه په يوه هم د پوهيدو هڅه و نه کړه. زه د همدې خلکو په رحم وکرم پورې تړلې يم. زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملګري کړم ، دوی زما په فوځ کې د يو ځاې کيده له پاره تيار دي ، خو په خپله ګروهه دومره پاخه اوکلک دي چې غواړي تر هر څه لمړی خپل دبوتاګان خوشحاله کړي ، بيا به زما خبره اوري ،»

د رجب د خبرو او د هغې د لهجې څخه نجونو ته شک را پيدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندې کړي ،او يا به د هغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندې کولو هڅه و نه کړي، ځکه هغوی تيره شپه د رجب د نيت يو ځرک هم کتلې و ، د همغه نيت د په نظر کې نيولو په اساس هغوی نا هيلې شوې وې، رجب هغوی ته په رسمي توګه هم ډاډ ورنکړاې شو چې هغوی به خوندې کړاې شي ، نجونې بيرته خيمې ته ستنې شوی اوپه را پيدا شوی حالاتو ئې غور او څيړنه پيل کړه ، او دې پايلو ته ورسيدې چې هغوی دلته نه د رجب د عياشۍ وسيله کيدو ته او نه د حبشيانو پردبوتاګانو د ځانو دقربانولو له پاره راغلې دي ، هغوی نه غواړي هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځاېه د تيښتې اراده وکړه. خو تښتيدل او تر فلسطينه پورې په خيريت سره رسيدل څه اسانه کار نه و. خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجونې يواځې ښايسته او زړه وړونکې نه وې بلکه د آس د ځغلولو او عسکرې زده کړو روزنه هم ورکړل شوی وه تر څو د اړتياو په وخت کې خپل ځانونه خوندې کړاې شي ، هغوی پريکړه وکړه چې له دې ځاېه به تښتې اوفلسطين ته به ځانونه بيرته رسوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه په خیر سره تیره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چیرې تبیله کیږي ، اودا چې دهغه ځاېه څخه دوتلو لار کومه ده. حبشي پروهتې د ورځې له اړخه یو ځل بیا راغې او درجب سره د خبرو کولو وروسته بیرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وویل ؟ هغه ورته وویل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځاېه څخه غواړي یوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چیرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پیدا کړم نو هغوی به ما ووژني او ستړو څمخاړو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تیښتې د پلان په هکله څه و نه ویل ، ځکه هغوی د رجب په نیت باندې شکمنې شوې وې، هغوی ډیرې زیاتی ذهینې نجونې وی ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پیل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وویستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاګه کیدله چې هغه د هغوی د په څنګ کولو پر ځاې د حبشیانو خوشحالې غواړي ،تر څو حبشیان دې همله ته له ځانه سره پټې و ساتې او د سلطان ایوبي پرخلاف ورسره د یوه ځواکمن فوځ په جوړولوکې مرسته وکړي. نجونو ته دا شک هم پیدا شو چې رجب به دداسې یوه قیمت په ورکولو سره دهغوی دخوندې کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړین نه بریښي.

تولو ورځ په همدې کشمکش کې تیره شوه ، رجب ته هیڅ ډول شک پیدا نه شو چې نجونې به و تښتیږي ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وویل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې شنې سیمې شتون پخپله د قدرت یو عجوبه ده. راځه او پر مونږ ددې سیمې لږ څه سیل وکړه. رجب هغوی ته د سیمې د ښوولو او سیل کولو په خاطر دهغوی په ګرځولو باندې پیل وکړ. مخته هغه ویرونکی جهیل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ویرونکې ستړي څمخاړی ناستې وې. د ډنډ اوبه ډیرې بد بویه او خرابې وی ، یوی نجلی وویلې چې داسې بریښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چینه را خوټیږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د یوی نجلۍ د خولې څخه چیغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې یو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وویل ،« دا هغه ستړي څمخاړی دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کیږي» دداسې ویرونکې منظر په کتلو سره د نجونو د تیښتې روحیه نوره هم زیاته پخه شوه . هغوی د سیل په بهانه د تیښتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې و کتله چې د اسونو د نعلونو اواز ترې نه را پورته کیده ، دهغوی د سیل او ګرځیدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی تر لاسه کول غوښتل.

د بله اړخه هلته حبشي پروهتې د خپلې قبیلې په یوه نږدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زیرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پیدا شوی دي اوقرباني به د نن څخه څلور شپې وروسته، کله چې سپوږمی مکمله شي ، تر سره کیږي. هغه ورته وویل چې قرباني به د ددېوتاګانو د اوسیدو په ځاې کې او د عبادت ځاې په کنډرو کې تر سره کیږي . ددې وروسته به دا عبادتځاې مونږ په خپله جوړوو. اوکله چې ددې عبادتځاې جوړښت پاې ته ورسیږی نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دېوتاګانو سپکاوي ئې کړې دې ، دبدلې د اخستلو تیارې نیسو .

*****(٦١)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې نيمائې شپه تيره شوې وه ، په رجب او دهغه په ملګرو نجونو دخپل ځانګړې فن له مخې دومره زيات شراب څښلي و ، چې د هغوی د بيرته را ويښيدو خطره ئې له منځه وړې وه، هغوی بې هوشه پراته و ، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره را ټول کړي او ترلي و ، په درې اسونو ئې زينونه کيښودي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ور پريښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلې وه ، ددې سيمې په يوه برخه کې ځلور کسه حبشيانو شتون درلود خو هغوی هم ويده شوې و ځکه هغوی په دې پوهيدل چې ددې ځاې څخه څوک د تيښتې هڅه نه شي کولې ، او که هڅه هم وکړې نو د صحرا په دې لويه لاره کې به ئې له منځه يوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه وړونکې خو ويرونکې بنديخانې څخه وتلې وې ، هغوی د همغې لارې څخه غوښتل فلسطين ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډيرې هوښيارې او د ښه عسکرې روزنې څخه برخمنې وې خو هغوی په دې نه پو هيدې چې په صحراو کې دومره دوکې اوفريبونه شتون لرې ، چې د پوهانو عقل هم ړندوې ، ددومره اوږد صحرائې سفر له پاره خلک دقافلو په شکل کې روانيږې ، او د خپله ځانه سره د صحرا دهر مصيبت دمقابلې له پاره اړين سامانونه او وسايل را اخلې.

دشپې له اړخه د صحرا هوا يخه وه ،درې واړو نجونو تر يوه ځايه پورې آسونه سوکه سوکه يوړل او بيائې په ځغاسته کړل ،د څه ډيرې لارې د تللو وروسته هغوی يو ځل بيا د آسونو دتګ رفتار راکم کړ او پاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته يوړل ،کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شګلوړه غونډۍ تر سترګو شوې ددې تر مخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په مخ کې پراته و. دوتلو هيڅ لاره ترې نه تر سترګو کيدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ،او د غونډيو په منځ کې ور ننوتې ، آسونه ئې تندې اخستې و ، دهر آس دپاسه د اوبو يوه يوه کوچنۍ مشکيزه ايښې وه ، چې د يوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړاې شې نو نجونې دخرما دبوټو دځنګل په لټون کې شوې. لمر همداسې سر ته را پورته کيده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړيده ،خو د خرماد بوټو دځنګل کوم نښه نښانه نه تر سترګو کيده.

رجب اودهغه ملګرې د لمر د راختلو وروسته هم را ويښ نه شول ،هغوی د بې هوشۍ په خوب ويده شوې و ، پروهښ دخپلو درې نورو حبشې ملګرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړۍ د نجونو خيمې ته ولاړ ، وئې کتل چې خيمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وويل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و بريد او را پورته شو او د پروهښ د قابلو هڅه ئې پيل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضايع نه کړې. هغه ورته ټوله خبره په تفصيل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار بايد واخستل شي. خو پروهښ دهغه يوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملګرې هم را پورته کړې خو حبشيانو هغه و نيو ، پروهښ ورڅخه و پوښتل « نجونې چېرې دي ؟»

رجب د هماغه ځايه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړاې ، هلته خيمې ته ورغې وئې کتل ، بيا ئې اخوا دېخوا مخ واړاوه ، خو هغه ته نجونې په هيڅ ځاې کې تر سترګو نه شوې ، ناڅاپه ئې د آسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زينونو ته وکتل، ګوري چې درې زينونه غائب دي ، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې درې آسونه هم په تبيله کې نه شته ، رجب پروهڼ ته وويلي « هغوی ستاسې له ويرې تښتيدلي دي ،تاسو زما د ډير ستر کار نجوني له ما څخه په تيښته مجبور کړې .»

« هغو ته به تا د تيښتې ويلي وي» پروهڼ ورته وويلي او خپلو درې واړو حبشيانو ته ئې د رجب په هکله وويلي « دا هلته يوسئ او وئې تړئ ، هغه يوځل بيا د انګوک دېوتا ناراضه کړې دي ، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نيولو پسې ئې ورو ځغلوئ ، هغوی لرې نه شي تللای»

درجب د ټولو عذرونو او زاريو سره سره بيا هم حبشيانو هغه له ځانه سره يوړ او له يوې ونې سره ئې داسې وتاړه چې لاسونه ئې تر شا تړل شوی و. دهغه د ويدو ملګرو وسلې ئې را واخستې او بيا ئې هغوی هم سره را ويښ کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چيرې ددې ځايه و خوځيږي نو هلاک به کړل شي .... لږه شيبه وروسته شپږ آس سپاره او اوښ سپاره را حاضر شول او د نجونو د نيولو له پاره واستول شول ، خو د نجونو نيول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه. ځکه چې د تيښتې او تعاقب تر منځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوې تر لاسه وې چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پو هيدل ،او بل دا چې ټول نارينه و ،هر ډول سختئ او ستونزی ئې تيرولاې شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لګيدو شوه او دې هوا د شګو په الوزولو باندې د نجونو د آسونو پښو نښې له منځه وړې وی خو بيا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددرې څلور ساعتونو د تللو وروسته ، هغوی ته د يوې لورې څخه د اسمان پر افق باندې پورته سره شانتې هوا تر سترګو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره وويريدل اويو بل ته ئې وکتل ، اسونه او اوښان ئې بيرته شاته را وګرځول اوپه ځغاسته ئې کړل ، دا د صحرا هغه توپان و چې د شګو سترې سترې غونډۍ ئې د شګو د ذرو په څير له ځانه سره الوزولې ، که کوم انسان يا ځناور به په هر ځای کې ولاړ او يا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دريدې او هغه به ئې ژوندې په شګو کې ښخاوه ، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله ، هلته ددې توپان څخه د خوندي پاته کيدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترګو کيدله. هغوی وتښتيدل او غوښتل ئې چې بيرته خپلې غرنۍ سيمې ته ځانونه و رسوي خو هغه هم ډيره لرې پاته شوی وه ...... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسيدلی و ، دهغې ځای ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چيغې ئې وهلې ، د جهيل (ډنډ) سترې څمځاری هم هلته د غار دننه ورننوتلي او ځانونه ئې خوندي کړل. پروهڼ په يوځای کې خپلې ګونډې ښخې کړې وې او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړي و اوپه زوره زوره به ئې پر ځمکه بيا بيا وهل ،او په لوړ اواز به ئې ويل « اې د انګوک دېوتا ! خپل قهر و زغمه ، مونږ به ډير ژر دوه ډيرې ښايسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو .» هغه دا توپان د دېوتا قهر ګاڼه ، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل يو دبل سره مل وې خو دا ډول سخت او توند توپان به کله کله را پيدا کيده ، نجونې هم په همدې توپان کې را ګير شوې وې، دهغوی له پاره هيڅ پناه ځای او يا د وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشيانو د خطرې د ځای څخه ډيرې لرې وتلې وی خو د صحرا په داسې يوې خطرې کې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيرې شوې وې چې د هغوی له پاره مرګونې ثابتيداې شوه ، پر هغوی باندې يو بل مصيبت دا راغي چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ويرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ،په خپل سر خوشې شوی و.دا اسونه تر ډيره ځايه پورې يو ځاې يو له بل سره ځغليدل، ددې يوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندې ښخيدو ويره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چيرې ځانونه رسوي ، اوهغه ځاې به بيا د اصلې لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په اسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زياته ګړندۍ منډه ووهي ، هغوی تندې اخستې و او د نيمې شپې را هيسې په پرلپسې توګه روان او په ځغاسته و.

سترتيا او تندې اسونه بې حاله کړې و ، يو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاړاک را و غورځيد اوپه هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځيدله چې آس دوباره پورته شو خو بيرته را پريوت او نجلۍ يې د ځان لاندې کړه، هغه مړه کيدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل اودبوه بل آس د زين پټۍ را پرانستل شوه او زين په يوه لورې و خويده ،پر هغې سپور هم همغې لورې ته پريوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې دريېمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو د هغې مرسته ئې و نه شوه کړاې ځکه دهغې خپل اس بې واکه شوی و ، هغې دخپلې ملګرې اواز اوريده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږي ، پر هغې هم ويره کيناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بيا هم ښځينه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زين اس و دريد ، خو دريېمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولاې ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، اوپه دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، دهغه سپرلۍ خو لا د پخوا څخه له منځه تللې وه .

دريېمه نجلۍ يواځې پاته شوې وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږڅه شاته کړې ، دهغې د ويرې دا حال و چې هغې د آس قيضه پرې ايښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړې و او په ستونې څيرولو سره ئې خداې را باله ، «زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وبښه ، زه ګناهګاره يم ، زما هر وينبته ګناهګار دي ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوی يم ، اې زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس را زده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او را ته ئې وويل چې ورځه او نارينه دخپل جسم او خپل ښايست په واسطه بې لارې کړه . دهمغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووايه ، دوکه اوفريب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه، هغوی ماته ويلي و چې دا د صليب فرض دي که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې». هغې دليونو په څير چيغې وهلي او دهغې د آس رفتار را کميده ، هغې په زار اوقطار سره ژړل او خپل خداې ته ئې ويل « ستا هر مذهب چې ريښتوني وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه.»

دهغې عقيده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس دهغې پر ذهن باندې ولګه موندلې وه ، د مړينې ويرې دهغې د ياده ويستلي و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تيره شوی په ګناهونو کې ډوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريده ، اوپه زړه کې ئې دا احساس را پاريده چې هغه د نارينه و د استعمال يو شي دې او هغه د هغوی د فريب او دوکې له پاره استعماليږي ، خو اوس سزا يوائې هغې ته ورکول کيږي.

په هغې بې هوشی اغيز کړې و خو دا اغيز ډير ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل ويښتان را ونيول او سرئې راښکته کړ او په لوړ اوازئې وويل ،«زما مرسته وکړه ، ای زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم.» ددې دعاو سره سم هغه ته په ياد شول چې هغه يوه يتيمه نجلۍ وه ، د مرګ تر مخه انسان تل د تيرې شوی زمانې لورې ته ورګرځي ،او دا د انساني فطرت يو قدرتي عکس العمل دې ، دې ځواني نجلۍ هم خپلې ماضي ته دپناه د ور ورلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او وورو، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته يوائې همدومره را ياد شول چې هغه د صليبيانو په لاسو پالل شوې ده اوپه هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه يوه ښکلې دوکه او فريب و ګرځيد. هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې ښينه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه يوځل بيا بې هوشی و نيوله ، دهغې د آس تګ دومره سوکه شوی و چې هغه په ډيره سختی سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دريدلې و او نجلۍ خپل هوش هم له لاسه ورکړې و.

*****(۲۲)

سلطان ايوبي دخپل هيواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکې درولې و ، د سوډان سره په ښتې پولې ئې هم د ګشتې پهرې انتظام کړې و د هغوی له ډلې څخه د درې دلګيو قشله دسوډان دعسکرې مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه ميله دننه پرته وه. ددې عسکرې قشلې خيمې داسې ښخې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندې کيدو خورا ډاډمن ځاې ګڼل کيده ، خو دې توپان دهغوی خيمې هم له بيخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوښانو سنبالول هم ستونزمن شوی و. کله چې توپان و دريد نو سپاهيان اونورکارکونکې ټول د خيمو او نورو سامانونو په بيرته جوړولو کې و ښتل ، ددې درې واړو عسکرې قشلو قومندان يو ترک نژادې احمد کمال نوميده ، هغه يو ښايسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کيدو سره يوځاې بيرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په ليدنه کتنه بوخت شو. اوس نو فضا هم د ګرد او خاورو څخه پاکه شوی وه ، يوسپاهې يوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وويل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خو زمونږ د ډلې څخه نه دې ؟»

« مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دې را ګډې کړې» احمد کمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلۍ ښکارې ، ويښتان ئې خواره واره دې ، چې د ورايه تر سترګو کيږی.»

هغه د هماغه سپاهې سره يوځاې هغه لورې ته ورمنډې کړې ، يو آس ټيټ سر ډير سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د ګياه بوې په پوزې شو نو سمدستې د تبيلې په لور رهې شو ، په اس باندې يوه نجلۍ داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا دېخوا باندې غوځيدلې وی او نجلۍ پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلۍ ويښتان خواره مخته را پريوتې و ، د احمد کمال تر ورسيدو پورې هغه آس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو اسونو تبیلې ته ستون شوی و او د ګیاه په خوړلو ئې پیل کړې و، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وویستې او د آسه ئې کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئې پورته کړه. سپاهي ته ئې وویل «ژوندۍ ده او فرنګۍ مالومیږي، دهغې آس ته هم اوبه ورکړئ.» هغه دا نجلۍ خپلې خیمې ته یوړه، دنجلۍ وېښتان د شګو له لاسه یو له بله سره سلیښت شوی و. احمد کمال د هغې په خوله باندې اوبه ور وشیندلې اوبیا ئې په خوله کې د اوبو ځاڅکې ور واچول.

نجلۍ خپلې سترګې پرانستې، ځو لمحې ئې احمد کمال ته په حیرانتیا سره کتل، اوناڅاپه را پورته شوه او کیناستله، د احمدکمال رنګ ئې تور وکوت او په انګلیسې ژبه ئې ترې و پوښتل، «ایا زه په فلسطین کې یم؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغې د پوهولو هڅه ئې وکړه چې هغه په دې ژبه نه پوهیږي، نو نجلۍ په عربي ژبه بیا ترې و پوښتل چې «ته څوک ئې؟ او زه چېرې یم؟»

«زه د اسلامي فوځ یو مامولي قومندان یم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ. «او ته اوس په مصر کې ئې»

د نجلۍ سترګې د اوښکو ډکې شوی او دومره وویریدله چې تا به ویل چې اوس به بیا بې هوشه کیږي. خو احمد کما ل ورته وویل «مه ویریږه، خپل ځان کنترول کړه.» هغه دهغې په سر باندې دشفقت او مهربانۍ لاس را ښکود او ورته ئې وویل «زه پوهیږم چې ته فرنګۍ ئې، ته زما میلمنه ئې، د ویریدو هیڅ علت نه شته.» هغه یو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئې اوبه او خوراک را و غوښتل.

نجلۍ ور ټوپ کړ او داوبو پیاله ئې پورته کړه او په ډیره بې صبرۍ سره ئې دهغې په ښنلو پیل وکړ. احمد کمال دهغې د خولې څخه پیاله لرې کړه او ورته ئې وویل «سوکه، لمړې غذا وخوره او بیا اوبه و ښنه.» نجلۍ د غوښې یوه ټوټه راپورته کړه او بیا ئې په خوراک پیل وکړ او اوبه ئې پسې و ښنلې، نو په مخ کې ئې رڼا را پیدا شوه.

احمد کمال هلته یو تشه خیمه ښخه کړې وه. چې هغه ترې د غسل د ځاي کار اخست، هلته د اوبو کمښت نه و، دا خیمه ځاې د خرما د یوه ځنګل سره یوځاې و، احمد کمال نجلۍ د خوراک ځښاک وروسته د غسل خیمې ته ور ننویسته او پرده ئې و ترله، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډیره ویریده، ځکه چې هغه دخپل دښمن په پناه ځاې کې ننبتې وه، او هغه ددې دښمن څخه د ښه سلوک هیله نه درلوده، هغه ته دکوچنیوالي څخه دا په ذهن کې ور کینول شوی و چې مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د ځیرونکو حیواناتو په څیر دي. ددې ویرې تر څنګ پر هغې د حبشیانو، د سترو ځمځارو او صحرائي شګلوړه توپان ویره هم پرته وه. دخپلو دوه ملګرو داسې ویرونکې مړینه چې د انسان وېښتان را ولاړوي، هم ئې په ذهن کې را ځرخیده. هغې د غسل کولو په وخت کې ډیره زیاته دا محسوسوله چې هغه د خپل داسې ناپاک وجود د مینځولو هڅه کوي چې ددنیا اوبه ئې نه شي پاکولې، هغې دغه ټول حالات تر سترګو لاندې و نیول او مجبوراً ئې خپل ځان د حالاتو بهیر ته ورحواله کړ. احمد کمال و کتل چې د داسې ښایسته او زړه وړونکې صورت نجلۍ مامولې نجلۍ نه شي کیداې، دمصر دې برخې ته داسې فرنګۍ نجلۍ څنګه را تلاې شي؟ هغه د نجلۍ څخه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چې هغه دقافلې څخه وروسته پاته او جدا شوی ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو ، خو احمدکمال دداسې ځواب څخه ډاډمن کيداې نه شو. هغه ترې درې څلور نورې پوښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپيدو شوی ، احمدکمال ورته وويلې که چېرې تا داويلې واې چې ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شايد چې دا دليل دې منل شوی واې ، تاته درواغ ويل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد کمال سره يوځاې و د خيمې پرده پورته کړه اويو کڅوړه او يوه مشکيزه ئې هغه ته ورحواله کړه ،او ويې ويل چې دا شيان د نجلۍ د آس د زين سره تړل شوی و. کله چې احمد کمال غوښتل داکڅوړه پرانځې نو نجلۍ وويريدله او په کڅوړې ئې لاس کيښود ، دهغې د مخ رنګ بدل شو احمد کمال کڅوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وويل چې واخله او پخپله ئې پرانيزه.

داسې مالوميده لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د کوچنيانو په څير کڅوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وويل چې داسې خو نه شي کيداې چې زه تاته وواېم چې ځه او ددې ځاېه ولاړه شه ، زه هيڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو يوه داسې نجلۍ چې د ابادېو څخه لرې په يواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نوبيا خو هغه زه يواځې نه شم پريښولاې ، دا زما انساني دنده ده ، ماته خپل ځاې را وښايه، زه به تا د خپلو سپاهيانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځاې دې نه را ښئې ،نو بيا تا د شکمنې نجلۍ په توګه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

دنجلۍ د سترګو اوښکې را رواني شوی هغه چې دکومو مصيبتونو څخه راخلاصه شوی وه نو دهغې ويره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و، هغه کڅوړه د احمد کمال مخې ته ور واچوله، احمد کمال چې پرانسته نو په هغې کې څه خرما او څه نور واړه او غټ شيان پراته و ، او يوه کڅوړه په کې هم وه چې د طلاو سرو زرو سکې او د طلا يو کوچنې زنځير د يوه صليب سره يو ځاې پراته و. احمدکمال ددې څخه همدومره و پو هيده چې نجلۍ عيسوي ده ، هغه ته غالباً چې مالومه نه وه چې هر هغه صليبې چې د مسلمانانو پر خلاف په عيسائې لښکر کې شامليږي نو هغوی په يوه صليب باندې سوګند يادوی او يو کوچنې شانته صليب د تل له پاره له ځانه سره ګرځوي ، خو احمد کمال ورته وويل چې زما د پوښتنو ځواب په دې کڅوړه کې نه و.

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بيا به زما سره مرسته وکړې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنګه مرسته ؟»

« ما فلسطين ته ورسوه » نجلۍ ترې و غوښتل « او له ماڅخه نوره پوښتنه مه کوه »

« تر فلسطينه پورې به دې هم ورسوم او پو ښتنه به هم کوم »

« که چېرې له ماڅخه هيڅ شې پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم ،»

« هغه څه دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«آس به تا ته درکړم» نجلۍ ځواب ورکړ.«او تر درې ورځو پورې ما خپله وینځه وګڼه»

احمدکمال پخوا هیڅکله هم په لاسو کې دومره زیات سره زر نه و پورته کړي ، او نه ئې داسې حیرانونکې ښایست او صورت تر سترګو شوی و ، هغه خپلې مخې ته ځلیدونکې طلاو کتل او بیا ئې د نجلۍ د وریښمو په څیر ویښتانو ته وکتل چې د سرو زرو د تارونو په څیر ځلیدل بیا ئې دهغې سترګو ته وکتل ، چې یو طلسماتي ځرک په کې و، داسې ځرک چې پادشاهان ئې یو د بله سره دښمنان ګرځول ، هغه یوتوانمند ځوان او قومندان و ،اودهغو ټولو دلګیو قومندان و چې په پوله باندې ئې پهره کوله ، دهغه څخه دپوښتنې ګرویزنې هیڅوک نه و ، خوهغه داټولې طلاې سکې اوصلیب په کڅوړه کې ور واچول اوکڅوړه ئې د نجلۍ په لاسو کې ورکړه ،

«ولې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل «ایا دا قیمت ډیر کم دي ؟»

«ډیر کم» احمد کمال ورته وویل «د ایمان قیمت د خدایه پرته بل څوک نه شي ورکولاي» نجلۍ غوښتل څه ووائي خو احمد کمال هغه خبرو ته پرې نښوده ، او ورته ئې وویل « زه خپل فرض او خپل ایمان نه شم پلورلاي، نن ټول مصر زما په ډاډ باندې په ډاډمن خوب ویده دي ، درې میاشتې وشوی چې سوډانیانو په مصر باندې د یرغل کولو هڅې کړې وی ، که چیرې زه دلته نه واي او یا ما دهغوی په لاسو خپل ایمان پلورلې واي نو دا لښکر به قاهرې ته ورننوتي و او ډیره تباهي به ئې کړې وه ، خو ته ماته د هغې لښکر څخه ډیره خطرناکه ښکاریږې ، ایا ته جاسوسه نه ئې ؟»

«نه هیڅکله !»

« ته همدومره ووایه چې ته دې توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړې ئې او یا ته د توپان څخه څنګه خوندي را وتلې ئې ؟» نجلۍ ډیر بې معنا غوندې ځواب ورکړ ،نو احمد کمال ورته وویل « ماته اوس ستا په هکله ددې مالوماتو کومه اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې او د کومه ځابه راغلې ئې ، زه به سبا سهار تا د قاهرې په لور واستوم ، هلته زمونږ د جاسوسۍ یوه محکمه ده ، هغه پو هیږی او ته پوهیږې. ما به خپله دنده اداء کړې وي»

« که چیرې اجازه وي نو زه اوس ارام کولې شم »نجلۍ ورته وویل و « سهار چې ما د قاهرې په لور استوی نوشاید چې زه ستا د پوښتنو ځواب ووایم»

نجلۍ تیره ټوله شپه بیداره تیره کړې وه او د ورځې ئې هم داسې ویرونکې سفر کړې و چې د څملاستو سره سم بیده شوه. احمدکمال وکتل چې هغه په خوب کې بړبړیږې او په نا ارامۍ سره خپل سر اخواد یخوا وهي ، داسې ترې را ځرګندېده چې په خوب کې ژاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال خپلو ملگرو ته وويل چي يوه فرنگي نجلۍ مو نيولي او سبا سهار به ئي قاهري ته استوم ، د هغه ملگري د هغه د کړچار سره بلد و. هيچا هم داسي کوم شک نه شو کولي چي هغه دا نجلۍ د بدنيتۍ په خاطر په خيمه کي له ځانه سره اچولي ده. کله چي هغه د نجلۍ آس وکوت نو حيران پاته شو چي آس ئي د اعلي نسل ځخه دي ، اوکله ئي چي د هغه زين و کوت نو بيا خو شک له منځه ولاړ ، د زين لاندي د مصر د فوځ نښه وه.دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالوميده.

حبشيانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پري ايښي و ، هغوی بيرته ژوندي ستانه شوي و، پروهڅ هم پريکړه اعلان کړي وه چي نجوني په توپان کي له منځه تللي دي ، په دي خاطر د هغوی پسي ځوک استول بيکاره دي ، وخت هم ډير تير شوی و خو په رجب باندي افت نازليدونکي و. د هغه ځخه حبشيانو همدا يوه پوښتنه بيا بيا کوله ، چي نجوني چيري دي ؟ اوهغه به قسمونه خوړل چي هغه ته د هغوی په هکله هيڅ مالومات نه شته ، حبشيانو ورته اذيت ورکول پيل کړي و ، د توري په ځوکو ئي د هغه وجود زخمي کړي و اوخپلي پوښتني به ئي تري بيا بيا تکرارولي ، حبشيانو د هغه ملگري هم د ونو د تنو پوري تړلي و او د هغوی سره ئي هم همداسي ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس اوخپل هيواد سره د غداری سزا ورکوله ، هغوی ئي د شپي له مخي هم نه پرانستل.نور نو د هغوی جسمونه سره را وخوړيدل.

نجلۍ د احمد کمال په خيمه کي ويده شوی وه، هغه د لمر د را ختلو تر مخه يوځل راپورته شوی وه ، احمدکمال ورته خواړه ورکړل او د هغي وروسته بيرته په درانه خوب ويده شوه ، د هغي ځخه دوه دري قدمه لري احمد کمال ويده و. شپه تيريدله ، په خيمي کي ډيوه بليده ، ناڅاپه نجلۍ چيغي کړي ، د احمد کمال سترگي و غوړيدي و ئي کتل چي نجلۍ ناسته ده او جسم ئي لړزيږي ، ويريدلي ده ، احمد کمال ورنژدي شو ، نجلۍ ډيرژر د هغه سره ځان وريو ځاي کړ اوپه ژړا کي ئي ورته ووېلي « د هغوی ځخه مي و ساته ، دوی غواړي ما سترو ځمځارو ته ورواچوي ، او زما سر له تني پري کړي.»

«ځوک ؟»

« هغه و حشي حبشيان» نجلۍ په ويريدونکي لهجي سره ووېل ، « هغوی دلته راغلي و »

احمدکمال ته د حبشيانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پيدا شو چي شوني وه چي دا نجلۍ ئي د قربانۍ له پاره هلته بوتلله ، هغه د نجلۍ ځخه و پوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کي ور واچاوه ،او ورته ئي ووېل « ما مه پوښته ، يو خوب مي کوت» خو احمد کمال ورته کتل چي هغه ډيره زياته ويريدلي مالوميده ، هغه ورته تسلي ورکړه ،او ډاډ ئي ورکړ چي دلته به د هغي د وړلو له پاره هيځوک نه راځي. نجلۍ ورته ووېل « چي زه نه شوم ويده کيداي ، ته زما سره خبري نه کوی ، زه يواځي ويښه نه شم کيناستي ، زه ليونۍ کيږم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال ورته وویل « زه به له تاسره وینس پاته شم ،» هغه د نجلۍ په سر لاس را ښکود او ورته ئي وویل « تر هغې چي دلته له مونږ سره ئي نو تا ته به د ویریدو احساس هم ونه شي ،» هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه ، هغه د نجلۍ څخه د حبشیانو په اړه او یا په همدي را بطه هیڅ خبره و نه پو ښتله، هغي ته ئي د ترکیي او مصر قصي کولي ، نجلۍ د هغي تر څنګ ناسته وه ،د احمد کمال لهجه ډیره خوږه وه ، هغه د نجلۍ ویره لري کړه اونجلۍ یو ځل بیا ویده شوه.

کله چي د نجلۍ سترګي پرانستل شوی نوسهار راختلي و ، وئي کتل چي احمد په لمانځه ولاړ دي هغي هغه همداسي کوت ، کله چي احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګي ئي و تړلي نو نجلۍ د هغي به مخ باندي سترګي و ر و نښلولي ، کله چي احمد کمال ددعا څخه فارغ شو نو نجلۍ تري و پو ښتل « تا له خدایه څه و غوښتل ؟»

«د بدبو په مقابله کي همت او توان !»احمد کمال ځواب ورکړ.

«تا د خدای څخه کله هم سره زر او ښکلي ښځه هم غوښتي دي»

«دا دواړه شیان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي.»احمد کمال ځواب ورکړ.« خو زما پر هغوی باندي هیڅ حق نه شته ، شاید چي خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ایا تا ته داواړه در په برخه شوی چي خدای به تاته د بدی په مقابله کي همت او توان درکړي ؟»

« ایا تا و نه کتل ؟» احمدکمال ځواب ورکړ « ستا سرو زرو او ستا ښایست زه دخپلي لاري څخه بي لاري نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخدای له خوا همت او توان دي چي ماته ئي راپه برخه کړ.»

« ایا خدای ګناهونه ښښي ؟» نجلۍ تري و پوښتل.

هو ! زمونږ خدای ګناهونه ښښي ،» احمد کمال ځواب ورکړ ، « خو شرط دادي چي بیا به ګنا ه نه کوي ،»

نجلۍ سر ټیټ کړ ، کله چي احمد کمال دهغي سلګۍ واوریدي نو دهغي مخ ئي را پورته کړ وئي کتل چي هغه ژاړي ، نجلۍ د احمد کمال لاس و نیوه ، او هغه ئي ځو ځو ځله ښکل کړ خو احمد کمال تري خپل لاس را ښکود ، نجلۍ ورته وویلي ،«نن به مونږ جدا کیږو ، ته ما قاهري ته لیږدوی ، زه به اوس ازاد یم نه ، زما زړه ما مجبوروي چي تاتهووایم چي زه څوک یم او له کومه ځایه را لیږل شوی یم، بیا به زه تا ته ووایم چي اوس زه څوک یم. ؟»

« زمونږ د تللو وخت راغلي» احمد کمال ورته وویل « زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چاته نه شم سپارلي»

« ایا نه غواړي چي واوري زه څوک یم او له کومه ځایه راغلي یم ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پورته شه » احمد کمال ورته وویل « دا اوریدل زما کار نه دي » او هغه د خیمې څخه بیرون را ووت.

*****(۲۳)

لږه شیبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول ، په یوه احمد کمال سپور و او دهغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه ، او دهغوی پسې د ساتونکو څلور اسونه یو د بل ترڅنګ روان وو ددې ټولو ترشا په یوه اوښ باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بارکړل شوي و. تر قاهرې پورې لږو زیات شپږ،پرش ساعته سفر و ، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره یوځای کړي ، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وویل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره یو ځای کړه. ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم و نه کړه. د لمر د لویدلو وروسته احمد کمال دپړاو له پاره قافله تم کړه.

احمد کمال د شپې یو ځل بیا نجلۍ ته په خپله خیمه کې ځای ورکړ خو رڼا ئې روښانه پریښوده ، هغه په خواړه خوب ویده شوی و ، کله ئې چې سترګې خلاصې شوی نو چا ئې په تندې لاس را کشاوه ، هغه نجلۍ د خپل ځان ترخوا و کتله ، د نجلۍ لاس دهغه په تندې باندې و ، احمد کمال په ډیره تیزۍ سره را پورته شو او کیناست ، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوښکې را رواني دي ، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې و نیو او ښکل ئې کړ او د کوچنیانو په څیر په ډکه خوله په ژړا پیل وکړ. احمدکمال ورته کتل ، نجلۍ خپلې اوښکې وچې کړې او وئې ویل « زه ستا دښمنه یم، ستاسې هیواد ته د څارکښۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنګولو او د صلاح الدین ایوبي د وژلو دپلان سره د فلسطین نه دلته راغلې یم، خو اوس زما د زړه څخه دښمنی وتلې ده ،»

«دا ولې ؟» احمد کمال ترې و پوښتل « ته خو ډیره بې زړه نجلۍ و ختې ، ته دخپل قوم او ولس سره غداري کوې ،تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صلیب باندې ځاریږو !»

«ددې علت واوره» هغې ورته وویلې « ته لمړۍ نارینه ئې چې زما ښایست او زما ځوانې دې د کرکې وړ شې و ګڼه او هیسته ته دې پریښود...... او که نه څه خپل او څه پردي ، ټولو زه یوه د لوبو نانځکه ګڼلم ، او ما هم د ژوندان هدف همدا شیان ګڼل چې د نارینه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عیش کول ، زما روزنه هم دهمدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حیائې اوفحاشې وائې شوی وه. خود ا بې حیائې زما له پاره یو هنر دې ، یوه وسله ده ، زه په دې نه پوهیږم چې مذهب څه شې دې ، او یا داچې دخدای احکام څه دي؟ یوائې د صلیب په هکله ماته د کوچنیوالې څخه دا په ذهن کې کینول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښه ده اودا چې دا د عیسایت د عظمت علامه ده ، او دا چې عیسایت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري ، او دا چې مسلمانان د صلیب دښمنان دي که چیرې ژوندي پاته کیدل وي نو دصلیب په قدمونو کې ژوند تیر کړئ ،..... ما دغه څو خبرې د مذهب بنستیز اصول ګڼل ، ماته د مسلمانانو د جرړو او ریښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله ،......

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ایا ته خپل یو سالار (رجب) پیژنې ؟» نجلۍ تري و پوښتل ،

«هغه د خلیفه د ساتونکې ډلي سالار و » احمدکمال ورته وویل « هغه هم د سوډانیانو په برید او سازش کې شریک و ،»

«اوس چېرې دي ؟»

مالومه نه ده » احمد کمال ورته وویل « ماته یواځې دا حکم شوی دي چې رجب د فوځ تنبتیدلې عسکر دي ، هر چېرې چې تر سترګو شي هغه و نیسئ او که و تښتي نو په غشوئې وولئ او وئې وژنئ ،»

«زه به درته وواېم چې هغه چېرې دي ؟» نجلۍ ورته وویلې « هغه په سوډان کې د حبشیانو سره دي ، هلته یوه ډیره شیرازه ځمکه ده ، هلته حبشیان نجونې د دیوتاګانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دي ، زه پوهیږم چې هغه د فوځ یو تښتیدلې افسر دي ، مونږ دري نجونې دهغه سره یوځاې دفلسطین څخه را غلي وو.»

«هغه پاته دوه چېرې دي ؟»

نجلۍ یو سوړ اسویلې وکړ او وئې ویل « هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړینې زه بدله کړې یم ،»

نجلۍ احمد کمال ته یوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وویل چې څه ډول د فلسطین څخه د رجب سره یوځاې راغلی وه ، څه ډول حبشیانو دهغوی څخه ددوه نجونو د داخستلو او هغوی د دیوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلاې ، بیا څه ډول دهغه ځاېه را وتښتیدي اوبیا په لاره کې هغه دوه نوري څه ډول د توپان قرباني شوی اوبیا ئې ورته وویل « ما خپل ځان یو شهزادګۍ ګڼله ، ما دپادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هیڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړینه هم . زه ئې په ګناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقیدم ، هغه ډوبیدل هم ډیر دخونده ډک و. خو ماته هغه ستري ځمخاري را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کیدل ، دا ستري ځمخاري اوس د اوبو په څنډه ویدې پرتې وي ، دهغوی د ویرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزید . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړي و ، دهغې سترو ځمخارو د خوراک له پاره ورغورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله، حبشیان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سر دېرې کولو له پاره راغلي و نو د مرګ د وزرونو پرکار زما تر غوږو کیده ، زما د وجود هر رګ را بیداریده ، زما له وجوده ماته وویل شوه ، د خپل ښایست او زړه ورونکې شکل اوصورت دا حال دې اوس ووینه ،... مونږ خپل سرونه په لاس کې نیولي و او دکوره وتلي و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره یوځاې د فلسطین څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خوهغه هم ما ته لاس واچاوه.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ دهغه ځایه را و تښتیدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تښتیدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځای نه شو موندلای ، مونږ د توپان او آسونو په رحم وکرم پورې تړلي و. لمړی یوه نجلۍ و غورزیده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بیا دویمه نجلۍ د آس څخه را پریوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوه نیم میلو پورې له ځانه سره کشوله ، دهغې چېغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم د هغې چېغې اورم ، او تر هغې چې ژوندی اوسم دهغې چېغې به زما پر غوږو کې وي ، اوبیا هغه نجلۍ لاش و ګرځید. زما آس هم دهغې سره یوځای را ځغلیده ، خو زما په واک کې نه و. خو د هغې نجلۍ لاش دهغې د اس سره یوځای له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس یواځې وم ، ماته خدای دهغه دوه نجونو د له منځه وړلو په واسطه و ښوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوی زما څخه هم ډیرې ښایسته او چالاکه وي ، په هغوی کې د ښایست غرور هم و ، هغوی هم پادشاهان په خپلو ګوتو نڅول، خو په داسې ویریدونکې مرګ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوی د شګو په نوم ورکي قبرونو کې ښخې شوی دي. زه ځانته پاته شوی یم د توپان غرار زما له پاره د مرګ خندا و ګرځیده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، ښي او کیڼ لورې ته ، دبد روحو ، پیریانو او نورو بلاګانو خنداګانې اوریدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلۍ نه یم ، زما دماغ روښانه دې خو زه پوه شوم چې خدای ماته زما د ګناهونو سزا راکوي ، داسې ویرونکی مرګ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم لیدلې وي ، ماته خدای را په یاد شو ، ما خپل خدای په لوړ اواز را وباله ، اوپه ژړا ژړا مې ترې دخپلو ګناهونو ښښنه و غوښته ، اوبیا زه بې هوشه شوم....

« اوکله چې بیداره شوم نو ومی کتل چې زه ستاسو په لاسو کې یم، ستا د تور رنګ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او و مې وویل چې ته به اروپائې ئې او زه به په فلسطین کې یم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پو ښتل ، چې ایا زه په فلسطین کې یم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه دمسلمانانو په ولکه کې یم ، نوزما زړه یو ځل بیا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه ددښمن په ولکه کې راغلې وم، ماته د مسلمانانو په هکله ویل شوي وچې هغوی د ښځو سره د وحشي ځیرونکو په څیر سلوک کوي ، خو تا له ما سره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هیڅ هیله نه وه ، تا زما طلا او زما ښایسته وجود دواړه تکر کړل او هسې شیان دې وګڼل ، زه دومره ویریدلې وم چې ویل به مې چې هر څوک را ته تر لاسه شي ، خوماته پناه راکړي او ما د خپلې سینی سره و لګوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و تر لاسه شوی چې ستا کرچار پاک دې ، ما دا هیله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زیان را ورسوی ، ما په خوب کې هم دهغه سترو څمځارو ، توپان او هغه حبشیانو دهشت او ویره کتله ، زه د ویرې راپورته شوم نو تا زه له سینې سره و لګولم، اود کوچنیانو په څیردې ماته قصې کول پیل کړې او زما ویره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تیره شوه نوما د را ویښیدو سره سم ته د خدای په وړاندې په سجدې کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښي ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هیڅ انسان د طلاو او زما په څیر د ښایسته نجلۍ څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستا په مخ باندې سکون او خوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ،ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تا ته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغیز و شینده ، چې ما ستا په څیر د یوه انسان دوکه کول ډیره ستر ګناه وګڼله ، ما غوښتل تا ته داووایم چې زه به تا ته په خپل اړوند هره خبره ډاګیزه کړم، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذیت راکوي خو تا زما خبره وانه وریده ،ځکه چې تاته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالومیدل.»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نیول اوورته ئې وویل « ته به اوس هم دا یو فریب او دوکه ګڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تاته د ګناه په لور بلنه درکړې وه او درته مې ویلي و چې ما خپله وینځه و ګڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تیروم.ما خپله وینځه و ګرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هیڅکله هم تا ته ونه وایم چې تا ماته دوکه راکوي » احمد کمال ورته وویل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولاې ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خیانت نه شم کولاې ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندوکې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پاې ته ورسیږي چې زه تا اړوندې محکمی ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمدکماله ته بیرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وویل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرګ سزا راکوي نو بیا ته زما لاس و نیسه ، اوس مې همدا یوه غوښتنه ده ، زه تاته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطین ته یوسه ،زه ستا د دندې د اجرا په لارکې خنډ نه پیدا کوم ، خوماته همدومره ووایه، چې ما ستا مینه منلې ده. زه تا ته داهم نه وایم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه یوه ناپاکه نجلۍ یم ، زما روزونکو زه د تیرې په څیر کړې یم ، زه په دې هم پو هیدم چې انسان څخه تیره نه شي جوړیداې اوهغه به یوه ورځ نه یوه ورځ مجبوریږي چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه یوه ده»

شپه تیریدله اودوی دواړو خبرې کولې، احمد کمال ترې و پوښتل « دوی زمونږ هیوادته ستاسې په څیرد نجونو د رالیږلو څخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډیر زیات کارونه ترې اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ،« یو شمیر د مسلمانو امراؤ په حرم سرایو کې دمسلماني په لباس کې ور ننه باسي اوهلته بیا هغوی دخپلې روزنې په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پیدا کوي ، په هغوی باندې د صلیبیانو دخوښې وکړې ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صلیبیانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل ښایسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرایو له پاره ټاکل کیږي خو یو عیسایي یا یهودي نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې ګرځوي ، تر دې وخته پورې د اسلامي حکومت د امیرانو او وزیرانو او د کلاو دخاوندانو تر نیمائې زیاتې پریکړې زمونږ دقوم په حق کې کیږي ، .....د نجونویوه بله ډله هم شته ،دا نجونې په اسلامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنيو د نجونو دماغ او کرچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشريفو کورنيو د نجونو اوهلکانو تر منځه معاشقي پيدا کړي ، او زماپه خير نجونې پټ په پټه ستا په خير حاکمانو ته ورځي چې بيا هغوی زمونږ په لاسوکي لوبيږي ، هغو حاکمانو ته د طلائي سکو په شکل کې بدله ور کول کيږي ، هغوی زمونږ په خير د نجونو خوندي ساتنه په همدې توګه کوي تر څو هيڅ ډول شک پرې و نه کړل شي ، دا نجونې دلوړپوړو چارواکو تر منځ غلطې انګيرنې او رقابت را پيدا کوي اودصلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي پرخلاف تبليغات کوي. زه ئې هم ددوه نورو نجونو سره يوځاي د رجب تر څنګ دهمدې کارونو له پاره را استولې وم»

هغې د صليبيانو دپټو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ايمان پلورلو قصې ئې ورته اورولې او احمدکمال ورته غوږ ايښې و.

*****(۲۴)

په دويمه ورځ د لمر دپريوتو نه ډير دمخه دا قافله قاهرې ته ورسيده ، احمد کمال علي بن سفيان ته ورغې او ددې نجلۍ په هکله ئې ټول راپور په تفصيل سره ورکړ. اونجلۍ ئې همغې ته ور وسپارله ، هغه ورته دا هم وويل چې رجب د همغه حبشيانو په لاس کې دې او هغه د هغې ځايه څخه ،چې حبشيان په کې نجونې خپلو دبوتاګانو ته قرباني کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وويل که چيرې هغه ته حکم ورکړل شي نو رجب به مړ يا ژوندې راوړي ، علي بن سفيان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د تر لاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شويو سپاهيانو شتون درلود. احمدکمال ورته هغه لاره و ښووله ، چې دهغې په واسطه تر رجبه پورې رسيدل اسانه و ، هغه ته دا لاره د نجلۍ له خوا د ورښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفيان لا د پخوا څخه يوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلۍ څخه د تحقيق دمخه څلور کسه تکړه قومندانان را و بلل ، او هغوی ئې احمدکمال ته ور حواله کړل او ورته ئې وويل ، چې د احمدکمال د ورښوول شوی لارې مطابق دې د بر ژر د سوډان په لورې ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بيرته ستيندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سراې ته و استاوه، اونجلۍ ئې د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلۍ څخه لمرنۍ پوښتنه وکړه نو هغې ورته وويل چې که احمد کمال زما تر مخ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووايم، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلاد په لاسو کې ورکړئ.»

علي بن سفيان احمد کمال را وغوښت او د نجلۍ تر مخه ئې کيناوه ، نجلۍ مسکۍ شوه او په وينا ئې پيل وکړ. هغې هيڅ هم پټ نه کړل ، خو وئې ويل چې که چيرې ماته سزا راکوئ نو زما يوه اخري غوښتنه ومنئ، او هغه داچې زه د احمد کمال په لاسو مړينه غواړم ،» هغې په تفصيل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مريده ګرځيدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان نجلی په بنديخانه کې د اچولو پر ځاې احمدکمال ته ورحواله کړه ، اوپخپله د سلطان ايوبي څنګ ته ورغي ، هغې ته نجلۍ ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ دښمن دي ، دا نجونې ټولې د همغې څنګ ته را تللي .» د سلطان ايوبي سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائې او تاسې بې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دې»

« درونده اميره ! تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دې ؟» علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې د فاطميانو او فدائيانو تر منځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداې نه شي.»

سلطان ايوبي په ډير ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړي. د لږ څه ځنډ وروسته ئې وويل ،« علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمی و نيسې ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې و نيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دې ، هغه د جنګ او دفاع د څانګې په خير د حساسې اداري حاکم دې. د سلطنت ټول جنګي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر دا سې ثبوت پيدا کول اړين دي چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه.

علي بن سفيان د همدې کارونو پوه و. او خداې ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه او سلطان ايوبي ته ئې وويل « هغه نجلۍ چې د کومو مراحلو څخه تيره شوی او راغلې ده د هغې ويرې د هغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دې ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوی ده ځکه چې هغه وګړي هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او د هغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې د هغې پر ته ئې خبرې هم نشواې کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلۍ به استعمال کړم.»

« هڅه وکړه او وګوره » سلطان ايوبي ورته وويل « خو دا په ياد ساته چې زه د څرګندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولاې چې فيض الفاطمي و نيسې ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د دښمن په لاسوکې و لوبيږي.»

علي بن سفيان نجلۍ ته ورغي او هغې ته ئې خپله موخه بيان کړه ، نجلۍ ورته وويلې « که احمدکمال ووائې نو زه به په اور کې هم ور ودانګم .» احمد کمال ورته وويل « لکه څنګه چې حکم کيږي همغسې وکړه. او ددوی په خبره ځان پوه کړه.»

«ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟» نجلۍ و پوښتل.

ته به په خوندي توګه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شې» علي بن سفيان ورته وويل ،« او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه !» نجلۍ ورته وويل.«دا خو ډير لږ انعام دي ، ماته زما د غوښتني سره سم انعام راکړئ ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توګه ددي خبري څخه انکار وکړ. علي بن سفيان هغه بيرون وويست ، احمد کمال ورته وويل «چي بي شکه دا به اسلام و مني خو زه به بيا هم هغه د اسلام دښمنه ګڼم،» خو علي بن سفيان ورته وويل «دهيواد او ولس د سلامتيا په خاطر به ته دا قرباني ورکوی» احمد کمال بلاخره دهغه خبره و منله ، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئي وويل چي «څرنګه چي زه تر اوسه پوري تا بي باوره ګڼم نو په دي خاطر مي له تاسره د واده کولو څخه ډډه کړي ده ، خو که چيري ته ثابته کړي چي ستا په زړه کي زما د مذهب له پاره دقربانۍ جذبه شته نو بيا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم.»

نجلۍ علي بن سفيان ته وويل «وو ايه چي زه اوس څه وکړم ؟ اوزه به دا هم ووينم چي مسلمانان څومره په خپله وعده باندي ولاړ خلک دي ، زما يو شرط به داوي چي احمد کمال به له ما سره يوځاي وي»

علي بن سفيان دهغه همدا شرط هم و مانه ، او خپل يو کس ئي را وباله او د احمد کمال اونجلۍ له پاره ئي د اوسيدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه و تړله او نجلۍ ته ئي د احمد کمال په شتون کي دهغي دندي وروښودلي.

*****(۲۵)

د علي بن سفيان سرتيري په دريمه ورځ د حبشيانو هغه مقدس ځاي ته ور ورسيدل دکومه ځايه چي دا نجوني را تښتيدلي وی ، او چيري چي اوس رجب د حبشيانو په قيد کي و . دوی شپږ کسان و چي ټول په اوښانو سپاره و ، هغوی خپل کالي بدل نه کړل ، هغوی د مصري فوځ په بڼه کي و دهغوی سره توري ، برچي ، غشي او ليندۍ هم وي ، هغوی ته احمد کمال دنجونو حال بيان کړي و او د همغي په مطابق علي بن سفيان هغوی ته لاره ښوولي وه ، هغوی په دي غرنۍ سيمه کي دننه ورغلل، دي غرونو هلته د يوي ټينګي کلا شکل خپل کړي و. مالومه نه وه چي يوه برچه له کومه راغله او ددوی تر مخ پر ځمکه کي ور ننوتله ، ددي مطلب دا و چي تم شئ.تاسي په محاصره کي ياست ، هغوی و دريدل او حبشي پروهت ورته مخته راغي ، چي خپل دري کسه حبش ملګري ئي له ځانه سره درلودل ، حبشي هغوی ته اخطار ورکړ چي هغوی اوس د حبشيانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندي دي ، که چيري دوی کوم غلط حرکت وکړ نو ددوی څخه به يو هم ژوندي ولاړ نه شي.

هغوی ټولو خپلي وسلي حبشيانو ته ورکړي او دخپلو اوښانو څخه لاندي را کوز شول ، د هغوی مشر د حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئي وويل « مونږ ستاسي دوستان يو د محبت په خاطر دلته راغلي يو، اوستاسي محبت به له ځانه سره ورو ،.... ايا تاسي دهغه دري نجونو قرباني کړيده ؟

مونږ د هيڅ نجلۍ قرباني نه ده کړي» پروهت په غضب سره ورته وويل. «تاسي ولي پوښتنه کوئ ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د مصر د فوځ باغیان یو » د ډلي مشر ورته ځواب ورکړ « مونږ ستاسي دهغه فوځ سپاهیان یو چي دمسلمانانو څخه به ستاسو دد یوتاګانو د سپکاوي بدله اخلي ، مونږ ته ستاسو خلکو ویلي و چي هغوی ته ماته په دي خاطر ورکړل شوه چي هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړي ، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ویلي و چي مونږ به دري فرنګي نجوني را تښتوو او دلته به ئي را رسوو ، او د بوي پر ځاي به دري واړه قرباني کوو. او د دیوتا سترو ځمخارو ته به ئي ورغورځوو ، مونږ د ډیره لري څخه دري نجوني په یوه بهانه را وتښتولي او هغوی مو رجب ته ورحواله کړي ، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړي وی ، اوس مونږ ددي په خاطر را غلو چي د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه ؟»

حبشي پروهت په دوکه کي و لوید ، هغه ورته وویل « رجب زمونږ سره ډیره بې ایماني کړي ده ، هغه نجوني له ځانه سره راوړي وی خو دهغه نیت خراب شوی واو بیرته ئي نجوني ددي ځا یه څخه تیښتي ته مجبوري کړي ، خو مونږ هغه پري نه ښوده چي و تښتیږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړي ده ، خونجوني زمونږ له لاسو وتلي دي ایا تاسو یوځل بیا ددوه همداسي نجونو د راوستلو مرسته کولاي شئ ؟ ددیوتا ګانو قهر ورځ په ورځ ډیر زیاتیږي.»

«مونږ به ضرور ددي تیاري وکړو » قاید ورته وویلي، « تر لږو ورځو پوري به مونږ دوه نوري نجوني دلته راوړو ،مونږ تر رجبه پوري یوسئ ، مونږ به د هغه څخه و پوښتو چي نجوني څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره یوړل ، هلته په یو ځاي کي د خاورو څخه جوړ شوی یو لوښي ایښول شوی و چي د همداسي یوه بل لوښي په واسطه پټ کړل شوی و ، پروهت پورتني لوښي پورته کړ او په هغي لاندي لوښي کي ئي لاس ورښکته کړ خوکله ئي چي لاس بیرون را وویست نو په لاس کي ئي د رجب سر و ، دهغي مخ او شکل بلکل سلامت و ، سترګي ئي نیم خلاصه وی اوخوله ئي بنده و ه. دهغي سر ئي د هغي دجسم څخه غوڅ کړي و دهغه څخه اوبه څڅیدلي ، دا کومه دوائي وه چي حبشیانو په کي د رجب سر ایښودي و ، تر څو خراب نه شي پروهت ورته وویلي « دهغه جسم مو په سترو ځمخارو وخوړ ، او دهغه ملګري مو ژوندي په هغه ډنډ کي سترو ځمخارو ته ورحواله کړل ، ځکه ستري ځمخاری د ډیره وخته را هیسي وږی وی.

« که چیري تاسي دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئي ټولو ملګرو ته و ښایو» یوه ورته وویل « او هغوی ته به ووایو چي هر هغه څوک چي د انګوک د دیوتاګانو سپکاوی وکړي نو انجام به ئي همداسي وي»

«تاسي دا سر په دي شرط له دي ځایه وړاي شئ چي سبا د لمر دپریوتو دمخه ئي بیرته دلته راورسوئ،» پروهت ورته وویلي « دا د انګوک د دیوتا ملکیت دي ، که چیري بیرته ئي را نه وړئ نو بیا به ستاسو سرونه له جسم څخه جدا کړل شي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دريیمه ورځ د رجب سر د سلطان ايوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ايوبی په يوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پيښه ده --- احمد کمال او نجلۍ دهغې خونې په برنډې کې ویده و چې د هغوی د اوسيدو له پاره هغوی ته ورکړل شوی وه، په دې ځاې کې اوس هغوی نژدې شپږورځې تيرې کړې وی، په دې وخت کې به نجلۍ احمد کمال ته ويل چې هغه سمدستي مسلمانيدو ته تياره ده، او احمد کمال دې ور سره واده وکړي، مګر احمدکمال يواځې همدا يو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړۍ خپله دنده تر سره کړه » نجلۍ دوه درې ځله ددې اندېښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دېو لاس لرې کينولو هڅه کوله، تر دې وخته پورې د نجلۍ د زړه څخه هغه ويره هم تللې وه، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولاې شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ویده شوي و، بيرون يوسپاهي د هغوی په ساتنه ولاړ و، دنيمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکي د هغه ځاې د شاوخوا ګرځيدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو يو چا د شا له اړخه دهغه ګردن په بازوګانو کې و نيوه، او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کينبوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسيو باندې کلکې و تړلې، دا ځلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه، يو کس ددېوار سره شا يوځاې کړه او ودريد اوبل دهغه په اوږو باندې و خوت او ددېوال څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله، هغه پاته درې کسان هم دننه ور ننوتل، دهغوی څخه يو چې تر ټولو زيات ځواکمن و دنجلۍ په خوله باندې ټوټه کينبوده، د نجلۍ تر را ويښيدو پورې هغه نجلۍ تر فشار لاندې و نيوه اوبيا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله، درې نورو کسانو احمد کمال په رسيو کې و تاړه او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله اوپه خپل کټ ئې همغسې تړلې پريښود. هغه ته د دفاع له پاره هيڅ وخت نه و تر لاسه شوی، بيرون وتلو سره سم هغوی نجلۍ په کمبله کې را ونغاړله، چې که څوک ئې ووينې نو دا ګمان و نه کړي چې هغوی نجلۍ په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونيانو د وخت وراني ويجاړې کنډرې وی دهغوی په اړه به خلکو ډيرې ويرونکې خبرې کولې، او ويل به ئې چې په کنډرو کې يو ستر غر دې ددې غره په سورې کولو سره هلته ډيرې زياتې خونې جوړې کړل شوی دي او بيا ددې هر ې خونې لاندې نورې خونې شتون لرې هلته همغه څوک د تللو جرأت کوې چې دهغې د لارو څخه ښه خبر او د بيرته راوتلو لارې ورته مالومه وي. د ډيرې مودې را هيسې چا هغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه، ويل کيده چې هلته دننه د پيريانو او دېوانو ځاې ځيګې دې. او هلته د مارانو شتون خو اړين و، دمارانو له ويرې به څوک ددې کنډرو دمخې تيريدل هم نه. په هرصورت ددې ځاې په هکله ډير ويرونکې ويرونکې خبرونه خپاره شوې و. خوددې هر څه سره سره بيا هم هغه ځلور کسان چې دا نجلۍ يې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ور ننوتل، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځابو او تورو تیارو کوڅو څخه د کوم خنډ پرته تیرشول ، مخته د مشالونو روڼاګانې وی دهغوی د قدمونو د شور سره به شوپرکونه الوتل ، او په ځمکه به یو شمیره ځمکنې خزنده ګانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې یوي جوړې شوی خوني ته ورننوتل ، هلته یو کس مشال په لاس ولاړو او هغه بیا ددوی ترمخ مخ روان شو . مخته زینې وی چې لاندې کوزیدلې ، هغوی ټول لاندې ښکته شول او په یوه اړخ کې یوې پراخې خونې ته ور داخل شول . هلته په فرش باندې بستره غوړیدلې وه . چې تر څنګ ئې یو ښکلې درۍ هم وه . خونه ښایسته کړل شوی وه ، نجلۍ ئې په بستره وا چوله او د هغې د خولې څخه ئې ټوټه لرې کړه ، نجلۍ په غصې سره وویل« ولې مو زما سره داسې سلوک وکړ ؟ زه به و مرم خو هیڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

« که چیرې ته مو دهغه ځایه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» یوه سړي و رته وویل . « زما نوم فیض الفاطمي دې ، ته ما ته راتللې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی ؟ ته څه ډول ځانته و نیول شوی ؟ رجب چیرې دې ؟»

نجلۍ ډاډمنه شوه اووئې ویل « زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډیرو سترو سترو مصیبتونو څخه خوندي کړې یم ، اوس خپل ځای ته را ورسیدلم» هغه فیض الفاطمی ته د رجب ، حبشیانو ، توپان او ددوه نجونو د مړینې او داحمدکمال په لاسوکې د ورتللو ټول داستان په تفصیل سره بیان کړ . فیض الفاطمي هغه ته تسلي ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلۍ ئې دلته راوړې وه د سروزرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې اوهغوی ته ئې وویل « تاسې اوس په خپلو ځابو باندې و دریږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلۍ به دوه درې ورځې همدلته اوسیږي زه به هم دشپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بیرون دهغې لټون پائې ته ورسیږي نو بیا به ئې ددې ځابه څخه یوسم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځابو کې کیناستل چې بیرون ترې ځارنه کیداې شوه ، د فیض الفاطمي سره دلته یواځې یو کس پاته شو اوهغه هم د مصري فوځ قومندان و . فیض الفاطمي په خپلې بریا باندې ډیر خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړینې خفه کړې و . هغه ته تر اوسه پورې د رجب دانجام په هکله مالومات نه و . هغه وویل « د هغه ځایه د رجب را ویستل اړین دي ، هغه د علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي د وژلو څه انتظام کړې دي خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دي راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائیانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډیر زیات اړین دي ، اوس باید مونږ کومه نوې منصوبه جوړه کړو . زه به د نورو ملګرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووایم . اوس ته ارام وکړه ، زه به بیرته ولاړ شم»

«ایا صلاح الدین ایوبي پر تا باور لري ؟» نجلۍ ترې وپو ښتل .

«ډیر زیات ، دومره زیات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ، » فیض الفاطمی ورته وویل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما ته ښکاري شوی ده چي په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدين ايوبي د وفادارو شميره ډيره ده.» نجلۍ ورته وويل «او دا چي فوځ هم دهغه وفاداره دي.»

«دا صحيح ده ، » هلته ناست يو قومندان ځواب ورکړ « د هغه د ښارکښتۍ محکمه ډيره هوښياره ده هر چيري چي ځوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه ئي وړي ، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چي د صلاح الدين ايوبي پر خلاف کار کوي ، د هغوی نومونه به محترم فيض الفاطمي تاته ووائي.

فيض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل اوپه مسکا سره ئي نجلۍ ته وويل ، « تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کی وي ، يواځي ددوه کسانو تر منځ ټکر پيدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر وکول دي ، او دا کار ته په اسانۍ سره کولاي شي ، خو اوس دا ستونزه را پيدا شوی ده ، چي مونږ تا کوم محفل ته نشو استولاي ، ته به د حجاب لرونکي مسلماني نجوني په څير کار کوی ، او که نه و به نيول شي. شوني ده چي زه تا بيرته فلسطين ته واستوم، او بله کومه نجلۍ را وغواړم چي هيڅوک ئي و نه پيژني ، زما دله ډيره ذهينه او فعاله ده، دا د سالارانو ځخه د ټيټي رتبي د خلکو ډله ده ، دغه څلور کسان چي ته ئي دومره په زړه ورتيا دلته را وړي ئي دهمغي ډلي خلک دي ، مونږ د ايوبي په فوځ کې بې اطميناني خپره کړې ده ، قوم او فوځ يو له بله لري کول اودهغوی تر منځ يو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړين دي ، په دې وخت کې حالات دادي چي شامي او ترکي عسکر په مصري خلکو کې دخپل ښه سلوک ، کرچار او جنګيدو له مخي ډير زيات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترګو ګوري ، سوډانيانو ته د ماتي د ورکولو وروسته هغوی ددې ځاي د اوسيدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځاي پيدا کړې دي. مونږ ته اړينه ده چي دفوځ دا د عزت مقام زخمي کړو . سالاران او د فوځ نور حکام بايد رسوا رسوا کړو ، ددې پرته مونږ د صليبيانو او سوډانيانو سره هيڅ مرسته نه شوکولاي، د بيرون يرغل به ناکامه وي ، فوځ به هغوی کامياييدو ته پرې نه ږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ و دريږي ، که په هغه وخت کې له يوه لوري سوډانيان او له بلي لوري صليبيان په يوه وخت کې يرغل وکړي نو قوم او فوځ به يو شي او د قاهرې ځخه به داسې يوه کلا جوړه کړي چي بيا به ئې سوبه شوني نه وي.د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ ځمکه هوارو ، دخلکو په ذهنونو کې به وهم ، او انديښني ور ځاي کوو ، او د ځوانانو کرچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پيدا کول وي.»

«ماته خو ويل شوي چي دا کار د تيرو دوو کالو را پديخوا روان دي » نجلۍ ترې و پوښتل.

« څه خاصي برياوی مو په برخه شوي هم دي»فيض الفاطمي ورته وويل « په بدکارۍ کې ډيرښت راغلي ،خو هلته صلاح الدين ايوبي له يوه اړخه مدرسي پرانستي دي او د بله اړخه ئي په جوماتو نه کې د جمعې د خطبې ځخه دخليفه نوم هم لري کړې دي ، او ځوانانو ته ئې عسکري روزنه ورکول پيل کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لاهمدې ځاي ته رسيدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه يوئې راغې او فيض الفاطمى ته ئې وويل « اوس بيرون مه وځه ، ډير ګړ بړ دې.»

فيض الفاطمي ووېريد. دهمغه سړي سره بيرون ولاړ ، په يوه لوړ ځاي کې پټ و دريد او وئې کتل ، دنيمائې شپې سپوږمۍ تول چاپيريال روښانه کړې و. هغه وويل ، تاسې لکه چې ډيره بې احتياطى کړېده ، دوى خو فوځيان مالوميږي ، د هغوى سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته ووينئ ،چې زه د کومې لارې څخه بيرون وتلاي شم.»

« ما کتلي دي ،» هغه سړي ځواب ورکړ ،« داسې تر ستړګو کيږي چې مونږپه مکملې محاصرې کې يو ، ته همله ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځاپه د وتلو غلطې و نه کړئ ، هلته هيڅوک هم نه شي در رسيدلاي ،»

فيض الفاطمي په همغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله د هغه لوړ ځاپه راښکته شو د دننه تللو پر ځاي د دېوال سره يوځاي سوکه سوکه بيرون ووت ، هلته بيرون شاوخوا پنځوس پياده فوځيان وو ، اوشل پنځه ويشت په آسونو سپاره وو. هغوى دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکې هغوى ته ورغې او د يوه فوځي څخه ئې وپو ښتل ، «علي بن سفيان چېرې دې ؟»کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنډه کړه ، دهغې ډلې قومنداني علي بن سفيان په خپله کوله ،دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکې ورته وويل « دننه کومه داسې خطره نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکې د هغو څلورو کسانو څخه يو و چې نجلۍ ئې تښتولې وه،

على بن سفيان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملګري کړل ، او دهغې ساتونکې سره يو ځاي کنډرې ته ور ننوتل. هغوى وکتل چې يو سړې دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لارښود علي بن سفيان ته وويلې « دا دهغوى سړې دې او ددننه خلکو دخبرولو له پاره هلته ورغې ، تاسو لږ څه ګړندي شئ ،»

هغوى ټولو منډې کړې که چېرې دا خلک د لارښود پرته وائې نو په هغه کړو وړو کې به بند پاته و اويا به له ويرې بيرته را ستانه شوي واي ، هغوى دخپل لار ښود سره يوځاي په ډيره ګړندي توګه مخته روان و ، خو د يوه بله اړخه يوبل سړې په منډه راغې ، دوى دهغې همدومره اواز واوريد چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر ژر راشئ ، داسړې ددې لارښود ملګرې و.

هغه هغې غرنۍ خونې ته ورسيد چې زينې ئې لاندې تللې وې ، هلته د لاندې څخه دوى ته اوازونه را تلل « له مونږه سره دوکه شوى ده ، دا دواړه د هغوى سړي دي ،» بيا د تورو د ټکر اوازونه واوريدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې ګواهې ورنکړي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان د احمد کمال سره یوځاې د مشال لرونکو په ملتیا په منډو منډو لاندې ورکیوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وینو سیلاب روان و . نجلۍ په ګیډه باندې دواړه لاسونه ایښي ناسته وه . دفیض الفاطمی سره چې کوم قومندان و هغه او یو بل کس د فیض الفاطمي او یوه ساتونکی سره په جنګ اخته و . علي بن سفیان فیض الفاطمی ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فیض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډیرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمد کمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نیوله ، دهغه ګیډه څیرلې شوې وه ، احمد کمال د بستري څخه څادر را پورته کړ او د نجلۍ په ګیډه کې ئې ور ننویست ، او علی بن سفیان ته ئې وویل « که ماته اجازه وي نو زه به هغه بیرون یوسم ؟» علي بن سفیان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متو کې را واخسته ، هغه ډیره په تکلیف کې وه ، خو بیا ئې هم په خندا کې احمد کمال ته وویل.« ما خپل فرض پوره کړل او ستاسو مجرم مو و نیو .»

فیض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکي څلور کسانو څخه دوه ئې ونیول شول ، پاته دوه کسان اویو قومندان چې د فیض الفاطمي سره ملګري و هغوی د علی بن سفیان کسان و ، دا یوه ډرامه وه چې دفیض الفاطمی د بالفعل نیولو له پاره جوړه شوې وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمی شوله ،دا ډرامه داسې تیاره کړل شوې وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې یو بل ته د ورسیدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ویلې و چې هغه ته تر فیض الفاطمي پورې ورتګ و. علي بن سفیان خپل درې ذهینه جاسوسان استعمال کړل چې یو په کې قومندا ن هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وویل ، او ورته ئې وویل چې هغوی دې د فیض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووائي چې ددریو څخه یوه نجلۍ دلته رارسیدلې ده، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځایه ئې بیرون ویستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ویل شوي و چې فیض الفاطمي ته د رجب د دروا‌غو پیغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنګ کړئ او خپلې کړنې نورې هم ګړندی کړئ.

دې جاسوسانو په دریو ورځو کې دننه دننه فیض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسول ، اوهغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی د هغه د ځمکې د لاندې ګروپ وګړي دي. فیض الفاطمي ته دا خطره هم وه چې څرنګه چې نجلۍ تر څارنې لاندې ده نوپه دې خاطر به د لږ څه تکلیف په ورکولو ووائي چې هغه هم دهغوی سره ملګرې دې. فیض الفاطمی ته خپله ساتنه هم اړینه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ. په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملګرې کړ. هغه سړي ته د علي بن سفیان ددوو نورو ورلیږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته بې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د یوه وخته راهیسې خپل پټ مرکز ګرځولې و. کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفیان ته دهغې خبر ورکړل شو.هلته احمد کمال اونجلۍ ته ویل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې هملته په برنډه کې ویده کیږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کیږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه یو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علی بن سفیان دمحکمی یو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې برید کیږي اوداورته هم مالومه وه چې برید به څوک کوي او څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به وي ، برید کونکي پخپله هم د هغه ملګری او دعلي بن سفیان دمحکمی غړی و ، که چېرې د فیض الفاطمي د ډلي څوک وي نو بیا خوئ هغه په خنجر سره هلاکولي شو.

په دي شپه فیض الفاطمی او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پهره دار باندي برید و شو . اونور ددېواله ور واوښتل ، په دي وخت کي احمد کمال ویښ پروت و هغه وکتل چي نجلۍ ئي پورته کړه ، خو خپلي سترګي ئي ترلي وي اوپروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چي هغه په رسیو کي تړل شوی و ، نجلۍ ئي کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دي خاطر و لوبول شوه چي فیض الفاطمی د نجلي د تښتولو پلان جوړ کړي و ، اوپه هغه کي ئي خپل دوه کسان ور شامل کړي و. هغه ته دا ښکاره کول و چي دا دربښتیاو تښتول دي ، چي په کي هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته. ان تر اخري وخته پوري هغه ته کوم شک را پیدا نه شو. د تیښتي وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسئ را پرانستي دهغوی لاس او پښي ئي خلاصي کړي ، هلته پیاده اوسواره هم تیار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوی هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئي په محاصره کي واخسته.

دوی تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئي فیض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئي بیرون راوست او محاصره ئي ورته وښودله ، اودا مشوره ئي ورته ورکړه چي همغي کمري ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئي بیرته و لیږه او پخپله همدا سړي بیرون را ووت اوعلي بن سفیان او احمدکمال ئي له ځانه سره کړل او دننه ور ننوتل ، دا دهغه سړي پوهه او درایت و چي فیض الفاطمي ئي بیرته همغي کمري ته ولیږه ځکه که چېرې هغه د کنډرو په نورو ورانو ویجاړو کي ځان وهلي وی نوبیا به ئي نیول دومره اسانه نه و. کنډرې ډیري پراخه او خورې ورې وی ، او دننه تیاره هم وه ،او دېوچاتعاقب کول ددي خطر را ولاړوه چي هسي نه چي خپل کسان په کي ووژل شي. بلکل په هماغه اخری وختو کي فیض الفاطمی خبر شو چي قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملګری نه دي بلکه هغه ئي په دوکي او فریب سره دلته راوړي دي. دنجلۍ څخه دا غلطي وشوه چي د هغي دخولي څخه داسي الفا ظ راووتل چي دهغي څخه دا په ډاګه کیدله چي هغه هم په دي دوکي کي شریکه ده.دفیض الفاطمي دوه ملګري چي هغه ته ور ورسیدل ،نود دوکي څخه پرده پورته شوه ، او جګړه پیل شوه. فیض الفاطمي دنجلۍ په ګیډه کي د توري نوکه ور ننویسته او دهغي ګیډه ئي پرې و څیرله ، هغه نجلۍ په دي خاطر وژله چي دده پر خلاف دشاهدۍ له پاره ژوندۍ پاته نه شي.

فیض الفاطمي او دهغه نور ملګري ئي په بندیخانه کي ور واچول ،علي بن سفیان هغوی په یوائي یوائي ځایو کي کینول او هر یوه ته ئي د رجب سر و روښوده ، او ورته ئي وویل « دخپل دوست انجام مو ووینئ ، که چېرې تاسي ددي هیله لرئ چي تاسي ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو څخه وکاږئ ، تر هغي چي خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسي شکنجو کي و ساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ اونه به مو مرګ ته پریږدم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ حالت ښه نه و ، طبيبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هر ډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هيڅ علاج نه کيده ، هغه بياهم ډاډه وه او داسې مالوميده چې هغې ته د ګيډې ددې خطرناکه زخم هيڅ پرواه نه وي، دهغې يواځې يوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ايوبي هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمدکمال چې خپل سالاراو دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظيم له پاره و درېد خو نجلۍ هغه له لاسه و نيوه او له ځانه سره ئې کيناوه ، خو احمد کمال د سلطان ايوبي په شتون کې نه شو کيناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کيناستو اجازه ورکړه ، سلطان ايوبي د نجلۍ په سر د شفقت لاس را ښکود اوپه ډېره مينه ئې دهغې د روغتيا د حال پوښتنه وکړه.

دريمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په يوه ځانګړې لهجې سره و پو ښتل ،« احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟....ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خدای به زما ګناهونه ماته ببنلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نيوه ، خو کلکوالی بيرته په سستوالې باندې بدل شو ، احمدکمال سمدستی کليمه وويله، او نجلۍ ئې په خداې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ايوبي د حکم په مطابق هغه ئې دمسلمانانو په هديره کې خاورو ته وسپارله ،

فيض الفاطمي او دهغې ملګرو يواځې دوه ورځې اذيتونه وګالل ، او د خپلې ډلې ټول وګړی ئې په ګوته ګوته و ښول ، هغوی هم و نيول شول.

مراکشي پيښې ليکونکې«اسد الاسدي» د سلطان ايوبي دوخت د يوه کاتب په حواله ليکلې دي ، کله چې سلطان ايوبي د فيض الفاطمي دمرګ په سزا باندې لاسليک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل.

*****(۲۸)

د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسيږی ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوی کې د جنسي جذباتو اور تازه کړئ(صليبي قومندان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کله چې عیسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځید:(۷)

دا د (۱۱۷۱) زیږدیز کال پیښه ده:

په قاهره کې یو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې دجُمعې لمونځ وکړي او دومره کوچنې هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځای ورنکړای شي. دا د قاهرې په هغه سیمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بیرونۍ سیمه وه، ددې سیمې اوسیدونکي د منځنۍ او یا دهغې څخه د کمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زیات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصیبي وه چې د ښوونې او روزنې څخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتي او زړه ورونکو ویناو څخه ډیر ژر اغیزمن کیدل، او هغه به ئې ډیرې ژر منلې. صلاح الدین ایوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځاې څخه ئې نوي فوځ تیار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځاې دکورنیو زیات وګړې ور شامل شوی و، دې کاردوه علتونه درلودل، یو داچې دا د معاش یواځنۍ ښه ذریعه وه، ځکه سلطان ایوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زیاتوالې را وستې و، او تر څنګ ئې عسکرو ته هم زیاتې اسانتیاوې ورکړل شوې وې او بله علت ئې داو چې دې خلکو جهاد خپله دېني فریضه ګڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تیار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډیر اړین ګڼل کیده. په سرکاري توګه هغوی ته ویل شوي و چې صلیبي نړۍ د اسلامې پوهانو اوعالمانود نوم او نښې د ورکولو له پاره هرډول حربې په کار اچوي.

د تیرو شپږو اوو میاشتو را هیسې دا نوم ورکې جومات ډیر مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماختتن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکینې امام یواځې درې ورځې مخته په داسې یوې ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هیڅ حکیم او معالج ئې پیژنه و نه شوه کړای، هغه به دکیدې د درد او د ګلمو د سوځیدو نه شکایت کاوه، او دهمدې شکایت څخه هغه و مړ. هغه یو عام مولوي و چې یواځې د جَمعې لمونځ به ئې ورکاوه، د هغه د مړینې نه یوه ورځ وروسته د سره او سپین مخ او سرې ږیرې خاوند یو مولوي را پیدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندې دتر سره کولو وړاندیز وکړ. دهغه وړاندیز خلکو و مانه، هغه چیرې په کومې چونپړه کې اوسیده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وویلې چې هغه د علم لیوالہ او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترګو نه ګوري، دهغه اړتیاوې یواځې دادي چې هغه ته یو پراخه او ښه شانته کور تر لاسه شي، تر څو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حیا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته همدلته د جومات تر څنګ یو ځای خالي کړ چې څو خونې ئې درلودې، خلکو و لیدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته را غې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وي، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترګو کیدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتیاو وړ سامانونه ورکړل او همدلته ئې اباد کړل که څه هم خلک دهغه د ظاهري شخصیت د لیدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثخه ډیر زیات اغیزمن شوي و، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مریدان و گرځول. کله چي ددي جومات ثخه هغه لمړي اذان وکړ نو هلته په سیمه کي د اذان په اوریدونکو کي چپتیا شانته را پیدا شوه. دبو پاک ترنم په خیر ئي په ځمکه او اسمان کي یوه لړزه را پیدا کړي وه، دا داسي یو طلسم و چي هغه وکړي ئي هم جومات ته د لمانځه له پاره را ښکل چي په کورو کي به ئي لمونځ ادا ءکاوه او یا خو به ئي بلکل لمونځ نه کاوه، په هماغه شپه هغه لمونځکونکو ته خپل لمړی درس ورکړ او هغوی ته ئي وویل چي پس له دي به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو میاشتو کي هغه ددي سیمي وگړي خپل پیروان کړل، پخوا په دي جومات کي د جُمعي لمونځ نه اداء کیده، دغه امام چي په اصل کي یو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پیل کړل،

د شپږ اوه میاشتو وروسته ددي جومات او عالم شهرت تر ډیرو ډیرو ځایو پوري ورسید. ان تر دي چي د ښاره به هم یو شمیر خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چي د اسلام په کومو ډیرو بنسټیزو اصولو باندي زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مینه وه. هغه به د جگړي ، جنگ او جدل پر خلاف درس ورکاوه، هغه د خلکو په ذهنونو کي دا خبره پخه کینولي وه چي انسان خپل تقدیر پخپله نه شي جوړولاي، هر ثه چي دي هغه د خدای په لاسو کي دي، انسان د یوه کمزوري چینجي په خیر دي. ددي عالم بیان اودرس ډیر اغیزناکه وه. هغه به قران په لاس کي را اخیست او خپله هره خبره به ئي د قران په یوه آیت نه یوه آیت باندي ثابتوله. هغه به دصلاح الدین ایوبي هم ډیر صفت کاوه، او زیات وخت به ئي ویل چي دا د مصر دخلکو د خوښی ځاي دي چي ددي هیواد امارت د اسلام د یو سرورکونکي سپیڅلي مجاهد په لاسو کي دي. هغه به د جهاد د فلسفي او مفهوم په هکله هم خبري کولي ، که څه هم دهغه دا خبري د خلکو له پاره نوي وي خو خلکو به بیاهم دکوم دلیل پرته د سر په سترگو منلي.

یوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پیل کړ نو یو سړي را پورته شو او پوښتنه ئي تري وکړه «درونده عالمه ! اللهﷻ دي ستا د علم رڼا ان تر پیریانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پوري هم ور ورسوي چي مونږ ته نه تر سترگو کیږي، زه د خپلو اتو نورور ملگرو سره د ډیر لري ځاي څخه دلته راغلي یم، مونږ ستا د درس اوعلم اوریدلي و ځکه ستا خواته را غلو. که چیري بي ادبي نه وي او د عالي مقام د خفگان سبب و نه گرځي نو مونږ ته دجهاد په اړه لږ ثه ووایه. مونږ په شک کي یو ځکه خلکو ویلي دي چي مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کیږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول « چي مونږ هم دا درس نه دي اوریدلي»

یوه وویل «دا د وخت اواز دي چي زمونږ په غوږونو کي ئي په غلطه توگه ورځاي کړي دي. مونږ غواړو په دي هکله صحیح خبره واورو.»

عالم ورته وویلي --« دا د قران اواز دي چي هیڅوک ئي نه شي بدلولاي ، دا زما دنده ده چي د قران دا صحیح اواز زر کرته تکرار کړم ترڅو هر هر غوږ ته ورسیږي ،..... د جهاد څخه مقصد دا نه دي چي د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځمکو د نیولو په خاطر دهغوی ښتونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وینه تویول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران یو آیت ولوست او دهغې تفسیر ئې داسې بیان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله ج فرمان دي چې تاسې به د بدۍ او ګناه پر خلاف جنګیږی ، او همدې ته جهاد ویل کیږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دي.—ایا تاسې نه دي اوریدلي چې اسلام د توري په زور نه دي راغلي بلکه د میني او محبت په واسطه خپور شوی دي؟ د جهاد مسئله وروسته را پیدا او ومروړل شوه ، دا هغه چا مروړلې ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عیسایان هم د نورو د هیوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راګډولو له پاره جنګ او جګړې مقدس او پاک جنګ ګڼي اومسلمانان هم همدی د وژلو ، چورولو او تباه کولو کار ته جهاد وایي ،دا یواځې د پادشاهیو د جوړولو او د خپل واک د ټینګښت یو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنګوي ئې اوپه دې ترتیب دخپلو پادشاهیو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ایاد مصر امیر صلاح الدین ایوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنګوي مو.» همغه کس چې دجهاد د صحیح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړې یو ځل بیا و پوښتل؟

«نه هیڅکله !» عالم ځواب ورکړ. «په صلاح الدین ایوبي دې د الله ج رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ویلي دي نو هغه د یوه ریښتوني مسلمان په څیر په ډیر ښه نیت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عیسایانو له پاره نفرت اوکرکه کرلې ده اوهغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غور و فکر وکړئ ، چې دعیسایانو او مسلمانانو ترمنځ تو پیر څه دي؟ دواړه د یوه ګډ نبي خاوندان دي خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سیدنا عیسي ع د وروګلوي او میني پیغام راوړې و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پیغام راوړې ، نو بیا دا توري او ذرّې له کومه را پیدا شوی؟ دا شیان د هغو خلکو په لاسو را پیدا شول چې دخداې په دې پاکه خاوره ، چې پرې یواځې دهمغه حکمراني ده ، خپل حکومت اوحکمراني جوړول غواړي اود خدای بندګان خپل غلامان ګرځوي.....زه به د مصر د امیر په دربار کې حاضریږم او د هغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بیان کړم ، د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله، د ناپوهۍ او جهالت پرخلاف ډیر صحیح جهاد پیل کړې دي او ترڅنګ ئې د خطبې څخه دخلیفه د نوم په لرې کولو سره ډیر ستر جهاد تر سره کړې دي ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پیل کړې دي خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالي را وستې دي چې هلته دمذهب او ټولنیزو روزنو تر څنګ نظامي روزنې هم ورکولې کیږي ، کوچنیانو ته د خداې په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کیږي ، هغوی ته د توري د استعمال او غشي ویشتلو درس هم ورکول کیږي ، نوکله چې تاسې خپلو کوچنیانو ته توره، کمان ، غشي او لیندی په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وایيئ چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په ګوته کوئ او ورته به وایاست چې دا ستاسې دښمن دي ،هغه له منځه یوسئ»

د عالم په اواز کې داسې اغیز و او په دلایلو کې ئې دومره راښکود و چې اوریدونکې ئې د جادو په څیر تر خپلې ولکې لاندې راوړي و.—هغه وویل « خپل کوچنیان ددوزخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه د هغوی سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې ياست چې خپل کوچنيان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته يو نه سې ، هغه دېني عالم او امام به مو وړي چې په لاسو کې ئې د مذهب اوعلم رښا نيولې وي ، لکه څنګه چې تاسې په دنيا کې د هغه پسې روان ياست نو د قيامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قيامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وينو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو ښو کړچارونو سره يو ځاې دوزخ کې وراچول کيږي. يوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بيت المال ته ورکوئ او بيت المال د وخت د حاکم ملکيت دي ، په داسې حال کې چې زکات د غريبو او نادارو خلکو حق دي او د وخت حاکم نادار اوغريب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بيت المال ته ځي په هغې دجنګ جګړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کيږي اوبيا پرې انسانا ن وژل کيږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د همغې فرض په اداء کولو ستاسې ځاې دوزخ ګرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بيت المال ته مه ورکوئ.»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ويل «ډيرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهيږی او که پوهيږې هم نو ثوک نه شته چې هغوی ته ئې ورو ښئې، ايا تاسو نه وينئ چې ستاسو تر منځ يو حيواني جذبه شتون لري؟ ايا تاسې د ښځو له پاره اړتيا نه محسوسوئ؟ او ايا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکارۍ په لور را کاږي ؟... دا جذبه په خپله خدای پيدا کړې ده ،دا د کوم انسان له اړخه را پيدا شوی نه ده.تاسو ددې جذبې تسکين کولای شئ ، په همدې خاطر خداې تاسې ته حکم کړې دی چې په يوه وخت په خپلو کورونو کې ځلور ځلور ښځې ساتلاې شئ ، او که چيرې تاسې غريب ياست او يوه ښځه هم نه شئ کولای ، نو بيا کومې يوي ښځې ته څه ورکړئ او خپله دا حيواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پيدا کړې ده ،پرې تسکين کړئ. ځکه پخپله انسان هم دهمدې جذبې پيدا ايښت دی ، خو د بدۍ څخه ځان و ژغورئ ، يوه يوه ، دوه دوه ، درې درې او ځلور ځلور ښځې په کورنو کې و ساتئ ، دا ښځې او خپلې لونړې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وينم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کيږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوښ ځغاسته وروښوول کيږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخميانو ملهم پټۍ کول او دهغوی د خوندي ساتلو درس ورکول کيږي تر څو هغوی د جنګ په ډګر کې د زخميانو څخه ليدنه وکړاې شي او که اړتيا ورته پيدا شي نو په جګړو کې ورګډې کړل شي..... دا يو بدعت دي ، خپلې لونړې ددې بدعت نه وساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او ګاونډيانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خداې په کارونو او احکامو کې ګوتې مه وهئ ، دا ډيره ستره ګناه ده.»

*****(٢٨)

کله چې عالم درس پاې ته ورساوه نو اوريدو نکي چې زيات شمير ئې په جومات کې د ځاې د نشتوالي په خاطر بيرون د جومات د ديوالونو تر څنګ ولاړ و را پورته شول اوعالم ته ئې درخصتيدو په خاطر لاسونه ورکړل او بيرته ستانه شول. يو شمير خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د تيتولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصافحه خو هر یوه وکړه. خلک ټول یو یو د هغه ځاېه ووتل ، یواځې دوه کسان دعالم ترمخ ناست پاته شول. ددوی څخه یو هغه کس و چې دجهاد په هکله ئې پوښتنه کړې وه ، دې سړې یوه اوږده چوغه اغوستې وه ، یوه کوچنۍ شانته لونګۍ ئې په سر وه او دهغې د پاسه ئې یو ګلداره دستمال اچولی و. هغه اوږده توره ږیره او اوږده بریت درلودل ،د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې خوک ښکاریده ، دهغه په یوه سترګه شین رنګه ټوټه تړلې وه ، چې دې تړلو دهغه یوه سترګه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وویلې چې دهغې یوه سترګه خرابه شوی ده ، د هغه بل کس لباس هم مامولې شانته و. هغه هم اوږده او ګڼه ږیره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و. ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد ددرس د زده کولو له پاره راغلي و. هغوی بیرون د جومات د دروازې تر څنګ ولاړ وو. شونې وه چې هغوی به د خپلو ملګرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خندا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترګه پټې اینبې کس ورته وویلې.

«مونږ شاید همستا په لټه کې یو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځای ځیرې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نیمائې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترګو نه شو ؟»

« نه ! مونږ یواځې ستا لټون کاوه ،» هغه سړې ځواب ورکړ.« ایا مونږ صحیح ځای ته را غلی یو ؟ ستا درس خو مونږ ته و ښووله چې مونږ یواځې ستا لټون کاوه»

عالم بیرون لورې ته وکتل او په ډیره بې پروائې سره ئې وویل ،« معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کیږي » دپټې خاوند وویل.

«اسمان خو بلکل صاف دې»عالم ورته وویل.

«مونږ به د وریځو غرونو را وړو » په سترګې د شنې پټې خاوند ورته وویل.

عالم و خندل او په راز سره ئې ترې و پوښتل له کومه ځاېه راغلي یاست.

« مونږ د یوې میاشتې را هیسې په سکندریه کې یو » هغه سړې ورته ځواب وواېه ،« او ددې ترمخه په (شوبک) کې و »

«مسلمان یاست»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فدائيان» د ترلې سترګې خاوند ورته وويل.« اوس مو مسلمان و ګنه» او د خپل ملګري سره ئې په زوره وخندل. «زه تا ددې فن استاذ ګڼم ،» هغه بل سړي هم عالم ته وويل ،« ماته دا ډاډ نه کيده چې دا ته ئې ، ته ناکاميدلې نه شې.»

«او کاميابي هم اسانه کار نه دې » امام ورته وويل « تاسو به صلاح الدين ايوبي نه پيژنئ ، بې شکه چې ما د ټولو خلکو په زړه کې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظرياتو پر خلاف شکوک را پيدا کړي دي ، خو هغه مدرسې چې صلاح الدين ايوبي پرانستى هغه به زمونږ برياوى مونږ ته په اسانى سره شوني نه کړي ،» هغه ترې وپوښتل «تا ولې زما څخه و پوښتل چې زه د جهاد په هکله درس ورکړم ؟»

«مونږ ته په (شوبک) کې ويل شوي و چې ستا دپيژندګلوى تر ټولو ستره نښه همدا ده .» دترلې سترګې خاوند ورته وويل.« دغه ټول الفاظ چې تا په درس کې وويل مونږ ته همغسې ويل شوي و ، مونږ ته دا هم ويل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبې خبره هم کوى ، تا خپل درس په ډير ذوق سره ياد کړي دي.»

«زما څه نوم دې؟» عالم ترې و پوښتل ؟

« ايا مونږ په ازميښت کې اچوي ؟ او امتحان را څخه اخلي ؟» هغه سړي ځواب ورکړ ،« ايا ستا پر مونږ شک دې ؟ مونږ يو بل ته نوم نه بلکې نښې نښاني وايو »

«تاسو د څه له پاره راغلي ياست ؟» عالم ترې وپوښتل.

«فدائي د څه کار له پاره راځي !» هغه د ترلې سترګې خاوند ځواب ورکړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را ليږلي ياست ؟» عالم ترې و پوښتل.

« د يوې [اوښى] له پاره» هغه سړي ځواب ورکړ ،« له تاسره دوه دي ، مونږ به ئې تا ته نه وائې را ليږلي خو تا ته به دا خبر را رسيدلې وي چې د صلاح الدين يو نائب سالار د سوډانيانو سره د (شوبک) څخه ددرې اوښو سره ليږل شوى و ، دهغوى څخه يوه زمونږ د مقصد له پاره وه ، خو مالومه نه شوه چې پر هغوى څه وشول ، هغوى درې واړه له منځه ولاړي ، درجب کوپړى او يوه تر ټولو ښکلې اوښايسته اوښه صلاح الدين ايوبي ته را ورسيدل ، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو !» عالم د افسوس نه په ډک اواز سره وويل.« مونږ ته ډير ستر زيان را ورسيد.د صلاح الدين ايوبي يو ډير ستر او کارکونکې سالار چې زمونږ په ولکه کې و د جلاد له توري تير شو....ځئ چې دننه ولاړ شو ....دا ځاي خوندي نه دي.»

هغوى دواړه د عالم سره پورته شول ، او بيرون را ووتل ، بيرون شپږ کسان ولاړ و خو ځانونه ئې په تياره کې خواره کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲۹)*****

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ور ننوتي و ، صاف اوپاک کور و ،څو خوني ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تیریدو سره هغوی یوې داسې خونې ته ور ورسیدل چې پر ځمکه خو وه خو د ځمکې لاندې مالومیده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا ترې ډاګیزه کیده چې د ډیرې مودې را هیسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په یوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ اوهغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او ورپسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډیره ښایسته جوړه کړل شوی وه. ددېوال تر څنګ یو طلائي جوړ شوی صلیب ځلیده ، دهغه یوې لورې ته د سیدنا عیسې (ع) انځور اوبل اړخ ته ئې د بي بي مریمې (ع) انځور ځړول شوی و.«دا زما ګرجا هم ده او پناه ځاې مې هم»

« د خطرې په وخت کې دې څه انتظام کړې دې؟» هغه یوه کس ترې په راز سره و پوښتل. « تا ته په کار نه و چې صلیب او دا انځورنه داسې ښکاره را څوړند کړې»

«تردې ځایه د چا د راتللو خطره نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وویل: «مسلمانان ډیر ساده او احساساتي قوم دي او په احساساتی ویناو او راپارونکو دلایلو باندې ځان ځاروي. جنس د انسان ترټولو لویه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سو که سوکه ئې د بدکارۍ په لاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدې هم را ټوکولې شم او نیکې هم. په لاس کې چې قران و نیسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډیرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوې او درواغ هم ریښتیا ګڼې، زما تجربه ډیره بریالۍ ده. مونږ ته زمونږ په خیر د یوې ډلې پیدا کولو ته اړتیا ده چې په جوماتونو کې کیني اوقران مجید په لاسو کې و نیسې او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژني ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدین ایوبي هم د ښځو عسکري روزنه پیل کړې ده، زه هغوی ته وایم چې ښځې په کورنو کې بندې وساتئ ، زه غواړم په دې ترتیب ددې قوم نیمائي ابادي بیکاره کړم»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پیدا کول ډیر اړین دي » هغه د سترګې د پټۍ خاوند ملګرې ورته وویل: صلاح الدین ایوبي همدا کمال کړې دې چې قوم او فوځ ئې سره یو کړې دي. که هغه همدا اوس اعلان وکړي چې د بیت المقدس سوبې ته روان یو نو دمصر ټوله ابادي به ورسره یو ځاې ولاړه شي.»

« خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي»عالم ورته وویل -« هغه پوه او عالم دې ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه یوائې یو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره ګڼې ، هغه په پوچو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقیقت خبره کوي. دا زمونږ کار دې چې دا قوم د حقیقت او روزنې څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځاې جوش را پیدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمرې غشي باندې له منځه ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ په دوی کې يو اڅې جوش پريږدو ،تاسو واوريدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدين ايوبي ډير زيات ستاينه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو » هغه سړي ځواب ورکړ ،« هغه دواړه اوښې را وښايه ، اودا راته ووايه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلاې شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه !» عالم ځواب ورکړ «دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی تر منځ هيڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د همغه پټو الفاظو په واسطه يو بل سره پيژندلي و ، عالم د خوني څخه را ووت ،کله چې بيرته را ستون شو نو ورسره دوه ډيرې ښايسته او ښکلې نجونې هم ملګرې وی ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ويلي و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ،هغه به دوی د سر نه تر پښو پورې په بورکو کې پټې را وستلې ، خو اوس ددې دواړو سرو تر مخ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی ته دې دواړو سړيو ته ور وپيژندلې ، او د الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وويست ، يوی نجلی ګيلاسونه راوړل او شراب ئې په ګيلاسونو کې واچول ،هغوی دواړو سړيو شرابو ته لاس هم يو نه وړ. «لمړی د کار خبره وکړه» هغه د سترګې د پټی خاوند ورته وويلې.

« مونږ بايد دوه کسه ووژنو ؟» هغه بل ورته وويل «صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان ، خو مونږ مجبور يو ،ځکه مونږ هغه دواړه نه دي کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښاياست. ايا تا هغوی ليدلي دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تياره کې هم پيژندلی شم.» عالم ورته وويل.«کوم کار چې ما پيل کړی دي دهغه له پاره دا اړينه ده چې دواړه په ښه توګه و پيژنم ، علي بن سفيان خو دومره ذهين او چالاکه دي چې دلته د خپل جاسوس د را ليږلو پر ځاې پخپله هم را تلاﺋ شي خو که هغه کالي او بڼه بدله هم کړي او بيا زما مخې ته راشي نو بيا به ئې هم زه و پيژنم.»

«او دصلاح الدين ايوبي په هکله څه فکر کوی؟»په سترګې د پټی خاوند ورته وويلې.

« هغه هم ډير ښه پيژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترګې دپټی خاوند خپل لاسونه تر زني لاندې کړل ، ږيره ئې پرې و نيوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږيره او اوږده بريت د هغه د مخ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنی شانته ږيره را ښکاره شوه چې په ډير ښه ترتيب سره جوړه شوی وه ، بريت ئې هم تراشلي و . دا اوږده ږيره او بريت دواړه مصنوعي اېښول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نيولي و ، هغه د خپلې سترګې څخه پټی لرې کړه او ايسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځاې کې و همدلته د بُت په څير پاته شو ، دهغه سترګې پراخې شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حيراني دريانې ودريدې ، کله يوه سړي ته وينې چې خپل ځان ئې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او کله خپل عالم ته چې رنګ ئې د مړي د لاش په څير ګرځيدلې و . دعالم دخولې څخه د سختې ويرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدين ايوبي ؟»

«هو دوسته ! » هغه ته ئې ځواب ورکړ.« زه صلاح الدين ايوبي يم ، ستا شهرت مې اوريدلې و او ستا د درس اوريدو ته راغلې وم .»صلاح الدين ايوبي دخپل ملګري ږيره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وويل « دابه هم پيژني ؟»

«ډير ښه ئې پيژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وويل « علي بن سفيان !»

دعلي بن سفيان په زنه يو څو ويښتان و ، عالم او نجونې يو نا څاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وويستې خو کله چې بيرته را وګرځيدل نو دهغوی توري ټيټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان هم دخپلو چُوغو څخه همدا ډول توري را ويستلې وې، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله و نه شواې کولاې، پر هغوی باندې توري کيښول شوی ، علي بن سفيان بيرون را ووت ، او د سترګو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بيرون ولاړ و دهمدې ډول تورو سره يوځاې د کړکۍ له لارې را ننوتل.

په بله ورځ ددې مسجد تر مخه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې يو څو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بيا بيا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سيدنا عيسې او بې بې مريم انځورونه په کې را ځړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلونه هم ور وښول شول هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصليت ور ښکاره کاوه او دجهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

*****(۷۰)

دسلطان ايوبي په لارښونه علي بن سفيان په ټول هيواد کې د جاسوسانو يو جال و غړاوه ،ځکه دا ثابته شوی وه چې په هيواد کې او په ځانګړې توګه قاهره کې صليبيانو زيات شمير جاسوسان او تخريب کاران را ليږلې او ځاې په ځاې کړې ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروګرام چې صليبيانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پيل کړې و هغه سلطان ايوبي ته ډير زيات د اندېښنې وړ و . کله چې هغه ته علي بن سفيان دا خبر ورکړ چې د يوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقايد د رنګ او مفهوم دبدلولو هڅه کوي نو سلطان ايوبي سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم و نيسئ ، هغه ويلې و « علي ! د مذهبونو په نوم ډلې ټپلې جوړيدل پيل شوي دي ، دا امام به هم د کومې ډلې څخه وي او دا هم کيداې شي چې هغه د قران خپل تفسير بيان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم يم عالم نه يم خو که چيرې ته پوهيږی چې هغه کوم تخريب کار دی نو د نيولو تر مخه ئې په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړه.د امام درجه زما څخه ډيره پورته ده.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په خپله دې مسجد ته د درس د اوريدو له پاره نه و ورغلي ځکه هغه شکمن و چې که دا امام په رېښتيا هم د دښمن له اړخه راليږل شوی تخريب کارو ي نوو به ئي پيژني ، هغه دخپلي شبکې ډير پوه او ذهين وګړي هلته وراستولي و. هغوی لس دولس ځله هلته درس کې ګډون کړې و . او هغه درس چې هغوی اوريده نو هغه به ئې ټکي په ټکي علي بن سفيان ته اوراوه ، اخر يوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ . او هغه تأويل ئي وړاندې کړ چې وروسته بيا صلاح الدين ايوبي پخپله هم واوريد . کله چې دهغې د شبکې غړو دا درس علي بن سفيان ته واوراوه نوبيا په دې کې هيڅ ډول شک نه پاته کيده چې هغه جاسوس دې. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل او دا سلا ئي ورکړه چې که چېرې دا وګړې د صليبيانو جاسوس او تخريب کار نه وي هم نيول ئي اړين دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسې خبرې کوي چې يوائې دښمنان ئې وړاندې کولاې شي او يا هغوی چې خپل ذهن ئي له لاسه ورکړې وي.

سلطان ايوبي دا راپور په ډير غور سره واوريده او وئې ويل چې په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پريکړه وکړه چې هغه به دعلي بن سفيان سره يوځاي په مختلفي بڼې او د بڼې په بدلون سره ددې امام درس ته ورځي او اوري به ئي ، او همهلته به پريکړه کوي چې دهغه اصليت او نيت څه دې ! د جهاد سره يوځاې د حيواني احساساتو يادول دسلطان ايوبي ويښتان ودرول ، هغه د علي بن سفيان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئې داسې کالې تيار کړل چې دپيژندګلوی څخه ووت او په همغو کې جومات ته ورغلل.

علي بن سفيان دخارکښنې د امورو ماهر و او هغه سلطان ايوبي ته د خپلې يوې بلې بريا په هکله هم ويلي و او هغه دا چې که څه هم هغه صليبي نجلې چې فيض الفاطمي ئې تورلاسې نيولې و او د احمد کمال ترنامه لاندې د يوه قومندان په خاطر د مسلمانيدو او د هغه سره د واده کولو هيله ئي درلوده وفات شوه ، خوهغې داسې پټ الفاظ او اشارې هغه ته ښوولې و ي چې صليبي جاسوسانو د يوه بل د پيژندلو له پاره استعمالولې ، دهغې په همدې ورښوول شوو اشارو باندې څو مسلمانان چې دصليبيانو له پاره ئې د زرو ، جواهراتو او ښايسته نجونو د ترلاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نيول شوي و. هغوی هم علی بن سفيان ته په بندي ځايو کې ددې خبرو تصديق کړې و چې همدا اشارې او الفا ظ استعمال شوي هم دي ، اشارې داوی چې جاسوسان چې د لمري ځل له پاره له يوه بل سره ويني ،او يو د بل ډاډ ځانته ترلاسه کوي نو دهغوی څخه يو د آسمان په لور سرپورته کوي او وايي به چې « مالومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډيره بې پروائې سره کوي لکه چا ته چې په ناڅاپي توکه موسم په ياد راغلي وي. بل به ووائي « باران به وريږي» نو هغه ته ځواب ورکول کيږي چې « اسمان صاف دې »نو هغه بل به ووائې چې « مونږ به وريځې را ورو » او په قهقه خندا باندې به خاندي ، ددې ډول خندا اړتيا په دې خاطروه چې که چېرې دا خبرې بل څوک واوري او يا هغه بل سړې ددوی د ډلې څخه نه وي چې دا درک کړي چې دا خوهسې يو ټوکه وه. علي بن سفيان ته ويل شوی چې دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون مونداې شي چې کله دا را ښرګنده شي ، بله خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې علي ته مالومه شوې وه، هغه دا چې جاسوسان يو بل ته خپل نوم نه ښئي، دهغوی مرکز د فلسطين يو ښار (شوبک) و.دا د صليبيانو د څارکښې مرکز و.

دهمدې څرګندونو په پايلو کې سلطان ايوبي او علي بن سفيان دخپلو ځانونه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه ، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه ، بيا هغوی دهغه سره يو ځاې پاته شول او دغې پټو ښبو ښبانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بيا بيان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردېو خلکو تر مخ خپل ځان بربنډ کړي ، هغه په هغه پټو الفاظو کې را ونښت ، ځکه دا مکالمه هر يوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لوړپوړو وګړو مکالمه ده. دهغوی څخه را ښکته هيڅ جاسوس په دې پټو الفاظو نه پو هيږي ، ددې مکالمې نه وروسته د قهقه خندا په ځانګړې توګه د يادولو وړ وه ځکه دهغې پرته يو بل ته خپل راز نه شو ويلاې. سلطان ايوبي قهقه خندا وکړه ، هغه د خپله ځانه سره شپږ سرتيري هم وړي و چې د اړتيا په وخت کې ئې مرسته وکولاې شي.

علي بن سفيان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ور واچولې ، او د هر څه دمخه هغه سيمي ته د پلټنې له پاره ولاړتر څو پيدا کړي چې دې وګړي په دې جومات ښګه ولکه و موندله ، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړې کې اوسيده ، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځاې مختلفو خلکو چې کوم بيانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاګيزه شوه چې دا شخص د خپلو دوو ښځو سره يو ځاې دلته راغلې و، لمړې د يوه سړي په کور کې ميلمه شو ، خوکله چې خلکو و کتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه ، دلته په دې جومات کې د ډيرې مودې را هيسې يو امام اوسيده ،او دې به هم هلته دلمانځه له پاره و رته ،دا شخص دهغه امام مريد و ګرځيد ، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په ګېډه او کلمو کې درد پيدا شو، د هغه دا درد دومره په توندې سره ډيربښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بيا جومات ته د راتلو څخه ووت ، حکيمان او طبيبان دهغه کور ته ورغلل اوهر ډول دوائيانې ئې ورکړې خو په هماغه دربيمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغيز پيدا کړ چې خلک دهغه منونکې شول او هغه ته ئې د هغه د اړتياو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفيان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وويل چې هغه څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفيان وپوهيده چې هغه امام ته دې سړي زهر ورکړې دي ، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پيدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زيات شمير وسلې چې په مختلفو ځابو کې ئې پټې کړې وې ، ترلاسه شوې. دهغه له کوره د زهرو يو بوتل هم وموندل شو .دوې هغه زهر يوه سپي ته ور واچول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقراره وه او په دربيمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفيان خپلې پلټنې د سلطان ايوبي تر مخ کيښولې ،نو سلطان ورته وويلې چې « درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وويروئ ، خو زه به هغوی جلاد ته ورحواله نه کړم ، او په بند کې به ئې هم تر ډيره و نه ساتم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«بیا به نو ته څه پرې وکړي؟»علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بیرته واستوم ،»علي بن سفیان په ډیره حیرانتیا سره د سلطان ایوبي خولې ته کتل ، سلطان ایوبي ورته وویل «زه غواړم یوه جواري وکړم ، علي ! اوس زما نه څه مه پوښته ، زه فکر کوم چې دا لوبه و لوبوم او که نه.» هغه د لرې وقفې وروسته وویل : سبا د ماسپښین د ډوډۍ وروسته نائب سالاران ، سلاکاران ، او د لوړپوړو چارواکو دهرې څانګې څخه یو یو کس زما ځاې ته له ځانه سره راوړه ،خو ستا شتون ډیر زیات اړین دې»

*****(۷۱)

علي بن سفیان په دې شپه د لمرې ځل له پاره ددې عالم څخه پوښتنې ګرویزنې کړې وی ،خوهغه ډیر سخت انسان وخوت ، هغه وویل « علي بن سفیانه ! زما خبره په غور او دقت سره واوره ، مونږ دواړه د یوه ډګر سپاهیان یو. که چېرې ته زما په هیواد کې کله و نیول شې نو ته به یوه شې چې خپل هیواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی.؟ته زما څخه هم داسې هیله و لره ، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي ؟ که چېرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووایم چې ته ئې له ما څخه پوښتې ، نو بیا به هم تاسې ما و نه بښی ، زه به په همدې تاخانې کې مرم ،دا که د جلاد په لاسو وي او یا د کوم سخت اذیت لمخې ، نو بیا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم ؟»

« زه هیله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې.» علي بن سفیان ورته وویل « ایا ته دهغه دوو نجونو د عزت د خوندې ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې؟»

« څه ډول عزت ؟» هغه ځواب ورکړ. « دهغوی سره یواځې ښایست او ناز و نخرې پاته دې او یا هغه استاذې ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تیرې هم ویلې کولې شې. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شې شته نه دې. هغوی ته همدا ورزده کول کیږی چې دخپل عزت نه لاس په سر شئ ، مونږ خپل ځان او عزت ډیر لرې غورځوو اوبیا راځو ، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ ، هغوی زما تر مخه ذلیله کړئ ، بیا به هم زه تاسې ته څه و نه وایم ،او نجونې به هم تاسې ته څه و نه وائې.»

« مونږ جاسوسو نجونو ته د مرګ سزا ورکوو خو هغوی ذلیله کوو نه ،»علي بن سفیان ورته وویلې ، « زمونږ مذهب ښځو ته داذیت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

« زما دوسته !» جاسوس ورته وویلې « که ته د مینې حربه استعمال کړې او که د اذیت حربه ، خو زمونږ څخه یوبه هم خپل هغه ملګرې ، چې ستاسې دسلطنت دجرړو په پرې کولو لګیا دي ، تاسې ته په نښه نه کړو .تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ویلاې شم چې دا زما او ستا شخصې جنګ نه دې ، د ا د صلیب او ستوري او سپوږمۍ ترمنځ جنګ دې. زه د هغه مامولې جاسوسانو له ډلې څخه نه یم ، چې دهغه ځاې خبرونه دلته ورې راوړي ، او ستاسې د راتلونکو پروګرامونو په هکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات ترلاسه کوي. په دې ښانګه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم ، زه عالم يم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې دمذهب کړې ده. د قران او انجيل ژورتيا ته مې ځان رسولې دې ، زه اقرار کوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې ځکه په دې کې کوم پيچ وتاو او ښکته پورته نه شته.او د مقبوليت علت ئې هم همدا دې ، خو زه تاته دا هم ويل غواړم چې ستاسې دښمنانو ستاسې د مذهب اصليت له منځه وړې دې ،تر څو دهغې مقبوليت له منځه ولاړ شي. يهودېانو دمسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسټه روايات ورګډ کړي دي ، اسلام د توهماتو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زيات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې ، ما د لمر او سپوږمې د کسوف و خسوف په وخت کې کتلې چې مسلمانانو نذراني ورکولې او سجدې ئې کولې ، او په دې ډول نور ډير بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شويدي......

«مونږ د ډيرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظرياتو د اصل په اړولو کې مشغول يو ، ځکه مونږ پو هيږو چې په نړۍ کې يواځې دوه مذهبه پاته کيږي ، يو عيسايت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځي شخړو کې را ښتي وي تر څو چې ددواړو څخه يو له منځه ولاړ نشي. هيڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللې ، او نه کوم مذهب دتبليغ په واسطه له منځه تللاې شي ، ددې همدا يوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وايم چې په دې کارونو کې زه يواځې نه يم ، پوره يو ډلې ستاسې په نظرياتو باندې يرغل کړې دې.»

علي بن سفيان د هغه تر مخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوريدلې ، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بيړۍ اوپه لاسو کې ځولنې ور اچولې وې ، دهغه اراده خو داوه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په شير د اذيت د داسې مراحلو څخه تير کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي ، خو هغه د قيدخانې يو ملازم را وباله ، او دهغه بيړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې ،هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې ، هغه ورته وويل «زما دې سلوک ته د شک په سترګه مه ګوره ، مونږ د عالمانو درنښت کوو ، که هغه د هر مذهب څخه وي ، زه به له تا څخه هيڅ هم و نه پوښتم ، هر څه دې چې خوښه وي او ويل ئې غواړې وئې ويه ،»

« اوزه ستا قدر کوم علي !» جاسوس عالم ورته وويلې، « ما ستا ډيره ستاينه اوريدلې ده ، په تاکې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صليبي پادشاه غواړي تا ووژني ، ددې مطلب دادې چې ته دصلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي سره يو شان قيمت لرې.... زه تاته وايم چې ما دخپل علم په واسطه دا ترلاسه کړې دې چې د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسيږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوی کې د جنسي احساساتو اور تازه کړئ، که داڅ دې نه راځې نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووينئ ، ستاسې رسول ص ويلې دي چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهۍ جرړه ده. ستاسې قوم ترکومه ځايه په دې وينا باندې عمل کړې دې. د رسول ص ترژوندانه پورې يهودېانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ښايسته‌و نجونو په‌واسطه ستاسې قوم په‌غلطو لارو روان کړ. نن ستاسې قوم د نفس غلام ګرځيدلې دې ، ستاسې ښځه‌ د هرېوه‌لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر څه‌دمخه خپل حرم سراې د ښځو او نجونو ښځه‌ډکوي ، هر مسلمان ، که څه‌هم غريب وي خو څلور ښځې له ځانه سره ساتل غواړي، يهودېانو د مولويانو په‌لباسو کې ستاسو په‌آند کې جنسيت وراچولې دې. که چېرې مسلمان دخپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسي نو زه دا په ډاډمنه توګه ويلاې شم چې نن به‌ددنيا د څلور ښځه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال داداې چې د څلورو ښځه درې برخې مسلمانان يواځې په‌نوم مسلمانان دې ، او ستاسې سلطنت ورځ په‌ورځ را غونډيږي او رژيږي ، ته‌نه‌پوهيږې چې دا دهمغې حملې بايلې دې چې زما په‌خير عالمانو ستاسو په‌مذهب ، تهذيب او تمدن باندې کړې ده.

«زما دوسته ، دا حملې به‌رواني وي ، زه وړاند وينه کولاې شم چې يوه ورځ به‌اسلام په‌دې دنيا کې نه‌وي ، او که‌وي هم ، نو د يوې له‌منځه‌تللې او خرابې نظرئې په شکل کې به‌وي. پيروان به‌ئې په جنسې لذتونو کې مست وي ، هرڅوک صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي نه‌شي کيدلاې ، هغوی به‌نن سبا لکه‌د نورو په خير له‌دې نړۍ ښځه سترګې پټوي ، خو دهغوی وروسته چې څوک را ځي هغه به‌مونږ په‌نفس پالنې کې ککړو ، ما به ووژنې خو زما مهم نه‌شئ وژلاې، د انسانانو د وژلو په‌واسطه مقاصد له‌منځه‌نه‌ځي ، زماپر ځاې به‌بل څوک را شي ، مونږ اسلام يا ختمو او يا ئې خپل غلام ګرځوو ،... که‌ته‌غواړې ما جلاد ته‌ورحواله کوې نوکولې مې شې ، زه‌نور څه‌درته نه‌وايم.»

علي بن سفيان دهغه‌ښځه نور هيڅ هم و نه‌پوښتل ، هغه‌شايد دخپلې دندې په فکر کې وه چې خومره سخته او خومره نازکه ده ،دغه‌صليبي تخريب کار چې څه‌وويل ټول ريښتيا و . هغه‌کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباهيو جراثيم را خواره شوی دي ،د عربو امران او وزيران په مکمله‌توګه ددغه جراثيمو په واسطه تباه شوی دي ، صلاح الدين ايوبي د جنګ په‌ډګر کې صليبيانو ته‌ماتې ورکړه او د اسلامي سلطنت دپراخولو په خوبونو کې ډوب دې خو صليبيانو دداسې اړخ ښځه يرغل راوستې چې دهغه‌مخه‌نيول د سلطان ايوبي د وس نه‌وتلې خبره ده.... علي بن سفيان دا عالم جاسوس په خونه‌کې بند کړ او دهغو خونو ترمخ و دريد چې نجونې په‌کې قيد وي ، هغه‌يوه خونه‌پرانسته او دننه‌ورننوت ، نجلۍ په‌فرش ناسته وه، دده په کتلو سره را پورته‌شوه، علي هغې ته‌وکتل ، او د څه‌ويلو پرته ترې بيرون ووت.

*****(۷۲)

بله‌ورځ د غرمې د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظاميې ټول مهم مسؤلين په‌هغه‌خونه کې سره راټول شوي و چېرې چې صلاح الدين ايوبي هغوی ته‌احکامات ورکول اولارښوونې ئې ورته‌کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوی وه چې يو جاسوس ددوه نجونو سره نيول شوی دې. هغوی په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ايوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له سترګو تيرکړل لکه‌څوک چې د چا تالاشي اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زما درنو ملګرو !» هغه وويل « تاسي به اوريدلي وي چي مونږ په يوه جومات کي يو صليبي نيولي دي چي هلته ئي د هغه ځاي د او سيدونکو خلکو امامت کاوه ، » هغه په تفصيل سره وويل چي هغه په څه ډول او څنګه و نيول شو او بيا ئي ټولي هغه خبري واورلي چي هغه جاسوس علي بن سفيان ته په بندي خاني کي کړي وی. علي بن سفيان دا ټولي خبري سلطان ايوبي ته رسولي وی.

صلاح الدين ايوبي وويل « ما تاسي د لته د نصيحت داوريدلو له پاره نه ياست را بللي ، چي در ته ووايم چي د جاسوسانو او تخريب کارانو څخه ځانونه په ځنګ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه وايم چي د اسلام ددښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي ، زه يواځي دا ويل غواړم چي د کفارو سره دوستي کونکي ته به دا ځاي دوزخ وګرځول شي ، زه اوس هيڅ غدار ته د مرګ سزا نه ورکوم ، مرګ دخلاصون لار ده ، ما اوس د يوه غدار له پاره دا سزا ټاکلي ده چي دهغه په غاړه کي به رسۍ اچوو او يوه تخته دهغه مخته او يوه شاته ننبلوو او هره ورځ ئي په بازارونو کي ګرځوو او په چوکونو کي ئي دروو چي په تختيو به ليکل شوي وي« زه غدار يم» ، هغه به هره ورځ سهار اوماښام په همداسي ځايو کي درول کيږي تر څو هغه د لوږي او تندي له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بيرون و غورځول شي. دهغه خپلوانو ته به ددي اجازه نه وي چي د هغه جنازه وکړي او يا ئي خاورو ته و سپاري.....

«خو زما خوږو دوستانو ! زمونږ ددي کار څخه دښمن ته کوم زيان نه رسيږي ، هغوی به يو بل غدار را پيدا کوي. تر هغي چي د هغوی سره د ښځو د بی حيائي او زر و جواهرات په زياته پيمانه شتون ولري او زمونږ سره د ايمان کمښت وي نو هغوی به زمونږ په منځ کي غداران اخلي ، ايا دا ستاسي دغيرت له پاره چيلنج نه دي؟ چي ستاسي دښمن ستاسي په جومات کي ناست وي ستاسي قران په لاس کي اخلي او ستاسي د رسول ص فرمان مسخ کوي ؟ په دي اړخ هم غور وکړئ چي هغه نجوني چي صليبيان د ځارکښۍ او زمونږ د ولس د کرچار د خرابولو له پاره را ليږي نو دهغوی له ډلي څخه ډيری ئي د مسلمانانو لوني دي ، دا هغه نجوني دي چي کفارو دمسلمانانو دقافلو څخه تښتولي دي او بيا ئي ورته د بدکارۍ د شرمناکه روزني ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره را ليږلي دي ، فلسطين د کفارو په ولکه کي دي ، هلته چي په مسلمانانو کوم تيري او ظلم کيږي ، هغه په لنډه توګه دادي چي صليبيان دهغوی کورونه لوټوي ، که چيري هغوی شکايت وکړي نو په بنديخانو کي ئي اچوي ، د هغوی تنکي بچيان د هغوی څخه اخلي او پټوي ئي ، په دي کوچنيانو کي چي کوم يو ئي ډير ښايسته او په زړه پوري وي دهغوی د ذهنونو څخه د قوميت او مذهب فکر باسي ، او هغوی ته دبي حيائي درس او روزنه ورکوي تر څو پري د نارينه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوی د مسلمانانو سيمو ته د ځارکښۍ او تخريب کارۍ له پاره استوي ، په دي ډلو کي دهغوی خپلي نجوني هم وي . چي په کي د حيا ، حجاب اوعصمت هيڅ ارزښت نه وي ، هغوی د مسلمانانو لوني هم د فحاشت او بدکارۍ له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهيسي چي هغوی په فلسطين ولکه کړي ده او تر ټولو ستر انقلاب ئي چي هلته راوستي هغه دادي چي هغوی په مسلمانانو باندي د ژوند ساحه را تنګه کړي ده ، هغوی ئي په عامه توګه ووژل ،دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونه ئې تالا کړل ،د هغوی د جوماتونو څخه ئې ګرجې،دعیسایانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل ، دمسلمانانو نجونې ئې و تښتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کېنولی ، هغوی چې ډیرې ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کارۍ او بدکارۍ له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې ، اوهم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی دمسلمانو کورنیو دکوچنیانو په غاړو کې صلیب را ځوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تښتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدا ن کړل ، په لویو لارو ئې زمونږ د لوڼو او خویندوعزت واخست.

زما د کلیمي ورنو ! دا لړۍ پای ته نه ده رسیدلې ، اوس هم روانه ده ، دصلیبیانو موخې دادي چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. اومسلماني نجونې عیسائې نسل و زیږوي ، پرمونږ تولو الله ج لعنت وائې، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کاړو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي . ددې نه ستره ګناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار ګرځیدلې دي..... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریځ باید غوره کړو ، ستاسې تر منځ تجربه لرونکې فوځیان هم شته او دانتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلي قومندان پورته شو او وئې ویل « د مصر امیره !مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي ، دا خو د الله ج حکم دی چې که ستاسې په ګاونډ کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیرې کیږی او دهغې ځای مسلمانان د الله ج د مرستې له پاره چغې وهي نو دا پر مونږ فرض ګرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیری څخه نجات ورکړو ، مونږ ته په کاردي چې په فلسطین باندې فوځي برید وکړو.»

د نائب سالارۍ د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځي برید تر مخه د هغه مسلمانو امراو او حاکمانو پر خلاف فوځې برید کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور ټینګوي ، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري ، د فیض الفاطمی د مرتبې سړې هم غدار کیدای شي نو بیا خو په ورو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلماني لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویږي ، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکارۍ له پاره تیارکړي ، او پخپله پر مونږ د هغوی سره بدکاري کوي. درونده امیره ! که زه ډیر جذباتي شوی نه وم نو زه دوړاندیز کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي ،ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنۍ قبله اوس د بدکارۍ مرکز ګرځولې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل کس را پورته شو خو سلطان ایوبي هغه د لاس په اشارې سره بیرته کینوه ، او وئې ویل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې څخه چې څوک ماته نژدې اوسیږي هغوی په دې خبر دې چې زما لمړی هدف فلسطین دې. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطین برید کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو څخه ډیره موده تیریږي چې ایمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې یم لکه زه چې په کوم دلدل کې را نښتې اوسم. لږ څه په دې تیرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته به ډاګه به شي چې تاسو همدلته د صلیبي تخریب کارانو په خلاف په جګړه کې را نښتي یاست ، زمونږ پر خلاف د سوډانیانو را پارول هم زمونږ د خلکو څخه و ، د سوډاني حبشیانو له لورې په مصر باندې د یرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانان و او د همدې قومي خزانې څخه ئې ، چې د ولس پیسې په کې دي او د الله ج په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخوا ګانې اخستلې ، ما په دې هیله دا دوه کاله تیر کړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکې او دهغوی ملاتړ کونکې او ایمان پلورونکې له منځه یوسم او په فلسطین باندې په ډاډمنه توګه برید وکولاې شم. خو زه دې پایلو ته ورسیدم چې د تخریب کارۍ دا لړۍ له منځه تلونکې نه ده ، مونږ باید هغه چینه بنده کړو چې د اسلام دښمنې خړوبه وي او نوي نوي را ټوکوي ، مونږ په خپله صلیبانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په لیکو کې غداران را پیدا کړي......

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللي یاست چې زه اوس پر فلسطین په برید کولو کې ډیر ځنډ نه شم کولې ، د فوځ جنګې تمرینات او روزنه زیاته کړئ ، مجاهدینو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو او شامي عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصریانو او وفاداره سوډانیانو کې جذبه نوره کلکولو ته اړتیا ده ، دهغوی په زړنو کې ددښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شونې دې چې په هغوی کې غیرت را پیدا کړئ ، اوهغوی ته ووایاست چې دا همستاسې لونړې او خویندې دي چې د صلیب ښکار ګرځیدلي دي ،... دلته چې د انتظامی امورو کوم وګړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤلیت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووائې چې خلکو ته د جهاد اهمیت اوفرضیت و ښئی، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزنې له پاره فکر را پیدا کړي ، هر هغه امام یا خطیب چې اسلامي نظریات په غلطه توګه دخلکو تر مخ ږدي ، سمدستي ئې له امامته ګوښه کړئ ، که چیرې کړچار صحیح وي نو هیڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پریږدئ ، پرانستې ئې مه پریږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډیر ژر در ورسیږي. الله ج دې ستاسې حامي او ناصر وي.»

*****(۷۳)

اوه ورځې تیرې شوی –

جاسوس عالم او دغه دوه نجونې سلطان ایوبي ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ایوبي ورته وویل چې دوی په هغه بله خونه کې کینوئ، دهغوی په پښو کې بیړی او په لاسونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځیرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کینول هغه د سلطان ایوبي د ځانګړې خونې سره نښتې وه ، ددې دواړو خونو ترمنځ یوه دروازه وه ، ددروازې یوه دړه پرانستې وه ، سلطان ایوبي په خپله خونه کې ګرځیده ،او په دې ګرځیدو ګرځیدو کې وویل ،« ماپه (کرک) باندې د سمدستې برید پرکړه کړې ده »

(کرک) په فلسطین کې دیوې کلا په څیر سیمه وه، هلته مشهوره سیمه (شوبک) نومیده ، دا هم یوه ډیره مستحکمه کلا وه ، (شوبک) د صلیبیانو مرکز و ، صلیبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډیر وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټولیدل ، دا د صلیبیانو د ځارکښې مرکز هم و ، او په همدې ځانګه کې به خلکو ته روزنه ورکول کیده. دسلطان ایوبي په فوځ کې او د هغه په انتظامیه کې دا په ډاډ سره ویل کیده چې سلطان ایوبي به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې برید کوي. ځکه همغه ځای د ډیر اهمیت وړ ښکاریده ، او دا ویل کیده چې که چیرې دا ټینګه کلا ووهل شي نو بیا د صلیبیانو دملا تیر له منځه ځي. خو سلطان ایوبي به ویل چې زه لمړی په (کرک) برید کوم ، داځای د (شوبک) نه وروسته ددویم اهمیت وړ ځای ګڼل کیده ، یو نائب سالار ورته وویل « درونده امیره ! ستا حکم د سر په سترګو ، خو زما ناقصه رایه داده چې لمړی په (شوبک) باندې باید برید وکړل شي. ددښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړین دي. که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست ،نو بیا خو د (کرک) ولکه کول ګران کار نه دي. او که چیرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضایع کړو نو بیا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي»

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و ، دروازه هم نیمائې پرانستې وه ، دسلطان ایوبي د خونې خبرې دلته ډیرې پاکې اوریدل کیدې ، دعالم جاسوس غوږونه و دریدل ، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو ،په همدې وخت کې سلطان ایوبي ویل « زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم ، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکار دي ، زه غواړم په هغې ځای کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم ، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) دبرید حکم کوم ، زمونږ د جاسوسانو په مطابق ددې سیمې دفاع دومره ټینګه ده چې مونږ باید هغه ځای تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره و ساتو . زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډیر ځواک ضایع نه شي ، مونږ ته تر ټولو لمړی هلته یوه نظامي هډه او عسکري تمځای ته اړتیا ده ، او د لوژیستکې موادو د رارسیدلو داسې ځای چې دهغې ځای به مونږ ته سمدستې مرسته را ورسیږي.

عالم جاسوس د دروازې تر څنګ ناست و او خبرې ئې اوریدلې. دواړه نجونې ئې هم تر څنګ ناستې وي ، علي بن سفیان هم ددې راز په اوریدو څه توجه ونه کړه ، شوني وه چې سلطان ایوبي او علي بن سفیان په دې خاطر احتیاط نه وي کړې چې جاسوسان بیرته (شوبک) ته تللای نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکومیږی او یا به ئې جلاد سرونه پرې کوي ،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وویل « کاش زمونږ څخه کوم یو ددې ځای څخه وتلې شواي،اودصلاح الدین ایوبي ددې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ور رسولې واې ، دا څومره ارزښتناکه راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسيږي نو د مسلمانانو فوځ به(کرک) ته د ورسيدو دمخه په لارو کې د جنګ جګړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د(کرک) څخه ډير لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ بايد دا هر څه په پوره راز سره عملي کړو »سلطان ايوبي په خونه کې د ګرځيدو په وخت کې وويل « که چېرې صليبيانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسيږي نوبيا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسيدلاې ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صليبيانو د فوځ څخه ډير کم دې. دصليبيانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډيرې ښې دي ، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنيز واسکټونه لري او په ځان زره هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتيک په واسطه زمونږ غشي ويشتونکي بيکاره شوي دي ، زه غواړم چې صليبيان په بې خبرۍ کې را ګير کړم تر څو هغوی ته په پراخه ډګر کې دجګړې کولو موقع په لاس ور نشي، که چېرې هغوی په پراخه ډګر کې و جنګيږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د مواداو د را رسيدو لارې پرې مونږو ترې ، اوپايلې به ئې ماتې او په شا تګ نه اخوا نور څه نه وي زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډيو څخه تيريږي ، دا ډيره ستره او پراخه سيمه ده ، خو ماته يواځې دا خطر تر سترګو کيږي چې که چېرې صليبيان په لاره کې راشي او وجنګيږي نو بيا بايد مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

« ددې علاج دادې چې فوځ په درې ځلورو برخو باندې وويشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزښت ونه شي» علي بن سفيان ورته وويل « په لاره کې چې هر چېرې کوم ا جنبي انسان يا قافله تر سترګو شي هغوی له ځانه سره وساتۍ او (کرک) ته تر رسيدو پورې ئې له ځانه سره ملګري کړئ، د ځارکښۍ پر خلاف همداسې اقدام مناسب ګڼل کيږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ايوبي د خولې څخه دومره مهمې او ارزښتناکه مالوماتي خبرې اوريدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صليبيانو د مهمو شخصيتونو او قومندانانو ترمنځ يو کانفرنس جوړ شوی و ، هغوی انديښمن و دهغوی ترمنځ د حاتم الاکبر په نامه يو مصري مسلمان هم ناست و ، هغه ته دا خبرونه په تفصيل سره اورول شوي و چې خليفه العاضد د ګوښه کيدو نه وروسته مړ شوی دې. اومصر اوس د بغداد دخليفه تر نيغې ولکې لاندې اداره کيږي. دصليبيانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توګه له منځه تللې دې ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه وړې وی هغوی هم له منځه تللي دي ، اودصليبيانو يو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فيض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دې ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې ددوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په همغه وخت کې د نجونو سره يوځاې و نيول شو چې خپله دنده ئې په برياليتوب سره تر سره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ددې خبرې ثبوت دې چې د سلطان ایوبي د څارکښۍ نظام ډیر هوښیار او فعاله دې»کونارډ ورته وویلې ،«کونارډ د صلیبیانو یو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وویلې: دهغه ځاېه دهغو نجونو ازادول خو شوني نه دې ، ډیرې ښې او دکار نجوني زمونږ له لاسو ضایع کیږي.»

« دصلیب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړیو .» د صلیبیانو یو بل پادشاه او فوځي قومندان «ګی اف لوزینان» وویل ،« مونږ به هم مره کیږو ، زمونږ کوم کسان چې نیول شوی دي هغوی له یاده وباسئ اودهغوی پر ځاې نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجوني مو له کومه را وړي وی ؟» هغه وپوښتل « او دري نوري انجوني څوک وی چې درجب سره ووژل شوی ؟»

« په هغوی کې دوه عیسایاني وی» دهغوی د جاسوسی شبکې مشر ځواب ورکړ.« دواړه ایټالویاني وی ، او دري مسلماني وی ، هغوی په کوچنی والي کې را تښتول شوي وې، ډیري ښکلې وی او د ځوانۍ تر وخته پوري هغوی ته په یاد نه و چې هغوی مسلماني وی ، هغوی ته د کوچنیوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوی وه، په دې اساس داشک پرې نه شي کیداې چې هغوی مسلماني وی او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلماني هم وی ؟» کونارډ وویل او د حاتم الاکبر په لورې ئې په اشارې کولو سره وویل « زمونږ ګران دوست حاتم هم مسلمان دې ، ایا هغه ته دخپل مذهب خیال نه شته ؟» هغه د شرابو ګیلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وویلې « حاتم پوهیږي چې صلاح الدین ایوبي غواړي مصر د غلامۍ په زنځیرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پیل کړې. مونږ ته په کار دي چې مصردهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدین ایوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر دصلیبیانو دلاس په شرابو کې مست دهغوی دهرې خبرې د تائید له پاره سر خوراو. هغه وویل:

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هیڅوک هلته و نه نیول شي.

« که چیرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندې عملیات نه کولې نو تر اوسه پوري به صلاح الدین ایوبي پر مونږ خپل فوځي یرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» یو صلیبي قومندان وویل. « دا زمونږ بریا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو »

«ایا دهغه او دهغه د څارکښۍ دشبکې د مشر علي بن سفیان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شي کیداې ؟»کونارډ وپوښتل.

«څو څو ځله شوی دې» د څارکښۍ د شبکې مشر ئې وویل « خو بریا مو نه ده په برخه شوی ، د ناکامۍ لامل ئې دادې چې دواړه د تیرې په خیر انسانان دي ، نه شراب څښې او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کیداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو. خو اوس د کامیابېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلي زیاتې دي ځکه د ایوبي په ساتونکوکې څلور کسان د فدائیانو دي ،ما هغوی په ډیره چالاکۍ سره هلته ورننویستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پیدا شي نو یا خو به دواړه او یا به ئې یو له منځه یوسي»

«ایا دلته هم د ایوبي له لوري را استول شوي جاسوسان شتون لري ؟»(لوزینان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به ! »د ځارکښۍ د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ.« دهغې وخته راهیسي چې مونږ په مصرکې اوبیا په شام کې تخریب کاري پیل کړې ده نو صلاح الدین ایوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې ځخه ئې دوه مونږ نیولي دي ،هغوی په اذیت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل درېیمګړي نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ویلې.»

«دهغوی برپاوي تر کومه حده پوري دي ؟»

« تر ډیره حده پورې»یو بل ځواب ورکړ. « هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخیرو ته اچول شوی و اوپه کې تر نیمائي زیاتې ذخیرې او یولس آسونه و سوځیدل هغه ټول د ایوبي د تخریب کارۍ اوجاسوسي نظام د کړونو پایلې دي ، زه تاسې ته دا هم ویلای شم چې زمونږ د جنګي څرنګوالي او څومره والي ځخه صلاح الدین ایوبي ته پوره پوره مالومات ر سیږي ، دهغوی جاسوسان د ستاینې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي اوپه پوره ریښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډیره پوري په همدې موضوع خبرې اترې رواني وې چې په مصر او شام کې دا تخریبي کارونه نور څه ډول زیات او تباه کونکې کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته دصلاح الدین ایوبي د حکومت کمزوري اړخونه او قوي اړخونه ورښول ، اخر پریکړه و شوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه درې نجونې ورکول شي.

په دې وخت کې سلطان ایوبي خپلو دوو نائبینو او علي بن سفیان ته د خپلو راتلونکو پروګرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ویل چې هغه په (کرک) باندې د یرغل له پاره تیاري نیسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د برید ورځ یاده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروګرام هم ورکړې و. دا ټول پروګرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملګرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ایوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوریده ، جاسوس عالم یوځل بیا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې یو ډیر مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، یوی نجلۍ ورته وویلې« زه به هڅه وکړم چې صلاح الدین ایوبي ما خوښه کړي ، که چیرې د ډیر لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره یوائې و ساتي ، نوزه به تري دخلاصون لاره پیدا کړم . زه هیله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړاې شم»

« مالومه نه ده چې هغه مونږ دڅه له پاره دلته رابللي یو ؟» جاسوس عالم وویل «تاسو دواړه په یاد ولرئ چې که چیرې هغه تاسو یوائې یوائې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه څخه حیوان جوړ کړئ ، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې هغه شراب و ښښي نوبیا تاسو پخپله پو هیږئ چي پر هغه ځومره و ښښې چي هغه بې هوشه کړي ، نو بیا دهغې وروسته د تیښتي په لارو چارو تاسو پخپله ښه پو هیږئ، بیا تاسو په دې هم پوهیږئ چي دتیښتي وروسته چیرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دې.»

«زه پوهیږم » یوې نجلۍ ورته ویلي « مهدي اباد ان»

«هو !» عالم ورته وویل « که چیرې تاسې تر مهدي پورې و رسیږئ نو بیا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې و رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تیښتي له پاره خو هیڅ لار نه تر سترګو کیږي. تاسو خو د ایوبي جنګي منصوبه او پلان واورید ، د فوځ د کوچ تاریخ په یاد ساتئ ، لاره هم درڅخه هیره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هیڅ ډول خوزښت نه کوي ، یرغل به (کرک) باندې کیږي ، زه هیله من یم چي دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ تر څو زمونږ فوځ د ایوبي د فوځ لارې بندی کړي او ایوبي پخپله هم د همداسې حال څخه په ویره کې دې. (شوبک) ته په وررسیدو سره دا په ځانګړې توګه یاده کړئ چي ایوبي په همواره ځمکه جګړه کول نه غواړي ، ځکه چي دهغه د فوځ شمیره لږه ده.»

د سلطان ایوبي د خوني څخه داسې اوازونه راغلل لکه چي غونډه پاې ته رسیدلې وي ، اونائبین بیرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجوني سمدستي دهغه ځایه څخه بیرته هغه ځاې ته چي دوی په کې کینول شوی وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنګونو کې داسې کیښول چي تا به ویلي چي هیڅ ئې نه دي اوریدلي او نه د خپل چاپیریال څخه خبر دي چي څه تیریږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خوبیا هم هغوی هغه لورې ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چي چائې په اوږه باندې لاس کیښود او ورته ئې وویل « پورته شه –او زما سره را ځه» دا علي بن سفیان و ، علي نجوني هم له ځانه سره یورې او هغوی ټول ئې د سلطان ایوبي کمرې ته ورننویستل.

« زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاینه کوم» سلطان ایوبي جاسوس عالم ته وویل او حکم ئې وکړ« ددوی زنځیرونه خلاص کړئ ،...تاسې درې واړه کښینئ» علي بن سفیان بیرون را ووت ، سلطان ایوبي دغه عالم ته وویل « ته دا علم په کوم شیطاني کار کې استعمالوی ، ددې په ځاې چي ته دلته راشی او دخپل مذهب له پاره تبلیغ وکړې نوما به د زړه له کومې ستا درنښت کړې و چي ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوی ، ایا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چي ته د بل مذهب په عبادت ځاې کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورګډ کړې؟ ایا ستا په زړه کې د مقدس صلیب ، دسیدنا عیسي ؑ او دپیغلي مریم ؑ ته همدا درنښت دي چي د درواغو او دابلیسیت په څیر ستره ګناه کوئ اوهغه هم خپل عبادت ګڼئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرایضو کې شامل دي » عالم ورته وویل « هر څه چي ما کړي هغه مې د مقدس صلیب په خاطر کړي دي.»

« ته وائې چي ما د انجیل او قران ژوره مطالعه کړې ده » سلطان ایوبي ترې وپوښتل ، ایا دهغو دواړو څخه په یوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوې ده چي دا ډول نوی پیغلې شوی نجوني د بدکارۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو رواني کړئ. پردېو نارينه و ته ئي ور واستوئ اوخپل مقصد پرې تر لاسه کړئ ؟ ايا انجيل تاسې ته داويلي دي چې دصليب په خاطر د خپل قوم دلونو عصمت اوپاکي نورو نارينه و ته ورحواله کړئ ؟ايا تاسې کومه مسلمانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلي چې خپل عصمت ئې نورو ته ور حواله کړې وي»

«زه خو اسلام د عيسايت دښمن گڼم ،» جاسوس عالم ورته وويل –« ماته چې هر زهر تر لاسه کيږي د اسلام په رگونو کې به ئې ورځاې کړم»

« ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د يوڅو مسلمانانو کرچار خراب کړې» سلطان ايوبې ورته وويل .« خو تاسې ددې لارې اسلام ته زيان نه شئ ور رسولې » هغه نجونو ته مخ واړاو ه او ورته ئې وويل «تاسې د چا دکورنيو لوڼې ياست ؟تاسو ته دا مالومه ده ؟که خپل اصليت پيژنئ نو ماته ئې ووایاست.» دواړه چپ ناستې وې سلطان ايوبې وويل ، « تاسې خپل پاکوالې له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کورډېرې درنې ښځې گرځيداې شئ ،؟»

« زه غواړ م د احترام وړ ښځه و گرځم » يوې ورته وويل. « ايا ته ما قبلوې؟ اوکه نه نو ماته يو باعزته خاوند پيدا کړه ، زه اسلام منم او د گناهونو څخه توبه باسم »

سلطان ايوبې وخندل او د لږ څه فکر کولو وروسته ئې وويل « زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وينو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې دواړو ځواني اوښايست په قيد خانې کې له منځه ولاړ شي.... واوره نجلۍ !که چېرې ته رښتيا هم د گناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هيواد ته ليږم ،خو هغه هيواد ستا نه دي ، هغه هم زمونږه دې ، زه به يوه ورځ نه يوه ورځ خپل هيواد ستاسې د پادشاهانو څخه بيرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه ښځه و گرځه،... زه تاسې درې واړه پريږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه ننويستي وي ، په همدې وخت کې علي بن سفيان د اهنگر سره يو ځاې خوني ته را ننوت. ددرې واړو زنځيرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وويل « علي ! ما دوى پرې ايښې دي ،» د علي بن سفيان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډېره وخته پورې د سلطان ايوبې خولې ته کتل، سلطان ورته وويل « دوى ته درې اوښان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره وليږه . داسې آس سپاره چې ډير ذهينه او وړ کسان وي تر څو دوى په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبيرته را ستانه شي ، د لارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، اوهمدا نن ئې و ليږه .» هغه عالم ته وويل « هلته په ور رسيدو سره دا غلطه انگيرنه خپره نه کړې چې صلاح الدين ايوبې جاسوسانو ته ښښنه کوي ، زه هغوى د داني په څير ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم.تاسې په دې خاطر پريږدم چې ته عالم ئې ،تاته فرصت درکول کيږي چې د علم روښانه اړخ ووينه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر لا تر اوسه پورې نه و پريوتې ، چې هغوی ئې په اوښانو سپاره کړل او د ځلورو ساتونکو سره يوځاې ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانګړې ډول تاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. يودا چې په لاره کې دغلو خطرو ، اوبل داچې هغوی دصليبي قومندانانو تر مخ ورتلل ، هغوی ښه ځوانان و او د هغوی سورلې هم د ښه او غوره نسل د آسونو ښځه اخستل شوې وه. خو ټول حيران و چې سلطان ايوبي دا فياضي ولې وکړه. د هغه شيوه ددښمن ښځيل نه و ، کله چې علي بن سفيان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وويل « علي ! ما تاته ويلي و چې زه يوه جوارې کوم، که چېرې ما بيلوده نو يواځې همدومره زيان به را ورسيږې چې ما به پخوا پورته کړې وي اوهغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې ځخه زيات بل کوم زيان ترې نه تر سترګو کيږې ،» خو کله چې علي بن سفيان ددې جوارۍ کولو له پاره وضاحت وغوښت نوسلطان ايوبي ورته وويل چې په خپل وخت به ئې درته ووايم»

هلته نور ټول ډير خفه و خو يواځې پريښول شوی کسان د خوشحالۍ نه په کاليو کې نه ځايدل. خوشحالي يواځې په خوشې کيدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره ځخه لرې وتلي و ، دهغوی اوښان ځنګ په ځنګ تلل ، دوه ساتونکي مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ويلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهيږې ، دغه ځلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهيدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانګړي توګه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وويل ،« د يسوع مسيح خداې معجزه و ښووله ،ددې نه دا په ډاګه کيږې چې هغه زمونږ سره مينه لرې ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دريښتوني مذهب ښنه ده ، دصلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان په خير يوه خلک خداې له عقله داسې ړانده کړل چې ډير زيات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ،مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وړاندې کوو ، او زمونږ فوځ به ايوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې يوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسيدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هيله لرم چې زمونږ قومندانان به جنګ تر حملې پورې را محدود نه کړې ، هغوی به خامخا په مصر باندې ور خيژې ، مصر به د فوځ ځخه خالي وي او دا سوبه به ډيره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجربه لرونکي هم» يوې نجلۍ ورته وويلې ،« مګر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته يو خطر تر سترګو کيږې..... خطره دا ځلور ساتونکي دې ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بيرته ستانه شي. صلاح الدين ايوبي زمونږ سره ټوکې کړې دې ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځاې دې خلکو ته ورحواله کړې يو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړې او بيا به مو له منځه يوسي.»

« اومونږ بې وسلې يو » عالم ورته په داسې لهجې سره وويل لکه دهغه له زړه ځخه چې هغه ثو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وويل « تا چې څه وويل هغه درست ثابتيداې شي ، هيڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښبني او بيا مسلمانان دومره جنس پاله دې چې ستاسې په خير ښايسته نجوني خو بلکل پريږدې نه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ ته د شپې له اړخه بیدار پاته کیدلو ته اړتیا ده .» هغې بلې نجلۍ وویل ، که چېرې دوی د شپې له اړخه ویده شي نو دوی باید د همدوی په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږ څه همت او جرأت ته اړتیا ده.»

« مونږ به دا همت کوو » عالم ورته وویل « دا کارکه همدا نن شپه تر سره کړو نو ښه به وي ، تر سهاره به مونږ تر ډیره لرې ځابه پورې ورسیږو .»

دوه ساتونکي مخته او دوه وروسته په خپلو خبرو کې مصروف روان دي ، دهغوی د تللو څخه دا را په ډاګه کیدله ، لکه هغوی ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډیرې ښایسته نجونې دهغوی په ولکه کې دي ، لمر پریوتو ته ورنژدې و ، یوه عالم ته وویل چې اوس مونږ تم کیږو نه ، د شپې اوله برخه سفر کوو ،.... هغوی تلل او د صحرا شپه نوره تیاره کیدله ، عالم او نجونو خپل اوښان را نژدې کړل تر څو د ساتونکو د وژلو پلان جوړ کړي ، ډیره لرې یوه شادابه او شنه سیمه مخ ته راغله ، ساتونکي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوی دخوراک څښاک له پاره جاسوسانو ته سامانونه ورکړل اوبیائې د ویده کیدو چمتوالي ونیو ، جاسوس وکتل چې درې ساتونکي ویده شوي دي ، اویو ګرځیده را ګرځیده ، ساتونکي څه ټکار وا ورید او هملته ئې ورمنډه کړه اوهغه ځاې یې په ښه توګه تر سترګو تیر کړ او بیرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تیر شوي و ، هغه خپل یو بل ملګري را پورته کړ او په خپله دهغه په ځاې ویده شو. هغه چې را ویښ شوی و هغه د پړاو په چاپیریال کې ګرځیده راګرځیده ، کله به د ځناورو په لور ورته او هغه به ئې کتل او کله به ئې ویده انسانان له نظره تیرول ، عالم نجونو ته وویل ،« مونږ نه شو بریالي کیداې ، دا کمبخته همداسې په پهره ولاړ دې، هر څه چې کیږي ، کیږي به ، ویدې شئ» او هغوی ټول ویده شول.

شپه تیره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تیاره غونې و، چې ساتونکو هغوی را پورته کړل او دروانیدوحکم ئې ورته وکړ. لږه شیبه وروسته هغوی یوځل بیا په هماغه ډول سفر پیل کړ چې تیره ورځ ئې درلوده ، درې اوښان څنګ په څنګ ، دوه ساتونکي مخته او دوه شاته ، هغوی یو ځل بیا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوی داسې کومه خبره هم ونه کړه چې داسې شک ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلک بداخلاقه او یا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډیو کې ورننوتله ، دخاورو او شګو غرونه د منحنی شکله دېوالونو په څیر ولاړ و . په هغو کې لارې وې او د غرونو سیورې پرې را پروت و . نجونې وویریدې ، ویره د هغوی په مخونو باندې ښکاریده ، دهغوی له آنده دا ځاې د جرم ، وژنې او ...له پاره مناسب ځاې و. خو ساتونکو دهغوی په لور سترګې هم نه وراړولې.

« هغوی ته وواېه چې زمونږ سره خبرې وکړي» یوې نجلۍ عالم ته وویل.« د هغوی چوپوالي او بې پروائي ما ویروي ، هغوی ته وواېه چې که مونږ وژني نو سمدستي دې مو ووژني ، مونږ د دې زیات دمرګ انتظار نه شو کولې .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم چپه خوله و. هغه د نجونو سره هیڅ ډول مرسته نه شواي کولي، دوی درې واړه د هغو ساتونکو په رحم و کرم پورې تړلي و...... لمر سر ته راوختوت، نو دوی د هغو غونډیو په یوه داسې ځاي کې تم شول چېرې چې د شګو غرونه و او دې غرونو دا ځاي لږ سیوري کړې و. په همدې سیوري کې دوی لږ څه دمه وکړه، د خوراک په وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل، «تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ؟»

«هغه خبرې چې زمونږ په دندو کې شاملې نه دې، مونږ ئې نه کوو» د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ.«که چېرې تاسې کومه خاصه خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ایا تاسې ته دا مالومه ده چې مونږ څوک یو؟» عالم ورنه وپوښتل.

«تاسې درې واړه جاسوسان یاست» ساتونکي ځواب ورکړ.« دا نجونې بدکاره دي دا دهغو د استعمال له پاره دي چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ.تاسې ته مالومه ده چې د مصر امیر صلاح الدین ایوبي ، الله ج دې دهغې په نیکو ارادو کې خیر وبرکت وا چوي ، تاسې ولې وبښلئ ؟ مونږ ته حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ور سوو او بیرته راستانه شو، تاسې له مونږه سره امانت یاست ،.تا ولې زما څخه دا پوښتنه وکړه؟»

«زړه مې غوښتل له تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ ،«دومره اوږود سفر د بې پروائي او پردېتوب سره کول ډېر ستونزمن تماميږي ، زمونږه سره په دې سفر کې خبرې کوئ او مخته ځئ ،»

«مونږ د سفر ملګري یو ،» ساتونکي ورته وويل ، « خو زمونږ لارې جدا دي ، دوه ورځې وروسته به مونږ یو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په خبرو باندې ځان کوڼ کړ لکه هیڅ ئې چې نه وي اوریدلي او لرې په کتلو شو لکه څه شي چې ويني. هغه د صحرا څخه نبه خبرو ،د صحرا د خطرونو څخه نبه خبر و ، دهغه سترګې د حیرانتیا څخه او یا د ویرې څخه نورې بوټي راوتلې ، ساتونکي هغه لورې ته ، چې عالم ورته کتل ، هم وکتل. د ساتونکي سترګې هم را ووتې ، هلته لږ څه وړاندې په دوه سوه ګزه فاصله کې دوه په اوښانو سپاره هلته د غونډۍ په سرولاړ وو. د سپرو په سرونو او مخونو باندې پګړۍ را تاوی شوې وې ، د اوښانو پښې نه تر سترګو کیدلې ، هغوی د غونډۍ د څوکې شاته و. دې سپرو په پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نیولې وه، د هغوی انداز او لباس ښوول چې دوی څوک دي.

« پوهیږې چې دا څوک دي ؟ د ساتونکو قومندان د عالم نه وپو ښتل.

«صحرایي غله ،» عالم ځواب ورکړ ،« خودا مالومه نه ده چې ټول ټال به څو کسان وي.

« و به ګورو » ساتونکي ورته وويل ، هغه خپل یوبل ملګري ته وويل «زماسره را ځه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړه په آسونو سواره شول او د غلو په لور وروخوځېدل ، دهغوی سره د تورو ترڅنګ برچې هم وې ، اوښ سپرو چې دوی د خپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوښان ئي ښکته کړل او له سترګو ورک شول . دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم په نژدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو ته وويل ، « زه فکر کوم ستا اندېښنه صحيح ثابتيږي ، دا غله نه دي دا د صلاح الدين ايوبي له اړخه را ليږل شوی وګړي مالوميږي ، اوکه نه دا ساتونکي به په دومره زړه ورتيا سره دهغوی پسې نه تللاې ، ايوبي غواړي تاسي دواړه ډيري ذليله او رسوا کړي ، خو تاسي ته به ډيره ويرونکي سزا درکول شي.»

« ددې مطلب دادې چې مونږ ازادي نه يو .» يوې نجلې و پوښتل ،« مونږ تر اوسه پورې بنديانې يو ،»

« همداسې مالوميږي» هغې بلې نجلۍ وويل.

هغه دواړه ساتونکي بېرته راستانه شول ، دهغوی ملګري او جاسوسان تري راټول شول . د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نوميده هغوی ته وويل « دا صحرائي غله دي ، مونږ هغوی سره وکتل اوبېرته راستانه شو ، دهغوی شميره نه مالوميږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئي سترګې نيولې وې وائي چې د سهار راهيسې زمونږ ترشا را روان دي ، هغوی ماته وويل چې تاسي د فوځ کسان ياست او مسلمانان ياست ، خودا نجونې مسلمانې نه دي دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ ، مونږ تاسي ته نور ه ستونزه نه پيدا کوو ، ما هغوی ته وويلې چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي ، زمونږ سره امانت دي ، زمونږ په ژوند ئي تاسي ته نه شو درسپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضايع نه کړو ، ما هغوی ته وويلې چې ترهر څه د مخه به زمونږ ځانونه ضايع کيږي بيا نجونې له ځانه سره وړی شئ ،» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې « ايا تاسي کومه وسله استعمالولې شئ؟»

« دې نجونو ته د هرډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده» عالم ورته وويل « له تاسي سره برچې دي ، توري هم شته او غشي او ليندی هم ، ددې څخه يو يو وسله مونږ ته را کړئ ،»

«اوس نه» (حدېد) ورته وويل « زه د وخته مخکې تاسي ته وسله نه شم درکولې ، که چېرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بيا به ئي درکړم ،.... مونږ بايد ددې سيمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغوسره د آسونو او اوښانو جګړه و نښته نودا سيمه مناسبه نه ده ، د آسونو د جګړې له پاره دا ډير خراب ځاې دې.»

دوی سمدستي ددې ځاېه څخه روان شول ، ساتونکو ليندی په خپلو لاسو کې و نيولې ، او دغشو خلطی ئي را پرانستې ، (حدېد) د ټولو ترمخ و ، ملګري ئي ورته وويل ،« حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نه ده ، هغوی زمونږ دښمنان دي ، کيداې شي چې د غلو سره يوځاې شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو ته ويل « ددې خلکو نيت مونږ ته صحيح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې د راکولو نه ډه ډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دي ، دوی به تاسي دواړه هغوی ته ور وسپاري اوما به ووژني.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو يو په بل باندې باور نه درلود، اوپه دواړو باندې د غلو ويره سپره وه، (حدېد) هغه ساتونکو ته ويلي وچې که کوم نقاب پوش درته ترسترګو شي نو ماته د وينا پرته پرې غشي وتوغوئ، دهغوی سره به تکړ خامخا کيږي، خو کتل په کار دي چې چېرې به کيږي او څه وخت به کيږي ،.... هغوی په ډېره ګړندی توګه مخته روان و، آسونو او اوښانو ته اوبه او ګیاه ورکول کېده، په دې خاطر پرې د ډيرې ستړتيا اغيز نه ليدل کيده، دغونډيو داسيمه تر ډېره پورې غځيدلې وه، په څو ځايو کې دا قافله د غونډيو په منځ کې هم را تلله، (حدېد) په دې ويريده چې غله د غونډيو دلوړو څخه غشي را ونه وروي، هغه د آسونو دغځلولو حکم وکړ، اوجاسوسانو ته ئې وويل چې هغوی دې هم خپل اوښان د آسونو د رفتار سره يوځاې کړي او دغونډيو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سيمې څخه ووتل، هيڅ غل تر سترګو نه شو. لمر په پريوتو شو، يو ځل دوه اوښان ددوی په لور د راتللو په حال کې تر سترګو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په يوه ځاې کې اوبه مخته راغلې، دوی خپلو ځناورو ته اوبه ورکړې، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول، لمر همداسې ښکته روان و ان تر دې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تياره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ويل« دا ځاې د جنګ له پاره موذون دي، ځکه چې شاوخوا کوم ځنډ نه تر سترګو کيږي.» هغه د آسونو څخه زينونه پرانه نستل، تر څو د اړتيا په وخت کې آسونه چمتو وي، اوښان ئې کينول، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجونې دساتونکو تر منځ ويده کړې، او ورته ئې وويل چې هوښياري اوسئ ساتونکو ته ئې وويل چې هغوی دې خپلې ليندۍ تيارې وساتي، ويده کيږي دې نه، ځملاستي دې وي، هغه ډاډمن و چې دشپې له اړخه به غله بريد کوي.

(۷۵)*****

شپه نيمائي تيره شوې وه، صحرا ډېره د سکون او اطمئنان نه ډکه او چپ چاپ وه، خو د نيمې شپې نه وروسته يو نا ځاپه د هغوی تر مخه تور سيورې د بوټانو په څير راښکاره شول او بيا دې سيورو منډې او ځغاستې پيل کړې. د اوښانو د قدمونو ټپ ټوپ اوريدل کيده، او ځمکه لړځيدله، د اوښانو شميره دلسو څخه ډېره مالوميده چې يو يو سپورئي درلود، هغوی غوښتل ساتونکي او ورسره بنديان په هسې اخوا دېخوا منډو ترړو باندې و ويروي، ددوه درې ځلې تاو را تاوکيدو نه وروسته د غلو دډلې يوه وويل « نجونې مونږ ته را وسپارئ، نو مونږ به ستاسې څخه د نورڅه د اخستلو پرته بيرته ستانه شو»

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته يو غشي ورو توغوه، د غشي په لړيدو يو سخت اواز را غې، هغه بل ساتونکي هم په ملاسته ملاسته يو غشي د غلو په لور ور ويشت، دوه اوښانو بړبړې وهل پيل کړل او بې واکه شول. (حدېد) نجونو ته وويل «تښتئ مه، زمونږ سره و اوسئ»

د اوښ سپرو څخه ئې کوم يوه وويلې «ور ولويږئ پرې، هيڅ يو هم ژوندې پرې نهږدئ، او نجونې ترې پورته کړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بیا هم تر لرې لرې پورې د سترګو لید رسیږي. اوښ سپاره د اوښانو څخه را کوز شول او د تورو او برچو جنګ و نښت ، ددواړو ډلو تر منځ جګړې د صحرا زړه چاوه ، هیڅ یو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و ، (حدېد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ایسارې کړې وي چې د ساتونکو شاوی د نجونو په لور او مخ ئې ددښمن سره په جګړه کې و ، نجونو ځو ځله وویل چې مونږ ته څه راکړئ ، (حدېد) ورته وویل « زما توره زما د تیکي څخه راوباسه ،» هغه پخپله په برچې سره په جګړه بوخت و ، یوي نجلي د هغې د تیکي څخه توره راوویستله ، او ددواړو ساتونکو له منځه ووتله ، خو (حدېد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کیږه مه ، د غلو زیات فشار په نجونو باندې و ، خو د جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کیده.

دا جګړه تر ډیره وخته پورې روانه و ه ، خلکو په خپریدو پیل وکړ ، ساتونکو یو بل ته اوازونه کول ، او بیا دهغوی اوازونه خپ شول ،د جګړې شور او زوګ هم له منځه ولاړ ، (حدېد) خپلو ملګرو ته و رغږ کړ خو هیچا ځواب ورنکړ ، هغه د یوی نجلۍ اواز واورید ، هغه ورته چېغې وهلی ، دهغې د اواز سره سم د یوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو ، (حدېد) و پو هید چې کوم غل نجلۍ د اوښ پر ځاې د ساتونکي په آس باندې اچولۍ او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تر یوه آس ئې ځان ور ورساوه ، په هغه زین همغسې تړلې و ، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ ، هغه د تښتونکو د آس د پښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه ، خو دبلې نجلۍ په هکله هغه ته جوته نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده ، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه ، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر مخ خنډ شي ، آس په هوا کې الوت ، مخکنې آس هم د ښه نسل څخه و یوائنې توپیر دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د یوه میل په فاصله (حدېد) ته د هغه لمړي آس سیورې تر سترګو شو ، هغه ورپسې همغسې ګړندې روان و اوفاصله رو رو کمیده ، (حدېد) و کتل چې دهغه پسې هم یو اس را روان دې ، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او یا کوم غل. هغه شاته و کتل ، وروسته آس را نژدې شوی و ، (حدېد) ترې وپوښتل «څوک ئې ؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو . هغه خپل تګ ته دوام ورکړ ، او دخپل اس د نور ګړندې کیدو هڅه ئې وکړه ، مخته آس نیغ روان و ، داسې مالومیده چې دهغې واګې د نجلۍ په لاس کې راغلې وی ،ځکه (حدېد) کتل چې اس کله ښي لورې ته او کله کیڼ لورې ته کږیږي او رفتار ئې هم را کمیږي ،..... هغه ور ورسید ، برچه ورسره وه ، هغه په مخکنې سپور د برچې وار وکړ ، خو اس یوي لورې ته شو سپور په څنګ شو خو برچه په اس ولګیده ، (حدېد) اس ودراوه او را و ګرځید ، مخکې سپور هم د خپل آس د را ګرځولو هڅه وکړه ، خو نجلۍ چې دهغه تر مخ ناسته وه د اس واګې اخوا دېخوا کولې او د اس مخ ئې را ګرځیدو ته نه پریښوده ، (حدېد) نجلۍ ته ور غږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه ،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال و ګرځاوه ، (حدېد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدېد) د خپل آسه را کوز شو ، (حدېد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وویل « نجلۍ نشې وړلاې» یوه غل نجلۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولکه کې واخستله او بل د(حدېد) سره جنګ پيل کړ ، د نجلۍ سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلۍ پرې ښوده ، او پر (حدېد) باندې ور پرېوت ، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ او ورته ئې وويل « ته په آس کينه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلۍ هملته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره ميړانې سره ددواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بيا بيا وويل ، «ددې نجلۍ له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ، » او (حدېد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه « اول به زما ځان ځي او بيا به نجلۍ له ځانه سره يوسئ ، » او هغه څو ځله نجلۍ ته وويلي « ته دلته ولې ولاړه ئې ، تښته، ددې ځايه تښته.» اخر نجلۍ ورته وويلې « هيڅکله به تا پرې نه ږدم» (حدېد) زخمي شو اويو ځل ئې بيا نجلۍ ته وويلې « زه زخمي شوی يم ،زما دمرګ نه دمخه ددې ځايه ځان وکاږه ، »

يو غل د نجلۍ په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت تر لاسه شو او په يو برچه ئې دهغې تشی سوري کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلۍ يو غل لويدونکې وکوت ،منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننويستله ، هغه نيغ شو خو د (حدېد) برچې هغه نيغېدو ته پرې نښود او د هغه په سينه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د دريدو وړ نه و. نجلۍ هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وويل « ته خو به ښه ئې ؟ ما پريږده ، په آس کينه او سمدستي د (شوبک) په لور روانه شه ، اللهﷻ به تا په خيريت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دې ، خپلو ملګرو ته ورشه ، داسې بريښي چې هلته به هيڅ يو ژوندې نه وي پاته.»

«په کومو کومو ځايو زخمي شوی ئې ؟» نجلۍ تر ې وپوښتل.

«نجلۍ ! ما خپل مرګ ته پريږده .» (حدېد) ورته وويلې « ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائي غل) دکوم ځايه راپيدا شي»

د نجلۍ غلط فهمي او شکوک اوس بلکل له منځه تللې و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وګړي دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پرېښولو ، څخه په ځرګنده ډه ډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زين سره ئې ترلې د اوبو بتک را پرانسته ، اود(حدېد) پر خوله ئې ورکيښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بيرته د اس د زين سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بيا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځايو کې خوړلې دي ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځايونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالبو څخه ټوټې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و ترلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوی وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراوه او تر آسه پورې ئې يوړ ، په ډيره ستونزمنه توګه ئې په اس کينوه ، په خپله په يوه بل آس کيناسته ، نو (حدېد) ورته وويل « زه په اس باندې ځانته نشم کيناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلۍ د عقل اوپوهې څخه کار واخيست ، چې د آسونو پرېښول ئې مناسب و نه ګڼل ، دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نورو آسونو واګي ئې هم د یوه اس په زین پورې و نښلولې اوپخپله د(حدېد) پسې سپره شوه. هغې د(حدېد) ملا د خپلې سینې سره یوځاې کړه ، او دهغه سرئې پر خپلې اوږې باندې کېښود .

« د (شوبک) لور را ښوولې شي ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

(حدېد) د اسمان په لور وکتل ستورې ئې و لیدل ، او یوې لورې ته ئې اشاره وکړه او وئې ویل.« په هغې لورې ولاړه شه ، » بیا هغه ورته وویل «زه کیداې شي ژوندې پاته نه شم ، زما وینه روانه ده ، په هرځاې کې چې زما روح ووځي ، نو هملته مې خاورو ته وسپاره ، او که چېرې تا زما په نیت باندې کوم شک درلود نو هغه له زړه و کاږه او ماته ښښنه وکړه. ما په راسپارل شوې امانت کې خیانت نه دې کړې. خداې دې تا ژوندۍ اوسلامته تر خپله ځاېه ورسوي.»

آس روان و او شپه نوره په تیریدو وه.

*****(۷۲)

سهار راوخوت او(حدېد) همغسې د نیمې بې هوشۍ په حال کې و ، هځه ئې کوله خپل ځان په هوش کې راوړي ، وینه ئې دریدلې وه ، خو د ډېرې زیاتې وینې د بهیدو په اساس ئې وجود تک ژیړ او مړژواندې ګرځیدلې و ، نجلۍ هغه دخرماو په یوکوچنې ځنګل کې را ښکته کړ ، اوبه ئې ورکړې او د آسونو سره د خوراک څښاک څه شیان ترل شوي و هغه ئې را پرانستل او (حدېد) ته ئې لږ څه غذا هم ورکړه ، د خوراک وروسته دهغه ذهن لږ څه را ژوندې شانته شو. هغه ته دا فکر پیدا شو چې لمرۍ دا د هغو نجونو ساتونکې و خو اوس دهغې بندې دې. نجلۍ هغه ځملاوه.

«(شوبک) لرې نه دې شاید د یوې ورځې مزل نور هم وي ، ته یو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه ، ژر به ورسیږې ، زما که وجود ښه و بیرته ستنیږم» حدېد ورته وویل.

« ته بیرته ژندې نه شې تللاې» نجلۍ ورته وویلې ، که چېرې د همدې ځاېه بیرته ستنیږې نو ما هم له ځانه سره یوسه ، تا زه ځانته نه یم پرې ایښې ، نوزه به تا څنګه ځانته پریږدم ،»

« زه نارینه یم » (حدېد) ورته وویلې ،« زما زړه دا نه مني چې یوه نجلې دې زما ساتنه وکړي ، ددې نه غوره داده چې زه و مرم.»

« زه د هغو مامولې نجونو څخه نه یم چې په کورو کې لوست او زده کړه کوي ، » نجلۍ ورته وویلې ،« او هغه چې د نارینه د ساتنې پرته یو قدم هم نه شې ایښولاې ، ما یو فوځې نارینه وګڼه ، توپیر یواځې په دې کې دې چې زما وسله ، زما ښایست ، زما ځواني او زما غوږه ژبه ده. زه هم ستا په څېر ستونزې ګاللې شم ، زه تر (شوبکه) پورې پیدل هم رسیدلاې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا د احساساتو قدر کوم .» (حدېد) ورته وويل « دي غلو مونږ دواړه خومره يو له بله سره را نژدې کړې يو ، خومونږ يو دبل دښمنان يو ، تاسې هڅه کوئ زمونږ دهيواد بنستونه له منځه يوسئ ، خو يوه ورځ به زه ستا په هيواد باندې د بريد له پاره راځم»

« خو اوس زما دوستي قبوله کړه » نجلۍ ورته وويلې « ددښمنۍ خبرې هغه وخت کوه چې رو غيتائې حالت دې ښه شي او بيرته خپل هيواد ته ستون شي .» هغې د(حدېد) د ورميږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدېد) پورته کيداې شو . هغه پورته شو او تر اسه پورې ولاړ، نجلۍ دهغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کيښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلۍ هم په هماغې آس باندې سپريدل غوښتل ،خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او منه ئې کړه او ورته ئې وويل « اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم .»

« خو ددې سره به بيا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کينم .» نجلۍ ورته وويلې « او تا به د خپل ځان سره يو ځاې کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره بيا هم هغه نجلۍ په هماغه اس سپره شوه ، او کله چې ئې خپل يو لاس دهغه په سينې باندې کيښود ، نو (حدېد) پرې نښوده او ورته ئې وويل « ما پريږده چې په خپل توان سره کينم.» خو نجلۍ هغه په زوره ځانته راکش کړ، او دهغه سر ئې په خپله اوږه باندې کيښود ، او د(حدېد) څخه ئې و پوښتل ، « زه پو هيږم چې ته ما يوه بدکاره نجلۍ ګڼې اوزما څخه لرې والي کوې»

« نه هيڅکله ، »(حدېد) ورته وويل « زه تا يواځې نجلۍ ګڼم او د خپله ځانه دې دلرې کيدو هڅه کوم ، که چېرې ستا سره د نژدې کيدو هيله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډيرې بې وسۍ په حال کې زما سره قيد وې ، ما کولې شول تا خپله وينځه و ګرځوم ، خوما په خپل ځان باندې د شيطان غلبه پرې نښوله ، اوس راته داسې احساسيږي چې زه په خپل امانت کې خيانت کوم ، زما په وجود کې د ګناه احساس را پيدا کيږي.»

«ته خو تيره نه ئې ؟» نجلۍ ور څخه وپوښتل. « زه خو چې هر نارينه کتلې يم ، نو په ورو سترګو سره ئې را ته کتلې دي ، ما خو همدومره قيمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ايمان اخستې و .»

« خومره قيمت ؟» (حدېد) ترې و پوښتل.

«يواځې همدومره چې هغوی مې تر خپله څنګه کينول ،اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ايښودي و .»

« دهغوی سره بلکل ايمان وه نه ، » (حدېد) ورته وويل.

« هر څه چې ورسره و ،» نجلۍ ورته وويلې ، « هغه مې دهغوی څخه واخستل ، او دهغې پر ځاې مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غداري ورواچوله .»

« هغوی څوک و ؟» (حدېد) ورڅخه و پوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«اوس ئې درته نه شم ويلاي» نجلۍ ځواب ورکړ ، «لکه څنگه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توگه ماته هم خپله دنده ارزښت لري»

(حدېد) چپ پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرې شانته بوي احساساوه ، دنجلۍ وينښتان هم د هغه په مخ را لويدلي و . په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډير لرې د هغه سترگې خلاصې شوى لمر هم تر سره راغلي و ، هغه وويل « آس تيز کړه ، زه هيله لرم چې مونږ به د لمر د لويدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسيږو» نجلۍ خپل آس نور هم تيز کړ او صحرا په گړندۍ توگه دهغوى تر شا پاته کيدله.

*****(۷۷)

لمر پريوتې و او د(شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صليبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو تر منځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و اوويلې ئې چې «زه دا په ډاډ سره نه شم ويلاي چې د هغو دواړو نجونو برخليک څه ډول شو ، ما دهغوى د خوندي کولو خو پريږده چې د هغوى د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې د هغوى ځخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې بايد را رسولي واې ،ډير ارزښت درلوده . لکه څنگه چې ما تاسو ته ويلي دي چې غلو داړه وا چوله نو ما دوخته په گټې اخستلو سره ځان يوى لورې ته کړ او تر يوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، يو خو زما ازادول يوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره وينې تويونکى جگړې څخه سلامت را ووتم. هيڅوک هم زما پسې را نه غي.

زه فکر کوم چې هغوى غله او داړه ماران نه و ،د سلطان ايوبي را ليږل شوي وگړي و ،زه دا نه شم ويلاي چې هغه مونږ دريواړو ته ولې پخپله سزا را نکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا يوه ډرامه وه . نجونې به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هرډول اذيتونه به گالې ، »

« ايا مونږ د هغوى د ازادولو کومه لار نه شو پيدا کولې و ؟»يوصليبي حاکم وويلې ،« دا ځان ځارنه خو به ورکول کيږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طريقه ډيره کاميابه ښکاري ، او دهمدې لرې ساتل په کار دي ، نورې نجونې تياري کړئ ،.... ټول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووايه چې تا له ځانه سره راوړې دي

جاسوس عالم هغو ته ويلي و چې هغه څنگه او څه ډول د قاهرې له يوه جوماته و نيول شو. په قيدخانې کې دهغه سره او د هغه ملگرو نجونو سره هغوى څه ډول سلوک وکړ. اوڅه ډول دسلطان ايوبي له اړخه د هيلو پر خلاف ازاد کړل شو. هغه دا هم وويل چې داراز دوى دسلطان ايوبي څخه څه ډول تر لاسه کړې دي. هغه د وخت او تاريخ په يادولو سره وويل ،«صلاح الدين ايوبي به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې يرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ويلي چې لمړى بايد (شوبک) و نيول شي ځکه چې دا ډيره ټينگه کلا ده ، خوصلاح الدين ايوبي به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي ، هغه (کرک) کمزوري ګانه او لمړی ئې ددې ځاې د نیولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځاې دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز و ګرځوي، اوبیا به د همدې ځاېه د رارسیدلو مرستو او وسایلوورو سته په (شوبک) باندې برید کوي ، هغه په ځانګړې توګه دا وویل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبرۍ کې تر یرغل لاندې راوړي ، ددې علت هغه دا وایه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته ، هغه په څرګندو ټکو کې وویل ، چې که چیرې صلیبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بیا به ورته د ماتې څخه نور څه په مخ کې نه وي. هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ویره ښووله ،» جاسوس عالم ټولې هغه خبرې وکړې چې هغه دسلطان ایوبي له خولې اوریدلې وی.

ددومره قیمتي او ارزښتناکه راز په اوریدلو سره ، نجوني د ټولو هیرې شوی ، او په همدې مسئله ئې بحث او څیرنه پیل کړه ، هغوی دې پایلو ته رسیدل چې سلطان ایوبي په غیر مامولي توګه یو تکړه او ذهین جنګجو دي ، هغه چې په (کرک) د برید کولو کوم پلان جوړ کړې دې ،د هغې څخه دهغه دجنګي پوهې څرګندونه کیږي ، په لاره کې دهغه د جنګ د نه کولو پریکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دې.ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د یسوع او مسیح د خداې ځانګړی فضل دې چې مونږ ته دهغه ددې پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. اوکه نه هغه د (کرک) د نیولو وروسته د (شوبک) په څیر مضبوط مرکز ته ستر خطر پیدا کولې شو...... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ایوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل وحرکت او د دفاع په پلان جوړولو پیل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مخته کړې:

--د صلیبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځاې به همدا د (شوبک) کلاوې ، دسامانونو د رارسیدو ځاې به هم همدا وي اوهمدلته به ذخیرې جوړیږي او جنګ به دهمدې (شوبک) څخه کنترولوو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو ، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوئ ،

--ایوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سیمه کې تم کړل شي ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره زیات شمیر فوځ هلته ور واستوئ ، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوښ سپاره تر ټولو زیات وي. هڅه وکړئ چې د ایوبي فوځ په محاصره کې را ګیر کړئ ، د اوبو په چینو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ .»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو . هر یو خوشحاله و ځکه دا لمړی ځل و چې دسلطان ایوبي کوم جنګي راز دوخته مخکی دوی ته مالوم شوی و اوکه نه هغه به تل صلیبیان تش لاسونه را ګیرول ، خو په دې به د حیرانتیا څرګندوني هم کیدلې ، چې دسلطان ایوبي په څیر د یو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کیداې شي چې دا جاسوسان ، چې د پرینبولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پریکړه کړې وه ، په یوې بلې خونې کې کینوي اوبیا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واوري، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو یو کار دا هم وکړ چې د فرانسې فوځ چې له دې ځاېه څخه ډیر لرې پروت و دا پیغام ور ولیږه ، چې دفلانکی ورځ نه تر مخه هغې ځاې ته ځان ور ورسوئ چې د نورالدین زنګي له اړخه را لیږل شوی کومک سلطان ایوبي ته را و نه رسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې يو صليبي افسر را ننوت ، او د انټليجنس د مشر په غوږو کې يو څه وويل. هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه يوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس اوس را ورسيده ، اطلاع راغلې چې دهغې سره يو مسلمان ساتونکې هم دې. جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمرې څخه ووت ، او وريسې نور خلک هم. نجلۍ (حديد) هملته په برنډه کې څملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه، د آس دې اوږده او ستومانه کونکې سفر د (حديد) زخمونه راپرانستې و، دهغه وينه چې سهار بنده شوې وه ، يوځل بيا روانه شوه ،او بې هوشي پرې را غله ، صليبي قومندانانو د (حديد) په لور هيڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ويل شوې و چې دغلو حمله يو ډرامه وه ، هغوی نجلۍ د لاسو و نيوله ،او خونې ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ. هغه ډيره ارزښتناکه نجلۍ وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروګرام شاته کړ تر څو چې د (حديد) ملهم پټۍ نه وې شوې .

د انټليجنس مشر [هرمن] جرمنې و ، هغه نجلۍ لږ څه اخوا يوړه او ورته ئې وويل«ته غواړې د مار د بچي ملهم پټۍ وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندي را ورسيدې ، او که نه دې خيرونکو به ته د هغو نورو وحشيانو په لاسو کې ورکړې وی چې د غلو په بڼه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دي » نجلۍ ورته په سخته ژبه وويلې ،«اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خو دې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل اوزه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پيښه بيان کړه ، او دا ئې هم ورته ووېل چې دې انسان ماته بيا بيا ويل چې ماهمدلته پريږده چې ومرم اوته خپلې ښې وکاږه ، »

دصليبيانو په زړنوکې دمسلمانانو پرخلاف دومره نفرت اوکرکه وه چې ددې دومره افسرانو څخه ئې يو هم و نه ويل چې دهغه زخمي ملهم پټۍ وکړئ ، ان د جاسو س عالم پورې هيچا ورته توجه ونه کړه. نجلۍ دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخر يو چا وويل چې زخمي دننه خونې ته يوسئ اوسمدستي ئې ملهم پټۍ وکړئ ، هغه ئې خونې ته بوت اونجلۍ دخپلو افسرانو سره روانه شوه. هغې ته ئې وويل چې ووايې چې څه ډول ژوندۍ پاته شوې ده. هغې دپيښې ټول تفصيل بيان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک اوشراب راغلل ،خو هغې وويل « که چېرې زخمی ته مو خوراک څښاک ورکړې وې نو بيائې زه هم خورم ، زه به هغه يوځل ووينم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه.

« (لوزينا) و دريږه !» هرمن په پوره دبدبې سره پرې ورغږ کړ.« ته يوځل بيا د صليب د احکاماتو خلاف ورځې کوې ، لمړی مو درته د را ننوتلو وويل ، نو تا د زخمي تر پورته کيدو پورې ډډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپين سترګۍ سره بيرون وځې ، دا ټول د صليبي فوځ ستر چاړواکي دي ، اودلته دوه صليبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهيږې چې ددې حکم د نه منلو سزا څه شې دې ؟.... لس کاله قيد . اوکله چې بيا ته دحکم نه منل ددښمن د يوه ماموليې مامور له پاره کوې نو بيا تاته دمرګ سزا هم درکول کيداې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« ایا صلیبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولې چې یوه تجربه لرونکي جاسوسه ئې ، دخپل ځا ن پـه قیمت خوندي کړې ده ؟ نجلۍ ورته وویلي « زه پوهیږم چې هغه زما ددښمن د فوځ منصبدار دې ، خوزه به هغه ته هغه وخت دښمن ووایم چې کله هغه خپل فوځ ته بیرته ستون شي.»

«دښمن په هر حال کې او په هر ځاې کې دښمن وي» یو صلیبي قومندان پرې چیغې کړې او وئې ویل « څومره مسلمانان مونږ په فلسطین کې ژوندي پرې ایښي دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه یوړ ؟ په دې خاطر نه چې هغوی زمونږ دښمنان دي بلکه په دې خاطر چې هغوی زمونږ د مذهب دښمنان دي ، په دنیا به دصلیب حکمراني وي ، یو زخمی مسلمان زمونږ له پاره هیڅ حیثیت نه لري. کښینه !»

نجلۍ کیناسته اوسترګې ئې د اوښکو ډکې شوی.

*****(۷۸)

بل سهار د (شوبک) په سیمه کې څه بل ډول خوزښتونه روان وو، دا عسکري ډوله خوزښتونه و. د (شوبک) دسیمي وګړي د دې خوزښتونو څخه بې پروا پـه خپلو خپلو کارونو کې مشغول و، دکلا څخه فوځیانو په وتلو پیل کړې و ، سامانونه هم له یوه ځابه بل ته وړل کیدل ، د بهر څخه د راغلي فوځ دخیمو د ښخولو له پاره سملاسي ځایونه خالي کیدل ، د لوژیستکي موادو د راټولولو له پاره د اوښانو لیکې جوړې شوې وې، په دې عسکري مرکز کې منډې ترړې رواني وی ، دا ټول چمتو والي د صلاح الدین ایوبي د شونې حملې د مخنیوي له پاره کیده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پیل شوي و چې تیره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و. هر یو فوځي افسر په دې منډو ترړو کې مصروف و او ترڅنګ یو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و.

یواځې یوه نجلۍ وه چې ددې ټولو منډو ترړو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلۍ وه چې زخمي (حدېد) ئې له ځانه سره را وستي و. دهغې افسر هرمن هغه د (لوزینا) په نامه یادوله ، هغه ته د شپې له اړخه د کانفرانس د خونې څخه نژدې نیمه شپه فراغت پـه برخه شو. هغې د څارکښۍ د ځانګړي شبکې سره اړیکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتیا وه ، دهغې څخه د قاهرې د هغه وګړو په هکله را پورونه اخستل و چې نومورې به هلته ور تلله ، د نیمي شپې وروسته د خوب او د آس د سپرلۍ د سترتیا څخه هغه نوره په ځان نه پوهیدله ، د کانفرانس نه وروسته یوه افسر هغې ته وویلي و ،« هغه مو ډاکټر ته وسپاره ،ته دهغه په هکله ډیره اندېښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چې داسې احساسات ئې بري ته نه پرېږدي.» او دهغې د خپلي ځانګړي ستر افسر هرمن هغې ته ویلي و ،« که چېرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (ګي آف لوزینان) په خیر پادشاهان هیڅوک نه ښیي ، هغوی به ته په قید کې ور اچولې وی ، اوس ستا د ساتونکي غم مو خوړلي دې او تا ته دا حکم کیږي چې پس له دې به ته دهغه سره نه وینې.»

«ولې ؟»(لوزینا) ترې په حیرانتیا او نهیلۍ سره و پوښتل.« ایا زه به دهغه ممنویت هم و نه شم کړای ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه هيڅکله !» هرمن ورته وويلې « ځکه چې هغه د دښمن فوځي دي ، اوته دخپلي شبکې مسئوليت درک کولای شې ، مونږ تا ته دهغه سره د بيا ليدلو کتلو اجازه نه شو درکولای ، اوهمدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده ، زه دا وينم چې ستا دهغه سره احساساتي اړيکي ټينګ شوی دي او تا ته ددښمن سره داسې احساساتي اړيکې ټينګول نه دي په کار.»

« ماته همدومره ډاډ راکړئ ، چې دهغې علاج به کيږی» (لوزينا) ورته وويل « اوهغه به سم سلامت بيرته واستول شي.»

«(لوزينا) !» هرمن په قهرېدلي اواز سره وويل « زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره ، ته د ډير خطرناک او حساسه دندې د اجراء ځخه بيرته را ستنه شوی يې. سفر دې هم د خطرونو نه ډک و ، تا ته د ارام له پاره لس ورځې رخصت درکول کيږي. مکمل ارام به کوی»

دا خبرې د شپې شوې وې، هغه خپلې خوني ته ولاړه ، د جاسوسو نجونو د اوسيدو ځای د مرکزي دفتر نه ډير لرې په بل ځای کې و ، دهغې په خير دسترې درجې جاسوسې ته به ئې د اوسيدو ډيرې ښې اسانتياوې برابرولې ،په ډيرو ښو او ښايسته خونو کې به ئې د شهزادګيو په څير ساتلې.او هرډول عياشي ورته ميسره وه . دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هيوادونو ته استولې ، هلته به ئې د ګيريدو په وخت کې هر ډول ذلت ، سپکاوی او ستونزې ګاللې ، مرګ او يا مرګوني سزا ئې مقدر و. ددې دندې غوښتنه داوه چې نجونو ته د نړۍ هره اسانتيا ، برابره کړل شي. (لوزينا) خپلې خوني ته د رسيدو سره سم ويده شوی وه ، بله ورځ د هغې جسم د ستړتيا له لاسه ماتيده ، هغې نه غوښتل را پورته شي ، خو هغه راپورته شوه ، سهار ناشته ئې وکړه او بيرون ووتله ، دهغې د څنګ سره اوسيدونکې نجونې راغلې هغوی غوښتل دهغې ځخه د قاهرې خبرې واوري ، خو هغې ورته په ډيره لنډه توګه يو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه .

*****(۷۹)

هغه ډيره لرې تللې وه چې ورسره ئې يوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه يوځای شوه او ترې وئې پوښتل ،« لوزي چيرې ځې ؟ تو خو ډيره اندېښمنه ئې ، دا د ستړتيا اغيز دي ، او که بله کومه ځانګړې پيښه در پيښه شوی ده ؟ ايا رخصتي نه ده درکړل شوی ؟»

« رخصتي راکړل شوی ده» هغې ځواب ورکړ ،« يوه ځانګړې پيښه شوی ده چې زه ئې ډيره اندېښمنه کړې يم.» هغه د خپلې ملګرې سره د يوې ونې د سيورې لاندې کيناسته او ټول هر څه چې ورپيښ شوي و ورته ئې بيان کړل ، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړي و هغه ئې هم ورته بيا ن کړل اوورته ئې وويل چې « زه غواړم د(حديد) سره ووينم ، زه ويريږم چې دهغه به علاج نه وي شوی ،او د ښاره به ئې بيرون ويستلې وي او يا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«تاته خو ویل شوي چې ته ئې د هغه سره د لیدلو کتلو څخه منه کړې ئې ،» ملګرې ئې ورته مشوره ورکړه چې «دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا ګیر کړې نو بیا پو هیږې چې سزا به ئې څه وي ؟»

«د هغه وګړي له پاره زه د مرګ سزا اخستلو ته هم چمتو یم.» (لوزینا) ورته وویل.«ماتا ته وویل چې هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو ګواښ نه و ، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم وای نو یو څو ورځې به ئې خرابه کړې وای او بیا به ئې کوم امیر کبیر باندې پلورلې وای،خو (حدېد) زما ددې انجام څخه ښه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر ګواښ سره مخ کړ. غلو هغه ته ویلي و چې نجوني مونږ ته راکړه او تاسو دخپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهیده چې زه پاکه نجلۍ نه یم ، خو هغه زه امانت و ګڼلم.»

«ته دهغه له پاره احساساتي او جذباتي شوې ئې» ملګرې ئې ورته وویل.

«هو » (لوزینا) ځواب ورکړ. ما دهرمن تر مخه خپل جذبات ښکاره نه شو کړای خواوس خپل زړه ستا تر مخه ږدم ، ته هم زما ملګرې ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شې دې ؟ مونږ یوه ښکلې توره او خوارږه زهر یو . زمونږ وجود دنارینه و د تفریح اوفریب له پاره استعمالیږي ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هیڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالي احساساوه ، خو ددې سړي جسم چې ما د خپل جسم سره یوځای کړ نو زما په وجود کې هغه ټول احساسات ، چې ما فکر کاوه په ما کې نشته ، را وپاریدل . زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د یو چا محبوبه ګرځیدلې یم ، کیدای شي دا د همغې اغیزوي ، چې ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د یوې حکمرانې شهزادګۍ په څیر ګڼانه.....

«ماته ئې دومره لارې او طریقې ښوولې دي چې دهغې په واسطه ډیر ستر اوظالم حکمرانان هم په خپلو دوو ګوتو نڅولې شم ، خو غلو زه یوه پلورونکې څیز و ګڼلم ، زه ئې دومره را ښکته کړم ، چېرې چې زما په څیر نجوني هره شپه پلورل کیږي اویا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کیږي اوهغوی ئې د حرم سرا بو وینځې جوړوي. دغه سړي چې نوم ئې(حدېد) دې زه ددې سطحې نه را پورته کړم. ددې د مخه هم زه دهغه په قید کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې وړ و نه ګڼلم چې ما دخپلې ساعت تیرۍ اله و ګرځوي ، اوهغه داسې کولې هم شول هغه زه له سترګو غورځولې وم ، اوبیا کله چې هغه زما دعزت دخوندي ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نو زه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غیږ کې راونیو او دخپلې سینې سره مې یوځای کړ. اوبیرته هغې سطحې ته را غلم د کومې څخه چې زه غورځول شوې وم. ما ته د صلاح الدین ایوبي خبرې هم را په یاد شوی ، هغه ماته ویلي و چې ته ولې دکوم عزتمنده سړي سره واده نه کوې ؟ ما په خپل زړه کې ویلي و چې د ا مسلمان څومره بې عقله دې ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وایم چې زه اوس جاسوسي نه کوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو کې د کوچنیوالي څخه اچولې دې ، هغه د صحرا ویریدونکې شپې ، د غلو ویرې او د (حدېد) د جسم حرارت او دهغې د وینې بوي زما څخه لرې کړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« که چېرې تا دومره اورېدې خبرې هم نه واې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوې؟» دهغې سهيلۍ ورته وويلې ،« خو ددې حقيقت نه دې خبرول اړين ګڼم ، هغه به ددې ځای څې او ته به ورسره نه شې تللای، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وي نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شې کتلې ، که چېرې و نيول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه يوسې.»

« ته زما سره مرسته وکړه ،« (لوزينا) ورځخه غوښتنه وکړه ،«دا را ته ډاګيزه کړه چې هغه چېرې دې ، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه ، نو زما زړه ته به ارام را پيدا شي.»

« هو کې !» سهيلۍ ئې ورته وويل.زه دا کار کولې شم ، ته بيرته خپلې خونې ته ولاړه شه ،»

هغه خپلې خونې ته بيرته ولاړه اوسهيلۍ ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

*****(۸۰)

په قاهره کې هم د فوځې خوزښتونو نښې را برسيره کيدې ، فوځ ته جنګې تمرينات ورکول کيدل ، يو څو دلګې ئې جدا کړې و. هغوی ته ئې د شپينې غلچکې عملياتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شميرې سره د دښمن په زياتو فوځونو باندې بريدونه کول ، او د [ترپ او د خرپ] تمرينات ئې ورکول. دا تمرينات په دې ترتيب سره روان و چې دشپې له اړخه به هم فوځې دلګې د عسکرې تم ځايو څخه بيرون استول کيده . سلطان ايوبې په خپله ددې تمريناتو سره زياته علاقه درلوده ، هغه به هره څلورمه او پنځمه ورځ اعلی قومندانانو ته او ان تر دلګيو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشواو انځورونو په مرسته ، جنګې لوبې ښوولې ، هغه ددې روزنې بنستيز اصول دا ډول کيښنول چې:

- دکم شمير په واسطه زيات شمير دښمن ته زيان رسول ، او د وسلې څخه زيات د عقل اوفکر استمالول ،
- د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل ، مخامخ بريد نه کول ، د لس دولس کسانو دغلچکې عملياتو په واسطه دښمن ته زيا ت زيان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا يا ښار تر اوږدې محاصرې لاندې د نيولو لارې چارې او يا د کلا ګانو په ديوالونو کې ئې د نقب(سورې) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د تيولو اوښانو ، کچرو او آسونو څخه ليدنه کړې وه ، کمزورې او يا عمر خوړلې ځناور يې ورڅخه جدا کړې و، د بريد وخت او ورځ ټاکل شوی وه ، هغه منصوبه چې سلطان ايوبې د فلسطين د سوبې له پاره جوړه کړې وه ، دهغې په لمړی مرحلې کې په کاميابۍ سره دداخليدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې دتم ځايو په هکله هم فکر کيده .

ددواړو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې يو بل به د تل له پاره له منځه وړې او نابوده وي به ئې. د صليبيانو د چمتوالې دايره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه ، هغوی په دغه پراخه دايره کې د سلطان ايوبې له پاره داسې ځندی برابرولې ، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان ورکیده ، دهغوی چمتوالي د سلطان ایوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته وررسیدلي و.

ددې پراخه تیاریو په منځ کې هلته په (شوبک) کې یوه بله لوبه هم روانه وه ، خو دې لوبې د جنګ سره هیڅ ډول اړیکی نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړیکي تړل شوي و. (لوزینا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدېد) له پاره ناقراره وه، او سهیلی ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدېد) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهیانو په روغتون کې تر سترګو کیداې شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزینا) په ګډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ور په برخه و . خو ددې سره سره بیا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزینا) سره چې کوم زخمي را غلي و هغه اوس چېرې دي؟ نو هغې ته به همدا یو ځواب ورکول کیده « ما خو هغه نه دي کتلي » ، په دریمه ورځ یو افسر ورته په غوړو کې وویل چې دهغې لږ څه علاج کړل شوی دي اودهغې وروسته دمسلمانانو پنډغالي ته لیږدول شوی دي ،

کله چې سهیلی دا خبر (لوزینا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي را غله ،« دمسلمانانو پنډ غالي !؟» دا یو ویرونکې ځاې و ، په هغه ځاې کې د پخوانیو جنګونو مسلمان بندیان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صلیبیانو د کوم جرم پرته په اشغالي سیمو کې نیولي و.

دا مسلمانان به ډیر وخت د هغه قافلو څخه نیول کیدل چې صلیبیانو به لوټولي ، د ا پنډغالي بندیخانه نه وه، او نه د جنګي بندیانو پنډ غالي و ، دا یو بیګار پنډغالي و ، چې د اسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصیبه بندیانو کوم ریکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حیوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتیا پیښیده ددوی څخه به ئې د اړتیا وړ وګړي هلته وروړل اوکار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په خیموکې اوسیدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کیده چې ناروغتیا به ئې مامولي وه ، که چېرې ناروغتیا به زیاتیدله ، نو بیا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ، دا دبدنصیبه مسلمانانو یوه ډله وه ، چې یوا ځې ددې جرم سزا ئې تیروله چې مسلمانان دي ، سلطان ایوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پنډغالي په هکله خبر ورکړي و ،

(حدېد) ئې هم همدې پنډغالي ته ور لیږلي و ، او د (لوزینا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه ویني، هرمن ته شک پیدا شوی و چې دا یوه جذباتي تړون دي خو(لوزینا) دهغه حکم نه و منلې ، کله چې هغې واوریدل چې (حدېد) د مسلمانانو په پنډغالي کې دي ،نو هغې خپلې سهیلۍ ته وویلې چې هغه به (حدېد) ازادوي ، سهیلۍ دهغې د احساساتي حال په کتلو سره دمرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې دیوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وویل چې هغه یو زخمي راوړي چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هیچاته هم نه وائي. ډاکټر ترې د دې علت و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښته ، نو(لوزينا) ورته وويلي « هغه يو غريب شانته مسلمان دي چې زما دکورنۍ ډير خدمت ئي کړي دي. هغه چېرې په کومه جګړه کې زخمي شويدي ، دهغه په جيب کې څه نه شته نو په دې خاطر ئې ډاکټر علاج نه کوي ، څرنګه چې دلته ټول ډاکتران عيسايان دي نو په دې خاطر دمسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئې دادي چې که چېرې د ښار ښاروال ته داخبره وررسيږي چې ددې مسلمانانو تر منځ جنګ جګړه شوی ده نو بيا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پنډغالي ته ئې ليږي ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې دخدمت بدله ورکول غواړم ،چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه دشپې له اړخه راوړم وواېه چې ستا به خومره اجرت کيږي. زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم.

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزينا) هغه ته دا ونه ويل چې هغه څوک ده ، همدا ئې ورته وويل چې هغه د يوې عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ دښايست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزينا) ددې ډګر او فن ماهره وه ، هغه د نارينه و په سترګو پو هيدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکتر د موم په څير ويلي شو ، (لوزينا) دسرو زرو څلور سکې دهغه مخته کيښودې ، اوکله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونيوه نو وئې ويل ، چې ستا څخه زياته بله قيمتي سکه نه شته ، نو(لوزينا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وويل « ته چې څومره قيمت غواړې درکوم ئې ، خو زما کار اول وکړه.»

ډاکتر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د رازه ډکه مالوميږي ، خو د (لوزينا) په کتلو سره ئې دا خطره قبوله کړه ، او وئې ويل « راوړه ئې ، همدا نن شپه ، يا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئې ، که زه ويده شوی وم را ويښ مې کړه ،» هغه په يوه لاس کې د طلا سکې اوپه بل لاس کې ئې د (لوزينا) لاس و نيوه.

*****(۸۱)

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زياته اوخطرناکه مرحله د (حدېد) د پنډغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او داچې هغه څه ډول د پنډغالي څخه را وويستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئې داو چې په هغو بدنصيبه بنديانو کې د تيښتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوی د مشقت کولو له پاره ورل ، او د لمر د پريوتو نه وروسته به ئې بيرته را ورل ، ددوی ټوله شميره يو نيم زر کسان برابريدل ، د(لوزينا) ملګرې د پنډغالي په اړوند څه مالومات تر لاسه کړي و ، چې په هغې کې يو دا هم و چې زخمي اوناروغ بنديان يو عادي کلينيک ته هره ورځ ور استوي ، چې يوا ځې يو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزينا) د خپلې سهيلۍ سره هغه ځاې ته ورغله چې ناروغ بنديان ئې را ورل ، هغوی ډير انتظار و نه کړ، د پنځه ويشت دېرش ناروغانو يوه ډله ئې چې ډير سوکه سوکه راتلل ،دهغوی ساتونکي په لاس کې کوتک نيولي و او د حيواناتو په څير ئې پرې چغې وهلې او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئې وهل او ټيله کول به ئې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه نجوني مخته ورغلې هغوی خپل ځانونه داسې و نیول لکه څوک چې سیل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تیریدله نو هغوی هر یوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزینا) ټکان وخوړ ، (حدېد) هغه ته په غضبناکه سترګو کتل ، هغه چغې نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائي تللې وه چې (لوزینا) د زخمي کیدو تر مخه کتلې وه ، د (حدېد) اوږې را پریوتې وي ، او کالي ئې په وینه ککړ ، وینه ئې وچه شوی وه. د (لوزینا) په سترګو کې اوښکې را غلې ، خو د (حدېد) په سترګو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واړاوه ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو(لوزینا) و د هغې ملګرې د ساتونکې سره داسې خبرې پیل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و . هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وویل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بندیانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلینیک کې نور ناروغان هم وو ، ډیر هجوم مالومیده ، بندیان ئې یوي لوري ته کینول ، (لوزینا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملګرې ئې ساتونکې په خبرو کړ. (حدېد) د یوال ته تکیه وکړه او کیناست ، دهغه د روغتیا حالت ښه نه و ، (لوزینا) د سترګو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو(لوزینا) ورته په کلاره وویلې « ماته حکم شوی چې له تاسره هیڅکله هم و نه وینم ، کینه ، مونږ به دا نه ځرګندوو چې مونږ خبرې کوو.

« زه پر تا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وایم » (حدېد) ورته په کمزوري مګر غضبناکه اواز سره وویل، « ما ته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندي کړې ، هغه زما دنده وه ، ایا تاسې د یوه دندې د اجراکونکې سره همدا ډول سلوک کوئ ؟»

« چې شه حدېده ! (لوزینا) ورته په غبرګوني اواز وویل « داخبرې به بیا کیږي ،ماته ووایه چې ته دشپې په کوم ځاي کې ویده کیږي ، نن شپه به تا له هغه ځایه راباسم ،»

(حدېد) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزینا) هغه ته د اوښکو په تویولو په ډیر سخته توګه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه اوفریب نه ورکوي ، (حدېد) ورته وویل چې په هغه ځاي کې چې هغه ویده کیږي دهغه ځایه راوتل ګران کار نه دي ، خو چې را ووځي نو هغه به ځي چیرې ؟... هغوی ډیر ژر د تیښتې پلان جوړ کړ.

*****(۸۲)

د مسلمانانو پنځه غالې په داسې درانه خوب بیده و لکه دمړو هدېره . ساتونکې هم ویده شوی و. ددې ځایه تر اوسه پورې څوک تښتیدلې هم نه و. اوکه تښتیدلې هم وائي نو چیرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاګیزه وه چې که چیرې کوم یو و تښتي هم ،نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمرۍ برخه پاې ته رسیدلې وه ،چې دیوی پخوانۍ شکیدلې خیمې څخه یو کس دګیډې په خویدو سره بیرون را ووت ، او تر هغه ځایه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترګې پرې نه لګیدې ، مخکې هغه ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیاره کې هم د کجورو ونې په سترګو شوی ، مخته ورته یو سیوري د سرنه تر پښنو پورې پټ تر سترګو شو ، خویدونکي راپورته شو او دکجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه (حدېد) و او (لوزینا) دهغه انتظار کاوه.

«تیز تلاي شې؟» (لوزینا) تري و پوښتل.

«هڅه به وکړم» (حدېد) ځواب ورکړ.

دپنډغالي ځخه پوره لرې تللې و مخته پراخه نا اباده سیمه پرته وه ، ستونزه داوه چې (حدېد) تللاې نه شو. (لوزینا) ورته لاس ورکاوه تر څو ګړندي ګامونه واخستلاي شي هغه ته ئې په لاره کې وویل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي. هغې د (حدېد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې اوبیا د ډاکټر کور هم راورسید ، درې څلور ځلې ټک ټک نه وروسته ډاکټر بیرون راووت ، او (حدېد) ئې سمدستي دننه یوړ. د (حدېد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ویل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کیږي. ددې خبرې په اوریدو سره د(لوزینا) مخته یو ستونزه را غله ، او هغه داوه چې ددومره ورځو له پاره به (حدېد) په کوم ځاي کې پټوي ، بیګار پنډغالي ته ئې هم بیرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاو ه. ډاکټر دهغه علاج پیل کړې و ، نو ورته ئې وویل چې دې ته د ډېرې قوي او ښه غذا اړتیا ده.

(لوزینا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وویل چې په کوم ځاي کې چې دې اوسې نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کیږي ،ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره ګټه ور دې هغه ورکړه ، ته چې له ماڅخه څومره اجرت غواړې همغومره درکو م.

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډېر زیات و ، (لوزینا) تري د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وویلې ،« ته پر ما ډېر خطرناکه کار تر سره کوي ، زه پو هیږم چې دا شخص مو دمسلمانانو د پنډغالي څخه راوړې دي. اودا د مصر د فوځ سپاهي دې ، ته له دې سره څه اړیکې لرې ؟ته چې ماته زماد غوښتلو سره سم اجرت راکوې نو ستا دا راز به هم زما له کوره بیرون نه وځي.

« ماته منظور ده » (لوزینا) ورته وویلې ، اوډاکټره دا هم واوره چې که داراز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شې.

ډاکټر (حدېد) په یوه خالي کوټه کې څملاوه ، اوهغه ته ئې وویل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسې ، هغه ورته شیدې او میوه راوړه ، او(لوزینا) ئې یوې بلې کمرې ته یوړه ،.... بله ورځ (لوزینا) او دهغې سهیلۍ د پنډغالي جاسوسي وکړه ، کلینیک ته ولاړې ، ناروغ قیدیان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکي سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصي فن له مخې ئې دا ډاګیزه کړه چې د(حدېد) په ورکیدو سره په پنډغالي کې کوم بدلون نه دې راغلې اونه کومه هنګامه پیدا شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې تيريدې ، او څرنګه چې ډاکټر دخپلې خوښې قيمت اخسته نو په دېخاطر هغه (حدېد) هملته له ځانه سره پټ ساتلې و ، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله، (لوزينا) به هر ماښام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کيناستله او ډيروخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تيراوه ، په همدې جريان کې شل ورځې تيرې شوی ، د (حدېد) زخمونه هم را ټول شوي و ،روغتيائې حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزينا) ډاکټر ته وويل. چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځايه څخه باسي.

بله ورځ هغې خپله سهيلۍ بيا استعمال کړه ، د يوې کمې رتبې افسر چې تل به دهغې دسهيلۍ ترشا د تنګولو له پاره د هغې پسې ته ، په يوه چل را ګير کړ. افسرئې په يوه کوټه کې بند کړ او (لوزينا) ترې عسکري کالي و کنبل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپير لوي خاورين ديوال و اوځلور دروازې ئې درلودې ، چې دشپې له مخې به تړل کيدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا دروائې پرانستې وی ، ځکه چې دسلطان ايوبي د راتلونکي يرغل له پاره د فوځيانو اودهغوی له پاره د سامانونو تګ را تګ روان و .

دلمر دپريوتو تر مخه ،د کلا د لوی دروازې په لور يو صليبي افسر په اس سپور روان و د هغه په ملا باندې را ځوړنده توره دمسلمانانو په خير کږه نه وه بلکه نيغه ځوړنده وه ، او لاستې ئې د صليب په شکل و ، هغه له هره اړخه صليبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوښانو يوه بار کړل شوی قافله بيرون روانه وه ، داسې ښکاريده چې د آس سپور افسر ددې کاروان سره يوځاې روان دې ، هغه دروازی ته ورسيد ، نو دصليبي جاسوسي شبکې مشر هرمن ددروازې څخه داخليده ، هغه بيرون له کومه ځايه را ستون شوی و. هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خندا ځوا ب په خندا ورنکړ. هرمن چې څو قدمه مخته راغي نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزينا) ورته تر سترګو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډيره تيزی سره د خپلې کمرې په لور ولاړه،

د علي بن سفيان په خير هرمن هم په خارکښۍ کې پوره ماهر و ، هغه سمدستې خپل آس ددروازې په لور واړاوه ، او ور وئې څغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړې ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په څغاسته شو . بيرون چې ووت هر من وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تير شوی و دومره لرې تللې دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بيکاره و . هغه آس سپور د دروازې څخه د وتلو وروسته سمدستې خپل آس په څغاسته کړې و ، اس ئې هم ډير تيز تلونکې و، اوپه دې ترتيب (لوزينا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه.

(۸۲)*****

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وګرځاوه او بيرته دننه ولاړ ،ترهر څه لمړې د مسلمانانو پنډغالي ته ولاړ، او دهغې ځاې د ساتونکي څخه ئې د (حدېد) دننبو ننبانو ويلو وروسته ويوښتل چې هغه چيرې دې ، خو په هغه خيمه کې چې (حدېد) ساتل کيده د هغې ملګرو وويل چې يو سهار هغه ددې ځايه غايب شوی ، مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي وګڼله چي شايد هغه ئي اخوا دېخوا چيري وړي وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چي دصليبي فوځ په بهرکي يي ددروازي څخه وتلي وکوت ، هغه د نوري زياتي پلټني له پاره د (لوزينا) کمري ته ولاړ ، هغي خپل سر په لاسو کي نيولي وه اوژړل ئي.

«ايا هغه تا و تېښتاوه ؟»هرمن تري په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل « که درواغ دي وويل نو په پلټنه کي به ئي درباندي ثابت کړم چي هغه ته تا دتېښتي ټولي لاري چاري برابري کړي دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغو د ويلو اړتيا » (لوزينا) ورته وويل « زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډيره ښايسته دوکه او فريب دي ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر دريښتيا په ويلو ځان مرګ ته ورکړ.» دهغي په اوازکي پرکالي وه چي هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښي ئي په لړزيدو شوی ، ورسره نژدي يو ګيلاس پروت و چي يو څو ځاڅکي اوبه ئي درلودي هغه ګيلاس پورته کړاو د هرمن په لور ئي په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئي ويل « ما خپل ځانته د مرګ سزا ورکړي ده ، ددي ګيلاس دغه څو ځاڅکي اوبه ددي ګواهي وايي چي ما خپل ناپاک جسم ته د مرګ سزا په دي خاطر نه ده ورکړي چي د خپل قوم سره مي غداري کړي وي او د قوم او ولس دښمن مي د قيده خلاص کړي او د تيښتي لاري چاري مي ورته برابري کړي دي. بلکه زما جرم داو چي زه هغه انسانانو ته ددوکي د ورکولو له پاره تللي وم، چي دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دي. دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه يانه ، خوهغوی زما د عزت دخوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه. او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئي دهغو غلو د خولي څخه را وويستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو. زه ريښتيا وايم او مره کيږم، دا به ډير ډاډمن مرګ وي».

هغه لويدلو ته نژدي وه نو هرمن ئي د لاسه ګيلاس واخست اوهغه ئي و نيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئي ځان وويست او لري تري و دريده ، په ژړغوني اواز ئي وويل چي « ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلي دي. دغي زهرو په دي کي ريښتاوی ور ننويستي دي ، تاسي ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،.... هو هغه ته ما دتيښتي زمينه برابره کړي ده ، هغه ما شل ورځي پټ ساتلي و . هغه ته ما د فريښدس درويشي را پته کړي او وراغوستي مي وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللاي مګر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولاي ، په دي خاطر ما زهر و ښنبل ، که چيري تا زه نيولي هم نه وي نوما زهر ښنبلي و ،»-- هغه په پالنګ باندي پريوته ، هرمن ته د هغه اخري خبره تر غوږو شوه « په ريښتيا ويلو سره په مرګ کي څومره سکون دي » هغي خپله اخري ساه داسي واخسته لکه د سکون ډکه «اه».

کله ئي چي هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چي « ددي دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئي د مړيني خبر ورکړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغې کورنۍ همدا مونږ و ،» هرمن ځواب ورکړ ،« هغه په لس يولس کلنۍ کې د کومې قافلې څخه را تښتول شوی وه »

د صلاح الدين ايوبي د فوځ د کوچ دريېمه ورځ وه ، صليبيانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زيات شمير فوځونه استولي و . د پلان په مطابق حمله په (کرک) کيدونکې وه نو په دې اساس صليبيانو د (شوبک) څخه هم زيات شمير فوځونه کرک ته ور استولي و ، هغوی د خپلو فوځونو يو برخه د شام په لور هم استولې وه ، تر څو چې د نورالدين زنګي د مرستندويه فوځونو د راتګ مخنيوي وکړي ، د همدې فوځ يوه برخه هغوی په لارکې د سلطان ايوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ور واستولې وه . دکوچ په وخت کې سلطان ايوبي خپل فوځ په درې برخو ويشلې و ، او درې واړه برخې ئې يو له بله څخه لرې لرې ساتلې وی ، کله چې هغه هغې ځاې ته ورسيد چېرې چې د صليبيانو سره ټکر کيدل و ، نو هغه ددرې واړو برخو قومندانان او د هغوی نائبين خپلې خيمې ته راو بلل.

«مونږ اوس هغه ځاې ته راغلي يو چې زه بايد تاسې ته راز را ښکند کړم ،» سلطان ايوبي ورته وويل ،« تاسو به حيران شوی ياست چې زه تاسې ته دا ويل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې يم ، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي ياست ، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم ، زمونږ منزل (شوبک) دې ، يوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې يوئې عالم او دوه نورې ئې نجونې وی ولې ازاد کړل ، او هغوی ته مې ولې ساتونکې ورکړل ،ددې پوښتنې ځواب واوری: ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کينول ، منځنۍ دروازه مې پرانستې پريښوله ، او علي بن سفيان او دوه نورو نائبيونو ته مې په لوړ اواز وويل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکې تاريخ باندې په(کرک) حمله کوم ، زه پوهيدم چې جاسوسان ئې اوري ، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله ، چې زه د صليبيانو سره په پراخه ډګر کې د جنګ څخه ويريږم....

همدا ډول خبرې مې د هغوی په غوږونو کې ور واچولې او ازاد مې کړل ، او ساتونکې مې ورکړل تر څو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسيد چې په لاره کې يوه پيښه و شوه ، غلو يوه نجلۍ او درې ساتونکې وژلې دې، څلورم ساتونکې پرون شپه د (شوبک) څخه بيرته را ستون شوی دې ، هلته چې زمونږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسيدلې او همغه زما پلان ته بريا ورکړې ده ، صليبيانو خپل فوځ زما د خوښې په مطابق ويشلې دې ، اوس ستاسې د فوځ د ښې لورې برخه د صليبيانو د ډير ستر فوځ ښې لورې د فوځ څخه څلور ميله لرې دې»

هغه د ښې لورې د برخې قومندان ته وويل « نن به دلمر د پريوتو نه وروسته ، خپل اس سواره دوه ميله مخامخ مخته يوسې ، بيا به کيڼ لورې ته شې او څلور ميله به مخامخ ولاړ شې بيا به ښې لورې ته دوه ميله نور هم ولاړ شې ، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په سترګو شې ، بريد کول ستا کار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا به ډيره ګرندۍ حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه يې يوسئ او بيرته را ووځئ ، اوهماغه ځايو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځايه چې تللې وئ ، دويمه برخه به د ماښام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه ميله لرې به بيا کېن لورې ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژيستکي موادو قافلي تر سترګو شي ،ددې تر څنګ به تاسې ددښمن تر شا ياست. دورځې له اړخه به دښمن د ښي لورې ډلې تر يرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتۍ ، دورځې ډير وروسته راځئ ، دشپې له اړخه به بيا بريد کوئ ، خو دريږئ به نه. که صليبيان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا بريد کوي او دښمن به راټوليدو ته نه پريږدئ ، دغه دريمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوی ده دښمن په صحرا کې سرګردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکي او د ښناک مواد مه پريږدئ چې ور ورسيږي ، او کله چې د اوبود چينو څخه لرې شول سمدستې په هغو چينو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنګ له پاره به تم کيږئ نه ، د سرتيرو ډلې به تل د هغوی په حيواناتو باندې اور ورو ي.

د ا د (۱۱۷۱) زيږديز کال اخري ورځ وه چې د(کرک) د اوسيدونکو د اوږود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په خير مهمه کلا د سلطان ايوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زيات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او يو شميرئې په دښتو کې د سلطان ايوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره ميشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسيدونکو سره هيڅ کومک نه شوکولای ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، دصليبيانو اندښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جګړه نه کوي ، هغوی د غلچکي او کمانډو عملياتو په واسطه هغوی وار خطا کړې دي ، دهغوی دخوراکي موادو قافلي له منځه تللې وی ،په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صليبيانو دې فوځ د جنګ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللای نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صليبيانو د کلا او د ښار ددېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډيره کلکه مقابله وکړه خو دسلطان ايوبي نقب ويستونکو ډلو دېوالونه مات کړل ، دا محاصره يوه نيمه مياشت روانه وه ، اخر سلطان ايوبي (شوبک) ته ور ننوت ، تر ټولو لمړی هغه د بيګارانو پنډ غالي ته ورغې چيرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، دصليبيانو صحرائي فوځ په ډيره بې نظمۍ سره د(کرک) پورې را ورسيد چيرې چې ډيرې فوځيان بيکاره ناست و اود سلطان ايوبي د ورتللو انتظارئې کاوه.

*****(۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلي چې د اسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسي ، جرمني ، ایتالیي او ....دکوموکومو ځایو څخه دلته راغلي و»(عماد هاشم)

او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه:(۸)

د (۱۱۷۲) زیږدیز کال دویمه میاشت په تیریدو وه ، د (شوبک) کلا دمجاهدینو په ولکه کې راغلې وه خو په ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړودوړ روان و. عیسایانو دخپلو کورنیو سره یوځاې دهغه ښاره د تیښتې هڅې کولې ، څه خو لا پخوا تښتیدلي و . هغوی ویریدل چې لکه څنګه چې هغوی د خپلې واکمنۍ په وخت کې د (شوبک) په اوسیدونکو مسلمانانو ظلم او تیرې کړې و نو په همدې توګه به اوس مسلمانان هم د هغوی د ژوند ساحه را تنګه کړي. هغوی د دې انتقامي عمل څخه دومره په ویره کې و چې کله چې هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تیښته ، دصلاح الدین ایوبي د غشي ویشتونکو په لاسو مړه او وسله غورځونکي کتل نو یواځې خپل کوچنیان به یې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهیانو هغوی تللو ته نه پرینبودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړې و چې د ښار اوسیدونکي بلې لورې تللو ته مه پریږدئ ، هماغه و چې سپاهیانو به تښتیدونکي عیسویان د شګلوړه لرې لرې لارو ، د غونډیو او نورو سیمو څخه نیول او بیرته به یې ښار ته را وستل.

دا خلک په حقیقت کې د خپلو حکمرانانو د ګناه د سزا څخه په تیښته کې و ، هغوی ددې ځاې اوسیدونکي مسلمانان د چینجیو په څیر سپک او بې ارزښته ګڼل و او د « مسلمانانو پنډ غالې یا بیګار کیمپ » ددې ستر ثبوت و. سلطان ایوبي ته ددې پنډغالې په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پنډ غالې ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قید اوبند په اذیتونو اخته پراته و. عیسایانو دغه دوه زره کسان ژوندي لاشونه ګڼلي و. دهغوی څخه به یې د حیواناتو په څیر کار اخسته ، د دې بندیانو تر منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې یې راوړې و او همدلته ئې عمر تیرکړې و او اوس اذیتونو زړښت ته رسولي و. هغوی دا له یاده ویستلي و چې دوی ریښتیا هم انسانان دي ، په دې ځاې کې د پخوانیو جنګونو بندیان هم و ، خو د هغو بدنصیبو شمیره په کې زیاته وه چې صلیبیانو د قافلو او یا د ښاره څخه نیولي او پنډغالې ته ئې را وړې و. که هغه به ستر تاجر و او یا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به یې چې نیوه دهغه شتمني به یې تر اخسته او یا به یې لوڼې ترې اخستې او هغوی به یې همدې ځاې ته را رسول. په دوی کې دښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او دصلیب دښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسیدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او څه به ئې کوله چې غږ ئې بیرون و نه وځي...... هغوی به یو ماموليي شانته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیسائي ته هم تیتیدل او سلام به ئي ورته کاوه ، هغوی به خپلې مسلماني لونه په پردې کې ساتلې ، او نه به ئي پرې ښولې چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول.

کله چې سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوښکې ئې د سترګو رواني شوی او وئې ویل « زه ددې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم ،» هغه د هغوی د غذائي او روغتیائي حالت د ښه کولو له پاره سمدلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدې ځای کې وساتئ اوبستري اونور اړوندي اسانتیاوي ورته برابرې کړئ ، دسلطان ایوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړی د شاوخوا حالات سم کړې. بیرون لا تراوسه پورې جنګ روان و ، خو دا د ازاد او میداني جنګ په څیر جګړه نه وه. حال دا و چې د صلیبیانو هغه فوځ چې د سلطان ایوبي د فوځ د ځپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او یا په لاره کې د سلطان ایوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئې سنګرونه نیولې و ، هغه خورر ور شوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوې و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندې غلچکې عملیات کول او هغوی ئې د ډیر بد او خراب حالت سره مخ کړې و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چې په ځینو ځایو کې دهغوی چریکان محاصره شوې او ډیر زیان ورته رسیدلې دې ، دا خطره هم وه چې هغه فوځیان چې د(کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې دخپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي.

ددې حالاتو سره دمقابلې له پاره دسلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تراوسه پورې په پوره توګه نه و ځپل شوې ، دګوښه شوې فاطمي خلافت ملاترې په مختلفو سازشونو کې مصروف و ،همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وی ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي اوهغوی یو دبل سره دسلطان ایوبي پر خلاف را یوځای کړي ، تر ټولو لویه خطره داوه چې هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئې د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړې و او د پردو سره یو ځای په سازشونو کې را ګیرو ، هغوی د حشیشین د مسلکې قاتلینو مرسته هم تر لاسه کړې وه ،او دسلطان ایوبي د وژلو پلان ئې تر لاس لاندې نیولې و .

سلطان ایوبي خو ځله ویلي و ، چې دا د صلیبیانو خومره ستره بریا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غدارۍ کولو په اساس د مرګ سزا ورکړې وه ، ایمان پلورنکي وو. خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئې ویله ، خومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پیژندلې.

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندې وه ، او هغه د کلا په دیوالونو دخپلو فوځي سلا کارانو سره ګرځیده ، ددې ښار مسلمانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولې او د [الله اکبر] شعارونه ئې ورکول ،خو د بله اړخه په اوښانو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه دوست بهاؤالدين شدّاد په خپلو ليکنو کې ليکي چې «دصلاح الدين ايوبي په مخ او تندي د سوبې اوبريا څه نښې نه ليدل کيدې ، د (شوبک) د مسلمانانو يوه ډله چې دخوشحالۍ څخه په نڅاو کې و دهغه دېوال تر څنګ و دريدله ، چېرې چې مونږ ولاړ و ، نو صلاح الدين ايوبي هغوی ته کتل ، د هغه په ليدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زياته شوه ، خو د ايوبي په شونډو باندې مسکا هم را پيدا نه شوه ، ان تر دې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالۍ کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته يواځې کتل ، د ډلې څخه يوه په لوړ اواز وويل «صلاح الدين دنجم الدين ايوب ځويه ! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پيغمبر راغلې ئې.» دا دعربي نژاده و ، او عربو به يوبل د پلار په نوم پيژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډيرو صلاح الدين ايوبي ته بن ايوب يا بن نجم وايه ، پخپله سلطان ايوبي دکرد د نژاده و .....

«د نځيدونکو څخه کوم يوه نعره پورته کړه ،-- دکرد ځويه ! مونږ ستا پيغمبرۍ ته سجده کوو ، صلاح الدين ايوبي يو ټکان وخوړ ، په سخته لهجه ئې وويلې ، دوی ته ووايه چې ما نه ګنهګاروي ، زه دپيغمرانو غلام يم ، د سجدې کولو وړ يواځې يو الله ج دې.» ما د سلطان يو ساتونکي ته وويل ، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووايه چې داسې نعرې دې نه وهي ، دمصر امير پرې ناخوښه کيږي ، ساتونکي ورغي نو ايوبي هغه تم کړ او ورته ئې وويل چې « په کلاره ورته ووايه ، دهغوی زړونه مه خفه کوه ، پريږده چې نڅاوی وکړي او سندرې ووائي ، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند دهغې خلکو د خوشحاليو له پاره وقف دې....

هغه نور څه نه شو ويلې ځکه د هغه اواز دژړا ډک و ، دا د احساساتو غلبه وه ، مخ ئې واړاوه ، غوښتل ئې خپلې اوښکې له مونږ څخه پټې کړي ، لږ وروسته هغه زمونږ لورې ته وکتل ، او وئې ويل «مونږ اوس اوس د فلسطين دهليز ته را رسيدلي يو ، زمونږ منزل ډير لرې دي ، مونږ ته دشمال په لورې تر هغه ځايه تګ ته اړتيا ده چېرې چې د روم د بحيرې ساحل دلمرپريواته لورې ته ور ګرځي ، مونږ ته دعربو د ځمکو څخه د اخری صليبي د ويستلو او د روم په بحيره کې د هغوی د ورډوبولو کار را په غاړه دې.

سلطان ايوبي هملته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هيڅ غير مسلمان دې په دې خاطر د ښاره نه تښتي چې مسلمانان به ئې په تنګ کړي ، هر چاته چې دکوم مسلمان ښاري او يا عسکر څخه څه ستونزه ورسيږي نو هغوی دې دکلا د دروازې سره خپل شکايت درج کړي ، دهغې به پوښتنه و شي. هغه وويل چې مونږ دهيچا له پاره هم ستونزې او مصيبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مينې پيغام مو راوړي دي ، که چا هم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره يا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي ، په ياد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غير مسلمان ، يو هم خوندي نه شي پاته کيداې. ددې تر څنګ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صليبي جاسوس او يا عسکر پټ شوی وي او يا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسليم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسلطان ایوبي فوځ د(شوبک) کلا ته د یوه دېوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صلیبیانو د ځارکښۍ د شبکې مرکز و . ددې جاساسونو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډیر مالومات ورکړل شوي و او لاربښوونه ئې هم ورته کړې وه ، خو صلیبیان دومره ناپوهه نه و، هغوی د هرڅه دمخه هغه مرکز خالي کړې و ، او ټول اسنادئې ترې له ځانه سره وړي و ، دهغوی د جاسوسي شبکې مشر (هرمن) او دهغوی نور چارواکي دهغه ځایه تېنتیدلي و ، هلته یواځې اته نجونې نیول شوې وې چې علي بن سفیان ته ورسپارل شوې وې، هغه د هغوی څخه مالومات ترلاسه کول ، هغو نجونو ویلي و چې لږ و ډیر شل نجونې له دې ځایه څخه وتلي دي. هغوی ټولې په خپله تېنتیدلې دي ، دهغوی سره کوم نارینه نه و ، نارینه جاسوسان هم وتلي و ، دهغو اتو نجونو څخه یوی دخپلې ملګرې نجلۍ لوزینا په اړوند وویل ، چې هغې یو مسلمان فوځي(حدېد) ته ددې کلا څخه د تېښتې لار برابره کړې وه او بیا ئې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن دټینګښت او نوروامورا تو دښه کولو له پاره فعالیتونه ښه په ځوګ سره روان و. صلیبیانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د یرغل او هغه د سلطان ایوبي څخه د بیرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صلیبیان دبلې حملې له پاره دومره ژر ، چې هغوی ئې هیله کوله ، نه شواې چمتو کیداې. دهغوی تر مخه لمړۍ پوښتنه داوه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډیر پوخ خبر راوړی و چې سلطان ایوبي پر (کرک) یرغل کوي ، دهغه فوځونه د(کرک) په لور را روان هم و ، د هغوی دقاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړی و چې د سلطان ایوبي فوځ به په(کرک) یرغل کوي او قومنده به ئې هم دهغه په غاړه وي ، خو په نیمائې لاره کې دهغه د فوځونو لوری ولې بدل شو؟او داسې چال ئې و لوباوه ، چې هغه صلیبي فوځ چې دمسلمانانو دمخنیوي له پاره هلته مخته ورغلي و د غلچکي عملیاتو لاندې راغلي او سلطان ا یوبي د (کرک) څخه ډیر لرې په(شوبک) باندې یرغل وکړ.

دا پوښتنه په یوه کانفرانس کې راپورته شوه ، چې په کې د صلیبیانو ستر چارواکي او حکمرانان شریک ول، دهغوی د ځارکښۍ د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ایوبي په قاهره کې دنیولو وروسته ازاد کړې و دملزمانو په څیر په دې کانفرنس کې ناست و ، جاسوس عالم د (شوبک) د سوبې دمخه په تیښته بریالي شوی و ، هغه ته دکانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوې وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطې اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله ، او دهغوی د سوبې او بریا سبب وګرځید. هغه عالم یوځل بیا بیان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول ترلاسه شوی وه چې سلطان ایوبي په (کرک) باندې یرغل کونکې دی ، هغه داهم وویل چې که چیرې دهغه په خبر کې کوم شک واې نو اړوندې اداري باید پر هغې باندې عمل نه واې کړې. دهغه ددې بیان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د ځارکښۍ د شبکې د ماهر په څیر څنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دي.

«زه په دې هکله ډیر څه ویل غواړم»(هرمن) وویل «زه دا په ډاګه سره ویلای شم چې زه د ځارکښۍ د شبکې ماهر یم ، خو ډیر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د ځارکښۍ کولو محنت له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځول شوی دي ، دهغي پايلي دا شوی چي زما مهارت د فوځ دمرکزي قومندي يا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دي ، په دي کانفرانس کي دري پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندي اعلی قومندان هم شته ، او دا چي مونږ اوس دداسي ستري ماتي سره مخ شوی يو چي په کي د (شوبک) په څير ډيره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ،او تر څنګ ئي په ميلوميلو خپره سيمه هم مسلمانانو ولکه کړي ده ، دېوه کاله زيات لوژيستکي وسايل ددښمن په لاسو کي پريوتي دي ، اود (شوبک) ټوله ابادي دمسلمانانو غلاما ن ګرځيدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامي او احمقانه حرکتونه ستاسي تر مخ کيږدم او زه تاسي ټولو ته په ډير احترام او درنښت سره دا يادول غواړم چي مونږ په صليب باندي لاس ايښودي او دا مو ويلي چي دصليب وقار اوعزت څخه به ځان ځاروو ، نو که چيري ستاسي د کوم يوه ذاتي وقار ته کوم زيان رسيږي نو هغه دي دخپل وقار اوعزت په ځاي دصليب وقار او عزت تر مخ کيږدي»

(هرمن) د ستر حيثيت خاوند ګڼل کيده ، او دومره ځواک ئي درلوده چي کونارډ ، ګي اف لوزينان ، او د شاه اګستس په څير خپل سرو پادشاهانو هم دهغي دخبري د رد کولو جرأت نه شوکولي ، د ځارکښي ټول نظام دهغه په لاسوکي و ، په هغوی کي وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) ددي جرأت اوهمت درلود چي که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه يوسي نو وړاي شي. هغه ته اجازه ورکړل شوه چي هغه خپله شننه وړاندي کړي.

« زه په دي خبري د پوهيدو توان نه لرم ، چي ددښمن دراز د مالومولو له پاره يواځي په نجونو باندي ولي دومره زياته تکيه کيږي؟» هغه وپوښتل.

« په دي خاطر چي ښځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده.» يوه حکمران وويل ، « دانسان د کرچار دخرابولو ښه وسيله ښځه ده ، ايا ته ددي څخه انکار کولي شي چي دعربو زيات شمير مسلمان امراء ، وزراء ... مونږ دهمدي ښځو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي ؟»

« خو تاسي دا فکر نه دي کړي چي په دي وخت کي د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کي دي ،» (هرمن) ورته وويلي ، دهغوی خليفه خپل حکم نه شي پياده کولاي ، په عسکري امورو کي دهغي هيڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کي دسلطان ايوبي حيثيت د هغي ځاي د والي په څير دي خو هغه د هغي ځاي خليفه هم ګوښه کړ ، هلته نورالدين زنګي دي چي د يو سالار او وزير رتبه لري خو په جنګي امورو کي هغه دبغداد دخليفه څخه د اجازي اخستلو ته هيڅ اړتيا نه لري ، په دي اساس دا په نظر کي و ساتئ ، چي تاسي به يو څو اميران ، وزيران او د کلاو مسؤلين په خپلو لاسو کي اخستي وي خو دهغوی حيثيت د يوڅو غدارانو په څير دي هغوی تاسي ته دخپل هيواد يو انچ هم نه شي درکولاي ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځيان دي. نورالدين زنګي اوصلاح الدين ايوبي دواړو خپلو فوځونو ته داسي روزنه ورکړي ده چي تاسي نه شئ کولاي د داسي نجونو په واسطه دهغوی دفوځ کرچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پوري کړي دي ، دهغي فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دي ، په اسلام کي دهر يوه له پاره شراب حرام دي ، ددي بنديز

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيز دادې چې مسلمان فوځي وي او كه غير فوځي هغوی تل په خپل هوش او فكر كې وي ، كه چېرې صلاح الدين ايوبي دشرابو عادي واې ، نو نن به مصر زمونږه و ، او صلاح الدين ايوبي به د (شوبک) د كلا فاتح نه ګڼل كيده ، بلكه په دې كلا كې به زمونږ سره بندي واې.

« (هرمن) ! » يو قومندان ورته په سخته توګه وويلي « خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوريدلو له پاره وخت نه شته ،»

« زه همدا ويل غواړم » (هرمن) ورته وويل « چې د ښارکښې له پاره د نجونو استعمال ناكامه شوي دي، په تيرو دوو كالو كې مونږ ډيرې ارزښتناكه نجونې مصر ته واستولي خو هغوی زياتې د مسلمانو فوځيانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هكله دا هم ياد ساتئ ، چې ښځه ذات ډيره ژر احساساتي كيږي ، كه تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه وركړئ بيا هم هغوی د نارينه و په څير د تيږې په شان نه كلكيږي . مونږ هغوی په خطرو كې ورغورځوو ،خطره په هر حال خطره وي او په زړه او دماغ اغيز كوي په ځينو وختونو كې حالات ډير زيات خرابيږي او په داسې حالاتو كې مسلمان فوځيان زمونږ نجونې د تفريح او ساعت تيريو په ځاې په خپله پناه كې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ،نجونې د جذباتو ښځه مغلوبيږي. همدا اوس اوس زمونږ يوې نجلی د صلاح الدين ايوبي يوه قومندان د غلو ښځه خوندي كړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلی هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي كې واچاوه ، مګر نجلی هغه ته زمونږ د يوه افسر كالي ور واغوستل او د كلا ښځه ئې وويست ، هغه ته ئې آس هم وركړ ،ما هغه نجلی و نيوله ، خو هغې زهر وخوړل او ځان ئې وواژه، هغې د سزا د ويرې ځان نه و وژلې ، هغې محسوس كړې وه چې هغه ګناهګاره ده ، او خپل جسم ئې د دوكې له پاره استعمال كړې دې ، دا احساس دومره سخت و چې هغه ئې زهرو خوړلو ته مجبوره كړه.

« دنجونو پر خلاف يو بل دليل هم وړاندې كول غواړم ، زمونږ سره چې څومره جاسوسې نجونې دي دهغوی زياته شميره دهغو نجونو ده چې په كوچني والي كې د مسلمانانو د قافلو ښځه او يا د مسلمانانو د كورونو ښځه را تښتول شوي دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب وركړ ، او روزنه مو وركړه ، هغوی ځواني شوی او خپل اصليت ترې هير شو ، هغوی ته دا ياد هم پاته نه شو چې هغوی د مسلمانانو لوڼي دي ، خو مونږ يواځې د هغوی نوم بدل كړ، دهغوی مذهب او كرچار مو بدل كړ ، خو دهغوی وينه مو بدله نه شوه كړاې ، زه په انساني نفسياتو باندې پوهيږم ، او دا زما تجربه ده ، چې دمسلمانانو نفسيات د نورو مذهبونو د انسانانو ښځه توپير لري، دا نجونې چې كله هم د كوم مسلمان مخې ته ورځي نوداسې ورته مالوميږي چې هغوی ته يو ناڅاپه را په يادېږي چې دهغوی په رګونو كې هم دمسلمان پلار وينه ده ، د مسلمان د وينی ښځه د هغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې ووائې چې پس له دې كومه نجلی د ښارکښې له پاره مه ليږئ.» يوه قومندان ورښځه و پوښتل.

« كومه داسې نجلی مه استوئ چې دكوم مسلمان په كور كې پيدا شوې وي» (هرمن) ځواب وركړ. « كه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې ښخه وکاږئ نو دا به د صلیب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرایو ته نجونې استوئ ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې را ګیرولې شئ ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاې شي ، ځکه چې هغوی د جنګ میدان نه دي لیدلي ، دهغوی توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوی ، دهغوی فوځ مونږ پیژني ، یواځې فوځ دې چې دښمن پیژندلې شي ، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه را نښلي .»

دصلیبیانو پادشاه اګستس ډیر زیات شیطان فطرته انسان و ، هغه د اسلام سره دښمني عبادت ګڼله ، هغه وویل « (هرمن) ! ستا آند ډیر را نغښتې دي ، ته یواځې صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګی ګورې ، خو مونږ اسلام وینو ، مونږ باید ددې مذهب بیخ را وکاږو ، دهغوی کرچار اوآندونو کې شکوک او شبهات راپیدا کړو، په مسلمانانو کې داسې تهذیب رواج کړئ چې په کې جذابیت وي ، دا اړینه نه ده چې مونږ خپلې ټولې موخې په خپل ژوند کې تر لاسه کړو ، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته ور وسپارو ، ځه بریا به هغوی تر لاسه کړي او دا کار به بیا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ور ولویږي....

بیا به داسې یو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي ، که چېرې اسلام ژوندی هم پاته وي نو بیا به دا مذهب بل کوم صلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي په خیر بچیان نه زیږوي ، زه په ډاډ سره ویلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذیب کې رنګ شوې وي، (هرمن) ! د نن ښخه سل کاله وروسته په نظر کې و نیسه ، بري او ناکامي وختي پیښیې دي ، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو ، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ور کړه ، د فاطمیانو او حبشي سوډانیانو تر منځ یووالې راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشیشینو ښخه کار واخله.

(۸۴)*****

غونډه روانه وه چې یو صلیبي افسر را ننوت ، سترې ستومانه او په خاورو ککړ و ، داد هغه فوځ قومندان و چې دښتې ته دمقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و ، هغه ډیر اندېښمند و ، هغه وویل « د فوځ حالت ښه نه دي زه ددې وړاندېز سره راغلې یم چې د(کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور یوځای کړئ او په (شوبک) باندې یرغل یوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنګ ته راشي. اوس د جګړې حال دادې چې زمونږ فوځي دلګې د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لوري په شا تګ کوي دمسلمانانو چریکي ډلې د لړشمیره وګړو په واسطه غلچکي شپیني بریدونه کوي اوبیا شاته تښتي ، او دورځې له اړخه دهغوی یو څو کسان غشي ویشتونکي یو څو غشي را توغوي او بیرته ور ککیږي ، هغوی ډیر وخت اوښان او آسونه په نښه کوي ، او هر ځناور چې په غشي لګیږي نو هغه بیا د کنټرول وځي ، مونږ دلږ څه تم کیدو وروسته خپلې خوږې ورې ډلې بیرته سره راټولې کړلې ، او د ځوابي یرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جګړه نه کوي ، زمونږ یو شمیر دلګې په دې خاطر له منځه ولاړ ل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو هغوی دخپلي خوښي ډګر ته را ښکودل ،اوس په سپاهيانو کې د جګړې کولو جذبه مړژواندې شوې ده ، او ددې جذبې د بيرته را پيداکيدو له پاره دې ته اړتيا ده چې يوه قوي ځوابي حمله پيل کړل شي.

په همدې موضوع باندې بحث او خيړنه پيل شوه ، دصليبيانو له پاره داستونزې پيدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډيره برخه ، چې هغوی ډير ښه فوځ ګڼله، د(کرک) څخه لرې په شګلوړه ځمکه کې خوره وره پرته وه. د سلطان ايوبي چال بريالي شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکري ډلو دهغه دغه چال په ډيره ښه توګه پلي کړی و، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوړو ته به ئې ځانونه رسول او غونډيزو سيمو کې به ئې غلچکي بريدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تيزه چليده نو دهمغې تيزې هوا له څپو سره به ئې سمه حمله کوله، ددې څخه دا ګټه تر لاسه کيده ، چې دهوا اودآسونو دپښو څخه الوزول شوې شګې به د صليبي عسکرو په سترګو کې ننوتلې او ړندول به ئې. دسلطان ايوبي سره زيات شمير وګړي نه و.

تاريخپوهان ليکي چې که صليبيانو يرغل کړی واې نو دسلطان ايوبي سره دومره وګړي نه و چې (شوبک) ئې ساتلاې واې ، هغه د جنګي فهم اوفراست څخه کار واخست ، اوپه صليبيانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قايمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته دصليبيانو يو زيات شمير فوځ هسې بيکاره پروت و ، هغه ئې له دې ويرې له هغه ځايه نه شو را ويستلاې چې سلطان زنګي به سلطان ايوبي ته د هغې لارې مرسته ورسوي.

صليبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوريني کړې و ، خو په (شوبک) کې ايوبي دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صليبيان يرغل راوړي نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عيسايانو په ښه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولي و ، ترڅو د صليبيانو د راتلونکو عزايمو او منصوبو څخه ورته اطلاعات را ورسوي، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډير ژر را رسيدل. هغه د (شوبک) او دهغې د چاپيره سيمو څخه په فوځ کې دخدمت له پاره دخلکو د را نيولو کار پيل کړ. او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو را يوځاې شوو له پاره همهلته په کلا کې روزنه ورکول پيل کړل شي. هغوی ته دصليبيانو زيات شمير اوښان او آسونه هم تر لاسه شوی و.

بيروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې ددښمن ځناور د وژلو په ځاې ژوندي و نيسئ ، او کلا ته ئې را وليږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپني غلچکي عملياتو او خوځنده جنګ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړانديز رد کړل شو چې د جاسوسۍ له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پريښول اوهغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظرياتي يرغل له پاره وګړي را پيدا کړي. ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارينه جاسوسان پاته شوي ؟ اوايا هغه نجونې د هغه ځايه څخه را ويستلاې شو ؟ (هرمن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته وويل چې يو څو نجونې دمسلمانانو په قيد کې ورغلي اوخه نورې را وتلي دي او يو شمير ورکې دي ، د نارينه جاسوسانو په هکله هغه وويل چې يو څوئې په قيد کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي. هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان يو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ،.... يو صليبي حکمران وويل چې هغه نجونې چې هلته قيد دي دهغوی را ويستل اسانه نه ښکاري خو دا هم شونې ده چې يو شمير نجونو هلته د عيسايانو په کورونو کې پناه اخستې وي هغوی بايد دهغه ځايه څخه را وويستل شي.

د لږ څه بحث او خيرنې وروسته دا پريکړه وشوه چې داسې يوه ډله تياره کړئ چې دسلطان ايوبي د غلچکي ډلې په څير هرډول لوبې ته تيار وي ، ددې ډلې هر يو کس بايد ذهينه او هوښيار وي په عربي يا مصري ژبه و پوهيږي ، دا ډله دداسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) دعيسايانو د ظلم او تيري له لاسه را تښتيدلي دي ، هغوی ته داکار وسپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځايه ئې را وکاږي. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وګړي ډير مناسب وي چې د هغوی دغوښتنې په اساس د زندانو څخه را ويستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمينو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنې د ترلاسه کولو وروسته بيا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خيال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهيان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسيدلي وي او دهغې ځاې دکوڅو او لارو سره ښه بلدتيا و لري ،..... اوس دلته دا ستونزه را پيدا شوه چې مجرم وګړي ددې سيمې په ژبه نه پو هيږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پيدا کړه چې ډير داسې وګړي ور واستوئ چې دهغې ځاې په ژبه باندې پوهيږي.

زيات شمير تاريخپوهانو د(شوبک) سوبې ته مختلف رنګونه ورکړي دي، په دوی کې سپين ګويه تاريخپوهان لکه د(ويليم اف ټآئر) په څير عيسايانو هم ، په صليبيانو باندې سختې نيوکې کړي دي ، هغوی ليکي چې دهغوی حکمرانانو د ښايسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سيمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخريب کارۍ او شارکښې له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار ليد تر ستر ګو کيږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به دمسلمانانو څو کسه غير فوځي چارواکې تر خپل اغيز لاندې را وستې وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې دمسلمانانو يو قوم هم شته او يو فوځ هم ، د يوه قوم او دهغې د فوځ د عقيدې وژل دومره اسانه کار نه دې ،اوبيا په هغه وخت کې چې صليبيانو دمسلمانانو قافلې لوټولې ، د هغوی کوچنيان ئې تښتول ، په نيول شوو سيمو کې ئې په پراخه پيمانه د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامې وژنې ئې وکړې او مسلمانان ئې په بيګار پنډغالي کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

دمسلمان قوم اوفوځ جذبه له منځه وړل نا شونې ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونوکې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په ليکو کې د يو څو کسه غدارانو د پيدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شي وړل کيداې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخپوهانو لیکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د یرغل اړتیا وه ، او صلاح الدین ایوبي د جنګي اړخه کمزورې و نو صلیبیانو د(شوبک) څخه د یو څو جاسوسو نجونو د ویستلو په فکر کې ډوب و اوددې کار له پاره ئې دسرتیرو د ډلې د چمتوکولو حکم کړې و. هغوی لیکي چې دصلاح الدین ایوبي د جنګي فراست ستاینه باید وکړل شي چې هغه په صلیبیانو باندې رعب او ویره اچولې وه ،د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ،اوصلیبیانو هم دا اغیز منلې و، هغوی هیڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ایوبي خپل فوځ دلګي دلګي او ډله ډله خور وور پروت دي اودا هم ویل کیږي چې سلطان ایوبي ددې حال څخه غمګین هم و، دهغه خاص سلاکار ، شدّاد ، چې دهغه د اندېښنې کومه یادونه کړې نو هغه همدا کیدای شي چې دهغې فوځې دلګي د صلیبیانو د تعقب پسې خواره شوي و او دهغوی مرکزیت له منځه تللې و. دا هم سمه ده چې دهغې دلګي د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنګیدل ،دا سې نمونې هم لیدل شوی دي چې یو شمیر مسلمان فوځي دلګي د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ،د خوراک څښاک څخه بې برخې شوي خو هغوی بیا هم په هر حال کې چې وو، جنګیدل.

دا دجذباتو او احساساتو جنګ و چې صلیبي سپاهیان ترې بې برخې و، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شا تګ په حال کې کتل ،نو په هغوی کې به هم د جنګ جګړې روحیه له منځه تلله، که چیرې صلیبیانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې وای نو د ایوبي خورورو لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په ورو ورو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنګي امورو باندې کیږي.

دلته یوه بله یادوونه اړینه ده او هغه داچې د هغه وخت د صلیبي پیښو لیکونکو په حواله دوه درې غیرمسلمانه تاریخپوهانو دا ډول غلط بیاني هم کړیده ، چې سلطان صلاح الدین ایوبي (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توګه تر محاصرې لاندې نیولې و اوبیرته ناکامه را وګرځید ، هغوی ددې علت دا بیان کړې دي چې د صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګي تر منځ غلط فهمي را پیدا شوی وه ، زنګي ته دهغه سلاکارانو ویلي و چې صلاح الدین ایوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي اوځان د فلسطین حکمران جوړوي ، هغه به دفلسطین د سوبې وروسته زنګي هم له کاره ګوښه کړي ، دامؤرخین لیکي چې نور الدین زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ایوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنګي امور په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغي نو سلطان ایوبي ته چاوویل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولي چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د تر لاسه کولوله پاره ئې را ستولي دي. ددې خبرې په اوریدلو سره سلطان ایوبي خفه شو او د(شوبک) محاصره ئې ختمه او بیرته ئې مصر ته کوچ وکړ.

عیسائي تاریخپوهانو د زنګي او ایوبي تر منځ دغه فرضي ټکر ډیر پورته پورته کړیدې خو په هغوی کې دهغو تاریخپوهانو شمیره ډیره ده چې دائې ثابته کړې ده چې سلطان ایوبي د یوې نیمې میاشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ور ننوتې و. خو دا مالومات هم تر لاسه شوي دي چې صلیبي تخریب کاراونو دنورالدین زنګي او سلطان ایوبي تر منځ د اختلاف د پیداکولو هڅې کولې خو بریالي نه شول. ددې ثبوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادي چې دسلطان ايوبي پلار نجم الدين ايوب تر ډېري اوږدي او ستومانه کونکي لاري (شوبک) ته ورسيد ، هغه ته دا شک پيدا شوی و چې هسې نه چې د هغه ځوي داسې بې عقلي و کړي اويا داسې څه پيښ نه شي چې تخريب کاران دهغه غوږونه د زنګي پرخلاف ډک کړي.

بهاؤالدين شدّاد په خپلو ليکنو کې زياتوي چې «صلاح الدين ايوبي دخپل پلار په کتلو ډېر حيران شو دهغه لاسونه ئې ښکل کړل او داسې وپوهيده چې پلار ئې ورته ددې ستري سوبې د مبارکۍ په خاطر راغلي دي. خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبري داسې پيل کړې « ايا نورالدين زنګي جاهل او ناپوهه دي چې زما د ورک او غريب د ځوی په خير يو وګړي ئې د مصر حکمران کړ ؟ ايا زه به دا اورم چې ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدين زنګي دښمن ګرځيدلي دي ؟..... ولاړ شه او د نورالدين زنګي څخه ښښنه و غواړه ،.....

کله چې خبره را برسيره شوه نو مالومه شوه چې د سلطان ايوبي ذهن پاک دي او هغه د سلطان نورالدين زنګي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدين ايوب ډاډمن شو او څرګنده ئې کړه چې دا دصليبيانو تخريبکاري او شيطانت دي. سلطان ايوبي خپل باوري قاصد او سلاکار (فقيه عيسى الهکاري) دخپل دروند پلار سره يو ځاي رخصت کړ، او الهکاري ته ئې د نور الدين زنګي په نوم يو پيغام ور وليږه ، او ورسره ئې د (شوبک) څه تحفې هم ور وليږلې ، هغه ورته وليکل « ترټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چې زه ئې ستا په قدمونو کې ږدم ، او ددې وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دې پيغام کې سلطان ايوبي دا ډاګيزه کړې وه چې دصليبيانو د تخريب کاريو څخه بايد بيداره و اوسې ، او دا هم له ياده و نه باسې چې يو شمير مسلمانان امراء هم په دې ډول تخريبيو او سازشونو کې د صليبيانو لاس ورکلکوي. په دې پيغام کې سلطان ايوبي د هغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنګوالي ليکلي و ،او ترڅنګ ئې څه انقلابي وړانديزونه هم کړي و . هغه زنګي ته ليکلي و چې په اوسنيو حالاتو کې دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دي او د جنګ په ډګر کې زمونږ پر خلاف پوره فعاله دي ،د ځمکې لاندې فعاليتونو کې هغوی زمونږ پر خلاف ډېري غلطې انګيرني پيداکوي ، زه دې نتيجې ته رسيدلې يم چې زمونږ غير فوځي قيادت نه يواځي دا چې ناکامه دي بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر ګرځيدلي دي. مونږ د کوره لرې په بې رحمه صحراو کې ددښمن پر خلاف جنګيږو ، زمونږ مجاهدين جنګيږي او شهيدانيږي ، هغوی په لوږه او تنده جنګيږې ، او کفن هم ورته ميسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندې منبل کيږي د صحرايي ګيدړو او مرغانو دخوراک غوړه مړۍ ګرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چې ځومره ځان ځارنې هغوی کوي هغومره بل هيڅوک نه شي کولاي ، خو زمونږ د غير فوځي حکامو او مشرانو يو ځاځکې وينه هم نه توئيږي ، هغوی د جنګ د ډګر څخه ډير لرې په خوندي ځايو کې ناست دي همدا علت دي چې هغوی د عيش اوعشرت عادي ګرځيدلي دي ،او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپايي شرابو په واسطه خپل مريدان ګرځولي دي. مونږ د دين او ايما ن د سرلوړی له پاره وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي ، او هغوی د ايمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کيږي او خپل عيش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ايوبي ليکلي و ، چې څرنګه چې اوس زه د فلسطين دهليز ته رارسيدلي يم او ما عزم کړي چې دفلسطين د سوبې پرته به بيرته نه ستنيږم دا اړين ګڼم چې تاسي (نورالدين زنګي) د غير فوځي قيادت څارنه وکړئ ، دعلماؤ اميرته وواياست چې هغوی دې په جوماتونو او ټولو ټولونيزو ځايو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت يواځی او يواځی يو خليفه لري اوهغه د بغدا خلافت دي ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دي ، خو په خطبې کې او په هيڅ جومات کې به دخليفه نوم نه اخستل کيږي. ستر نوم يواځی د الله ج دي او دهغه درسول ص . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکي کې کله هم خليفه يا کوم بل حاکم په کومي لوري يا د يو څه د کتلو له پاره را وځی نو دهغې د ساتونکو د ډلي نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبورنه کړي چې په لاره کې ورته تيټ شي او هغه ته سلام وکړي......سلطان ايوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شيعه او سني تفرقه ورځ په ورځ زياتيږي ، دفاطمي خلافت د ګوښه کيدو څخه وروسته په دې اختلاف کې ډيرښت راغلي دي ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنيانو سره دي خو هيڅ سني حاکم او ياکارکونکي ته دا حق نه شته چې شيعه خپل غلامان وګڼي ، په حکومت او فوځ کې شيعه ګانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ.

په همدي تر تيب څه نور انقلابي وړانديزونه هم وو، چې سلطان ايوبي نور الدين زنګي ته واستول . تاريخپوهان په دې خبره کې سره يو دي چې نورالدين زنګي پر دې وړانديزونو باندې سمدستي عمل وکړ. سلطان ايوبي د خپله اړخه هم دشيعه سني تفرقه د ميني او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه يوړه .

*****(۸۵)

هلته په (کرک) کې صليبيان د سلطان ايوبي پر خلاف د ځوابي حملي په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل خپور وور فوځ ته احکام ليږلي و چې دمسلمانانو سره د جنګيدو څخه مه کوئ ، بلکه دهغو ځايو څخه د راوتلو لارې و لټوئ ، تر څو د ځوابي حملي له پاره زيات فوځ را ټول کړاي شو . ددې احکامو تر څنګ هغوی د څلويښتو کسو سرتيرو يوه ډله تياره کړه چې بايد د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ورننوځي ، او جاسوسي نجوني دهغه ځايه را وکاږی ، صليبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ايوبي د مصر څخه غير حاضر دي هلته د خپلو تخريبکارانو د ډيرښت له پاره پريکړه کړې وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانيان اود فاطمي خلافت پاته شوني سره را يوځای کړي او پر قاهره باندې ولکه و مومی.

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه وينې بهيدې ، هغه ټوله سيمه هموراه شګلوړه نه وه ، په څو ځايو کې هلته د خاورې او شګو ستري ستري غونډۍ پرتې وی او يا دشګو داسې سيمې وی چې که څوک به يو ځل ورننوت نو بيا به ئې د وتلو شونتيا لږه وه. په داسې سيموکې صليبيان هم له منځه تلل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي مجاهدين هم. اوهلته د (شوبک) هغه عيسايان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ويرې د ښاره څخه د(کرک) په لور را تښتيدل، هلته د جنګ منظر داسې و لکه د يوه افق نه تر بله پورې چې انسانان يو د بل وينې تويوي، په دې پراخه شګلوړه کې يوځاې نخلستان يا د خرماو د بوټو ځنګل هم و چې هلته اوبه تر لاسه کيداې شوې اوسترې ستومانه انسانان، زخمي انسانان او دتندې مړه کيدونکی انسانان هلته ورتلل او لويدل به.

عماد هاشم د سلطان ايوبي دفوځ دېوې کوچنۍ سر تيرې ډلې قوماندا ن و، هغه شامي نژاده و په دې خاطر ئې دخپل نوم سره عماد شامي ليکه، هغه جذبه چې دصليبيانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عمادشامي کې هم موجوده وه، خو دهغه په جذبه کې د انتقام اوبدل اخستلو قهر او غضب زيات مالوميده، د هغه په اړه ټولو ته ډاګيزه وه چې هغه يتيم و او نژدې خپلوان ئې هيڅوک هم نه درلودل خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و، چې هغه يتيم دې او که نه، ځکه د هغه پلار دهغه د سترګو تر مخه نه وفات شوی، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تښتيدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په (شوبک) کې و، هغه ته په ياد و چې دهغه په کوچنيوالي کې صليبيانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه، او بيا يې دمسلمانانو په وينو تويولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنيوالي د صليبيانو په دهشت او وحشت کې تير شوی و، هغه مسلمان جنګي بنديان هم کتلي و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل، او دهغه تر مخه ئې ددوه کسانو سرونه هم پرې کړي و، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تښتولو پيښې هم په خپلو سترګو کتلې وې او مسلمانان ئې بيګار کيمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و. د (شوبک) مسلمانانو به ويلې، کله چې په ښار کې عيسايانو بې له کومه دليله مسلمانانو نيول او پنډغالي ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو يرغلونه کول پيل کړل نو په دې پوه شه چې چېرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دې.

د عماد شامي کور هم د عيسايانو د يرغل څخه خوندي نه و پاته، هغه ته خپله خور ياده وه، چې عمر ئې اوه اته کاله و ډيره ښايسته او دنانځکې په څير نجلۍ وه، په کور کې ئې پلار، مور اويو ورور هم و. يوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بيرون ووتله، او درغل شوه، پلارئې وريسې لټون وکړ خو پيدا ئې نشوه کړاې، يو مسلمان ګاونډي ورته وويل چې هغه عيسايانو پورته کړه او يوړه ئې، پلار ئې دښار د حاکم دربار ته فرياد وروست، خو ځنګه ئې چې وويل چې مسلمان دې نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې و لګاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لګوی، کور ته په را ستنيدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عيسايانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. ددې پايلې دا شوې چې د شپې د هغوی په کور باندې يرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وينو کې ډوب وکتل، هغه پخپله بيرون را ووت او وتښتيد، او دېوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بيا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان ګاونډي عماد ددې ويرې هلته بيرون نه پرېښوده چې عيسايان به ئې ووژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږې ورځې وروسته هغه مسلمان ګاونډي دا یو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وویست ، د سهار په وخت هغه د یوې قافلې سره روان و ، ډېرو ورځو د سفراو ستومانتیا وروسته ، هغوی شام ته ورسیدل ، او هلته ورته د یوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه اوژوندي اوسه ، هغه په ذهني توګه بالغ اوځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او دهمدې جذبې په درلودلو سره پرې فوځیان ښه لګیدل ، هغه ددې تاجر نوکري پرېښوده او د یوه فوځي حاکم کورته ولاړ اوهلته نوکر شو. عماد هغه ته دخپل تیرشوي ژوند پیښې بیان کړې اوداڅې هم ورته وویل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي.

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې و نیوه ، هغه دانتقام اوبدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې څلورو ځایو کې په جنګ کې ګډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن اومیړانه و ښووله ، لس یولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته ولیږه ، چې نورالدین زنګي د سلطان ایوبي د مرستې له پاره و ر استولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تیر کړل ، بیا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د برید کونکي فوځ سره یو ځای هغه لورې ته ولاړ. خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شګلوړه ځمکه کې یې د صلیبیانو پرخلاف غلچکي یرغلونه کول.

هلته عماد د صلیبیانو له پاره قهر ګرځیدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډیره مشهوره شوی وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره یوځای په صلیبیانو باندې اور را ښکته کړې و خو د هغې د سیني اور مړکیدونکی نه و ،..... یوه میاشت وروسته دهغه په ډله کې یواځې څلور کسان پاته شوي و پاته نور ټول شهیدان شوي و ... یوه شپه هغه د همدې څلورو سپرو سره یوځای د صلیبیایو په یوې پنځوس کسیزه ډله باندې برید وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ،د ورځې له اړخه یې نه شو کولای دخپلو څلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو برید وکړي ، د هغوی په تعقیب پسې دا تر ډیره لرې ځایه پورې ولاړ ، د شپې صلیبیان تم شول او یوځای کې ئې پړاو وکړ ، خو زیات شمیر ساتونکي ئې بیداره پریښول ، عماد د نیمې شپې په وخت کې په اسونو وروځغاستل او د ویدو صلیبیانو تر منځ داسې تیر شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښې او کیڼ لورې وار کاوه ،او دهغه څلور واړو ملګرو هم همداسې کول.

هغوی ته به چې کوم خوزنده شې تر سترګو کیده ، په هغوی به ئې د تورو او یا برچو وار کاوه ، اوبیرته به ئې ځانونه غایبول ، څو کسه په خوب ویده صلیبیان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تیاره کې غشې ویشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتیرو ډله و دروله ، او دهغې ځایه ئې خوندي ځای ته بوتله، هغه دا فکر هم نه وکړې چې دښمن بیداره شوی دې هغه یو ځل بیا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور ورغل ، او په هغوی ئې دبرید کولو حکم وکړ. په تیاره کې ورته څه سیورې تر سترګو شول ، پنځه واړه اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تیر شول ، خوکله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځای درې را وتلي دي. دهغو دوه کسان صلیبي غشي ویشتونکو را پرځولي و. د عماد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینه نوره هم ګرمه شوه ، او خپلو مجاهدینو ته ئې وویل : « اوس به بدله اخلو .»دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدین را و ګرځول او د صلیبیانو په لور را غلل او د رانژدې کیدو په وخت کې ئې د برید حکم وکړ . اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و ، او دښمن هم په پوره توګه بیداره و . ددې یرغل پایلې دا شوی چې عماد یواځې پاته شو . دا ځل چې هغه ددښمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملګرو په ځاې ورسره دوه صلیبیان و چې دهغه تعقیب ئې کاوه . صلیبیانو پرې و رغبرګر. هغه هم په تیاره کې د غرڅخه و پیژندل ، او که نه هغه خو هغوی خپل ملګري ګڼلي و.

هغوی هغه ته ور رسیدلي و ، او په تورو ئې پرې برید وکړ ، دهغه سره اوږده برچه وه ، په ځغاستي آس باندي ئې ددواړو مقابله وکړه ، ددوی جنګ پوره اوږود شو ، او هغه دواړه بیرته و ګرځیدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه یوړل ، او ددواړو آسونه ئې (شوبک) ته د ور وستولو له پاره د واګو څخه و نیول . دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر کومه ځایه پورې رسیدلي دي ، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د ارام د ورکولو له پاره په یو ځاې کې پړاو وکړ هغه د ویده کیدو څخه ویریده ، ځکه چې په هر وخت کې اود هرې لورې څخه ددښمن په برید کې را تلاې شو. هغه شپه په بیدارۍ کې تیره کړه ، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه ، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دي . او په دې صحرا کې چېرې ور ته تلل وریه غاړه دي تر څو د خپلو ملګرو سره یو ځاې شي.

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو ، هغه د صحرا د پیریانو په څیر د لارې د ورکیدو خطره نه احساسوله ، هغه تجربه لرونکې چریک و ، د لرې څخه ئې د خطرې د بوې کولو احساس کولاې شو . هغه ته ډیر لرې د صلیبیان خلور خلور او یا پنځه پنځه کسانو ډلې تر سترګو شوی نو که چېرې دهغه سره دغه دوه زیاتي اسونه نه واې نو په یوه ټولي خو ئې برید کاوه ، هغه خوندې په خپله لار روان و ، هغه روا ن و اولمر په اسمان کې را پورته کیده ، مخته ورته د غونډیو سیمه راغله ، دلته ورسره ویره پیدا شوه چې د صلیبیانو کومه ډله به د شپې له اړخه قیام وکړي ، نو غوښتل ئې د لمر د پریوتو تر مخه دهغه ځایه ځان و کاږي ، ددې نه هم ویریده چې په کومه غونډۍ د صلیبیانو کوم غشي ویشتونکی ناست نه وي ، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و .

(۸۲)*****

مخته لاره ددووشګلوړه غونډیو تر منځ ګرځیدلي وه ، دهغې ځایه چې راتاوشو نو ناځاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو . داسې مالومیده چې څوک د هغه دځنګ غونډۍ سره پټ شوی و . هغه دخپل آس واګو ته ټکان ورکړ او د خپل اس تګ ئې ګړندې کړ . کله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره یوې بلې غونډۍ بنده کړې وه ،دې سیمې دغونډیو ترمنځ د یوی پراخه کندې بڼه خپله کړې وه، د عماد څخه شل قدمه لرې په خاورو کې خړ پړ یو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنګنو په مرسته پورته و خیژي،دهغه شا د عماد په لور وه ، اوسرئې هم پټ و ، عماد پرې ور غبرګر خو هغه دعماد غږ ته د ځواب ور کولو پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړ. غونډۍ شګلوړه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مخته ورغي هغه انسان یو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټینګې نه شوی ، هغه نیم بې هوشه شانته و. بیرته را ورغړید او د عماد د آس په قدمونوکې تم شو. د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه، عماد دهغې په کتلو سره حیران پاته شو. هغه یوه ځوانه نجلۍ وه او دومره ښایسته چې پخوائې کله هم نه وه تر سترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلۍ په ویره کې وه ، دهغې پاته توان هم ویرې ختم کړې و. هغې غوښتل و دریږي خو کیناسته ، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده ، هغه ځواب ورکړ ،« اوبه راکړه» عماد د یوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړي، هغې په ډیره بې صبرۍ سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په پټیدو شوی.

عماد هغې ته دخوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسیره شوی ، عماد ورته وویل «له ما څخه مه ویریږه ، ووایه چې څوک ئې؟»

« د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په سترې او ستومانه اواز وویل « ټول مړه شول ، زه یواځې پاته شوم ، په لارکې مسلمانانو برید را باندې کړې و.»

«ماته ولې رینبتیا نه وائې ؟» عماد ورته وویلې « هغه څه چې تاوویل ټول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ ګڼې و ئې ګڼه » هغې په ویریدلې لهجې سره وویل ،« خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

« تر(شوبکه) پورې» عماد ورته وویلې « زه تا (شوبک) ته وړلای شم ،(کرک) ته نه» ته ویني چې زه مسلمان یم ، زه نه غواړم چې په لاره کې د عیسائې فوځ په لاسو ومرم.»

بیا نو ماته یو آس را کړه »نجلۍ ورته وویلې ، « زه نجلۍ یم که چیرې په لاره کې د چا لاسو ته ورغلم نو ته پوهیږې چې زما انجام به څه وي ؟»

« زه درته آس هم نه شم درکولای ، اوتا له دې ځایه ځانته هم نه شم لیږلای ، عماد ورته وویل « دا زما دنده ده چې تا له ځانه سره (شوبک) ته یوسم.»

« هلته به ما چا ته سپارې ؟»

« خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وویلې او تسلې ئې ورکړه چې «ستاسره به هغسې سلوک نه کیږې چې ته ترې ویریږې»

نجلې (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وویل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هیڅ عیسائې او سیدونکې ددې ځایه تیښتې ته مه پریږدئ . ددې نه علاوه هغه نجلۍ خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسیدلای ځکه چې هغه تور رنګه ښایسته نجلۍ ده. مګر نجلۍ ددې نه ویریدله چې دا مسلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي به ئې بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې باید ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووائې چې آس راکړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلۍ خپله رويه بدله کړه او عماد ته ئې وويل« زه ډيره ستومانه شوی يم ، نن شپه همدلته پړاو وکړه ، سهار به(شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه د نجلۍ حالت هم هم داسې وکوت ، نو په دې خاطر ئې هملته د تم کيدو پريکړه وکړه. ددې تر مخه نجلۍ دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې ږيرې مسلمان دې چې په خاورو او دوړو ککړ ي ځيري تري وحشي جوړ کړې ، نو هغې دهغه څخه د رحم هيله نه دلورده ، اوس چې هغې يو پلان په فکر کې نيولې و نوپه دې خاطر ئې عماد په ژوره توګه تر سترګو تير کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ،او فکر ئې کاوه چې دومره ښکلې او ښايسته نجلۍ په دې صحرا کې ځانته پاته کيدل ، په داسې حال کې چې صليبي او اسلامي عسکر دزياته وخته راهيسي د وړو ليوانو په څير منډې تررې وهي ، ددې له پاره ځومره خطرناکه دي ، او دا هم شوني ده چې ددې نجلۍ په سربه سپاهيانو او قومندانانو يو بل سره وژلي وي. هغه پخپله هم فرښته نه وه ، دهغې نجلۍ سترګو ته ئې وکتل ، په همدې وخت کې نجلۍ هم ده ته کتلې ، عماد هڅه کوله چې د نجلۍ څخه خپلې سترګې واړوي ، خو دنجلۍ سترګو ددې سترګې را ستنولې ، نجلۍ په خپل جسم کې کومه داسې جذبه احساسوله چې دهغې له پاره پردۍ وه ، هغې يو ځل سترګې ښکته کړې خوسترګې ئې په خپله را پورته شوی او ډيرې نارامه شانته ښکاريدې ، د نجلۍ په شونډو نرۍ غوندې خندا را غله ، عماد ورته وويل «چې شايد ناواده شوی پيغله ئې ؟ !»

«هو !» نجلۍ ورته وويلې ، اوبيا ئې دڅه فکراو ځنډ کولو پرته وويل« زه په دنيا کې هيڅوک نه لرم ،که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بيداره شوی غوندې و،هغه ورته وويل « بيا به ته ماته وائې چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانه شه او واده راسره وکړه »

« زه بايد په هر صورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلۍ ورته وويلې « که چېرې ته له ماسره تر هغه ځايه پورې ځې نو ستا دنيابه بدله شي.»

نجلۍ د سودا لوبه پيل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهيده ، هغه به بيا د نجلۍ مخ او ځېرې ته کتل اوبيا به ئې سر ټيټ کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالوميده چې هغه د نجلۍ خبره اوريدله هم نه ده. لږ څه وروسته د نجلۍ مخ اوځېره دماښام په تياروکې ورکه شوه، هغه د آس دزين سره تړلي دخوراک څښاک شيان را واخستل ، نجلۍ ته ئې هم ورکړل اوپخپله ئې هم وخوړل ، د هغه جسم دومره ستومانه وه چې د څملاستو سره سم ئې سترګې ورغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنيمائي شپې څخه ډېره برخه تيره وه چې نجلۍ خپل اړخ بدل کړ ،او سترګې ئې پرانستې ، عماد ته يې وکتل، چې په خواږه خوب ويده و ، هلته څو قدمه لرې آسونه ولاړ و ، د شپې د اولې برخې سپومۍ د غونډيو سر ته را غلې وه، نجلۍ آسونو ته وکتل ،زينونه پرې ايښې و ، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو څخه ئې زينونه هم نه و راښکته کړې ، نجلۍ اسونه تيار وکتل او دائې هم وکتل چې عماد په خواږه خوب ويده دې او د خوراک څښاک وروسته ئې خپل توان هم بيرته تر لاسه کړې ، په خپله چوغه کې ئې لاس ننويست او کله ئې چې لاس را وويست نو دهغې په هغو ښايسته ګوتو کې خنجر و ، په سپوږمۍ کې ورته د عماد مخ تر سترګو کيده ، اوکتل ئې چې هغه د بې هوشۍ په خوب ويده پروت دې. نجلۍ د سپوږمۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل ، اويو ځل ئې بيا د عماد په مخ سترګې ور واچولې ، عماد په خوب کې بړيده ، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلۍ داسې وپوهيده چې هغه ته خپل خپلوان را په ياد شويدي.

نجلۍ د عماد سينې ته په غور سره وکتل ، اواندازه ئې وکړه چې دهغه زړه چېرې دې ، هغې د يوه څخه زيات وار کول نه غوښتل ، خو دا وار بايد په زړه وشي ، تر څو عماد سمدلاسه و مري ، او که نه په مړينه مړينه کې به هغه هم له منځه يوسي ، نجلۍ خپل خنجر نور هم په قوت سره و نيو او د آسونو په لور ئې وکتل ، هغه په زړه کې تول هغه څه چې بايد کړې ئې واې را وګرځول ،او هغه داچې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سورى کوي ، په آس به سپريږي او آس به ځغلوي. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئې خنجر دعماد په سينه کې ور ننويستې واې اوله منځه به ئې وړې واې ، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دې ،اودهغې دښمن. خو هغې به بيا بيا د عماد په مخ باندې سترګې ور غورولې او کله ئې چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه ، نو زړه به ئې په ټوپونو پيل کاوه. عماد يوځل بيا و بړيد ، اوس نو دهغه دخبرو الفاظ ځرګند و ، هغه په خوب کې خپل کورته رسيدلې و ، دخپلې مور نوم ئې واخست ، خور ئې هم رایاده کړه ، او څه داسې الفاظ ئې دخولې څخه راووتل چې هغوى وژل شوي وي او عماد دهغوى قاتلينو پسې ګرځې.

دا چې کوم احساس يا جذبې د نجلۍ لاس تم کړ مالومه نه دې ،شونې وه چې ويره به وې. او د نه وژلو جذبه به هم وې ،نجلۍ ناارامه شوه ، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي ، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي اوسوکه سوکه به ددې کندو څخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئې په لاس کې را واخست د اسونو په لورې ولاړه ، خو شګو دهغې پښه را ايساره کړه ، هغه ودريده اوعماد ته ئې يو ځل بيا وکتل ، ناڅاپه ئې په ذهن کې دا خيال راغې چې دې سړي دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره يوه ځوانه نجلۍ په يواځې ځاې کې يوځاې شوى ده ، او دا فکرئې هم و نه کړ چې دا نجلۍ عيسائې ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئې ووژني ،هغه د آسونو څخه زينونه هم نه دي راښکته کړي او خپله برچه او توره ئې هم په احتياط سره نه دي سمبال کړي -- ولې ؟ ايا هغه پر ما باور دلود ؟ يا ايا دومره بې احساسه دې چې زما ځوانۍ په هغه کې هيڅ جذبه راپيدا نه کړه ؟...؟ هغې ته داسې احساسيدله ، چې هغه سړې دې ته داس څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات ارزښت هم نه دي ورکړي ، هغه سوکه سوکه تر يوه آسه پورې راغله ، آس و شنړيده ، نجلۍ وويريدله او د عماد لورې ته ئي وکتل ، د آس په اواز هم د هغه سترګې خلاصې نه شوې.

هغه ددرې آسونو تر منځ ولاړه وه ، کله ئې چې په يوه آس د سپريدو اراده وکړه نو د شا له خوا ئي اواز واوريد.« څوک ئې ؟» نجلۍ يو دم شاته وکتل ، يو سړي په خوله باندې شپيلي وواهه « زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئي وخندل ، نجلۍ ئې د ژبې څخه و پوهيده چې صليبيان دي ،يوه نجلۍ د لاسه و نيوله ،او خپل ځان ته ئي را ښکوده ، نجلۍ ورته وويلې « زه صليبي يم» هغو دواړو خندل اويوه ئې وويل « بيا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړی او زما خبره واورئ ،» هغې ورته وويلې ، زه د (شوبک) څخه راتښتيدلې يم ، زما نوم "ايونا» دې زه د ځارکښۍ د شبکې غړې يم ،(کرک) ته ځم ، هلته ووينئ يو مسلمان سپاهي ويده دې ،هغه زه نيولې وم ، ما هغه ويده پريښود او ترې تښتم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلئ اوما (کرک) ته ورسوئ ،» هغې دوی دواړو ته ډيرې خبرې وکړې چې هغه د صليبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانګه ده.

يوه صليبي هغه د وحشيانو په څير په خپلو لاسو کې را ومروړله ، او وئې ويل « هر چيرې چې غواړې رسوو دې» خو هغه بل ډيره بيهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلۍ يوې لورې ته ور ټيل وهله ، هغوی د صليبي فوځ پياده عسکر و ، چې دمسلمانو چريکانو څخه را تښتيدلي و ، هغوی د شپې چيرې پټ شوي و او ارام ئې کاوه،دداسې ښکلې نجلۍ په کتلو د هغوی څخه حيوانات جوړ شول . کله چې نجلۍ وکتل چې هغوی ته د صليب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هيله په لوړ اواز خبرې پيل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهيانو له ځانه سره راښکودله .

ناڅاپه يوه په ويريدلی اواز د خپل ملګري نوم واخست او ويې ويلې « ځان څنګ کړه » خو دهغې دخبرې دمخه دعماد برچه دهغه په ملاکې ور ننوتې وه. هغه بل توره را وويسته ، نجلۍ چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوګورې چې خنجر ورسره دې هغې دا خنجر د صليبي سپاهي په اړخ کې ور ننويست او يو په بل پسې ئي دوه واره پرې وکړل ، او په چغو چغو ئي ووېل ««تاسو ته د ژوندي پاته کيدو هيڅ حق نه شته ، تاسي د صليب په نوم ناولې تور داغ ياست.»

کله چې دواړه صليبيان يخ شول ، نو نجلۍ بې قابو شوه او په ژړائې پيل وکړ. عماد هغې ته تسلي ورکړه او ورته ئي وويل « اوس دلته پاته کيدل سم نه دي ، شونې ده چې ډير سپاهيان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانيږو ،»

هغه دنجلۍ څخه و پوښتل « ايا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

« نه !» نجلۍ ځواب ورکړ ،« زه وينښه وم او دآسونو سره ولاړه وم ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هلته دې څه کول ؟»

«غونبتل مې پهاس سپره شم او وتښتم ،» نجلۍ اقرار وکړ او وئې ويل «ما نه غونبتل له تاسره ولاړه شم.»

«دا خنجر دې له کومه کړې؟»

«د پخوا څخه له ماسره و »نجلۍ ځواب ورکړ ، «ما د مخکې نه په لاس کې نيولې و.»

«ولې دې پخوا را خيستې و؟» عماد ترې و پوښتل « په دې خاطر که زه راوينښ شم نو ما به ووژنې ،»

نجلۍ ځواب ورنکړ. عماد ته ئې همداسې کتل. د لږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وويل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غونبتل تا ووژنم او بيا درڅخه و تښتم.» زه تا ته دا په ډاګه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کيده . زه دا نه شم ويلاې چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننويستلاې. ستا ژوند زما په لاسو کې و ، زه بې زړه نه يم ، خوبيا هم زه و نه توانيدم تا ووژنم ، زه دې کوم علت نه شم ويلاې ، کيداې شي ته څه ووائې ؟»

« دژوند او مرګ پريکړې د الله ج په لاسو کې دي ،» عماد ورته وويلې ،« ستا لاس زما الله ج له ما څخه منه کړې و ، اوستا عزت هم الله ج خوندي کړ. زما وجود خو هسې يوه وسيله شوه ،... په هر آسپ چې سپريږې سپره شه او ځغله.»

نجلۍ خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وويلې« زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، اوکه نه زه دې وژنم»

«ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله» عماد ورته وويل « بيا هم ما نه شې وژلې»

دا ټوکې نه وې ، دواړو په پوره هوش او فکر سره داخبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول اوبيو اس وريسې روان و.

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سيمې ته رسيدلي و چيرې چې صليبي عسکر نور نه تر سترګو کيدل ، دعماد دفوځ خپل څو کسه سپاهيان تر سترګو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مخته ولاړل ، داپريل د مياشتې لمر ډير ګرم وې هغوی خوله اومخ پټ کړې و اوروان و ، لرې شګې د اوبو دسمندر په څير را وځيليدې ، او په ښې اړخ کې ئې د شګلوړه غونډيو غرونه تر سترګو شول ، دسفر په دوران کې هغوی له يوه بله سره يوه خبره هم ونه کړه ، د ګرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځاې کې چپه چپتا اود ويرې فضا را پيدا کړې وه ، عماد نجلۍ ته وويلې « دا ستا دقوم دسپاهيانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځيدلي چې داسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګليستان ، فرانسې ، جرمنې ، ايتالي او ....دکوموکومو ځايو څخه دلته راغلی و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ چپه خوله ناسته وه، هغې به بیا بیا عماد ته کتل ، او د یوه سوړ اسویلي وروسته به ئې بیرته سترګې واړولې ، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسیورې پیدا شي ، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسیدل ، د لټون وروسته ئې شنه ګیاه او بوټي تر سترګو شول ، په یوه ځاې کې د غره لمن شکیدلې وه، او هلته اوبه وې ، دآسه را ښکته شو ، اول ئې پخپله و څښلې اوبیا ئې آسونه د اوبو څښلو ته ور پریښول ، او تر سیورې لاندې کیناستل.

« ته څوک ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،« ستا نوم څه دی؟ او د کوم ځاې اوسیدونکې ئې؟»

« زه مسلمان یم» عماد ځواب ورکړ ،« زما نوم عماد دی او زه شامي یم»

«تا د شپې په خوب کې څوک یادول ؟»

« ماته په یاد نه دي» عماد ورته وویل « زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملګرو به هم ماته همداسې ویلې ، چې زه په خوب کې ګړیږم.»

«ستا مور یاخور شته ؟نجلۍ ترې و پو ښتل. او ورته ئې وویل «شاید چې ته هغوی یاد وی ،»

« وو ، یووخت !» عماد د افسوسه په ډک اوسیلي سره وویل.«اوس هغوی په خوب کې وینم.» نجلۍ ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه و نه ویلې، هغه نجلۍ ته وویلې « تا دخپل ځان په هکله ماته درواغ ویلي و. ماته ستا څخه د پوښتنې کولو اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې ؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم اوبیرته به را ستونیږم ، که چېرې ریښتیا ویلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووایه خو دا مه وایه چې ته دهغو صلیبي نجونو څخه نه ئې چې زمونږ هیواد ته د ځارکښۍ له پاره راغلي و ي.»

«ته سمه خبره کوي »نجلۍ ورته وویل.« زه جاسوسه نجلۍ یم ، زما نوم "ایونا» دی»

ستامور اوپلار په دې خبر دي چې ته څه ډول دنده تر سره کوی ؟» عماد ترې و پوښتل.

« زما مور اوپلار نه شته ،» "ایونا» ورته وویل « ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي ، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دي .» هغې دا خبره همدلته پریښوده ، او وئې ویلې « زما یوی ملګرې د یوه مسلمان سپاهي د په څنګ کولو په خاطر زهر و خوړل ، زه هغه وخت ډیره حیرانه وم چې کومه صلیبي نجلۍ د یوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي ؟ خو زه نن دا احساسوم چې هو دا کار کیداې شي.»

«داسې څرګنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستا په څیر هغه نجلۍ د غلو څخه دخپل ځان په قیمت خوندي کړې وه. اوبیا هغې نجلۍ هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څیر هغه هم دا فکر نه کاوه چې نجلۍ څومره ښایسته ده ،، لوزینا ډیره ښایسته نجلۍ وه ، زه داویلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان ځارولې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وويلي ، «مونږ دحکم تابع يو .»

«کيداې شي دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې .»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلي «ته به مصر ته تللې وی ، هلته به دې کتلې يم .»

«زه مصر ته تللې يم» نجلۍ ورته وويلې، «خو ته مې هلته نه ئې کتلې ،» هغې ورنه په خندا کې وپوښتل.

«زما په اړوند ته څه فکر کوې ؟ ايا زه ښايسته نه يم ؟»

«ما ستا د ښايست څخه انکار نه دې کړې ،» عماد ورته وويل «زه پوهيږم چې ته دا پوښتنه ولې کوی ؟»

ته به حتماً حيرانه شې چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملګرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې داويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تا ته دوکه درکوم. او تا (شوبک) ته د ورلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوښې خلاف له تاسره واده کوم. او يا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلۍ که زما له مذهبه وې او که له بله مذهبه ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دبارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوی وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيريږي ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زمونږ د کوره پورته کړې وه، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وې اويا مړه ، که چيرې ژوندۍ هم وې نو دکوم امير په حرم سراې کې به وي ، اويا به ستا په څير جاسوسي کوي. هره نجلۍ چې وينم هغه خپله همغه خور ګڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زماورکه شوی خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شې ، زه پوهيدم چې په صحرا کې ستا ځانته تګ او بيا پياده تګ تا څه ډول انجام ته وررسوي، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واې نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي وړونو چې له تاسره کول غوښتل ،ماته دخپل ښايست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مړ يم، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې د اس دځغلولو او هغوی په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلۍ هغه ته په حيرانونکو سترګو سره کتل ، دهغې په سترګو کې دتندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چا نه وی کړې ، هغې ته دبې حيائې اوعياشۍ درس ورکړل شوی و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه اوفريب ګرځولې وه، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملګرو په څير خپل ځان د نارينه و په غيږو کې د ور اچولو حکم کړې و. تر څو د هغوی زړونه په خپله ولکه کې واخلې. هغوی دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانو نه ئې شهزادګۍ ګڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کور ئې چيرې وه، او مور وپلار ئې څوک و . د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې د يوې ښځې جذبات را پارولې و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، دهمدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل « ماته د يو ويرونکې خوب په څير دا په ياد راځي چې زه ئې د يوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دي چې په هغه وخت کې به زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په وینښتانو کې تیر کړل او خپل ویښتان ئې په دواړو موټو کې را ونیول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني یادوونه را ویښوي ، هغې وویل « په یاد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عیش او عشرت او په ښکلي فریبونو کې ورکه ده ، ما هیڅکله هم فکر نه و کړې چې زما مور اوپلار څوک و او څنګه و ، ماته کله دمور اوپلار اړتیانه ده پیښه شوی ، زما احساس له منځه تللې و ، ماته دا مالومه نه ده چې نارینه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارنیه خوما دخپلې تفریح داستعمال یو نانځکه ګڼي ، په هغوی چې زما ښایست او زما ځواني نشه را نه وړې نو زه هغه دحشیشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ماکې هغه احساسات را بیداره کړل چې د مور ، پلار ، ورور او خور مینه غواړي.»

د هغې نا ارامي زیاتیدله ، هغه به تم تم کیده او خبرې به ئې کولې ، او بیا بلکل چپ پاته شوه ، کله به ئې عماد ته سترګې و نیولې او کله به ئې د خپل سر وینښتان په دواړو لاسو کې و نیو ل، هغه په حقیقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال ترمنځ په جګړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وویلې چې پاڅه چې ځو ، نو هغه د یوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په څیر د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سیمې څخه ډیر لرې یوړل خو بیاهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، بواځې یو ځل هغې په خندا کې وویل.« ما کله هم د نارینه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دې کړې ، زه نه پوهیږم چې زه ولې احساسوم چې زه باید له تا سره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

***** (۸۸)

کله چې هغوی د (شوبک) دروازې ته ورسیدل نو دبلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې یو ه شپه تیره کړې وه ، هغه ځاې ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ یوسې نو د هغې ځاې په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تیریدل ، او خلکو "ایونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د یوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندې دروازې ته ئې وکتل ، "ایونا» ترې وپوښتل ،« دلته ولې و دریدې ،؟» هغه داسې و لکه هیڅ یې چې نه وي اوریدلي ، دوازې ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازې دړه و ټکوله. یو زوړ سړي دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسیږي؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

« هیڅوک نه » هغه زوړ سړي ځواب ورکړ ،«د عیسایانو یوه ښځه په کې اوسیدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو د هغې ټوله کورنۍ و تښتیدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده ؟»

زوړ وویرید . هغه وکتل چې سپور یو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې ګرویزنې کوي ، چې د عیسایي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ایوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په واسطه دي هيڅ عيسائي ته زيان و نه رسيږي .اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زوږ وويل .«ما پرې ولکه نه ده کړې ،ددې دساتنې له پاره دلته را غلی یم ، زه به دا بلکل بند کړم.ددې مالک ژوندې دي هغه مسلمان دې او د پنځلس شپاړس کالو راهيسې په هغه بيګار پنډ غالي کې پروت دي.

«ولې د مصر امير هغوی دپنډغالي څخه نه دي ازاد کړي ؟» عماد تري و پوښتل.

« دهغه ځاي مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پنډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. « خو دهغوی ټولو روغتيائي حالت دومره خراب شوی دي چې درونډ صلاح الدين ايوبي ورته اوس شيدې ، غوښه ، دوائياني او د ښه اوسيدو انتظام کړې دي زيات شمير ډاکټران د هغوی رو غتيائي حال ځاري ، دهغوی څخه چې دهر يوه صحت ښه کيږي نو هغه خپل کور ته ور ليږي ، هلته چې څوک اوسيږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره همله ورځي. ددې کور خاوند هم همله دي ، يوځو هغه ډير زوږ شوی دي او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئي د پنډغالي اذيتونه ګاللي دي ، هغه يواځې ژوندې دي زه ئي کله کله کتلو ته ورځم. هيله ده چې روغ به شي ، ما هغه ته ويلي چې دهغه کور خالي شويدې.»

« دهغه خپلوان چيرې دي ؟» عماد تري وپوښتل.

« هيڅ يو ئې هم ژوندې نه دي ،» زاړه ځواب ورکړ اودرې څلور کوره لرې ئې د يوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ويل ،« هغه زما خپل کور دې ، زه ددې خلکو ګاونډې يم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ويلې شئ ،»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته ، دآس څخه راښکته شو او دننه ولاړ ، په ديوالونو ئې لاس وواهه ، هغه خپلې اوښکې وچولې ، "ايونا» ئې د اوښکو د راتلو علت و پوښته ،هغه ځواب ورکړ.« خپل کوچنيوالي لټوم ، زه ددې کوره تښتيدلې وم ،، دا زما کور دي ،»دهغه اوښکې را رواني شوی اودهغه زوږ څخه ئې وپو ښتل ،«ددې خپلوان مړه شويدې، دهغې اولاد هم و ؟»

« يواځې يو ځوي ئې په څنګ شوی و ، چې د عيسائي غلو څخه زمونږ کورته را تښتيدلې و ،» زاړه ځواب ورکړ ،« ما هغه شام ته وليږه ځکه که دلته اوسيدلې نو وژل کيده به.»

عماد ته هغه شپه په ياد شوه چې دخپله کوره تښتيدلې وه او دګاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه ، هغه همدا ګاونډې و ، خو هغه دې زوږ سړي ته و نه ويل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) څخه شام ته استولې و هغه همدا ستا تر مخ ولاړ ځوان دې چې ته ورته قصه اوروې ، دعماد له پاره په خپلو جذباتو کنټرولول ډير ګران شول ، خو بيا هم هغه يو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زوږ ته ئې وويل « زه ددې کور دخاوند سره کتل غواړم ،ماته دهغه نوم را وښايه ،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود اوعماد ته هم دخپل پلار نوم په ډيره ښه توګه په ياد و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغه هلک یوه خور وه .» زاړه ورته ووېل «ډېره کوچنۍ وه هغه عیسایانو تښتولې وه ،او دهغې د تېښتې وروسته بیا ددې کور ټول وګړي د عیسایانو په لاسو ووژل شول.

« "ایونا» » عماد نجلۍ ته ووېل « دخپل مقدس صلیب د پالونکو کړتوتونه دې واوره »

"ایونا» هیڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې یوه پله بنده کړه اودهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې درې څلور ورېوړې خو ژورې ژورې لیکې کندل شوې وې هغه کیناسته او دا کندل شوی لیکې ئې په ډېر غورسره کتلې ، عماد هغه د سترګو لاندې څارله ، "ایونا» په هغو کندنو باندې لاس راښکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د لیدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو لیکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه ، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل ،« څه ګورې ؟»

نجلۍ ورته وخندل او وئې ویل « ستاپه خیر زه هم خپل کوچنوالې لټوم .» هغه دعماد څخه وپوښتل « داستاسوکورو ؟ نو ته بیا ددې ځایه تښتیدې ولې ؟»

«د همدې ځایه» عماد ځواب ورکړ اوهغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عیسایانو حمله کړې وه او دهغې مور او ستر وورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتیدم او ما تر اوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائې چې پلار مې په پنډ غالې کې ژوندې دې.

« تا هغه زوړ ته ویلې دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

« مانه غوښتل اوس ورته ووایم » هغه د تذبذب په حال کې ووېل.

"ایونا» هغه ته په ډېر غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل اوحیران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه ګورې. عماد د کوچنیوالې په یادوونوکې ورک شوی و ، زاړه ترې و پوښتل « ماته څه حکم شته ؟»

عماد تکان وخوړ او په حکمې لهجې ئې ورته ووېل چې « دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې» او "ایونا» ته ئې ووېل « را څه چې ځو »

« ایا ته دخپل پلار سره نه وینې ؟» "ایونا» ترې و پوښتل.

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم .» عماد ځواب ورکړ ،«ما به هلته په شګلوړه صحرا کې خپل قومندان لټوی ، هغوی به زه په مړو کې شمیرلې یم ، هلته ماته اړتیا ده، را څه-زما سره-راځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

(۸۹) *****

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجوني ،نجوني ، نجوني» سلطان ايوبي په غوړيدلي اواز سره علي بن سفيان ته وويل: « ايا دا کمبخته صليبيان زمونږ په لارو کې ولې دنجونو دېوالونه جوړوي ؟ ايا هغوی غواړي دا نجوني زمونږ ترمخ و نځوي او د(شوبک) کلا زمونږه څخه بيرته واخلي ؟

«درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل ،« ته پخپله د خپلو خبرو ترديد کوی ، د ا نجوني دېوال نه شي جوړيداي ، ددوی څخه د ېمک چينجي جوړ شوي ،او د ېمک کار تر سره کوي. ستا او د محترم نورالدين زنگی تر منځ دغلطيو د راپيدا کولو کار د همدي نجونو په واسطه تر سره کيږي ، او همدي نجونو دشرابو او حشيشو په واسطه مسلمان حکام او امراء استعمال کړيدي.»

«دا هماغه موضوع ده چي مونږ پري د سلو ځلو څخه زياتي خبري کړې دي ، سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دهغو نجونو په هکله څه ووايه ،دا خو ځرگنده شوی چي هغوی اته واړه جاسوساني وی ، ايا هغوی تر اوسه پوري کوم نوي انکشاف کړي او که نه ؟»

« هغوی ويلي چي په (شوبک) کې صليبي تخريبکاران او جاسوسان شتون لري ،علي بن سفيان ځواب ورکړ ،« خو دهغوی څخه هيڅ يو په نښه شوی نه دي. ځکه چي دهغوی دکورنو او د اوسيدو د ځايو مالومات نشته ، ددوی څخه ئي دري څه موده په مصر کې پاته شوی هم وی او تازه راگرځيدلي دي ، هغه کار چي هغوی هلته کړي هغه مو تاته پخوا ويلي دي.»

« ايادوی اوس په بنديخاني کې دي؟» سلطان ايوبي تري وپوښتل.

« نه » علي بن سفيان ورته وويل ،« هغوی په همغه خپل پخواني ځاي کې پاته دي. ساتونکي پرې ولاړ دي.»

په دې وخت کې دروازه چي دننوت اووئي ويل چي « عماد شامي قومندان يوه صليبي نجلۍ له ځانه سره راوړي او وائي چي هغه ئي د (کرک) د لاري څخه را نيولي ده ، او دانجلۍ جاسوسه ده.»

«دواړه دننه راو ليږه » سلطان ايوبي ورته وويل.

ددروازه چي د وتلو سره سم عماد او "ايونا» دننه راغلل ،سلطان ايوبي عماد ته وويل چي «مالوميږي چي د ډير لري ځايه څخه راغلی ئي ، ته له چاسره ئي ؟»

«زه په شامي فوځ کې يم ،» عماد ځواب ورکړ ، «زما د قومندان نوم اهتشام بن محمد دي اوزه د البرق د ډلي قومندان يم ،»

« البرق اوس په څه حال کې دي» سلطان ايوبي تري وپوښتل ، او علي بن سفيان ته يي وويل « البر ق په حقيقت کې برق دي ، کله چي مونږ په سوډانيانو باندي غلچکي شپيني بريدونه کول نو قيادت د البرق په لاسو کې و. په صحرايي عملياتو کې ددوی مثال نه تر سترگو کيږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستره سالاره !» عماد ورته وویل.« ډله مې د الله ج په لاره کې قربان شوی ده ، زما په ډله کې یوازې زه پاته شوی یم.»

«تاسو خو به ډیر کسان له لاسه نه وي ورکړي ؟» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل« د مړو شوو اوقربان شوو ترمنځ ډیر توپیر شته»

«نه دروند ه سالاره !»عماد ځواب ورکړ.«الله ج ګواه دي چې مونږ د یوه یوه کس په بدله کې شل شل صلیبیان له تیغه تیر کړي دي. که څېرې د صلیبیانو فوځ خپلو ځایو ته بیرته ستانه شوې وي نو هغه به یوازې زخمیان وي ، مونږ د فلسطین څمکه د صلیبیانو د وینو په رنګ سره کړې ده ، زمونږ نور دلګي هم په دښمن باندي دقهر په څیر را وریدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته ، چې په لږ وخت کې بل جنګ ته ځانونه چمتو کړي.

« او ته !»سلطان ایوبي د نجلۍ څخه و پوښتل« ایا ته غواړې چې په خپل اړوند مونږ ته هر څه ووائې ؟»

« هر څه وایم»"ایونا" ورته په آدب سره وویل او د سترګوئې اوښکې د اوبو په څیر رواني شوی.

«عماد شامي !» سلطان ایوبي عماد ته وویل « فوځي ارام ځاې ته ولاړ شه ، ځان پریمنځه ، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه ، سبا بیرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

« ما له ځانه سره ددښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وویلې « او دهغوی توري هم.»

«اسونه تبیلو ته او توري وسله تون ته تسلیم کړه» سلطان ایوبي ورته وویل.اوبیا ئې د لږ څه څند وروسته وویل « که څېرې په هغو اسونوکې کوم یو ستا د اس څخه غوره وي هغه بدل کړه ، هلته په محاذ کې داسونو حال څنګه و؟»

«کومه اندېښنه نه شته» عماد ورته وویلې « چې یو اس مو له منځه ځي نو د صلیبیانو دوه اسونه ترلاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بیرون راووت ، هغه خپل امانت سم ځاې ته رسولې و . عماد که له یوه اړخه فارغ شوی و خو د بله اړخه ئې زړه دروند و ، دا د جذباتو دروندوالې و ، دا د کوچنیوالې د یادوونو دروندوالې و اودا دهغه پلار د محبت اومینې دروندوالې و چې تر اوسه په پنډغالي کې شته و. دجنګ تر ختمیدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره ووینې ، ویریده چې د پلار مینه او د زړه پخوانې زخمونه به ئې د دندې تر منځه خنډ وګرځي...... هغه خپل آس پسې دوه نور اسونه تړلي و او د تبیلې په لور روان و هغه ته د چاپیریا ل په هکله هیڅ احساس نه کیده، هغه اسونه یوه لورې ته یوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه تېوله تر سترګو کیږي ، ودرید او د کلا لیدنه ئې پیل کړه ، څېرې پیدا شوی و دکوم ځاېه وطن پریښوولو ته اړ شوی و ، جذباتو پرې نور هم ډیر دروندوالې کاوه.

« د لارې لرې و دریږه !» چا پرې اواز وکړ ، هغه شاته وکتل چې یو اس سپوره ډله را روانه ده ، هغه خپل آسونه یوه اړخ ته کړل ، کله چې د اس سورو اخرې کس ددې څخه تیریده نو دعماد څخه ئې وپوښتل « د بیرون څخه را غلې ئې ؟» دهغه ځاېه څخه څه خبر دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د اللهؔ کرم دي دوستانو !هغه ځواب ورکړ ،«دښمن له منځه تلونکي دي ، (شوبک) ته هيڅ خطره نه شته ،»

ډله مخته ولاړه او عماد ښي لوري ته را وګرځيد.....

*****(۹۰)

« ماله تاسي څخه هيڅ هم نه دي پټ کړي» "ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمخ ناسته وه او ويل ئي . هغې ويلي وچې جاسوسه ده، دائې هم ويلي و چې په قاهرکې يوه مياشت اوسيدلي ده ، او هلته ئې د يو څو مسلمانو چارواکو نومونه هم وښول ، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې کارکاوه ، او هغې دا هم ويلي و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي ، او د صليبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپيني غلچکي عملياتو له پاره روزنه ورکول کيږي.... "ايونا» د چا ډيو ښتني پرته دومره زياتي خبرې و کړي چې يو جاسوس ئې د اذيتونو د ورکولوو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسي خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړ وي. د"ايونا» په دې ځرګندونو علي ته شک پيدا شو ...

«"ايونا !» علي بن سفيان ورته وويل« زه هم ستا د فن لو بغاړې يم ، زه ستا ستاينه کو م چې د ډيري سترې مرتبي لوبغاړې ئې ، زمونږ د بنديخانې او اذيتونو څخه دخوندي پاته کيدو په خاطر او زمونږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طريقه د ستاينې وړ ده. خو زه به ستا په دې دوکه اوفريب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» "ايونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب ورکړ. « تا به د(هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

"ايونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفيان څنګ ته را غله په دواړو زنګونونو کيناسته ، دعلي بن سفيان ښي لاس ئې را واخست او ښکل ئې کړ.« ستا په ژوندي کتلو باندې زه ډيره خوشحاله شوم.، ستا په هکله ماته ډير څه ويل شوي و . (هرمن) به ويلي چې که علي بن سفيان له منځه يوسئ نومونږ بيا د مسلمانانو په جرړو کې ځان ورننه باسو او د جنګ جګړې پرته به ئې له منځه يوسو »» نجلۍ بيرته پورته شوه او په خپل ځاې کيناسته.

« ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا ووينم خو بريالۍ نه شوم ، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و ، خو بيا ئې را ته و نه ويل چې هغه پلان بريالي شو او که نه. زه ئې بيرته (شوبک) ته را وبللم.»

«مونږ څه ډول ډاډ من شو چې هغه څه چې ته وائې بلکل سم او صحيح دي ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«تاسي ولې پر ما باور نه کوئ؟» نجلۍ ترې په قهرېدلي لهجې وپوښتل.

«په دې خاطر چې ته صليبي ئې ؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صليبي نه بلکه مسلمانه يم نو تاسې به ووائې چې دا هم درواغ دي ، نجلۍ ورته وويل « زما سره هيڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کيږي چې زه دهمدې کلي ځخه تښتول شوى وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پښدغالي کې دې ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئي هم وويل چې هغې ته د خپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وويل چې عماد هغه ځنګه او په څه ډول په صحرا کې خوندي و ساتله ، او بيا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې د خنجر لاس نه پورته کيده ، او زياته ئې کړه چې « ما د ورځې له اړخه د هغې مخ ته او سترګو ته بيا بيا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بيداريده او زه په شک کې لويدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پيژنم ئې . خو ما ته نه په ياد پرې ، ما دهغه ځخه و پوښتل نو هغه وويل چې داسې نه شي کيداې..... د شپې دوه صليبي سپاهيانو پر ما باندې بريد وکړ نو عماد راپورته شواو يو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صليبي ګاڼه او زما ملاتړ هم د صليبيان سره و ، خو ما هغه دويم صليبي په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوى ځخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پر دې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړى و .....

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلمړي ځل له پاره زما په سينه کې هم احساسات را بيداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلي دي ، ماته همدومره ياد و چې زه په کوچنيوالي کې تښتول شوى وم ، خو دا ياد به هم په ذهن کې د ګرد په ځير ورکيده، تاسې ته به مالومه وي چې زما په ځير نجونې ځنګه روزل کيدلې ، د کوچنيوالي يادوونه او اصليت د انسان د ذهن ځخه بيرون وځي ، او زما همدا حال و . خو ماته ډاډ را پيدا شو چې زه عماد د پخوا ځخه پيژنم . دا د وينې راښکودنه ده ، سترګو سترګو او زړه زړه و پيژانده ، شونې ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او د همغې احساس اغيزوي چې هغه زما په ځير زړه وړونکې نجلۍ داسې له سترګو غورځوله لکه دهغه سره چې هيڅوک ملګرې هم نه وي ، هغه ډير ځل زه په ژور و سترګو سره کتلم.»

"ايونا» په تفصيل سره خپله خبره اوروله اووئې ويل چې: (شوبک) ته را ننوتلو ، بيا عماد د يوه کور تر مخه و دريد او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو..... هغه وويل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنيوالي يادوونه را بيداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتيا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځاې ځاې کې ګروځولو ته اړ کړم ، ما د يوې دروازې چپ اړخ وکوت هلته ما ته د خنجر په څوکه کندل شوى ليکې تر سترګو شوى چې هغه ما د مشر وررور د توري په څوکه کندلې وى . زما ذهن زه د بوې بلې دروازې شاته يوړم ، هلته هم همداسې ليکې وى ، بيا ما عماد نورهم په ډير غور سره وکوت ، دهغه د ږيرې سره سره بياهم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخوانې صورت مې په ذهن کې راغې ، ما خپل ځان په ډيره ستونزمنه توګه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ويلې چې زه د هغې خور يم . هغه دومره پاک فطرته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیڅلي انسان او زه دومره ناولې او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غیرتمنده اوزه دومره بې غیرته ، که چېري ما هغه ته ویلې واي نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړې واي»

په دې وخت کې علي بن سفیان څو ځله سلطان ایوبي ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترګو لیدل ، مګر د نجلۍ احساساتي څرنګوالي ، د هغې اوښکي او ځیني الفاظو سره د هغې سلګۍ وهلو په دواړو داسې اغیز کړې و چې ووائې چې دنجلۍ خبرې ریښتیا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې دهغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وویل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ،ما په بندیخانه کې واچوئ ، هر څه چې مو زړه غواړي را سره ئې وکړئ ، زما نور هیڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندی و اوسم. که چېري تاسې اجازه راکوئ نو زه به د خپلو ګناهونو د بښلو له پاره څه وکړم»

« ته څه کولې شې؟» سلطان ایوبي تري و پوښتل.

« که چېري تاسې ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به دصلیب درې څلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه یوسم»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ایوبي ورته وویل « خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژنې ، زه غواړم به تاریخ کې داسې تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدین ایوبي خپل دښمنان د یوې ښځې په لاسو ووژل ، په داسې حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و. که چېري ما ته دا مالومات تر لاسه شي چې دصلیبیانو کوم پادشاه په کوم لا علاجه ناروغتیا ککړ دې نو زه به دهغه دعلاج له پاره خپل طبیبان ور واستوم ، اوبیا مونږ پر تا داسې باور هم نشو کولاې. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولاې شو ، چې تا ته ببښنه وکړو او(کرک) ته دې ورو استوو.»

«نه» "ایونا» ورته وویل «زما په زړه کې هیڅ داسې غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرګ اوژوند مې همدلته وي ، خو زما د یوې غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه وایاست چې زه دهغې خور یم ، زه پنډغالې ته د خپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وایم چې زه دهغې لور یم .،» هغې په چغو چغو و ژړل.

علي بن سفیان د خپلې اړتیا په مطابق دهغې څخه ډیري زیاتې خبرې پوښتلې وې اوبیا ئې دسلطان ایوبي څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چېرې و لیږې؟ سلطان ایوبي د لږ څه فکر وروسته ورته وویلې چې دا په ډېر درنښت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پریکړه د لږ څه فکر کولو رووسته وکړو.

علي بن سفیان هغه له ځانه سره یوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې یوه ورته په ګوته کړه چې جاسوسې نجونې به په کې اوسیدلې ،خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډه ډه وکړه ، او وېې ویل « زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ایا دا به شونې نه وي چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځایه چې زه تېښتول شوې وم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه »علي بن سفیان ورته ځواب ورکړ. «د یو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندي کولاي نه شو.»

هغه هتله ساتونکو او ملازمینو ته لارښوني وکړې ، نجلۍ ئې هملته پرېښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارا م ځاي ته ولاړ ، ځان ئې پرېمنځه او ویده شو ، خو ددومره زیاتي سترتیا سره سره ئې بیا هم سترګې خلاصې شوی ، دډېرو هځو کولو تر څنګ هم خوب پرې را نغې ، دهغه په ذهن کې همدا یو سوال راته، چي دخپل پلار سره ووېني اوکه نه ، سترتیا ئې پرېښوده او را پورته شو او دهغه ځاي په لور ئې قدم واخست چي په (شوبک) کې د مسلمانانو دېنډ غالي په نوم مشهور شوی و. هلته په رسیدو سره ئې د خپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئې خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه یو زوړ سړي پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئې په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره ګرځیدلي وه، هغه ته ښه خوراک او دوائیاني ورکول کیدي ، عماد دخپل ځان د ورپېژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته وویل چي دکلونو اذیت ناکه مشقت ، قید ، د بچیانو د جدائي غم او ... دې حال ته راوړې دي ، چي اوس پرې ښه غذا او ښه دوائیاني هم اغیز نه شي کولې.»

پلار په ډېر مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په یاد و ، اوس چي دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکي بیرون را وتلي و ، خو بیا ئې هم د هغه په پیژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ،هغه څو ځلي فکر وکړ چي هغه ته ووائي چي دي دهغه ځوي دي ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چي ورته ئې د ا خبره ونه کړه. هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړي دا چي پلار به ئې دا ښه لمحه ونه شي زغملاي ، او بله داچي کېدئي هم زغمي نو دهغه تر مخه به خنډ وګرځي ، او دا هم کیداي شي چي هغه ترې بیرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم و نه شي زغملاي ،هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ.

کله چي هغه بیرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چي مرکز غواړي دې همدلته وساتي. په دي خاطر دي هغه هر وخت په ارام ځاي کې شتون ولري ، هغه حیران و چي مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟ دا حکم علي بن سفیان د"ایونا» په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړې و. هغه غوښتل ووېني چي د "ایونا» قصه تر کومه ځایه پورې ریښتوني ده ، هغه هلته پنډغالي ته ولاړ ، "ایونا» ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفیان ئې د پلاره څخه خبره تصدیق کړه چي دهغه لور په کوچنیوالي کې تښتول شوی وه، مشر ځوی اوښځه ئې وژل شوي و او کشر ځوی ئې د ګاونډي کور ته تللي و چي بیا ورته دلته په پنډغالي کې وویل شو چي هغه د (شوبک) څخه ویستل شوی دي.

نیمائي شپه وه ، "ایونا» د بسترې څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفیان له سلوک څخه دا احساس کړې وه ، چي پر هغې ئې باور نه دي کړې ، او اوس نه پوهیږي چي انجام به ئې څه وي ، هغې فکر کاوه چي په څه توګه دوی ډاډمن کړي چي هغه قصه چي هغې دوی ته کړې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ نه ده ، ددې سره دهغې وينه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره يوځاې هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچنوالي يادونه ، په خپله را بيداره شوي و . او دخوب په څير ورته ډيرې خبرې را يادېدې هغې ته داهم ور په ياد شول چې هغې ته د تنبتولو وروسته ډيره زياته مينه ، د لوبو نانځکې او ډير ښه خوراک څښاک ورکول کيده اوبيا هغې ته هغه ګناهونه راپه ياد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بيا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې ګناه و ګرځيدله،هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقراره وه ...... اوهمدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پريښوده ، په همدې ذهني کيفيت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کيدله ، هغه بيرون نشوه را وتلاې ، ځکه بيرون دوه کسه ساتونکي هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس دفکر کولو ورتيا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تر اغيز لاندې را غلې وه .

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښې لورې ته نژدې شل ګزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکي په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلۍ ددروازې څخه سر را ويستلې و اوهغوی ته ئې کتل اوغوږ ئې ورته نيولې و. ساتونکي دهغه ځاېه لږ څه نور هم لرې ولاړل ، نجلۍ په ډيره سوکه توګه را ووته او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوي وه ، د خپلو پښو په خويدو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالي چيرې دي ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په ميلمستون بدل شويدې ، په دې خاطر هغې ته دا خطره نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکې و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ورتلله هغې ته ئې يواځې نوم مالوم و . هغه تيزه تيزه روانه وه چې تر شا ئې د قدمونو اواز را پيدا شو ، شاته ئې و کتل خو څوک ئې تر سترګو نه شو ،اوهغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وګاڼه او روانه شوه ، خو دا دبل چا دپښو اوازو ، يو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځاېه روان شوی و په کوم ځاې کې چې هغه لاندې راکيوتې وه ،

دا اواز يو ځل بيا د "ايونا" ترغوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سر او خوله ئې ټوټه را و غورځيده ، د سترګو په رپ کې ئې ټوټه و ترل شوه ، اودوو ځواکمنو لاسوو هغه و نيوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بيکاره و. شپه تياره وه او داسپمه هم اباده نه وه . لږ څه مخکې ئې هغه په يوی کمبلې کې را ونغاړله، او د يوه لرګي په څير په اوږه کړه ، هلته يو نه دوه کسان و ... نيم ساعت وروسته ئې هغه بيرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په يوی کوټه کې وو چې دوه ډيوې په کې بليدې ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حيرانتيا سره بيا بيا وکتل او ورته ئې وويل «تاسې تر اوسه پورې همدلته ياست ؟.... او ګيرالډ ته؟ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو اوبيرته راغلو »ګيرالډ ځواب ورکړ ،«ددې ځاېه ستاسې دټولو د ويستلو په خاطر ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی.»

دا د هغه څلويښتو صليبيانو د ډلې وګړي و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولي و تر څو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځاېه را وکاږي ، او د (شوبک) خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان همله په شوبک کې منظم کړي ، اوکه شوني وي نو همدلته دې په تخریبکارۍ پیل وکړي ، په تخریکارۍ کې ئې دا کار هم شامل و چې په تبیلو کې به ور ننو ځي او د ځناورو په وښو کې به زهر ور ګډوي لوژیستکې موادو ته دې اور ور اچوي ، دعسکرو په لنګر ځاې کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو ولړي.

ددې ډلې قومندان ګیرالډ نومي یو انګلیس و چې د تباه کونکي ځارکښنۍ ماهرو ، "ایونا» هغه ډیر ښه پیژانده بلکه د هغه شاګرده پاته شوی وه ، او ډیر نژدې دوستانه اړیکې ئې ورسره درلودل،دهغه په کتلو سره د "ایونا» وینه دانتقام د اخستلو له پاره یوځل بیا ګرمه شوه خو ډیر ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، ګیرالډ داسې ګمان هم نه شو کولاې چې "ایونا» به بدله شوي وي، هغه د "ایونا» څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ایونا» ورته وویل چې د تیښتې فرصت ئې پیدا کړې و .او غوښتل ئې و تښتیږي.

ګیرالډ هغې ته وویل چې هغه دچریکې جاسوسانو یوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په ښه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د یوې ډلې په څیر را ننوتې شوه. د جنګ جګړې په اساس خلک تلل را تلل، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې تر تیب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود.هغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. ګیرالډ "ایونا» ته وویل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاې په ننبه کړې چې نجونې په کې بندیانې دي ، دهغه ځاې په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دې خو دا ډیر ښه اتفاق و چې د "ایونا» سره یوځاې شو . "ایونا» ورته وویل چې د نجونو را ویستل دومره اسانه خبره نه ده ،خو بیا هم شونې کار دې.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ایونا» ګیرالډ ته وویل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خانې شکل نه لري ، یواځې دوه کسه پهره داران دي ...او په همدې تر تیب ئې نور تفصیلات هم ورکړل ، دا پریکړه وشوه چې د نجونو د راویستلو له پاره چې څومره وګړو ته اړتیا وي هومره به هلته ولیږي ، اونور پاته خلک چې په کوم ځاې کې سره راټول شوي دي همله به پاته وي. ددې پلان وروسته "ایونا» ورته دا وړاندیز وکړ چې هغه باید بیرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکیدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي. او بیا به دا پلان ټول ناکامه شي. ګیرالډ د "ایونا» وړاندیز ډیر غوره و ګاڼه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسیدو تر ځاېه پورې یوړه ، ساتونکو چې "ایونا» د بیرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې یواځې یوه خبره وکړه چې هغه لرې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته د هغوی د بې پروائې او غفلت سزا ورکول کیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ علي بن سفيان په يوه بل کار کې مصروف و ، "ايونا» ساتونکو ته وويل چې هغه سمدستي علي بن سفيان ته يوسي ،ساتونکې ددې کار څخه ډډه وکړه او فکر ئې وکړ چې دلته به دهغې په رابللو څوک را نشي . "ايونا» په ډېر سخته توګه ساتونکی قايل کړ چې هغه بل چاته وو ايي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډېر زيات مهم او نازکه پيغام دې. هغې ساتونکی ته وويل که چېرې هغه ددې پيغام و نه رسوو نو دومره زيات زيان به ورسيږي چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي...... ساتونکو د پيغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفيان د پيغام د ورسيدو سره سم هغه نجلۍ ورو غوښتله ، اودهغې وروسته نجلۍ بيرته خپلې کوټې ته راستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعاليتونه اوخوزښتونه په ځاې و دريدل او ښار په خوارړه خوب ويده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سيوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کيدې. عجيبه خبره دا وه چې دواړه ساتونکې غائبه شوې و. د هغوی څخه اته کسو د کيډو په خويدو سره ځانونه پورته را ورړل ، هغوی ته"ايونا» ويلې و چې نجونې په کومو کومو خونوکې ناستې دي ، هغوی ته د کوټو دروازې او کړکۍ هم مالومه وې ، دوه کسان يوې کوټې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکې شته او که نه د نورو کوټو په لورې په ډېره ډاډمنه توګه ورغلل،ځکه هغوی ته ويل شوي و چې هلته يوازې دوه کسان ساتونکې دي ، اولسو کسانو ته ددوو کسانو قابو کول اسانه و . هغوی د ټولو نجونو په کوټو کې ور ننوتل ، خو دهغوی څخه يوئې هم بيرون را ونه ووت.

ګيرالډ په هماغه ځاې کې چې تيره شپه ئې "ايونا» له ځانه سره وړې وه ناست و . په دې کور کې دپلان په مطابق شل کسان وسيدل. پاته نور ئې د بل کوم عيسائې په کور کې پټ شوی و. ګيرالډ په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تر اوسه پورې هغوی بايد دلته را رسول شوی واې......اخر دروازه و ټکول شوه ،دا د دروازې د ټکولو ځانګړې شان و . ګيرالډ پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور دپخوانۍ زمانې يوه ستره ښکلې شانته کلا وه، چې يو اميرکبير عيسائې تاجر په کې اوسيده. څنګه چې ګيرالډ دروازه پرانستله نو هغه چا دبيرون څخه راښکود ، د فوځيانو يو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وې فوځيان د تيز او تند سيلاب په څير دننه ولاړل ، په يوې پراخه کمرې کې ناست صليبې چريکې جاسوسانو ته دځان د خورولو فرصت هم تر لاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی اوهغوی ئې د کور د خاوند او دکورنۍ د غړو سره يو ځاې بيرون راوستل.

همداسې يوه حمله په هغه ځاې باندې هم شوه ، چې پاته صليبې چريکان په کې خوندي و ، دا دواړه حملې په يوه وخت کې تر سره شوی ، دا فعاليت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو اوسهار علي بن سفيان دصلاح الدين ايوبي ترمخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې ګيرالډ او دهغه څلويښت کسه چريکان هم و.او نژدې همدومره شميره دهغو جاسوسانو او تخريبکارانو و چې د نورو ځاېو څخه نيول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شيان تر لاسه شوي و په هغو کې ډېره اندازه وسلې ، د زهرو ډېره اندازه ، برچې ، غشې ، اوراچونکې ماده ، اوډېره نقدي هم وه. دا د"ايونا» فعاليت و ، هغې د ګيرالډ سره پلان جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ او هغه ئي خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئي پرې را برسيره کړه چې په (شوبک) کې ئي پټ کړي و. ګيرالډ په "ايونا" باندې پوره باور درلود، "ايونا" د راتګ سره سم علي بن سفيان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئې دا پلان جوړ کړ اود جاسوسانو د ځايونو مالومات ئې را ټول او دهغوی ځايونه ئې په نښه کړل، دشپيني عملياتو له پاره ئې دصلاح الدين ايوبي چريکان را وبلل،نجونې ئې دکمرو څخه راوويستلې اوپه بل کوم ځاي کې ئې پټې کړې. اودهغوی په ځاي ئې په کمرو کې دري دري چريکان کينولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د وړلو په خاطر هغو کوټو ته ورننوتل نو مسلمانو چريکانو هغوی هملته و نيول،په دې ترتيب په (شوبک) کې دصليبيانو نژدې ټول جاسوسان نيول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هيرالډ و. ټول د تفتيش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې واچول شول.

"ايونا" د ټولو هغو مسلمانو شخصيتونو نومونه هم را بر بنډ کړل چې په قاهره کې دسلطان ايوبي پرخلاف مشغول و.، هغه منصوبه چې دحشيشينوپه لاسو د صلاح الدين ايوبي اوعلي بن سفيان د وژلو له پاره جوړه شوی وه، هم "ايونا" بې پردې کړه اوسلطان ايوبي ته ئې وويل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډير جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وويل شو چې "ايونا" ئې خور ده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ويل چې دهغه د لور نوم عائشه دې، نوسلطان ايوبي ددې کورنۍ له پاره ځانګړې معاش و ټاکه اودعلي بن سفيان شبکې ته ئې حکم وکړ چې دټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړئ. صليبيانو نورې نجونې هم دمسلمانانو له کورونو څخه را تښتولي وی، سلطان پر خپل حکم کې وويل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانه وي دهغوی کورنۍ ولټوئ او لونې ئې په پوره درنښت ور وسپارئ.

دسلطان ايوبي فوځ دډيرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو ... د (شوبک) څخه د لرې جنګی محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکې و. خو سمدستي دې ته اړتيا ليدل کيده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي، سلطان ايوبي دهمدې موخې دتر لاسه کولو له پاره فوځې نظام خپلو نائبينو ته وسپاره اوپخپله ئې خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته يوړ. هغه د ګړندېو قاصدانو يوه ډله له خپله ځانه سره واخسته، او دهمغوې په واسطه ئې په يوې مياشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره راټول کړ، دهغې وروسته ئې فوځ په درې برخوويشه او د(شوبک) دفاع ئې داسې ټينګه کړه لکه د قاهرې ئې چې کړې وه، د ټولو لرې سرحدي دلګې و چې سپرو به ئې ګشت کاوه،دهغوی څخه پنځه ميله لرې د فوځ دويمه برخه په خيمو کې ميشته و او دريمه برخه ئې خوزنده ډله وه.

په (کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالې داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالې نه درلود، له دې اړخه سلطان ايوبي د نوو فوځيانو بهرتي کول ګړندي کړل اودنوو وګړو د روزنې له پاره ئې هملته په صحرا کې پروګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفيان ته وويل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې دهغه ځايه د خبرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې د هغه ځاې ځوان مسلمانانو ته د کرک خټه د وتلو او دلته په فوځ کې دخدمت کولو په لور ترغیب ورکړي.

*****(۹۱)

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م زکال د جون دمیاشتې په شپږمه پیل شوې وه د همدې کال داګست په پنځمه پاې ته ورسیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نوري ژباړې

- اسلامي سياست: د مولانا ګوهر الرحمن (رحمة الله عليه) ليکنه.
- اسلامي رياست: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سيد اسعد ګيلاني (رحمة الله عليه) ليکنه.
- حجاب : دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- خلافت او ملوکيت: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- دنبوت پاې: د شيخ الاسلام مولانا عبد السلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- دقران د انکار نه تر دحديثو تر انکاره پورې: د شيخ الاسلام مولانا عبد السلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- د ايمان پلورونکو داستان: د التمش ليکنه او د حکايت د مجلې د مدير عنايت الله را ټولونه.

او يو شمير نورى کوچنۍ رسالى ، چې نومونه به يې وروسته ، انشأالله، و ليکل شي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library